

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAYA ALDEN

The
WRONG
RIDE HOME

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

eve yanlış yolculuk

YABAN ÇİÇEĞİ KANYONU

MAYA ALDEN

Copyright © 2025 THE WRONG RIDE HOME by Maya Alden

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

The
**WRONG
RIDE HOME**

MAYA ALDEN

İçindekiler

[Kitap Açıklaması](#)

Tetikleyici Uyarı

1. [Elena](#)
2. [Duke](#)
3. [Elena](#)
4. [Duke](#)
5. [Elena](#)
6. [Duke](#)
7. [Elena](#)
8. [Duke](#)
9. [Elena](#)
10. [Duke](#)
11. [Elena](#)
12. [Duke](#)
13. [Elena](#)
14. [Duke](#)
15. [Elena](#)
16. [Duke](#)
17. [Elena](#)
18. [Duke](#)
19. [Elena](#)
20. [Duke](#)
21. [Elena](#)
22. [Duke](#)
23. [Elena](#)
24. [Duke](#)
25. [Elena](#)
26. [Duke](#)
27. [Elena](#)
28. [Duke](#)

[Tetikleyici](#)

Uyarısı

29. [Elena](#)

30. [Duke](#)

31. [Duke](#)

32. [Elena](#)

33. [Duke](#)

[Tetikleyici](#)

[Uyarısı](#)

34. [Elena](#)

35. [Duke](#)

36. [Elena](#)

37. [Duke](#)

38. [Elena](#)

39. [Duke](#)

40. [Elena](#)

41. [Duke](#)

42. [Elena](#)

43. [Duke](#)

44. [Elena](#)

45. [Duke](#)

46. [Elena](#)

47. [Duke](#)

48. [Duke](#)

[Dağ Yankıları](#)

[Dikkatsiz Fısıltı](#)

1. [Regina](#)

2. [Elias](#)

[Saygılarımla, Cain](#)

1. [Ertesi Sabah](#)

2. [Kabus Başlıyor](#)

[Maya Alden tarafından](#)
[da Yazar Hakkında](#)

KİTAP TANITIMI

O benim ilk aşkım. Aynı zamanda babamın metresinin kızı. Ben Duke Wilder, ve bu benim hikayem.

On yıl önce Wildflower Kanyonu'nu ve Wilder Çiftliği'ni terk ettim, babamdan ve Elena'dan - babamın metresinin kızı olduğunu öğrenmeden önce sevdiğim kızıdan - uzakta.

Şimdi babam öldü ve çiftliği bana bıraktı. Çiftliği parça parça satmaya, onun sözde mirasını yok etmeye ve sonunda Annemi hayal kırıklığına uğratan topraklardan intikam almak.

Ama Colorado'daki çiftlik arazisine geri dönmek, unutmaya çalıştığım bir parçama adım atmak gibi geliyor. Açık gökyüzü, dağlar, atlar -Hepsi hâlâ kanımda var. Elena da öyle, kız arkadaşımı yanımda getirmiş olsam da.

Elena çiftlikten hiç ayrılmadı. Annesi öldükten sonra bile kaldı ve sonuna kadar babama baktı. Ona atlara fısıldayan kişi diyorlar ve nedenini anlamak çok kolay. Yaptığı işte inanılmaz.

Ondan nefret etmeliyim. Ama edemiyorum. Yıllar önce aramızdaki ateş hiç sönmedi. Onun yanında olmak güneşe çok yakın durmak gibi geliyor ve tam da sevdiğim şekilde yakıyor.

Ona karşı hissettiklerimle savaşmaya çalışıyorum ama intikamdan daha fazlasını istediğimi fark ettiğimde vazgeiyorım. Elena'yı istiyorum. iftliği istiyorum. Ama olan onca şeyden sonra bana güvenmiyor. Belki de hiç güvenmeyecek.

The Wrong Ride Home, en sevdiğiniz tüm mecazları içeren bir ikinci şans kovboy romantizmidir:

🐾 İkinci şans

🐾 Kovboyu

🐾 Diğer Kadın Dramı

🐾 Küçük Kasaba

🐾 Hile Yapmak Yok

🐾 Komple Bağımsız

Tetikleyici Uyarı: Bu kitap düşük, intihar girişimi ve duygusal travma temaları içermektedir. Lütfen dikkatle okuyunuz.

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap, düşük, intihar girişimleri ve bir ebeveyn tarafından duygusal manipölasyon tartışmaları da dahil olmak üzere bazı okuyucular için üzücü olabilecek temalar içermektedir. Bu konular duygusal derinlik ve gerçekçilikle ele alınmış, keder, travma ve kaybın kalıcı etkilerine değinilmiştir.

Bu konulara karşı hassasiyetiniz varsa, lütfen okurken dikkatli olun. Refahınız önemlidir. Siz veya tanıdığınız biri mücadele ediyorsa, güvendiğiniz arkadaşlarınızdan, ailenizden veya profesyonel kaynaklardan destek almayı düşünün.

elena

I Tüm yetişkin hayatım boyunca sevdiğim adamın başka bir kadını derinden, tutkuyla öpmesini izledim. İyi öpüşüyordu. Bunu biliyordum. Birkaç ay gibi kısa bir süre için benim olmuştu. On sekiz yaşındaydım ve Duke yirmi yaşındaydı.

O benim her *şeyimdi*. İlk aşkım. İlk kalp kırıklığım.

Kadın güldü ve adam ona kalbini ele geçirmiş gibi baktı. Bu bakışı çok iyi hatırlıyordum çünkü *on yıl önce* de bana böyle gülümsemişti.

"Te amo, mi cielo." Seni seviyorum, cennetim, her şeyim.

"Seni seviyorum, Florecita." Küçük çiçek.

Çocuktuk, deliler gibi aşıktık, birbirimize tamamen bağlıydık. Tatlı sevgiler fısıldadık, gece boyunca birbirimize sarıldık, seviştik ve birbirimizi içimize çektik. Üç ay boyunca birbirimizden ayrılmadık. Çok kısa bir süreydi ama her günü, her anı hâlâ içimde yaşıyordu.

Duke Wilder'ı tüm kalbimle sevmiştim. *Hâlâ da seviyorum.*

"Beni burada istediğine emin misin?" Wilder Çiftliği'nin ustabaşısı Hunt'a sordum,
tekrar.

"Evet," diye *tekrar cevap verdi.*

Bütün kovboylara ve çiftlik çalışanlarına, çiftlikte Wilder Çiftliği'nin *yeni* sahibi geldi.

Nash Wilder vefat etmişti ve cenazesi bu hafta sonu yapılacaktı. İsteddiği gibi, ona ve anneme söz verdiğim gibi çiftlik evinde, yatağında öldü. İkisi de hastanede ya da bakımevinde ölmek istememişti.

Annem gibi ben de sonuna kadar elini tutmuş ve onu teskin etmiştim.

Nash bana "Beni affedecek, göreceksin" dedi.

"Çoktan affetti," diye yalan söyledim.

"Geri dönecek, değil mi Elena? Çiftlikle ilgilenecek."

"Gelecek; yolda," diye tekrar yalan söyledim. Duke'un çiftlikten nefret ettiğini biliyordum. Orayı ailesiyle ilgili yanlış giden ve onu parçalayan her şeyin sembolü olarak görüyordu.

"Ve sen de ona yardım edeceksin, değil mi?" diye yalvardı. "Edeceğim, Nash."

"Bana söz ver."

Başka bir söz. Başka bir yemin. Olmayı bekleyen bir kalp kırıklığı daha.

"Bana ihtiyacı olursa, Nash, onun için orada olacağım."

"Sana ihtiyacı olacak. Atlar... Sensiz yapamaz... yapamaz."

Bana benim için değil, atlar için ihtiyacı olacak. Kaba gerçek buydu. Ve eğer Duke'ün bana ihtiyacı varsa, kalırdım. Eğer bana *siktir git Elena* derse, aşık olduğum çocuk bana annem gibi bir fahişe olduğumu söylediğinde yapmak istediğim gibi memnuniyetle giderdim. Benden nefret ettiğini söylediğinde.

Bana para fırlatmış, parayı alıp gitmemi, annemden ayrılmamı, çiftliği terk etmemi, babasını terk etmemi söylemişti. O anı içimi yaktı, külden başka bir şey kalmayana kadar içimi oydu. Ve eğer bu yeterli olmadıysa, o yaşta hamile kalmak -şaşkın, kaybolmuş ve yalnız- kesinlikle yardımcı olmamıştı. Kendi hayatıma son vermeye çalışırken bebeğimi kaybetmek mi? Bu, geriye kalan azıcık şeyi de paramparça etmişti.

Bu son kısmı Duke'a karşı kullanamazdım çünkü ne bebekten ne de çiftlikten ve bu dünyadan defolup gitme girişiminin başarısızlığından haberi vardı.

Hunt benim için oradaydı - bir kardeş, bir arkadaş, en çok ihtiyacım olduğunda beni tutan bir el. O andan itibaren beni korudu. Beni neyin kıldığını hiç sormadı, kimin bebeğini kaybettiğimi hiç sorgulamadı. Anneme söylemedi. Kimseye söylemedi. Bu bizim sırrımızdı, sessizlik içinde mühürlenmişti, asla yüksek sesle konuşulmadı.

Hunt ve benim hakkımda fısıltılar vardı. Tabii ki vardı. Dedikodu söz konusu olduğunda kovboylar dikiş çemberinden beterdi. *National Enquirer*'a taş çıkartacak şeyler uydurabilirlerdi.

Nash, Hunt'ı oğlu gibi sevmiş ve Duke gibi *cazibemi* onun üzerinde kullanmamam konusunda beni uyarmıştı. Mesele şu ki Nash oğlunu kaybetti ve bu trajedideki payım için beni asla affetmedi.

Duke annemin kim olduğunu öğrendiğinde bizi göndereceğini düşünmüştüm - o zamanlar hâlâ Duke'un annesiyle evli olan babası için ne anlama geldiğini. Ama Gloria yıllardır Wilder Çiftliği'ne ya da kocasının yanına gitmemişti. Nash'ten boşanmayı reddediyordu. Annemle olan ilişkisini meşrulaştırmasına asla izin vermezdi. Bu annemi incitti mi? Evet, incitti. Nash umursadı mı? Hayır, umursadığını sanmıyorum. Duke'u mutlu etmek istiyordu ve Gloria'dan boşanıp annemle evlenirse oğlunu sonsuza dek kaybedeceğini biliyordu. Hepimiz zaten kaybettiğini ve bunun benimle değil, Duke, Nash, Gloria ve annemle ilgili olduğunu anlamamıza rağmen.

Umutsuzca kaçmak istememe rağmen annemden Wilder Çiftliği'ni terk etmesini hiç istemedim. İstemedim çünkü kaçmayacağını biliyordum. Annem Nash'i çok severdi. Onu benden daha çok seviyordu. Bunu biliyordum. Ben de onu, onun beni sevdiğinden daha çok seviyordum. Bunu kabul ettim.

Aşkın bir savaş olduğunu söylerler ve ben sadece bir zayıf olmuştum. Onu terk edemezdim, bu yüzden kaldım.

Öldüğünde, sonunda özgür olduğumu düşündüm -ona vermemi istediği söz dışında. Ama şimdi, tüm borçlarım ödenmişti. Nash ölmüştü ve tıpkı Hunt'a ve bana söylediği gibi annemin yanına gömüleceğini biliyordum. Mezarlıktaki Wilder aile mezarlığına boş bir tabut konulacaktı, anneme onu bu dünyadaki her şeyden ya da herkesten daha çok sevdiğini söylemenin son ve tek yolu buydu.

Duke Hunt'a doğru yürüdü ve el sıkıştılar.

"Bu Fiona Turner, kız arkadaşım," diyerek Hunt'ı onunla tanıştırdı, benim onun yanında durduğumu görmezden gelerek. "Sevgilim, bu Hunt Blackwood. Çiftliğin kahyası."

Fiona mükemmel manikürlü elini uzattı ve Hunt'inkini sıktı.

"Hanımefendi." Hunt kıbarca başını eğdi.

"Peki bu kim? Dürüst bir kovboy kız mı?" Fiona titredi. "Ben Elena Rivera."

Bana elini uzatmadı ama ben aldırmadım. Ellerim kirliydi. Hunt beni dışarı sürüklediğinde ahırdıydım.

"Elena." Duke bana bakmadan, beni *görmeden* başıyla onayladı. "Duke."

Adını ona söylüyordum ve içimdeki her şeyi hissediyordum. parlıyordu. Ne kadar zavallı bir aptalmışım ki, on yıl içinde bana verdiği bu küçük rahatlama, onun önünde durup adını söylemek bile kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

Annemin eskiden söylediği gibi, '*Dilenciler seçici olamaz, kızım*'.

"Hâlâ burada olmana şaşırdım," dedi kayıtsızca.

Cevap vermedim.

"Elena bizim at eğitmenimiz," diye açıkladı Hunt, Duke ve Fiona'nın yanına giderek onları benden uzaklaştırdı. Bekledim, herkesle tanışana kadar kıpırdamadan durdum ve çiftlik evine girdim.

Vay canına! Olabildiğince iyi gitti!

"Patron senden hoşlanmıyor," dedi Sawyer, iki metre boyunda olduğu için kendini Tanrı'nın bir lütfu sanan ve yirmi sekiz yaşındaki buruşuk ve yaşlı benim ona neden zaman ayırmadığımı anlayamayan bir çocuk. Bana birden fazla kez at yerine sikine binmek isteyip istemediğimi sormuştu. Saçmalıklarına cevap vermeye tenezzül etmedim.

Benimle birlikte olmaya çalışan tek kişi o değildi.

Ben erkeklerin dünyasında bir kadındım, sadece erkeklerin değil, kaba ve çiğ olan ve kadının yerinin altları ya da mutfak, tercihen yalınayak ve hamile olduğuna inanan *bu* adamların dünyasında bir kadındım.

Ama artık birlikte çalıştığım kovboyların çoğu çiftlikteki varlığını kabullenmiş ve bana saygı duyuyorlardı. Atlarla aram iyiydi. Atlarla aram *çok* iyiydi. Herkes Nash için, onunla ilgilenmek için kaldığımı biliyordu, mecbur olduğum için değil. Colorado'dan California'ya kadar tüm büyük çiftliklerden iş teklifleri aldım.

Her zamanki gibi Sawyer'a cevap vermedim ve ahıra doğru yürümeye başladım.

"Hadi ama Elena, ne yaptın? Onu becermeye mi çalıştın?"

Gözlerimde bir şeylerin parladığını görmüş olmalı ki kıs kıs güldü. "Koluna taktığı o ateşli şeyle yarışabileceğini mi sandın?"

Sawyer'a kolayca gülümsedim, hissettiğim her şeyi gizledim. Saklanmak ikinci doğam haline gelmişti, bu konuda uzmandım. Kendim gibi hissettiğim tek zaman atlarımın yanında olduğum zamandı. Hunt bile beni tam olarak göremiyordu. Çoğu insana gösterdiğimden daha dürüst bir versiyona sahipti ama yine de dikkatle korunuyordu.

Ürkek bir kısırak gibiydim, her zaman mesafemi korurdum, gerçekten önemli olduğunda yanımda duracak kimseye güvenmezdim - Hunt'a bile, zora geldiğinde. Kendi annem bile benim yanımda olmamıştı, başkası neden olsun ki? Bu alaycılık değildi. Bu sadece basit bir pratiklikti.

"Sawyer, otlağın güney ucuna gitmeli ve çit hattını kontrol etmelisin - Hunt sana bunu bu sabah söyledi. Eğer bir kopukluk varsa tamir et. Eğer yoksa, sıcaklar bastırmadan sığırları dereye doğru geri götür. Ve zaman kaybetmeyi bırak."

Sawyer benden emir almaktan hoşlanmazdı, ama o da herkes gibi yapardı. Ben at terbiyecisiydim ve bu Wilder Çiftliği'ne tonla para getirdiğim anlamına geliyordu. Aynı zamanda Hunt'ın sağ koluydum, yani çiftlikteki işlerin çoğunu ben yönetiyordum, kovboylara ne yapmaları gerektiğini söylemek de buna dahildi.

"Haydi evlat, çalışma zamanı ve çeneni kapalı tut." Bu Roy Taggart'tan geldi. Ellili yaşlarının sonlarındaydı ve hâlâ Sawyer kadar dinçti.

Roy'un eskiden bir sorunu vardı; atlara karşı çok yumuşak davrandığımı, "nazik saçmalıklarım" birilerinin canını yakacağımı söylerdi. Ama bu durum, kimsenin kavga etmeden dizgin vuramayacağı bir iğdiş olan Ghost'a bindiğim gün değişti.

Ghost sadece huysuz değildi, tehlikeliydi de. Üç adamı fırlatmış, bir rayı ortadan ikiye ayırmış ve birden fazla burnu kanamıştı. Hunt ellerini hayvandan temizlemek üzereydi. Ama Ghost'un gözlerinde bir şey gördüm, vahşiliğin ötesinde bir şey.

Herkes vazgeçtiği için onu almaya karar verdiğimde Ghost on gündür bizimle birlikteydi. O zamanlar sadece bir çiftlik işçisiydim, yirmi iki yaşındaydım ve ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyordum.

O sabah çitlere yaslanmış çocukların mırıltılarına aldırmadan yavaş ve istikrarlı bir şekilde ağula girdim.

Ghost homurdandı ve toprağı eşeledi, kasları yay gibi gerilmişti. Ne bir ipe uzandım ne de bir yular takmaya çalıştım. Sadece orada durdum, derin nefes aldım, beni hissetmesine izin verdim, kulaklarının öne doğru kıpırdayacağı anı bekledim. Sonunda bir seğirme oldu.

Sonra hareket ettim - ona doğru değil, uzaklaştım. Sırtımı döndüm ve ona seçim şansı verdim.

Roy alay ederek, "Lanet olası aptal kız," diye mırıldandı nefesinin altında.

Ama Ghost beni takip etti. Bir adım, sonra bir adım daha. Acele etmedi. Güneş yükseldiğinde, o büyük gri kısırağın burnu avucumun içindeydi, nefesi sıcak ve sabitti. Dizginini hiç karşı koymadan başından geçirdiğimde çit hattı sessizleşti.

İşte o zaman Roy şapkasını geriye attı, beni ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kısarak baktı ve homurdandı, "Vay anasını!"

O günden sonra bana "at cadı" dedi - yarı alaycı, yarı da bana sürtüğ diyemediği için. Hunt buna tahammül edemezdi. Ama saygısının gerçek olduğunu biliyordum. Çiftlik ülkesinde, yetenekleriniz

Bacaklarınızın arasında ne olduğuna bağlı olarak bunu hak etmeniz daha uzun sürse de size saygı duyulurdu.

Tam ahıra gitmek üzereydim ki çiftlik evinin kapısı açıldı. "Elena, içeri gel, olur mu?" Hunt emretti.

İçeri girmek istemedim. Nash öldüğünden beri içeri girmemiştim. Hayatının son iki ayını orada geçirmiştim çünkü tuttuğumuz her hemşireyi ve ev yardımcısını kovmuştu. Birçok gece odasında bir sandalyenin üzerinde uyudum ve bazen Hunt'ın beni rahat bırakmasına izin verdiğimde, yatakhaneye geri döndüm ve çöktüm.

Nash huysuz bir adamdı ve ölüyor olması bu huyunu değiştirmede; hatta daha da sertleşti. Duke'u yanında istiyordu ve bunun gerçekleşmesi için çok uğraştı, oğlunu kendisi aramak dışında, çünkü Duke babasının telefonlarına çıkmıyordu.

Hunt Duke'u aramış, o da ona çok meşgul olduğunu söylemişti. Nash başımın etini yedi. "*Duke'u ara. Seni dinleyecektir.*"

Adam sayıklıyordu. Duke beni dinlemektense parçalara ayırıp domuz yemi olarak satmayı tercih ederdi. Onun yerine Nash'e Duke'ün yolda olduğu yalanını söyledim. Nash acıdan ve morfinden sayıklamaya başlayınca biraz daha yalan söyledim ve Duke'un sadece birkaç mil uzakta olduğunu söyledim. Ne söylediğimi unuttu ve Duke'un onun için geldiğini bilmek onu mutlu etti. Ölmek üzere olan bir adama son nefesini verene kadar yalan söyledim.

Yalan söyledim ve ona Duke'un aradığını, onu her şey için affettiğini, sadece kar fırtınasına yakalandığını söyledim. Nash pencereden dışarı bakıp karın sert ve acımasız bir şekilde yağdığını görebiliyordu ve bu da onun hikayeye inanmasını ve ateşli, hayal dünyasında kalmasını kolaylaştırıyordu.

"Neden?" Yorgun bir şekilde sordum.

"Patron seninle konuşmak istiyor," dedi Hunt ve neye bulaştığım hakkında hiçbir şey söylemedi, ben de şapkamı çıkardım ve kısa merdivenlerden çiftlik evinin verandasına çıktım.

Beni Nash'in ofisine götürdü.

Ofis eski deri, puro dumanı ve toz kokuyordu, sanki zaman yerleşmiş ve yerinden oynatılmayı reddediyordu. Duvarları kaplayan ağır meşe raflar çiftlik defterleri, yıpranmış kitaplar ve aralarına sıkıştırılmış birkaç şişe viskiyle doluydu. Onlarca yıllık zorlu yaşamdan yara almış koyu renkli ahşaptan devasa bir canavar olan masa, odanın ortasında bir taht gibi duruyordu.

Nash yapamadığında ben orada çalışıyordum. Faturaları ödemekten envanteri yönetmeye kadar her ş e y l e ilgileniyordum.

Çiftlik işlerini yönetmek. Hunt günlük işleri halledebilirdi ama ondan bir Excel tablosuna bakmasını istediğinizde sizi pencereden aşağı atabilirdi.

Duke oturduğu sandalye kadar sert görünüyordu, omuzları dik, çenesi gergin. Babası gibi yapılıydı ama Nash'in ateş ve öfke dolu olduğu yerde Duke soğuk çelik gibiydi. Kıpırdamadı, gözlerini kaçırmadı ve selamlamak için başını bile sallamadı.

Tanrı'ya şükür, Fiona orada değildi! Onun yokluğu göğsüme küçük bir merhamet gibi yerleşti. Onları bir arada görecektim enerjim yoktu, artık yoktu.

"Burada tam olarak ne yapıyorsun?" Sesi çarparak kapanan bir kapı gibiydi.

Hunt homurdandı, "Duke, bunu konuşmuştuk."

"Cevap vermesini istiyorum," dedi Duke, burun delikleri alevlenerek.

İyi görünüyordu, çok iyi görünüyordu, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Duke her zaman yakışıklı olmuştu, ama otuz yaşında, paranın ve başarının bir erkeğin içine işlediği türden bir otoriteyle kendini taşıyordu. Eylem olarak değil ama kan olarak kovboydu. Takım elbise içinde bile sert görünüyordu, sanki istese de istemese de toprak onun üzerinde hak iddia ediyordu. Geniş omuzlar, keskin çene, bir zamanlar beni sonsuzluğa inandıran aynı fırtına karası gözler.

Yirmi yaşındayken, huzursuz bir enerji ve pervasız öpücüklerden ibaretti, zar zor tutunabildiğim bir orman yangını. Otuzunda ise tamamen başka bir şeydi; kontrollü, mesafeli, dokunulmaz. Çitler yerine imparatorluklar kuran, bir zamanlar olduğum kıza ya da dönüştüğüm kadına ihtiyacı olmayan bir adam.

Bunun beni sarsmasına izin vermedim. "Ne yapılması gerekiyorsa."

"Bu ne anlama geliyor *Elena*?" diye sordu. Adımı söyleme şekli bir hakaretti ve Hunt'ın öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordum. Duke ile kavga etmesini istemiyordum. Ona Duke ve benden hiç bahsetmemiştim ama bildiğini biliyordum. Kapalı kapılar ardında olsa bile, her şey olup bittiğinde o da oradaydı.

"Atları eğitiyorum. Tüm evrak işlerini ben yapıyorum. Hunt'ın sağ koluyum."

Hunt'a baktı ve dudakları alaycı bir ifadeye büründü. "Artık öyle misin? Babamın *ellerinin* arasında sikişmek istemediğini sanıyordum."

Hunt tısladı ama o bir şey söyleyemeden ben bir adım atarak önünde durdum. "Burada yaptığım iş hakkında size verebileceğim daha fazla bilgi var mı?"

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Hayır. Ama burada ne yaparsan yap, işin bitti. Toparlan ve git."

Hunt yanımda keskin bir nefes çekti. "Duke-"

Tartışmayı beklemedim. Bir kez başımı salladım ve Hunt'ın benimle savaşıması gerektiğini düşünmemesini umarak topuklarımın üzerinde dışarı çıktım. Uğruna savaşacak bir şey kalmamıştı. Nash'e Duke'un bana ihtiyacı olursa kalacağıma söz vermiştim. Ve kalırdım da. Ama Duke'ün bana ihtiyacı yoktu. Beni evimden, sekiz yaşımdan beri bildiğim tek evden kovuyordu. Benden hayal edebileceğimden çok daha fazla nefret ediyor olmalıydı ve ben çok şey hayal etmişim.

Çiftlik evinin kapısına doğru yolu yarılamıştım ki Duke'un sesi arkamda yankılandı.

"Yanlış yöne gidiyorsun. Odanı boşalt. *Hemen.*"

Durmadım, dönmedim, sözlerinin bana çarptığını görmesine bile izin vermedim. Hâlâ bu çatı altında yaşadığımı düşünüyordu, sanki şeytan çıkarması gereken geçmişten bir hayaletmişim gibi. Ama ben o kız olmayı uzun zaman önce bırakmışım.

Arkamda, Hunt'ın sesi öfke doluydu. "O evde yaşamıyor Duke. O lanet olası yatakhane."

Yürümeye devam ettim, şimdi daha hızlı. Çünkü yavaşlarsam, ilk önce gururumun mu yoksa kalbimin mi kırılacağından emin değildim. Tekrar parçalanamayacak kadar kırıldığını düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım.

Dük

W Yatakhanede ne işi vardı? Orası Elena gibi bir kadın için uygun bir yer değildi. "Ne demek istiyorsun? Evde her zaman kendi odası vardı."

"Her zaman değil. On yıldır değil. O burada çalışıyor, Duke, ve çiftlik sahipleri gibi yaşıyor." Hunt'ın bana vurmasını engellemek için ellerini ceplerine soktuğundan şüpheleniyordum. "Ve sana şunu söyleyeyim, onu kovarsan, atlarla birlikte küreksiz boka batarsın."

"Başka bir at eğitmeni buluruz."

"Elbette bulursunuz. Çünkü onlar ağaçta yetişiyor," diye espri yaptı Hunt. Başını iki yana salladı. "Ve sakın onunla seviştiğimizi ima etme çünkü sevişmiyoruz. O benim kız kardeşim ve bu saçmalıkları pislik kovboylardan duyuyorum ve senden duymayacağım. Anlaşıldı mı?"

Hunt'la yatmadığı için neden rahatlamış hissediyordum? Arabadan indiğimde onları o kadar yakın dururken görmüştüm ki, içime saplanan acı beni şaşırtmıştı. Fiona'yı tuttum ve öptüm. Savunmamın yerinde olması gerekiyordu.

Elena'yı tekrar gördüğümde tepki vereceğimi biliyordum. Bunu biliyordum. Beklemediğim şey ise onu gördüğümde bir sahiplenme duygusu hissetmekti.

Benim! Bu düşünce içimde kükredi. Benim Florecita'm. Benim Florecita'm.

On yıl küçük çiçeğimi değiştirmişti. Vücudu gençliğin yumuşaklığına sahip değildi, yüzü de öyle. Dışarıda çalışıyordu; kaba saba bir hali vardı ama duruşu, konuşması ve kendini taşıyışıyla kadınlığını haykırıyordu. Saçlarını yüzünden uzakta bir örgü halinde toplamıştı.

Mavi düğmeli bir bluz, kot pantolon, kovboy çizmeleri ve Stetson giymişti. Muhteşem görünüyordu ve gözlerim ona takıldığında nefes almakta zorlandım. Onu eskiden olduğu gibi çaresizce istiyordum. İlk kez yakınlaşmamız bir keşif olmuştu. Daha önce de seks yapmıştım, hem de bol bol, ama Elena ile ilk kez sevişmiştim. Ondan sonra sürekli onun içinde olmak istedim çünkü o bana evim gibi geliyordu. Güvenli, emniyetli, sıcak, sevgi dolu.

Hunt'ın onu Elena ile yatmakla suçlama tehdidine cevap vermedim. Ona karşı içimdeki nefreti canlı tutmak için bir şeyler, herhangi bir şey yapmam gerektiğini anlamıyordu çünkü o enayi, gözlerim onun güzel yüzüne dikildiği anda yok olmuştu. Bunun böyle olacağını hep biliyordum. Bana bir büyü yapmıştı ve sonsuza dek büyülenmiştim.

Ofisin etrafına bakındım. Bir toplu iğne kadar temizdi. Babam değildi. Bu Elena'nın işiydi. Son on yıldır onu hissediyordum ve şimdi bu kadar yakınımıdayken aklımı kaçıracaktım.

"Onu burada istemiyorum Hunt," diye itiraf ettim.

"Bunu anlıyorum ama burayı satmak istiyorsun ve o olmadan atları satamazsın. O giderse herkes atlarda bir sorun olduğunu düşünecek. Ortalık karışır," diye beni uyardı.

Hunt çiftliği satacağımı biliyordu. Satışa kadar ustabaşı olarak kalmayı kabul etti. Ona, sattığımızda onun için bir rol pazarlığı yapıp yapamayacağımı sordum, ama bana endişelenmememi, yoluna devam etmeye hazır olduğunu söyledi.

"O *kadar* iyi mi?" Alaycı bir şekilde sordum. "Yoksa onu sikmediğinden ve sakinle düşünmediğinden emin misin?"

Onu savunmasından nefret ediyordum. Bu benim işimdi, onun değil. Tanrım! Yarım saattir buradaydım ve Elena şimdiden kanıma ateş düşürmüştü. O buradayken burayı satmak için gereken altı ay kadar süreyi nasıl idare edecektim? Aklımı kaçıırırdım.

Hunt başını salladı. "Sen bir pisliksin Duke; bunu biliyorsun, değil mi?"

"Beni öyle olmakla suçlayan ilk kişi sen değilsin."

"*Onun* hakkında beni dinlemediğin belli olduğuna göre, sana bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. Elena'yla birlikte bavullarımı toplayıp buradan defolup gideceğim."

"Lanet olsun, Hunt, ben-"

"Hayır." Hunt beni susturmak için elini kaldırdı. "Kafanı kışından çıkarman gerek. Sorun o *değil*. Anladın mı?"

Demedim mi? Orosu çocuğu! Buraya daha yeni gelmiştim ama o beni şimdiden kıvırmaya başlamıştı.

"Onunla, bu refleks," diye bıkkınlıkla itiraf ettim ve sonra ekledim,

"Üzerinde alışacağım

"

Hunt bir kaşını kaldırdı.

Omuz silktim. "İkiniz de çok yakın olduğunuza göre, sana neler olduğunu anlatmış olmalı.

On yıl önce yıkıldı."

Ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaşarak babamın içkilerini sakladığı duvara gömülü dolaba gittim. Açıkta değil -Nash Wilder asla dikkatsiz davranmazdı- ağır panelli bir kapının arkasında, eski çiftlik defterleri ve yedek mermileri sakladığı paslı bir teneke arasına sıkışmıştı.

Menteşeleri gıcırdayan dolap kapağını çektim ve içerde tanıdık şişe dizilerini buldum. Çoğunlukla burbon. Nash'in en sevdiği viskiden yarı sarhoş bir şişe, etiketi yıllarca kullanılmaktan yıpranmıştı. Saat daha erkendi, öğlen bile olmamıştı ama bir içkiye ihtiyacım vardı.

Bir bardak doldurdum ve Hunt başıyla onaylayınca ona da bir bardak doldurdum. "Nash'e," diye kadeh kaldırdı ve ben de ona katıldım.

Yaşlı adam beni ne kadar kızdırırsa kızdırısın, o benim babamdı ve ölmeden önce onu görmeye gelmediğim için pişmanlık duyuyordum. Çiftlik ve babam söz konusu olduğunda çok kırılgan olan annemi koruduğum için pişmanlık duyuyordum. Babamı görmemem için bana yalvarıp yakarmıştı ve eğer görürsem, kendini incittiği için suçlanamayacağını birden fazla şekilde ima etmişti.

Ama pişmanlık hakkında ne derler bilir misiniz? *Serseri bir kurşun gibidir, geldiğini görse de fark etmez, seni aynı şekilde yaralar.*

Arkamıza yaslandık, ben babamın masasının bir tarafına, o da diğer tarafına.

Bardağını ellerinin arasına aldı ve sonunda bana baktı. "Elena bana hiçbir şey anlatmadı. Bir kısmını Maria'dan öğrendim ama o...."

"O ne?" diye sordum.

Omuz silkti. "Maria Nash için çizgiyi açtı. Ve babanın Elena ile bir mil uzunluğunda bir sorunu vardı. Ne yaparsa yapsın, ki onun için her şeyi yaptı, özellikle de Maria öldükten sonra, senin çiftlikte olmaman konusunda onu suçladı."

İçimden bir ses bunu duyunca burkuldu. "Onun yüzünden burada değildim."

"Babanı tanıyorsun Duke, eğer suçu başkasının üzerine atabilecekse hiçbir şeyin suçunu üstlenmez."

"Maria üç yıl önce öldü. Elena neden hâlâ burada?" Annesini terk etmeyeceğini biliyordum, özellikle de kanser teşhisi konulduktan sonra.

"Sence neden?"

"Hiçbir fikrim yok." Burbonun geri kalanını yudumladım ve sıcaklığın içimi kavurduğunu, beni biraz uyuşturduğunu hissettim. Birkaç tane daha içsem, mutluluktan uçacaktım!

"Elena annesine Nash'e bakacağına söz verdi. O yüzden burada kaldı." Hunt sonra saatine baktı ve içini çekti. "Yatakhaneye gidip Elena'nın eşyalarını ne kadar topladığına baksam iyi olacak. Umarım çok uzaklaşmamıştır. Ben'e, buradan siktir olup gitmeye hazır bir şekilde aceleyle geri gelirse onu oyalamasını söyledim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Onu kovmamı beklediğini mi söylüyorsun?"

"Evet Duke, bekliyordum."

"Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?" diye alay ettim.

"Çünkü babanı tanıyorum," diye açıkladı ve bu beni hiç ama hiç iyi hissettirmede. Nash gibi davranıyor olmaktan nefret ediyordum.

"Elena, eğer anneni becermek seni becermek kadar iyiye, babamın Maria'yı neden bırakmadığını anlayabiliyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum en dar amcık."

Onu incittim çünkü inciniyordum. Bana el değmemiş bir bakire olarak gelmişti.

-Ama kendimi belki de o kadar masum olmadığına ikna ettim. Annesinin babam için kim olduğunu biliyordu, annesinin aileme ne yaptığını biliyordu ve yine de benimle yattı. Eğer annem öğrenseydi, kendini kaybederdi.

-Ve onu kaybederdim.

"Yani kalacağını mı söylüyorsun?" Bunun cevabını biliyordum. Hunt, Wilder Çiftliği'nin ustabaşısıydı ve beni bırakıp giderse bir çatışmanın ortasında mermilerimin biteceğini biliyordu.

"Oh, evet, o kalıyor, seni ahmak, ve yapmadığından emin ol-"

Sinirlenmesini engellemek için elimi kaldırdım, ki Elena'nın peşinden giderek onu kızdırdığımdan beri bunu yapmaya çok yakın olduğunu biliyordum.

"Ani bir tepkiydi," diye tekrarladım.

"Evet, bir pislik gibi davrandın, tamam mı?" Bununla birlikte ayağa kalktı ve çiftlik evinden ayrıldı.

Bir süre oturdum, babamın zamanının çoğunu ya burada ya da iki ilçeye yayılan yüz küsur bin dönümlük arazide at sürerek geçirdiği ofise baktım.

Geniş otlaklar farklı amaçlar için ayrılmıştı: sığır otlatma, at eğitimi ve saman etimi. Wilder iftliği etkileyici bir işletmeydi ve satışının zaman alacağını biliyordum. Herkes gidip bu kadar araziyi, yirmi bin baş sığır, otuz ahır, damızlık hayvanları, değerli soyları ve çalışan atları satın alamazdı.

Arazi geliştirme alanında çalışıyordum ve en iyi seçeneğin araziyi bölmek ve imarına göre satmak olduğunu biliyordum - hatta belki de yeniden imar için baskı yapmak. Bazı parseller tarımsal kullanımdan st düzey konutlara dönüştürülebilir, diğerleri ise tatil köyleri, perakende merkezleri gibi ticari gelişmeler ve hatta lojistik mantıklı ise endüstriyel projeler için kullanılabilirdi. Hatta, uygun izinlerin alınması halinde, bu parsellerin bir kısmı altyapının genişletilmesi için bile kullanılabilirdi - yollar, havaalanları, en yüksek teklifi veren ne isterse.

Teksas'a döndüğümde, bu basit görünüyordu. Araziyi bölmek, parça parça satmak ve dağlık araziyi karlı bir şeye dönüştürmek - belki tatil köyleri, belki de st düzey gelişmeler. Kağıt üzerinde mantıklı görünüyordu. Ama şimdi burada dururken, boğazımda toz varken ve çiftlik etrafımda genişçe uzanırken, doğru gelmiyordu. Kendime umursamadığımı ve buraya hiçbir şey borçlu olmadığımı, Nash'e hiçbir şey borçlu olmadığımı söylemiştim.

Ama on yıldır kaçtığım gerçek yüzüme çarpıyordu; istesem de istemesem de çiftçilik kanımda vardı ve toprağa saygısızlık etmek sandığım kadar kolay olmayacaktı.

elena

"Y Eşyalarımı toplarken Hunt'a onu duyduğumu söyledim." Yatakhane pek bir şey değildi ama benim için uzun bir süre ev olmuştu. Uzun, alçak bir bina, yıpranmış ahşap ve Rüzgârda takırdayan teneke çatısıyla ana evden epey uzakta, ahırlara ve sığır ağıllarına yakın bir yerdeydi. İçerisi ter, deri ve eski kahve kokuyordu; botların her zaman çamurlu olduğu ve kimsenin umursamadığı türden bir yerdi.

Her iki tarafta beşer tane olmak üzere toplam on ranza vardı ama sadece dördümüz burada tam zamanlı yaşıyorduk. Geri kalanlar damgalama ya da toplama işlemleri sırasında gelen mevsimlik işçiler için açık bırakılmıştı. Benim yerim en uçta, sabahın ilk ışıklarını yakalayabildiğim ve geceleri atların ağıllarında vardiyalarını dinleyebildiğim pencerenin yanındaydı.

Fazla bir şeyim yoktu; yatağımın ayak ucunda bir sandık, birkaç kitapçığı sakladığım küçük bir raf ve annemin eski bir resmi. Üç çift botum karyolanın altında sıralanmıştı ve şapkam da kapının yanındaki çiviye asılmıştı. Mahremiyeti olmayan dar bir yerdi ama buna alışmıştım. Benim için bir ranza ve bir çatı yeterliydi.

Hunt sık sık misafir kulübelerinden birinde kalmamı ya da en azından ustabaşının kulübesindeki ekstra yatak odasını kullanmamı istemişti ama ben reddetmiştim. Şimdiden Hunt'la olan ilişkim hakkında söylentiler çıkmaya başlamıştı. Eğer onunla birlikte yaşarsam, bu ateşi cehenneme dönüşene kadar besleyecekti. Bu yüzden bir yatakhane kalmayı seçtim, en az sorun çıkaranın olduğu yatakhaneyi seçtim.

Ahırların ve ana çalışma alanlarının yakınına yayılmış toplam üç yatakhane vardı. Benimki en küçüğüydü, dört tam zamanlı ç a l ı ş a n a ev sahipliği yapıyordu,

Ben de dahil. Diğer ikisi daha büyüktü, her birinde sekiz kovboy ve çiftlik çalışanı vardı, dağlama ve toplama mevsiminde gelen yarı zamanlıları saymazsak.

Elçiler için yaşam düzeni süslü değildi ama işe yarıyordu.

En büyük yatakhane, uzun bir ahşap masanın etrafına yerleştirilmiş, yüzeyi yıllarca kullanılmaktan yara bere içinde kalmış ve aşınmış ortak bir oda vardı. Elçiler geceleri poker oynamak ve uzun bir günün ardından karınlarını doyurmak için orada toplanırdı.

Köşede küçük bir mutfak vardı ama onu pek kullanmazdık; Bayan Ida yemek pişirme işini y a t a k h a n e n i n yanındaki yemekhanede hallederdi.

Çiftliğin mutfağını birkaç yıldır işletiyordu, çünkü işçilerden biriyle evlenmişti, günde üç kez aç kovboy ordusunu doyuruyordu ve bisküvilerinden şikayet eden aptalın Tanrı yardımcısı olsun. Temizlik bizden sorulurdu ve elçilerin eşlerinden birkaçı da yardım ederdi. Şafaktan önce kalkıp gün batımına kadar ayaktayken kimsenin dağınık yaşamaya vakti yoktu. Yerinizi temiz tutardınız, botlarınız dışarıdaydı,

ve eğer çok kötü kokuyorsanız, arkadaki ortak duşları kullanırdınız.

Yani burası Ritz değildi, hem de hiç değildi, ama benim evimdi. Ve şimdi, sanki bir hiçmişim gibi onu geride bırakmam söyleniyordu.

Bavulumu toplayıp gitmemi istemesi canımı yaktı. Hâlâ çiftlik evinde kaldığımı düşünmesi daha da acıttı. O gittiğinden beri, babasının annem için ne anlama geldiğini öğrendiğimden beri oraya gitmemiştim. Duke istediği kadar anne babamızın ilişkisini bildiğimi düşünsün, ben bilmiyordum. Annemin sadece evin hizmetçisi ve aşçısı olduğunu ve maaşının bir parçası olarak çiftlik evinde yaşamamız gerektiğini düşünmüştüm hep. Bunu hiç sorgulamadım. Sorgulamalıydım. Yeterince büyüdüm. Ama sorgulamadım. Bu benim saflığımdı.

Hunt, "Ona hiçbir yere gitmeyeceğini söyledim," diye açıkladı. Bir sandalyede oturuyordu, çizmeli ayakları sandığının üzerinde, Stetson'ı yatağının üzerindeydi.

Ben beni sürekli rahatsız edip eşyalarımı toplamama izin vermediğinde ve Ben gittikten hemen sonra Hunt tepeme bindiğinde bir şeyler olduğunu tahmin etmeliydim.

"Burada olmak istemiyorum," diye mırıldandım.

Hunt kasvetli bir şekilde başını salladı. "Çiftliği satıyor, Elena."

Ailesinin başına gelenlerden çiftliği ve beni sorumlu tuttuğu düşünülürse, bunun büyük bir olasılık olduğunu bilmeme rağmen, bu düşünce kalbimi parçaladı.

Gloria'nın geçmişinde intihar girişimleri vardı. Zayıf ve kırılıyordu ve Duke -iyi evlat- ona her zaman göz kulak olmuştu. Onun gözünde çiftlik, ruhunu tüketen çirkin bir yerdi. Bu sözde çirkin yerin onun lüks yaşam tarzını karşıladığını ve annesinin hiçbir şey istememesini sağladığını boş verin. Hunt ve benim gibi insanlar boğaz tokluğuna çalışırken, Wilders'lar hem bize hem de bunu yapmalarını sağlayan toprağa burun kıvrarak rahatça yaşıyorlardı.

"Burası onun çiftliği ve ne isterse yapabilir." Kovboy şapkasının yanına oturdum. "Kalamam, Hunt."

"Gidersen atları satmak için mücadele ederiz. Atların iyi yerlere gitmesini ve Bo Landry gibi birinin eline geçmemesini istemiyor musun?"

Landry, parası olduğu için bir çiftliği yönetebileceğini düşünen bir pislikti. Çiftçiliği bir yaşam biçimi olarak değil, bir hobi olarak gören Kaliforniya nakillilerinden, tam bir teknoloji kardeşiydi. Anlamadığı soylara para saçtı, nasıl bakacağını bilmediği araziler satın aldı ve kolikle kafa atmaya ayırt edemeyen aptalları işe aldı.

Landry gibi bir adamla atlar sadece yanlış ellere düşmekle kalmaz, mahvolurlardı. Onları aşırı besler, az çalıştırır ya da acemi bir kovboyun ağızlarını cehenneme çevirmesine izin verirdi çünkü yumuşak bir el ile lanet bir ağaç gövdesini ayırt edemezdi. Ve "eğlenceli" olmayı bıraktıklarında ya da "çok fazla tavrı" aldıklarında, onları açık artırmada Tanrı bilir kime satardı. Belki onları ölümüne çalıştıran bir çiftliğe. Belki de Meksika'da bir ölüm hapisanesine.

"Benim atlarım değil, benim işim değil." Babası anneme aşık oldu diye Duke'un şamar oğlanı olmayacaktım. "Mav'i aradım. Beni almaya geliyor."

Hunt iç çekti.

Wildflower Canyon'daki bir başka büyük çiftlik olan Kincaid Farms'ın sahibi Maverick Kincaid birkaç yıldır beni işe almaya çalışıyordu. Ayrıca pantolonumun içine girmeye çalışıyordu. İkisine de direndim. Birincisi, Wilder Çiftliği'ni terk edemezdim ve ikincisi, ne kadar iyi görünürse görünsün bu adamdan etkilenmiyordum. Onunla ve kız kardeşi Joy'la arkadaşım; aslında Hunt'tan sonra en yakın arkadaşlarım onlardı.

"Maverick kalacağını anlayacaktır." Hunt ayağa kalktı. Duruşu bunun tartışmaya açık olmadığını gösteriyordu. Gitmemi istemediği için gitmiyordum. "Seni almaya gelmeden önce Maverick'i yakalayalım."

Güldüm. "Maverick bunu yapmaz."

"Kesinlikle öyle." Ayağa kalktığımda Hunt elini omzuma koydu. "Onu tekrar görebilecek misin?"

Kimden bahsettiğini biliyorduk. Öyle miydin? Hayır. Hayır, değildim.

Hunt'a yalan söyleyemezdim, bu yüzden sadece omuz silktilim. "Neyse o."

"Her zaman öyle değil mi?" Omzumu sıktı ve yataktan dışarı çıktı.

Dışarı çıktığımızda Mav'in kamyonetinin geldiğini duyabiliyordum, siyah Ram 3500 Limited'in derin gümbürtüsü başlı başına bir anons gibiydi.

Ses Duke'u uyarmıştı çünkü ceketini çıkarmış olmasına rağmen hâlâ takım elbise pantolonuyla dışarı çıkmıştı. Beyaz gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Kol düğmeleri takmıştı. Bir çiftlikte. *Tanrım!*

Maverick, üzerinde yürüdüğü toprağın sahibiymiş gibi kamyonetinden indi; uzun boylu, geniş omuzlu, tam bir kovboydu; koyu renk kot pantolonu, yıpranmış çizimleri, kolları kıvrılmış siyah düğmeli gömleği ve gerçek bir iş görmüş şapkası vardı. Ayaklarımın altından geçen topraklardan kopmuş gibi görünüyordu.

"Duke." Maverick çenesini kaldırdı ve ona doğru yürüdü. El sıkıştılar. "Başınız sağ olsun. Nash iyi bir adamdı."

"Teşekkürler." Duke yaklaşan Hunt'a ve bana, sonra da Maverick'e baktı. "Sen nasıl geldin buraya?"

Maverick ellerini ceplerine soktu ve sırttı. Tüm erkeksi çekiciliğine rağmen, cazibesini fazlasıyla ortaya koyuyordu. "Sanırım sonunda at eğitmeninizi *benim* atım olmaya ikna ettim."

Duke Hunt'a ve bana baktı. Ben tek kelime etmedim. Hunt sadece homurdandı. "Üzgünüm Maverick, o seninle gelmiyor," diye tersledi Duke.

Mav'in gözleri doğrudan bana kaydı, yüz ifadesi kızgınlığa dönüştü. Ve sonra, aynı şekilde, kızgınlıktan sahiplenmeye geçti. Yanıma yaklaştı, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımaya geldi. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin, Kır Çiçeği?" Sesi yumuşak, kolay ve samimiydi. Oropsu çocuğu Duke'u kızdırıyordu. Bundan zevk alacak kadar küçüktüm.

Ağzımı açtım ama Duke benden önce davrandı.

"O seninle gelmiyor." Sesi sertti, çenesi paslanmış bir cıvatanın daha sıkıydı.

Mav'in dudakları kıvrıldı, gülümsemekten çok sırıtıyordu. "Bu doğru mu, Kır Çiçeği?"

Duke kıllandı. Hunt inledi. Gerilim yükseldi, sıcak ve keskin.

"Evet Mav. Özür dilerim. I-"

"Fikrini değiştirdim," diye ekledi Hunt, ses tonu uyarılarla doluydu. Maverick'i, Kincaid Çiftlikleri'nin sahibinin yaramaz bir çizgisi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu ve Duke'ün bir eşeklik yaptığını görürse, onunla oynardı.

Maverick Duke ve benim hakkımdaki her şeyi biliyordu, sarhoş olduğum bir akşam anlattığım önemli olayları biliyordu. Duke'la Dallas'ta birkaç kez karşılaşmışlardı, yani birbirlerini tanıyorlardı. Duke on yıldır Wildflower Canyon'a gelmemiş olsa bile, çiftlik ülkesinde herkes herkesi tanırdı. Yine de bu gerçek onu bir yabancı yapıyordu.

Ve iki adamı karşılaştırdığınızda, birinin özel dikim takım elbiseli bir şehir çocuğu, çalışan bir çiftliğe ait olmayan bir adam olduğu, diğerinin ise televizyon dizisi *Yellowstone*'dan fırlayıp ellerini kirlettiği ve kadınların onu eve kadar takip etmesini beklediği açıktı.

Maverick başını eğdi, bana odaklanmıştı. "Wildflower?"

Omuz silktim. "Bir gün oldu Mav." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Kıkırdadı. Duke hırladı. Hunt iç çekti.

Maverick sanki bana dokunmaya hakkı varmış gibi yanağımı avuçladı. "Emin misin?"

Duke'u kışkırtmaya çalışıyordu. Elbette, biz arkadaşlık -iyi arkadaşlık. Sarılırdık, bilek güreşi yapardık, birlikte ata binerdik (her birimiz kendi atımızda). Ama birbirimizin yüzünü tutup içtenlikle birbirimize bakan türden arkadaşlar değildik.

Duke'ün kırmızı gören bir boğa gibi patlamak üzere olmasını açıkça umursamıyordu. Duke'un tavırlarından hoşlanmıyordu ve bu da beni kullanarak ona haddini bildirme yoluydu. Ne isterse yapıyor, benim ya da bir başkasının ne hissettiğine aldırımıyordu. Bu, Maverick'in altın bir kaşığa dönüştürdüğü gümüş bir kaşıkla doğan şımarık bir çiftlik sahibi olmanın getirdiği bir şeydi; kendi çiftlikleri bölgedeki en büyük çiftliklerden biri olana kadar Wildflower Kanyonu'nda irili ufaklı çiftlikler ve çiftlikler kurmuştu.

"Emin," diye tersledi Duke, tavrı ürkmüş bir at kadar keskindi.

Maverick ona yavaş ve kasıtlı bir bakış attı. "Bana senin onu kovduğunu söyledi. Gitmesini istemişsin. Ne değişti?"

Duke ellerini takım elbisesinin ceplerine soktu ve bana aşağılayıcı ve değerlendirmeci bir bakış attı. "Hunt bana onun kendi çıkarları olduğunu söyledi."

Nefes nefese kaldım. Hunt *tekrar* homurdandı ve "Ne oluyor lan, lisede miyiz biz?" diye mırıldandı.

Maverick yüzünü tamamen Duke'a döndü. "Arkadaşlarım hakkında konuşurken dikkatli olsan iyi olur Duke."

Duke ona, "O *benim* çalışanım," diye bilgi verdi. "Ama yüzünün kızardığını görebiliyorum Mav; o senin *yakın* arkadaşın mı?"

Maverick gözlerinde çelik parıltılarla Duke'e doğru bir adım atmak üzereydi ki Duke durumu daha da kötüleştirdi. Bana döndü, sesi sakindi ama yumuşak değildi. Söz konusu ben olduğumda, yumuşaklık uzun zaman önce kaybettiği bir şeydi.

"Bir adamdan diğerine mi atlıyorsun, Elena? Gerçekten de annenin kızıydın, ha?"

Sessizlik.

Rüzgâr bile ölmüş gibiydi.

Hunt nefesinin altında bir küfür mırıldandı.

Maverick o kadar hızlı hareket etti ki tepki verecek zamanım bile olmadı. Parmak eklemleri bembeyazdı, tüm vücudu sallanmaya hazır bir adam gibi kıvrılmıştı.

Tek kelime etmeden elimi Maverick'in göğsüne koydum ve onu durdurdum. Sert nefes alıyordu, vücudu öfkeyle gerilmişti ama ben irkilmedim. Tıpkı tedirgin bir kısrakta olduğu gibi son derece kararlıydım.

"Maverick."

Gözlerinde zehirle Duke'a baktı.

"Maverick," diye tekrarlardım. Hâlâ sakindim. Hâlâ kararlıydım.

Uzun bir saniye geçti. Sonra Maverick geri adım attı. İsteddiği için değil, ben istediğim için. Bana karşı geçemeyeceği sınırları biliyordu. Duke'u yumruklamak da bunlardan biriydi.

Duke nefesini bıraktı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sesi keskin ve Memnun.

Bakışlarımı yavaş ve ölçülü bir şekilde ona çevirdim ve Duke ilk kez kararsız görünüyordu. Nedenini biliyordum. Tanıdığı, onun için yanan, ona yalvaran, onun için ağlayan kadın gitmişti.

O günlerde sesimi yükseltmiyordum. Kavga etmedim. Ama kimsenin saygısızlık yapmasına da izin vermiyordum - Duke Wilder dışında hiç kimsenin.

Bir şey söyleyecektim ama doğru kelimeleri bulmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı -kesecek kadar keskin ama Duke'e tam olarak istediğini verecek kadar pervasız olmayan bir şey. Çünkü ona kendi lanet işine bakmasını söylemek ne kadar tatmin edici olursa, ona aradığı tepkiyi vermemek de o kadar tatmin edici olurdu.

Duke'un zor kazanılmış soğukkanlılığını ezmesine izin vermekten kurtuldum çünkü kız arkadaşı dışarı çıktı. Dar bir kot pantolon, dar bir tişört ve topuklu ayakkabı giymişti. Tanrı aşkına. *Üç santimlik topuklu ayakkabılar!*

"Merhaba," dedi rahatça. "Misafirimiz var."

Maverick'in yanına geldi ve elini uzattı. "Fiona Turner. Ironwood Geliştirme Grubu'nda Duke ile birlikte çalışıyorum."

Maverick ele baktı ve bir süre sonra sıktı. "Maverick Kincaid. Kincaid Çiftlikleri'nde çalışıyorum."

"Daha çok sahibi gibisin," diye kıkırdadı. "Seni tanıyorum, Maverick. Çok güzel bir iş. Biliyor musun, bizi aramalısın. Gelecekteki satın almalarında sana yardımcı olabiliriz."

"Şu anda bir at terbiyecisi edinmeye çalışıyorum hayatım. Bu konuda bana yardımcı olabilir misin?" Küstahça gülümsedi.

"Ah...." Fiona önce hepimize sonra da Duke'a baktı. "Şey... ah..... ah... Bilmiyorum ama bazı bağlantılar kurabilir ve size uygun birini bulabilirim."

"Oh, mükemmel birini tanıyorum," diye devam etti Maverick.

"Yeter." Duke bir kolunu onun beline doladı ve kendine doğru çekti. Bunun onun '*Kapa* çeneni' deme şekli olduğunu düşündüm. "Meşgulüz Kincaid. Belki başka bir zaman ziyaret edebiliriz."

Maverick bana döndü, şapkasını kaldırdı ve hemen geri koydu. "Fikrini değiştirirsen, Wildflower, beni ara... *ne zaman istersen.*"

"Teşekkürler Mav," dedim usulca, onu aracına kadar geçirirken.

"Cidden iyi misin?" Maverick diğerlerinin duyamayacağı bir yere geldiğimizde sordu.

"Gerçekten bilmiyorum." Derin bir nefes aldım. "Ama daha iyi bir yere gidiyorum. Geldiğiniz için teşekkürler ve verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim."

"Bu *asla* bir rahatsızlık değil. Tamam mı?" Yanağımdan öptü. "Hunt'ın senin kişiliğin olduğunu biliyorum ama ben de öyleyim. Seni becermeme izin vermesen bile." Sonra göz kırptı.

Gözlerimi devirdim. "Görüşürüz."

Ondan uzaklaştım, o da kamyonetine geri bindi, lastikleri tozu dumana katarak uzaklaştı. Arka lambaların yolda kayboluşunu izledim, gitmesi umurumda olduğu için değil, Duke ve kız arkadaşıyla yüzleşmeden önce bana birkaç saniye daha verdiği için -sözleri beni derinden etkilememiş gibi davranmak zorunda kalmadan önce.

Gençken ona karşılık verir, yumruklar ya da küfürler savurur, kimsenin anneme bu şekilde hitap etmeye hakkı olmadığını haykırırdım. Metres. Fahişe. Ama zaman ateşimi söndürmüştü. Beni tanıdığını düşünen insanlarla nefesimi boşa harcamadım. Bırakın konuşsunlar. Sözleri benim hakkımda söylediklerinden daha fazlasını söylüyordu.

Çünkü ben kim olduğumu biliyordum. İyi ve kötü yanlarımı. Gurur duyduğum şeyleri ve beni hala rahatsız eden şeyleri.

Ve bu tür bir bilme? Beni dokunulmaz kılıyordu.

"O da neydi?" Fiona sanki havadaki gerilimi hissetmiyormuş gibi neşeyle şaka yaptı. Kesinlikle bir çiftliği okuyamıyordu, Tanrı onu korusun.

"Maverick at eğitmenimi görmeye geldi." Duke Fiona'yı şakağından öptü ama bana bakıyordu. "Ama onları bırakmaya hazır değiliz."

Fiona belli ki benim at terbiyecisi olduğumu bilmiyordu ve hevesle başını salladı. "Doğru."

"Şu anda işe yarıyorlar. Ama onlarla işim bittiğinde, ister Maverick Kincaid için çalışsınlar, ister onunla düzüşünler, umurumda değil."

Fiona'nın gözleri büyüdü ve bir açıklama ister gibi Hunt'a ve bana baktı.

Erkek arkadaşına sor, bebeğim. Bu onun sirki.

Duke ve kadını çiftlik evine girdiklerinde Hunt kıkırdadı. "Ne güzel bir sabahı, değil mi *Wildflower*?"

"Oh, sakın başlama, Hunt."

"O biliyor mu?" Hunt kasvetli bir şekilde sordu.

Ne sorduğunu biliyordum. Maverick Duke ile olan geçmişimi biliyor muydu? Bebekten haberi var mıydı? *Benim hakkımda bir şeyler* biliyor muydu?

"Biraz," diye itiraf ettim.

"Hiç konuşmak ister misin Elena? Nerede olduğumu biliyorsun."

"Teşekkürler, Hunt. Başlarını belaya sokmadan önce yavruları kontrol etmem gerekiyor."

Yavrular ergen oğlanlar gibiydi; cesur, huzursuz ve kendi iyilikleri için fazla meraklı. Onlara göz kulak olmazsam, çit hattını test ediyor, yaşlı iğdişlere musallat oluyor ya da yapmamaları gereken bir şeye karışıyorlardı.

Duke'u genç bir çocuk olarak hatırlıyordum; gamsız, inatçı, o zamanlar ikimizin de anlayamadığı şekillerde benim olan bir çocuk. Ama şimdi Wilder Çiftliği'nde duran adam? O benim değildi. Başka birine aitti.

Kalbimin neden acıdığını biliyordum; neden içimde bir şey yarılmış, çığ ve kanıyormuş gibi hissettiğimi biliyordum. Ama bilmek acımı azaltmıyordu. Sadece daha da kötüleştirdi.

Sevdiğim adam buradaydı. *Ve benden nefret ediyordu.*

Dük

O Bir gün önce beni başka bir adamla fiziksel bir kavgaya sürüklemişti. "Sana neler oluyor böyle?" Fiona telefonunu Itzel'in -kibar bir gülümsemeyle kendini tanıtan temizlikçinin- bir oteldeymişiz hissi verecek kadar özenle hazırladığı büyük boy yatağın üzerine atarak talepte bulundu.

Tüm evde daha önce olmayan çok bakımlı bir hava vardı.

Maria evi bir yuva gibi hissettirmişti. Bu düşünce aklıma gelir gelmez pişman oldum çünkü annem kırık bir kalbi tedavi ederken neredeyse on buçuk yılını babamın yatağında geçirmiş olan bu kadınla ilgili olumlu hiçbir şey görmemek için bilinçli bir çaba sarf etmişim.

Fiona kalmamız için annemin eski yatak odasını seçmişti. Ondan sadece evin batı kanadında bir yer seçmesini istemişim. Maria ve Elena'nın doğu kanadında odaları olduğunu biliyordum ama o zaman Elena'nın hâlâ çiftlik evinde yaşadığını düşünmüş ve gitmesini istemişim. Ama aynı zamanda ona hayatıma devam ettiğimi göstermek için onu çiftlikte istiyordum.

Seksi sarışın kız arkadaşıma bak, sürtük. Artık hayatımda değilsin. Sen hâlâ buradayken ben hayatıma devam ettim.

Ama Elena geride bıraktığım kız değildi. Bu kadın *farklıydı*. Parlak, neşeli, pembe yanaklı ve *mutlu* değildi. Bu kadın zayıftı. Hâlâ çok güzeldi ama zayıflamıştı. Gözleri parlak değildi; çikolata kahverengisi gözleri kasvetliydi. Vücudu eskisi gibi kıvrımlı değildi. Bu

sırım gibiydi, muhtemelen atlarla yaşadığı için. Elleri yumuşak görünmüyordu ve evet, onlara bakmıştım. İş yapan ellerdi.

Tüm tavırları eskiden olduğu kişinin antiteziydi.

"Mi cielo, benimle seviş." O güzel dudaklarını benim için kaldırdı.

Bekâretini aldığımda onu incittiğimi biliyordum ama o daha fazlasını istiyordu; yakın hissetmek istiyordu.

"Muhtemelen ağrın var," demeyi başardım, ama sikim tekrar onun içinde olmak için zonkluyordu, onun doruğa ulaşmasının içimdeki spermi sıktığını hissediyordum.

"Lütfen," diye inledi ve ben gitmiştim.

Üç ay boyunca onunla seviştim, onunla seviştim, onun içinde, onun yanında kaldım. Ona onu sevdiğimi söyledim, hayatımda hiç kimseye, anneme bile söylemediğim sözler.

Kelimelerin gücü vardı; bunu biliyordum ve her şeyimi ona verdim. Annesinin babamı baştan çıkardığı gibi onun da beni baştan çıkardığını öğrendiğimde, tatlı Elena'mın aslında pek de tatlı olmadığı ortaya çıktı.

"Bilmiyordum Duke. Yemin ederim. Bilmiyordum."

"Aynı evde yaşarken annenin fahişelik yaptığını nasıl bilmezsin?" diye gürlledim.

"Bilmiyordum" diye tekrarlayarak ağladı.

"Senin annen benimkini mahvetti," dedim ona. Ona on tane yüz dolarlık banknot fırlattım. "Sanırım bu senin amın için yeterli bir ödeme."

"Duke?" Bana onu bıçaklamışım gibi baktı.

"Rol yapmayı kes, Elena. O parayı al, anneni de al ve bu çiftlikten defol git."

Ama babamla yüzleştiğimde giden bendim ve bana bunun beni ilgilendirmedğini söyledi. Elena'ya bir sürtük olduğu için bağırmıştı ve bu hoşuma gitmişti, değil mi? Gerçi şimdi geriye dönüp baktığımda, o kızın annesiyle yatan bir adamın, oğluyla ilişkisi olduğu için ona küfretmesi haksızlık ve iğrenç görünüyordu. Her şey doksanlı yıllardan kalma boktan bir talk show programından fırlamış bir kabustu.

"Duke?" Fiona talep etti. "Bu da ne-"

"Tüm evrak işlerini halletmem gerekiyor, bebeğim." Aklını başka yere yönlendirmek için onu usulca öptüm. Elena ile aramızda bir şey olduğunu hissediyor olabilir miydi? "Ve sonra Blackwood Prime'da akşam yemeği yiyeceğiz."

O sırada Fiona'nın telefonu çaldı. *"Lanet olsun."*

Yapacağını bildiğim gibi telefona cevap verdi. Fiona'mız için önce iş. Onu işiyle baş başa bıraktığım için mutluydum. Babamın ofisine geri döndüm.

"Sinyor, öğle yemeği ister misiniz?" Itzel yemek odasının dışındaki koridorda beni durdurdu.

"Sadece hafif bir şeyler, Itzel."

Başıyla onayladı. Üzerinde bir kot pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Saçma sapan görünmüyordu. Muhtemelen kırklı yaşlarının ortasındaydı ve Maria'nın da sahip olduğu bir asalet vardı onda. O da mı babamla birlikteydi? *Lanet olsun!*

"Bir sandviçe ne dersin?" diye önerdi.

"Kulağa hoş geliyor."

"Bayan Turner salata istedi. Siz de ister misiniz?" "Evet, lütfen. *Gracias*, Itzel."

Babamın ofisindeki eski meşe masanın arkasına oturdum, deri koltuk altımda gıcırdıyordu. Döndüğümünden beri ilk kez doğru dürüst düşündüm. Daha önce Elena dikkatimi dağıtmıştı.

Apple dizüstü bilgisayarını açtım. Üzerindeki not bana şifreyi söylüyordu: *WildFlower*. Tanrım!

Dosyaları gözden geçirdim ve her şeyin ne kadar düzenli olduğuna şaşırdım. Çözmek zorunda kalacağım bir karmaşa bekliyordum. Babam mükemmel bir çiftlik sahibi ve berbat bir iş adamıydı. Çiftliği elinde tutması bile başlı başına bir mucizeydi.

Klasörlerde gezinmek kolaydı ve birisi yardımsever bir şekilde sistemin erişmem gereken tüm web siteleri ve hesaplar için şifrelere sahip olmasını sağladı. Her şey belgelenmişti; her anlaşma, satış ve harcama.

Bu bile tek başına bir şoktu. Babam pek çok şey yapardı ama düzenli miydi? Kesinlikle hayır. Nash Wilder içgüdüleriyle, el sıkışarak yaptığı anlaşmalarla ve hisleriyle yaşardı. Çoğu zaman neyi kabul ettiğini bile zar zor hatırlıyordu; bu yüzden bir karmaşa bekliyordum. Onun yerine, bir Fortune 500 şirketini yönetebilecek kadar titiz kayıtlar buldum.

Bunu kim yaptı? Elena değil. Üniversiteye bile gitmemiş.

Telefonumda babamın muhasebecisi Amos Langley'in numarasını buldum ve onu aramak için sabit hattı kullandım.

Adam ikinci çalışta cevap verdi. "Langley." "Amos, ben Duke."

"Başın sağ olsun evlat. Nash-"

"Evet, öyleydi," diye kestim sözünü, bir BLM arazi kiralamasını kusursuz kenar boşlukları ve net hesaplamalarla çevirirken. "Benimkine bakıyorum

babamın kayıtları, ve onlar...çok...iyi, iyi. Bunu sen mi yaptın?"

Amos ölçülü bir nefes verdi. "Hayır. Elena yaptı."

Sustum.

"Her şeyi o halletti," diye devam etti. "Vergileri dosyaladı, hesapları dengeledi, daha kötü adamlarla kötü anlaşmalar yaptığında borçlarını karşıladı. Sayamayacağım kadar çok kez kışını kurtardı."

Çenemi sıktım. "Onun mali durumunu kontrol ettiğini mi söylüyorsun?"

Amos'un sesi soğuklaştı. "Onu koruduğunu söylüyorum, Duke."

"Bundan çok şüpheliyim."

Hırladığını duydum. Bu Amos'tu, tanıdığım en sakın adam.

"Bak, aranızda geçenlerin bir kısmını ben de biliyorum ama bilmeni isterim ki bunları yapmak *zorunda değildi*. Batmasına izin verebilirdi. Ama yapmadı. Ve eğer onun dürüstlüğünü sorgulamayı aklından bile geçiriyorsan, o zaman kafanı kışına sokmuşsun demektir, evlat."

Göğsümün derinliklerinde bir şey burkuldu.

Elena kendimi inandırdığım kadar korkunç biri olsaydı her şey daha kolay olurdu. Sorumsuz, bencil ve beceriksiz olsaydı, yıllarca ondan nefret etmeme gerekçe bulabilirdim.

Ama gerçek şuydu ki Elena çiftliğe göz kulak olmuştu. Gerçek şu ki, *ona* göz kulak olmuştu. Ve bunu bilerek ondan nefret etmek çok daha zordu.

"Ona güvenmiyorum," diye mırıldandım ama bu bugünden değil geçmişten kaynaklanan otomatik bir yanıttı.

"Neden güvenmiyorsun?" Amos sertçe sordu. "Çiftlikte sahip olduğun kadar çok şeye sahip olmanın nedeni o. O ve Hunt. Çok çalışıyorlar. Nash Hunt'a oğlu gibi davrandı ama Elena'ya bok gibi davrandı. Bunu yapmak zorunda değildi. Bunu kalın kafana sok. Gloria hâlâ Rolls mu kullanıyor? Yine de, kraliçeden daha fazla yardımcıyla o büyük lanet eve sahip olmak? Hâlâ-"

"Annemi bu işin dışında tut."

"Elbette evlat, kendini çiftlikten uzak tuttuğu ama gelire asla hayır demediği için bunu yapmak zor değil."

Haklıydı.

Kayıplar ve borçlar, yarım kalmış bir iş karmaşası ve hatta belki de çiftliğin bir kısmının çoktan satılmış olmasını bekliyordum. Beklemediğim şey ise buydu; iyi işleyen, kârlı bir işletme.

Çiftliğin durumu umurumda olduğundan değil. Pek umurumda değildi. Benim için önemli olan Nash'in anneme bakması ve onun iyi yaşamasını sağlamasıydı. Nash benimle yaptığı anlaşmayı bozarsa diye endişelenmesine gerek yoktu. Büyükanнем Margaret Wilder-Nash'in annesi tarafından kurulmuş bir vakıf fonum vardı, eski Teksas petrol zenginliği, kalıcı olan türden. Nash bunun içinde büyümüş, bununla şekillenmişti, ama annem? Annem sıfırdan gelmişti. Ve ona güveniyordu.

Annem titrekti, tabii, biraz da kibirliydi. Fiyat etiketlerine bakmak zorunda kalmayan bir kadın gibi etrafta süzölmeyi severdi. Dallas'ın zengin bir mahallesindeki ev, çalışanlar, Fransa'daki tatiller... Hepsini Nash ödemişti.

Her şeye rağmen onunla ilgilendiği için yaşlı adamın hakkını vermeliydim. Ama bunun sadece bir zorunluluk değil, suçluluk duygusu olduğunu da biliyordum. Çünkü annem Dallas'ta hayır galalarına katılırken, Nash hizmetçiyi beceriyordu.

Çenemi sıktım, bu düşünceden nefret ettim, babamla olan ilişkisine rağmen klas bir hanımefendi olduğu için *onu* zihnimde bu kadar kolay değersizleştirebilmemden nefret ettim.

Elimi yüzümde gezdirdim. Öfkem ve kızgınlığım haklıydı. Bu yer ve bu insanlar annemi mahvetmişti.

O ve ben onun iki intihar girişimini yaşamıştık.

İlki Nash'in ondan boşanmak istediği zamandı. Bir daha hiç istemedi.

İkincisi ise Nash'in onu aldattığını öğrendiği zamandı. O zaman kiminle olduğunu bilmiyordum ve gerçekten umursamamıştım. Endişelenmem gereken başka şeyler vardı, eve geldiğimde annemi yatak odasında soğuktan donmuş, zorlukla nefes alırken, çarşafı saçılmış haplarla bulmak gibi.

On altı yaşındaydım. Ambulans çağırarak, yanında kalacak ve dünyanın görmemesi için pisliği temizleyecek kadar büyüktüm.

Uyandığında çıkardığı boğuk ses hâlâ kulaklarımdaydı. Bana bakışı, sanki hala hayatta olduğu için rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğundan emin değilmiş gibiydi.

En kötü kısmı da buydu. Ölebileceğini bilmek. Nash ondan sonra yardım etmeye çalışmıştı. Dallas'a gelmişti ama ben onu kovmuştum.

Kalmasına izin veremeyecek kadar kızgındım. Bunu ona o yapmıştı, değil mi?

Daha sonra aramız düzeldi. Hemen değil. Ama yavaş yavaş. On dokuz yaşına bastığım yaz çiftliğe geldim. İşte o zaman Elena ile tanıştım. O çok lanet biriydi.

Tatlı.

O yaz bir keşif olmuştu. Çiftliğe, araziye, sessizliğe, Hunt'ın ve babamın bana kovboy olmayı öğretme şekline aşık olmuşum. Ve *ona*.

Ertesi yaz döndüğümde, yirmi yaşımdaydım, Elena ve ben olmuşuk. Durduramadığımız bir orman yangınıydı.

O yazın sonunda eve döndüm, hala ona bağlıydım, hala istiyordum. Anneme çiftlikten, işlerin nasıl olduğundan, insanlardan bahsettim. Çok heyecanlanmışım. İşte o zaman Maria'yla ilgili bombayı patlattı. Elena'nın annesi annemin kocasını çalmış ve onu hayatına son vermeye zorlamıştı.

Düşüncesizce tepki vermişim; bunu şimdi görebiliyordum, ama sonra Colorado'ya geri döndüm, gübreden yeni çıkmış bir boğadan daha öfkeliydim, yıkacak bir şey arıyordum.

Elena'ya hala hatırlamaya dayanamadığım isimler taktım. Babam bana anlamadığımı söylediğinde onu terk ettim.

Çok kızgındım - anneme kırılğan olduğu için, babama onu yeterince sevmediği için, Elena'ya beni kendisine aşık ettiği için.

Her şey için onu suçladım. Ona aşık olduğum için onu suçladım. Bana Maria'dan bahsetmediği için onu suçladım. Onun hatası olmayan şeyler için onu suçladım - tıpkı Nash'in yaptığı gibi. Baba oğul gibi mi? Suçu kendim dışında herkesin üzerine atmışım. Elena'yla birlikteydim. Kimse kafama silah dayamadı. Yine de çekip gitmek beni sakat bıraktı ve bunu yapabilmemin tek yolu ondan nefret etmektir. Bunun beni genç ve aptal mı yoksa korkak mı yaptığından emin değildim, belki de ikisi birden.

Sertçe yutkundum ve boğazımı temizledim. "Cenazeye geliyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Amos.

"O zaman defterleri inceleyebiliriz," dedim ona. "Çiftliği satacağım. Şimdiden alıcılara bakıyorum."

"Ne istersen yap." Amos'un sesi sinirli geliyordu. "Çiftlik senin."

Evet, öyleydi.

Buraya gelene kadar her şeyi elden çıkarma kararımın şüphe etmemiştim. Tozu, atları, samanı içime çekene kadar. Botlarımın altındaki toprağı, kemiklerimdeki eski ve derin bir şeyin çekimini hissedene kadar, bunu beklemiyordum ve kesinlikle tereddüt etmeyi, satma düşüncesinin aniden bir hata gibi hissettirmesini beklemiyordum.

Fiona kapıda belirdiğinde hâlâ masamdaydım, kollarımı sıvamış, bilgisayardaki dosyaları gözden geçiriyordum.

dar siyah elbise. Bana söylediğine göre, teknik olarak yas tuttuğumuz için yanında sadece siyah getirmişti. Topuklu ayakkabıları yüksekti ve Noel için ona verdiğim elmasları takmıştı.

O zaman Elena'ya hiçbir şey almadığımı fark ettim. *Hiçbir şey.*

Onun için kır çiçekleri topladım, kuruduktan sonra bile onları sakladı, onlara elmas gibi davrandı.

"Duke." Fiona'nın kırmızı dudakları beklenti içinde kıvrıldı. "Hazırlanman gerek."

Senatör Otis Jessup ve eşiyle akşam yemeği yiyecektik. Ve birkaç kişiyle daha. Wilder Çiftliği'ni ele geçirmek ve araziye kayak merkezleri, havaalanları... her neyse geliştirmek için kullanmak istediklerini biliyordum. Nash'in bununla hiçbir ilgisi yoktu ve Elena az çok onun işlerini yürüttüğünden, istemediği tek bir toprak parçasını bile satmak zorunda kalmadığını görebiliyordum. Şimdi neden takip edildiğimi biliyordum - Nash'in aksine satacağımı biliyorlardı.

Nefes nefese homurdandım. "Tamam."

Fiona topuklarını parkeye vurarak odayı geçti. iPhone'umu yanımdaki masanın üzerine koydu. "Bunu yatak odasında unutmuşsun. Annen seninle konuşmak istiyor."

İç çekişimi bastırdım. "Şimdi mi?" "Şimdi," diye kabul etti

Fiona.

Tereddüt ettim ama sonunda annemi aradım. "Anne," diye selamladım.

"Duke," diye nefes aldı ve ben yine on yaşındaydım, onu kırmamak için çaresizce çırpınıyordum.

Gloria Wilder narindi. Bu dünya için, babam için, bu lanet çiftlik için fazla narindi. Şu anda bile sesi yumuşak ve inceydi, düşmeden hemen önce süzülen bir tüy gibi.

"Çok endişeliyim, bebeğim."

Bir Xanax al deme arzumu bastırmak zorunda kaldım çünkü bir keresinde çok fazla almıştı. Bazen kendimi onun rehinesi gibi hissediyordum, her zaman onun düşüp bayılmasından ve bunun bir şekilde benim suçum olmasından endişe ediyordum. Özellikle de şimdi, Nash öldüğüne göre, suçlayacak başka kimsem yoktu.

Annemi seviyordum. Seviyordum. Ama onu her zaman sevmezdim. Şimdi, başka şeylere odaklanmam gerektiğinde, ki o da bunu biliyordu, benden ilgi bekliyordu çünkü ona ilgi gösterdiğimde sevildiğini hissediyordu. Ne de olsa onu her şeyden üstün tutuyordum. Ve babam sağ olsun, her zaman onun seçilmesi gerekiyordu. Annem Fiona'yı sevdiği için minnettardım çünkü

Annemin tahammül edemediği ve beni kendisinden uzaklaştıracaklarından korktuğu için onları bırakmam için yalvarıp yakardığı başka kız arkadaşları da olmuştu.

"Sorun ne anne?" Kibarca ısrar ettim.

Sorunun ne olduğunu çok iyi biliyordum. Nash'in cenazesi için buraya gelmek zorunda kalacaktı. Gelmek zorunda olmadığını söylemiştim ama o insanların ne düşüneceğinden endişeleniyordu. Annemin diğer bir sorunu da buydu; sürekli olarak herkesin kendisi, ailesi, Nash... dünya hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenirdi. Bu onun için çok yorucuydu ve beni de çileden çıkarıyordu, çünkü insanların algıları umurumda bile değildi. "Ben... Ne giyeceğimi bilmiyorum oğlum." Burnunu çekti ve ben onun

Ağlıyor.

Tanrı aşkına! "Anne, siyah olan her şey iyi olur. Senin için bir uçak kiraladım ve-"

"Gelip beni alabilir misin? Tek başıma seyahat etmek istemiyorum." Sesi küçük bir kız çocuğu gibiydi.

"Anne, bir sürü şeyim var-"

"Lütfen Duke," diye hıçkırdı. "Bunu tek başıma yapamam."

İçimden bir ah çektim. "Elbette anne, gelip seni alacağım." Sadece Wilder Çiftliği'yle değil, şirketimle de yapmam gereken tonlarca iş varken lanet olası bir uçağa binip zamanımı boşa harcayacaktım.

"Çok teşekkürler Duke. Sen bir annenin sahip olabileceği en iyi evlatsın."

Ama siz bir oğlun sahip olabileceği en iyi anne misiniz? İyi bir evlat olduğum için beni övdüğünde hep bu düşünce aklıma gelirdi.

"Tamam anne, yapmam gerek-"

"İyi misin?" *Tekrar* sözümü kesti ve diğer uçtaki kararsız nefes alışverişini duyabiliyordum.

"Ben iyiyim."

"Neden sorduğumu bile bilmiyorum," diye mırıldandı. "Senin için endişelenmeme hiç izin vermiyorsun, değil mi?"

Çünkü endişelenecek yeterince şeyin var.

"Bak anne, cenazeye gelmek zorunda değilsin. Kimseye söylemiyorum."

"Yapmak zorundayım Duke. O benim kocamdı."

Konuşmama hiç izin vermemesinden nefret ederdim. Annem birçok şey olabilirdi ama iyi bir dinleyici değildi.

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Bu bir gösteri olacak. Sen gözlük sevmezsin."

Yumuşak bir kahkaha attı, kenarları kırılğan. "Hazır olacağım... Yeter ki sen yanımda ol, elimi tut."

"Tamam anne."

"Oğlum?"

Dişlerimi sıktım. Neden benim ağzından laf almak zorunda kalmam yerine o söylemesi gerekeni söyleyemiyordu?

"Evet, anne."

"Onun orada olmadığından emin olabilir misin? Mindy'yle konuştum, hâlâ çiftlikte *olduğunu* söyledi."

Mindy Rostock, Denver'da bir inşaat şirketi sahibi olan ve Wildflower Canyon'da ucube bir malikane inşa eden Bubba Rostock'un karısıydı. Bir çiftlik satın almış ve orayı özel bir golf sahasına dönüştürmüştü. Nash ondan nefret ediyordu. Annem ve Mindy çok iyi arkadaşlardı.

"Anne-"

"Hâlâ orada mı?"

Elena hakkında konuşuyordu. Maria öldüğünde annem çok heyecanlanmıştı. Bense pek sevinmemiştim. Hunt'la konuştum ve bana pankreas kanseriyle mücadele ettikten sonra öldüğünü söyledi. Teşhis ile ölüm arasında altı ay vardı.

"Nash onunla birlikte olmak yerine sürekli içiyor," dedi.

Be

n. "Babamın metresi hakkında bir şey bilmek istemiyorum, Hunt."

Ama Elena hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum. Bununla nasıl başa çıkıyordu? Nasıl idare ediyordu?

O iyi mi? Ama ona sormadım. Onun hakkında soru sormamaya özen gösterdim. Hunt aracılığıyla babamı kontrol ettim ve atıştık ama asla kişisel meseleleri konuşmadık.

"Evet, anne."

"Ondan kurtulmalısın," diye sızlandı.

Ona denediğimi ama Hunt'ın izin vermediğini söylemek istedim ama mızımız bir sürtük gibi görünecektim. Ama gerçek şu ki, Hunt'ın kolumu bükmesine izin vermişim ve vermemiş olsaydı bile, onun Maverick Kincaid'le gitmesine izin vermemin hiçbir yolu yoktu. Cesedimi çiğnemedim. Ona karşı hâlâ bu kadar sahiplenici olmam her türlü berbat bir durumdu.

"Anne, o at terbiyecisi ve atları iyi bir fiyata satması için ona ihtiyacım var."

"Başka birini bulamaz mısın?" diye sordu huysuzca.

Fiona gözlerini kısıtı ve çenesini yukarı kaldırdı. Başımı salladım ve "Sorun değil" diye mırıldandım.

"Yapamam. Cenazeye gelmeyeceğinden emin olmama ne dersin?" Ben teklif ettim. Babam hastayken onunla Elena ilgilendiği için bu haksızlıktı. Onunla birlikte olmuştu. Hemşiresi olmuştu. Ama babamın metresinin kızını annemin katıldığı babamın cenazesine getiremezdim, değil mi?

Hayatımı sikeyim!

Burnunu çekti. "Onu görmek istemiyorum." "Görmeyeceğinden emin olacağım."

"Sağ ol, bebeğim. Ben sadece... O etrafta olursa her şeyin berbat olacağından endişeleniyorum. Darmadağın olacağımdan."

Haksız da sayılmazdı çünkü felaketin yaklaştığını şimdiden görebiliyordum.

Bir yanımda kırılğan, kederli annem, diğer yanımda mükemmel, sosyeteye uygun kız arkadaşım Fiona ve bu karışıma bir de Elena eklenmişti -Babamın metresinin kızı, ondan nefret etsem bile arzulamadan duramadığım kadın. Hepimiz babamın mezarı başında duruyorduk.

Eve dönüşün cehennemi.

elena

I telefonumda Joy Kincaid'den gelen mesajı gördüm ve iç geçirdim: *Tüm detayları istiyorum, sürtük. Akşam 6'da Blackwood Prime'da. Mav orada olacak.*

Tabii ki *Mav* orada olacaktı.

Muhtemelen beni Duke ve onunla nasıl başa çıktığım konusunda sorguya çekmek istiyordu. Duke'ün Maverick'e nasıl davrandığını düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Adam bana kamçı etkisi yapıyordu. Siktir git buradan. Olduğun yerde kal. Atlarımı sat.

Lanet olsun, çiftliği satıyordu!

Nash ölürken ona çok yalan söyledim. Ona elbette Duke'ün çiftlikten kurtulamayacağını söyledim. Çiftlik nesillerdir aileye aitti. Wilder mirasını koruyacaktı. Ama Hunt'tan Duke'ün Wildflower Kanyonu'yla bir ilgisi olmasını istemediğini biliyordum. Nash öldüğünde, onun ve benim yeni bir iş bulmamız gerektiği konusunda beni uyarmıştı.

Bir gece çiftlik evinin dışında oturup Nash'in iyi viskisini içerken bana, "Buradan ayrılabilir olman iyi bir şey, Elena," dedi.

"Yine de burayı seviyorsun."

Hunt Wilder Çiftliği'ne on yaşındayken yetim ve yalnız olarak gelmişti. Nash onu yanına almış, çiftçiliği öğretmiş ve ona oğlu gibi davranmıştı, muhtemelen Gloria bundan birkaç yıl önce Duke'ü Dallas'a götürdüğü için. Nash ve Gloria'nın evliliğinin neden dağıldığını biliyordum. Duke bilmiyordu. Nash onun bilmesini hiç istememişti. Bilseydi belki Nash'in yanında olurdu; belki de bu araziye tanınmaz hale getirmek için bekleyen akbabalara parça parça satmak istemezdi.

"Artık gitme zamanı. Birlikte gideceğiz."

"Maverick seni hemen işe alır," diye hatırlattım ona. O da beni işe alırdı ama ben ilgilenmiyordum.

"Ben Colorado'dan ayrılmak istiyorum. Belki California'ya ? Wyoming?"

Montana'ya? Gitmek istemiyor musun?"

"İstiyorum. Teksas'a gidebiliriz. Knox Lawson bana birkaç kez iş teklif etti."

Ünlü country şarkıcısı benim hayranımdı ve atlarına bakmamı istemişti. Austin'in dışında bir çiftliği vardı ve eğer istersem orada bir iş bulabileceğimi biliyordum. Muhtemelen Wilder'dan daha iyi bir maaşı olacaktı çünkü Nash, Hunt'la birlikte orayı işletmeme rağmen bana hâlâ bir çiftlik görevlisi gibi davranıyordu.

"Maria artık gitti. Artık tutman gereken bir söz yok," diye hatırlattı Hunt.

"Kendi başıma gidebilirim, Hunt. Benim yüzümden evini kaybetmemelisin."

"Sen benim kardeşimsin, Elena. Sen benim evimsin. Her adımında yanında olacağım."

Duke gitmemi isteyene kadar planımız buydu. Maverick'i aramaktan başka çarem yoktu. Kalacak bir yere ihtiyacım vardı ve Hunt dışında güvendiğim tek kişi oydu.

Her şey ne kadar da berbattı! Nash öldükten sonra böyle olacağını biliyordum ve kaos beklentilerimi karşılıyordu.

Akşamın serin havasına adım attığımda ranzanın kapısı arkamdan çarparak kapandı. Güneş ufkun üzerinde alçakta asılı duruyor, toprak avluya altın rengi ışıklar saçıyor ve gölgeleri uzatıyordu. Hunt'ın kamyoneti birkaç metre ötede park halinde duruyordu ve Sawyer'ın sesinin sessizliği böldüğünü duyduğumda yarı yolda kalmıştım.

"Sanırım artık tek başınasın, ha?"

Yavaşladım ama durmadım, ona bu zevki tattırmadım.

Sawyer ateş çukurunun yanındaki devrilmiş bir kovaya sırtını dayamış, botlarını bir diğerinin üzerine çıkarmış, fazla genç yüzüne ukala bir sırıtma yerleştirmişti. Diğer ellerden birkaçı etrafta oyalanıyor, sigara içiyor, konuşuyor, günün iliklerine işlemesine izin veriyordu. Yine de kimse Sawyer'ın lafına gülmedi. *Hepsi* ondan daha zekiydi.

Çocuk, biri ona çizme derisiyle yazsa bile odayı okuyamazdı.

Yaşlı bir kovboy olan Cal Tate sigarasının külünü savururken, "Kapa o lanet çeneni, Sawyer," diye mırıldandı.

Sawyer daha da geniş sırttı. "Ne? Sadece söylüyorum. Nash *onu* kontrol altında tutuyordu, değil mi? Hunt da onun arkasını kolluyordu. Ama Nash öldü ve yeni patron onu burada istemiyor. Artık hiçbir koruması yok."

Sonunda durdum, boynumdaki bir kıvrımı çözer gibi omuzlarımı yuvarladım.

Yavaş. Ölçülü.

Sonra Sawyer'a döndüm ve ileriye doğru bilinçli bir adım attım. Titreyen ateş yüzüme gölgeler düşürdü ve Sawyer'ın sırtışına şüphe karıştı.

"Nash Wilder'ın korumasına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesim sanki sadece sohbet ediyormuşum gibi alçak ve sakindi.

Sawyer tereddüt etti ama o aptal gururu geri adım atmasını engelledi. "Öyle değil-"

"Çünkü eğer böyle düşünüyorsan," diye devam ettim, yaklaşarak, "o zaman gerçekten kısa bir hafızan var demektir. Geçen yıl takla atıp bacağını kıran o yeşil tayı yere serdiğimde buradaydın, değil mi? Güney çitinin yanındaki o hırsızları kovaladığımda da oradaydın, değil mi?"

Sawyer yutkundu. Gülümsedim. Sıcak bir şekilde değil.

"Evlat, sen hava karardıktan sonra ayakta kalmak için izin istediğinden beri ben bu çiftlikte çalışıyorum. Beni güvende tutacak bir erkeğe ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" Ayaklarının bastığı kovayı tekmeledim ve botları yere çarptı.

Ateş çıtırdadı.

Sawyer doğruldu ve bana vurursa bir gün daha yaşayıp yaşamayacağını düşündüğünü biliyordum, ki yapmak istediği de buydu. Zorbaların sorunu buydu; horozlarının onları yönlendirmesine izin verirlerdi.

Cal alçak sesle ve bilerek güldü. "Seni yakaladı, sik kafalı."

Sawyer yüzünde öfkeyle ayağa kalkmak üzereydi ki oturduğu kovaya bir tekme attım ve kıç üstü düştü.

Kovboyların ve ellerin etrafında alkışlar yükseldi; biri ıslık çaldı.

"Kıçının üstüne, göt herif," diye kıkırdadı Jace.

Arkamı döndüm ve Hunt'ın kamyonetine doğru yürüdüm, gözlerini üzerimde hissediyordum.

Ben.

Sawyer bela istiyordu. Şansına, ben de ona sorun çıkaracak havadaydım. ona. Hunt onu kovmak için can atıyordu, ama eğer her

Çiftlik ülkesinde kadın düşmanı bir pisliği oynamaya karar veren bir pislik, burayı işletmek için yeterli insanımız olmazdı.

Blackwood Prime, Wildflower Canyon kasabasındaki Main caddesinde arabayla yirmi dakikalık bir mesafedeydi.

Bir kısmı Maverick'e aitti, bu yüzden onunla ve kız kardeşiyle içki ve yemek için oraya gittim. Maaşımla buraya düzenli olarak gelemezdim, ama yine de burası arkadaşımın yeri ve hesabımı bahşiş olarak ödememe rağmen benden tek kuruş bile almamaları için bir emir vardı. Maverick orada yiyip içmem için bana tam yetki vermişti ama ben pansiyonda mutluydum ve sadece o ya da kız kardeşi Joy ısrar ettiğinde geliyordum.

Burası bana göre bir yer değildi. Biranın soğuk ve ucuz olduğu, müziğin gürültülü olduğu ve çizmelerinizin yerde at pisliği bırakmasının kimsenin umurunda olmadığı, hatta bunun beklendiği bir barda daha iyiydim.

The Rusty Spur gibi yerler, Hunt ve benim uzun bir günün ardından bir sürahi kaptığımız, yaşlı kovboyların 92'de kimin en iyi at sırtında kesim yaptığını tartışmalarını dinlediğimiz yerler. Ya da çiftlik sahiplerinin arka tarafta poker oynadığı ve müzik kutusunun sadece çeyreklik kabul ettiği, otoyolun hemen dışındaki Barrel & Bridle gibi bir bar. Bunlar paramı harcamayı sevdiğim yerlerdi.

Nadir Cuma gecelerinde Hunt beni Raider's Dance Hall'a götürürdü; buranın zemini onlarca yıldır iki adım atmaktan aşınmıştı ve neon tabelalar canlı grubun çelik gitarı kadar sabit bir şekilde vızıldardı. Gürültü olmadan sadece oturup bir şeyler içmek istediğimizde ise 82. Otoyol'da bulunan ve Bayan Patsy'nin şehirdeki en sert viskiyi içtiği ve kimsenin saçmalıklarına katlanmadığı The Broken Bit'e giderdik.

Blackwood Prime'da ise deri cilalı, şarap listesi uzun ve çoğunlukla Fransızca, İspanyolca ve İtalyanca'ydı ve saman ve bayat bira yerine pahalı parfüm kokusuyla saldırıya uğruyordunuz.

Zengin beyaz adamlar cesurmuş gibi davranıyor, cesur adamlar da paraları varmış gibi davranıyordu. Yemekler pahalı, ışıklar loş ve samimiydi ve her konuşma yüksek fiyatlı burbon eşliğinde yapılan bir anlaşma gibiydi.

Buraya ait değildim. Umurumda bile değildi.

Maverick Kincaid'i o beni görmeden önce fark ettim - barda, Stetson'ı lanet bir taş gibi tezgahın üzerindeydi. Kız kardeşi yanında oturmuş konuşuyordu.

Hareketli bir şekilde, konuşurken elleri hareket ediyordu.

Gözleri bana dikildiği anda yüzü güneşin doğuşu gibi aydınlandı.

"Elena!" Sarı dalgaları ve parlak gözleriyle bar taburesinden fırladı ve ben tepki vermeye vakit bulamadan beni kucakladı. Joy sevdiği gibi sarıldı, tüm kalbiyle -tamamen ve özür dilemeden.

"Hey, Joy." Sırtını sıvazladım.

Maverick yanağını öptü ve bana göz kırptı. "Nasıl gidiyor, Kır Çiçeği?"

"Kardeşin sana bu sabah yaptığı numarayı anlattı mı?" Barın köşesinde, üçümüzün sığabileceği kadar kavisli bir tabureye kayarken sordum.

Maverick ve Joy bir tarafa oturmuş, birbirlerine doğru hafifçe eğilmiş, oraya aitmiş gibi görünüyordlardı - aynı madalyonun iki yüzü. Ben de diğer tarafa, onlara bakacak şekilde oturdum. Eğildiğimde cilalı ahşap kollarımın altında serindi.

Geniş geniş sırttı. "Vay be kadın, seni görmeye neden ihtiyaç duydum sanıyorsun? Bana Duke Wilder'dan ve *senin* için girdikleri sidik yarışından bahsetti."

"Hey, Elena." Barmen önüme bir bardak altlığı koydu ve bana bir bardak su doldurdu.

"Bailey, nasıl gidiyor?"

"İyi. Gerçekten iyi." Bana gülümsedi. "İyi görünüyorsun Elena... aslında tehlikeli görünüyorsun. Buraya geldiklerinde süslenmiş püslenmiş kadınlar görmekten bıktım ama sen bir öküzle boğuşmuş gibi görünüyorsun."

"Buraya gelmeden önce duş alıp rimel sürmediysem namerdim," diye itiraz ettim.

Bailey bir kaşını kaldırdı. "Duş almayı kabul ediyorum ama maskara... Tatlım, sen çubuk kullanmayı biliyor musun ki?"

"Değnek... sihirli bir değnek gibi mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Rimel çubuğu," diye açıkladı Joy gülerek.

Bailey kıkırdadı. "Ne demek istediğimi anladın mı? Tatlım, kadınlar orgazm ya da makyaj taklidi yapmamalı, sonu iyi bitmiyor. Sen hariç, çünkü yüzünde hiç makyaj kalıntısına ihtiyacın yok. Gününü güneşin altında geçirirken nasıl böyle görünebiliyorsun?"

"İyi genler mi?" Ben önerdim.

Bailey gözlerini devirdi. "Her zamankinden mi?"

"Evet, hanımefendi."

Maverick'in telefonu çaldı ve içini çekti. "Buna bakmam gerek." Bir adım uzaklaştı ve Joy bana doğru eğildi.

"Bana ver."

İçimi çektim. "Verecek bir şey yok."

Bailey'e teşekkür ettim, o da bana bir bardak altlığı üzerinde sek bir burbon uzattı. "Şu bizon kızartmalarından getirebilir misin? Öğle yemeği yemedim ve açlıktan ölüyorum."

Bailey cevap olarak göz kırptı ve siparişimi sisteme girmeye gitti. "Duke senin kalbini kıran adam, değil mi?" Neşe görünebilir Genç ve uçarı olabilirdi, ama sezgileri çok kuvvetliydi. "Joy, biliyorsun ben-"

"Özel hayatın hakkında konuşmadığını biliyorum, ama bebeğim, biz arkadaşız ve bu da hayatlarımız hakkında konuşacağımız anlamına geliyor, buna *özel* hayat da dahil."

Ben daha cevap veremeden, kaşmir kazaklı turist görünümlü bir salak (yemin ederim) elinde içkisiyle masaya doğru yürüdü.

"Merhaba," dedi sahte bir güven ve kayıtsız bir çekicilikle. "Seni izliyordum ve söylemeliyim ki muhteşem bir kadınsın. Bütün bu kovboy kız olayı sana yakışıyor."

Çenem sıkıştı.

Joy çoktan sıkılmış gibi bir yüz ifadesi takındı.

Adama zar zor baktım. "Bunu söylemek zorundasın, ha?"

Müstehcen bir şekilde sırttı. "Elbette. Söylememek suç olurdu. Göğüslerin de o kıyafetin içinde çok güzel görünüyor ama bence birkaç düğmeni açmalısın."

"İlginç." Burbonumu yudumladım. "Peki bu bilgiyle tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Şey, düşündüm de-"

"Gururumun okşanacağını mı düşündün?" Başımı eğip onu inceledim. "Kıkırdayacağımı, kirpiklerimi kırıştıracığımı ve bana moda konusundaki uzman görüşünü sunduğun için teşekkür edeceğimi mi düşündün? Ve... ne? Minnettarlığımdan dizlerimin üzerine çöküp küçük sikini yalayacağımı mı?"

Yüzü kızardı. "Hey şimdi, bi-" olmaya gerek yok.

Sesimi *iyice* alçalttım. "Devam et ve bana kaltak de, ama bunların dışlarıyla söylemek istediğin son sözler olduğundan emin ol. Çünkü sana söz veriyorum, bir dahaki sefere gururundan fazlasını yutacaksın."

Adamın çenesi çalıştı, şansını zorlayıp zorlamayacağını düşünüyordu.

Maverick o sırada geri döndü ve mükemmel bir şekilde giydirilmiş pantolonu ve toplanmış saçlarıyla adama bir neden verilmesini bekleyen bir kurt gibi baktı. "Ian Asbury, kızlarımı rahatsız mı ediyorsun?"

Ian Asbury'nin beti benzi attı. "Mav...

ah... seni orada görmedim, dostum." "O

benim kız kardeşim."

Joy el salladı ve kirpiklerini kırıştırdı. "Ben Joy."

"Ve bu da benim kızım."

El sallamadım ya da kirpiklerimi kırıştırmadım.

"Üzgünüm dostum." Adam ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı ve sonra *kelimenin tam anlamıyla*

oradan geri çekildi.

Joy şarabından yavaşça bir yudum aldı, belli ki gösterinin tadını çıkarıyordu. "Vay canına, hiç öğrenmiyorlar, değil mi?"

"Sürekli yeni turistler geliyor ve daha iyisini bilmiyorlar," diye ekledi Bailey. "Yeni demişken." Sesini alçalttı. "Duke Wilder'ın döndüğünü ve yanında bir kız arkadaşı olduğunu duydum."

Yaban Çiçeği Kanyonu tüm küçük kasabalar gibi dedikoducu bir kasabaydı. Burada da büyük çiftlikler vardı ve çiftlik işlerinin çoğu burada, Blackwood Prime ve benzeri restoran ve barlarda yürütülüyordu, bu da barmenin her zaman en iyi bilgiye sahip olduğu anlamına geliyordu.

"Şaka yapmıyorum." Kadehimi ona doğru kaldırdım.

Bailey kaşlarını oynattı. "Bana bir şey söyle kızım." "Sarışın, iri yapılı ve güzel," diye teklif ettim.

Maverick, "Sarışın ve yapılı, güzel kısmından emin değilim," diye karşı çıktı. "Ve pratik değil. İnce topuklu ayakkabılar giyiyordu ve yeni doğmuş bir tay gibi sallanıyordu."

Bailey kocaman gülümsedi. "Şaka yapmıyorum."

"Hiç de değil." Maverick başını onaylarcasına eğdi.

Bailey başka bir turist tipiyle ilgilenmek için oradan ayrıldığında Mav'e kaşlarını çattım. "Şimdi herkese Duke'un kızının nasıl büyük memeli ve suratsız olduğunu düşündüğünü anlatacak... ve o bir çiftlik kızı değil."

"Ve bu doğru olacak," diye karşı çıktı Maverick. "Peki, bana neden kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu düşündüğünü söylemek ister misin?"

"Duke gitmemi istedi."

Joy'un nefesi kesildi. "Ne göt herif ama? Çiftlik ve babası için yaptığın onca şeyden sonra mı?"

"Hunt yapamayacağımı söyledi. Duke çiftliği satıyor ve atlarını satmamı istiyor." Duke'un çiftliği elinde tutup büyütme istememesinden nefret ediyordum. Çiftliğin ne kadar iyi yönetildiği ve işletildiğiyle gurur duyuyordum çünkü bunların çoğunu ben yapmıştım. Maverick, Hunt ve Amos'un yanı sıra Nash'in arkadaşlarından biri olan Nokoni'den de yardım almıştım. Ama şimdi tüm bu sıkı çalışmam Duke'un burayı sattığında para kazanacağı anlamına geliyordu.

"Neden gitmeni istediğini bana söylemek ister misin?" Maverick söyleyeceğini bildiğim şeye odaklandı.

"Sadece geçmişteki saçmalıklar, bazılarını sen de biliyorsun." "Bilmiyorum," diye ciyakladı Joy.

"Joy," diye uyardı annem.

Derin bir nefes aldım. Joy'un bilip bilmemesi gerçekten önemli miydi? Çok uzun zaman önceydi, kimsenin umurunda değildi, en azından kimsenin umurunda olmamalıydı. Özellikle de benim umurunda olmamalıydı.

"Bir yaz geçirdik ve... işte o zaman annem ve Nash'i öğrendi. Bunu iyi karşılamadı. Bunun için benden nefret ediyor."

Joy'un gözleri kocaman oldu. "Bu ne zaman oldu?" "On yıl önce."

"Ve hâlâ *sana* kızgın mı?" Maverick söze girdi. "Evliliğinden vazgeçen babasıydı, Maria değil ve kesinlikle sen de değilsin. Neden seni suçluyor?"

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?" Mırıldandım.

"Hayır," diye karşılık verdi Maverick. "Durumun ne kadar berbat olduğunu bilmem gerekiyor ki seni kaçırıp Kincaid topraklarında mı tutacağımıza yoksa Wilder'ın kışına tekme basmak için orada mı bırakacağımıza karar verebileyim."

"Mav." Ona baktım ve acımı görmesine izin verdim. Duke hakkında konuşmak istemiyordum. Zaten kaşınmakta olan eski yaraları deşmek istemiyordum.

Başını üzüntüyle salladı. "Seni incittiği için o orospu çocuğunu öldüreceğim."

"O tek değildi ve diğerleri çoktan öldü," diye hatırlattım ona kasvetli bir şekilde.

Joy elini benimkinin üzerine koydu. "Bunun senin için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Senin için hiçbir şeyi düzeltemem Elena, ama seni sarhoş edebilirim."

Güldüm. "Ben araba kullanıyorum. Ama düşünceniz için minnettarım."

Dük

T Biftek mükemmeldi. Şarap aşırı pahalıydı. Şirket güçlüydü. Ve Fiona herkesi büyülüyordu, kadınları bile. Kız arkadaşım ile ilgili bir şey vardı. Erkekler aranıyor

ve kadınlar onun gibi olmak isterdi. Tehdit etmezdi. Özellikle de sosyal ve zenginlik açısından kendisinden üstün olduğunu düşündüğü insanlarla uğraşırken kandırırdı. Eşitlerine biraz küçümseyerek davranırken, kendisinden aşağıda olduğuna inandığı insanlar... gerçekten de kendisinden aşağıdaydı.

Onu Ironwood Development Group'ta Geliştirme Başkan Yardımcısı olarak işe aldım çünkü anlaşmaları kapatma ve insanlara sözleşme imzalatma konusunda bir üne sahipti. Harvard'dan hukuk diploması ve Stanford'dan MBA derecesi vardı. Zeki, yakışıklı ve yatakta dinamit gibiydi. Annemle iyi geçinmeyi başarması bile büyük bir bonustu.

Ama şimdi Colorado'ya, Elena'ya nefes alma mesafesine geri döndüğümde, Fiona için hissettiklerim kıyaslandığında soluk kalıyordu. On yıl önce, henüz bir çocukken hissettiklerim nasıl olur da hâlâ bir başkasına karşı duyduğum en güçlü duygular olabilirdi?

O yaz Elena'ya aşık olmuştum ve hiç ayrılmamıştım. Şimdi bile, ondan nefret etmeme, annesinden nefret etmeme, babamdan nefret etmeme, lanet olası çiftlikten nefret etmeme rağmen, hâlâ Elena'yı istiyordum.

Şu anda yanıma gelip elini uzatsa ve "*Mi cielo*, benim ol," dese, kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden giderdim. İyi ki benim üzerimde sahip olduğu gücü bilmiyordu çünkü bunu kötüye kullanmayacağına güvenmiyordum. Hatta kötüye kullanacağına güveniyordum.

Senatör, kız arkadaşımın göğüslerine bakarken Austin'deki bir arka oda anlaşmasıyla ilgili bir hikâye anlatırken Fiona, "Senatör Jessup, yalan söylüyorsun," diye flört etti. Ben aldırmadım. Erkeklerin dikkatini dağıtmak için onları sergiliyordu. Sonra düşündüm ki, eğer bu Elena olsaydı, senatörün dişlerinden bazılarını gevşetirdim.

Artık chambray gömlekler, kot pantolonlar ve kovboy çizmeleri giyiyordu. Saçlarını örmüştü. Stetson süslü bir mağazadan alınmamıştı. İş üniformasının bir parçasıydı. Jessup göğüslerine bakabilsin diye gömleğinin düğmelerini açmıyordu.

Yine de ona fahişe dedin ve Fiona'yla çıkıyorsun.

Senatörün karısı Celeste, kocasına dikkat etmiyordu. Elmaslara boğulmuştu, ki bence bu onun ilk önceliği idi. Fiona bileziğini öve öve bitiremiyordu ve Celeste bana bakıp, "Sanırım kız arkadaşın sana hediye olarak ne istediğini söylüyor, Dük," dedi.

Fiona kızardı ve ben de onun şakağını öptüm. "Benim kızım ne isterse alır." Ben de oyunu nasıl oynayacağımı biliyordum. İnsanlar mutlu bir çift görmeyi, dedikodusunu yapabilecekleri ve kıskanacakları birini bekliyorlardı.

Celeste, Kazimir Chase'in söylediği bir şeye güldü. Kaz, her zaman ülkenin en önemli arazi geliştirme anlaşmalarında yer almış gibi görünen zengin bir yatırımcı ve anlaşmacıydı.

Celeste'in senatörün Fiona'sı olduğunu fark ettim ve hayatımın geldiği nokta karşısında hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Nasıl oluyor da tüm bunlar Dallas'ta normal görünüyordu ve şimdi, Colorado havasını bir kez kokladığımda, bu sosyal ortamları Nash gibi düşünüyordum?

İhtiyacım olmayan fazladan bir kuruş kazanmak için boktan insanlarla boktan şeyler.

Blackwood Prime'in özel yemek salonunda oturuyorduk, bizimki gibi toplantılara alışkın bir yerdi burası; erkekler pahalı bifteklerin üzerinde kârlarını bölüşür, kadınlar da iyi bir sevişme vaadiyle işlerine ara vererek kendi rollerini oynarlardı.

"Senatör, Wyoming Valisi'ni azarlamamıza bayıldım." Bunu söyleyen Kongre Üyesi Bryce Thornton'un karısı Sylvia'ydı ve her şey dengeli ve hesaplıydı. Thornton'un ailesi Colorado'daki kayak merkezlerine yatırım yapmıştı ve Thornton'un kampanya finansmanı ve servetini artırmak için oyları etkilediği biliniyordu.

Grubumuzda bu insanlardan muhtemelen benim kadar tiksinen ve bu at gübresini yemeyen tek kişi Nokoni Red Clay'di.

Nokoni, Wildflower Kanyonu'nun hemen doğusundaki Cedar Nehri Rezervasyonu'nda doğmuş ve büyümüş bir Komançiydi. Kabile konseyinin başkanıydı, bir arazi yöneticisiydi ve kelimeleri asla boşa harcamayan türden bir adamdı. Hayatının çoğunu senatör, kongre üyesi ve Chase gibi adamlarla savaşıarak geçirmişti.

-Toprağı satın alınacak, satılacak ve ilerleme adına üzerine asfalt döşenerek kova dolusu para kazanılacak bir şey olarak gören adamlar.

Nokoni için toprak bir meta değildi. Tarih, kan ve aidiyetti. Ve tıpkı Nash gibi o da Wildflower Kanyonu'nun kayak merkezleri ve kovboy çizmelerinin moda olduğunu düşünen zengin nakillerle dolup taşan yeni bir Jackson Hole'a dönüşmesini izlemekle ilgilenmiyordu.

Ama aptal da değildi.

Babamın aksine, bu adamların nasıl çalıştığını biliyordu. Onu bir engel, etrafından dolaşılması gereken bir sorun olarak gördüklerini biliyordu. Bu yüzden buradaydı.

-Vadiyi bir bifttek gibi parçalamalarını engellemek için.

Masamızda Wilder Çiftliği'nin yüz bin kûsur dönümlük arazisini en çok parayı verene sattığımızda kazanılacak milyonlar için sırtımayan tek kişi oydu.

Çiftliği korumak için satın alabildiği kadarını satın almak için elinden geleni yapacaktı. Ama bu adamların yatırımcılardan toplayabileceği kadar parası yoktu. Bunu o da biliyordu. Onlardan nefret ediyor ve insanlığın başına bela olduklarına inanıyordu, haksız da sayılmazdı.

Ama keskin, karanlık gözleri viski bardağının kenarından bana kaydığında, onu en az onlar kadar rahatsız ettiğim hissine kapıldım.

Onu akşam yemeğine davet edip planımı anlattığımda çok sinirlenmişti.

"Burası başka bir Jackson Hole olmamalı," diye öfkeleni Nokoni. "Wilder Çiftliği'ni parçalamaya, eyalet dışındaki müteahhitlere parça parça satmaya başlarsanız, Wildflower Kanyonu bundan sağ çıkamaz."

"Gayet iyi yaşayacak," diye yumuşak bir şekilde karşı çıktım. "Sadece çok daha değerli olacak."

"Buraya ait olmayan insanlar için," diye karşılık verdi Nokoni.

"Para böyle işlemiyor," dedim ona. "Kimin satın alacağını seçemezsin, Nokoni. Bunu biliyorsun."

"Bir kez sattığında bir daha geri alamayacağını biliyorum," diye uyardı beni. "Nokoni, anlıyorum. Ama çiftlik artık benim. Ve bu benim verdiğim bir miras değil. lanet olsun."

"Peki, Piper Novak'ı duydunuz mu?" Senatör Jessup soruyu gelişigüzel bir şekilde ortaya attı.

Fiona sırtıttı. "Kesinlikle duyduk, Senatör." Arazi geliştirme işiyle uğraşan herkes Novak Enterprises'ı ve şirketin başındaki yılmaz Piper Novak'ı tanırdı.

Başını ciddiyle salladı ve ekledi, "Çiftliğinizin güney tarafına bir havaalanı inşa etmekle çok ilgileniyorlar, Duke."

Tabii ki ilgileniyorlardı.

Güney tarafı Wilder Çiftliği'nin en düz arazisiydi, genişti ve 82. Otoyol'a yakındı, bu da ulaşımı kolaylaştırıyordu. Dik yokuşlar ya da kayalık araziler yoktu, sadece fazla çaba harcamadan asfaltlanabilecek, inişli çıkışlı otlaklar vardı. Burası aynı zamanda çiftliğin en az önemsedim kısmıydı; ne birinci sınıf otlak, ne ne de nehrin ya da eski çiftlik evinin yakınında.

Kongre üyesi, "Kalkınma açısından bakıldığında çok mantıklı," diyerek aynı fikirdeydi.

Nokoni, "Ahlaki açıdan bakarsak, bu tam bir rezalet," dedi. Viskisini aldı ve fondip yaptı.

"Nokoni, buna ilerleme deniyor," diye takıldım.

Nokoni'nin koyu renk gözleri beni sabitledi. Ölçülü. Etkilenmemişti. "İlerleme nedir? Zengin adamlar kayak takımlarıyla özel jetlerle gelebilirsin diye binlerce dönümlük çiftlik arazisini asfaltlamak mı? Sığır arazisini lanet olası bir piste çevirmek mi?"

Fiona masanın altından elime uzandı, nazıkçe sıktı ve bana öfkemi kontrol altında tutmam gerektiğini hatırlattı. İşe yaradı. Neredeyse.

"Bak, eğer bu toprakların ruhunu kaybetmekten endişeleniyorsan, endişelenme. Eminim kabileniz turizmden gelecek parayla birkaç yeni hediyelik eşya dükkânı açabilir," diye alay etti senatör.

"Turizm Wildflower Kanyonu'nu yok edecek. Biz çiftlik ülkesiyiz, kayak pistinde bahar tatili yapılacak bir yer değil," diye alay etti Nokoni.

"Nash gibi konuşuyorsun," diye alay ettim.

"Nash Wilder araziye korudu," dedi Nokoni. "Ve bunu yaparken para kazandı."

"Satma konusunda bu kadar inatçı olmasaydı daha fazla kazanabilirdi," dedi Kaz kadehini kaldırarak. "Petrol boru hattı anlaşması çöktüğünde satacağını düşünmüştüm."

Senatör Jessup viskisini yudumlarken kıkırdadı. "Eğer o -adı neydi? Şu Rivera denen kız?"

Bu bana bir tokat gibi çarptı.

Elena.

Kongre Üyesi Thornton sırtıttı. "Ah evet. Sulu kalçalı küçük muhasebeci." Karısı gözlerini devirdi ama o devam etti. "Meğer o koca memelerinin yanında bir de beyni varmış. Nash'i Harden anlaşmasından çekip çıkarmasaydı borç içinde boğulacağını duydum."

Dişlerimi sıktım.

Jessup sanki bu dünyadaki en sinir bozucu şeymiş gibi, "Onun kıcını kurtardı," diye devam etti. "Ve sonra işleri o yürütmeye başladı. Çok geçmeden Nash'e ulaşmak için onu geçmemiz gerekti... ve Nash kendisine ulaşılmasını istemediği için hiçbir yere varamadık."

Kaz homurdandı. "Pazarlıkları zorlaştırdı. Kadın bir milim bile kıpırdamadı.

Davranışlarına bakılırsa bir çifti var sanıyordum." Kahkahalar masanın etrafında dalgalandı.

"İyi ki baban öldü, yoksa vergi günü geldiğinde araziyi kaybedecekti," diye cıvıldadı senatör. "O Rivera sürtüğü o zaman günü kurtaramazdı. Satmakla akıllılık etmişsin Duke. Çok akıllıca."

Nokoni'nin bakışlarındaki tiksintiyi görmeden önce hissettim.

"Bu akıllıca değil ve dürüstlükten yoksun," dedi Nokoni, sesi sabitti. "Ve eğer Elena'ya benim yanımda bir daha kaltak dersin, senatör *olman* umurumda değil; seni yere sererim."

Bu onları bir an için susturdu. Beni de susturdu. Nokoni sevdiğim kızı savunuyordu, ben ise Land Developer'ı *oynuyordum*. Şirketimi kurduğum yıllar boyunca vicdan azabı çekmemiştim ama şimdi çeker gibiydim ve Wildflower Canyon'a geleli yirmi dört saat bile olmamıştı.

Thornton kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslandı. "Hadi ama Nokoni." Sırtıttı. "Nash'in fahişesinin kızıydı."

İçimden bir şeyler koptu.

Sandalyem sertçe yere süründü ama ben daha konuşmadan Fiona cıvıldadı: "Senatör, size gelecek oturumda oylanacak olan arazi kullanım tasarısını soracaktım." Gülümsedi, zahmetsiz ve dengeli. "Özel çiftlikler için yeniden imar korumasıyla ilgili olan mı?"

Jessup'un ilgisi anında değişti, kendini beğenmiş sırtışı geri döndü. "Ah, evet. Seninki gibi gelişmeler için büyük sonuçlar doğurur, Duke."

Nokoni sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Bana döndü - onlara değil, bana. "Nash, Gloria'ya bu kadar çok benzemenden dolayı hayal kırıklığına uğradı."

dedi, gözleri parlayarak. Sonra şapkasını masadan aldı ve başka bir şey söylemeden çıkıp gitti.

Kaz bir kahkaha atmadan önce yarım saniye sessizlik oldu. "Her zaman çok duygusal oluyor. Onun gibiler her şeyi kişiselleştirir."

Birkaçı kıkırdadı. Ben gülmedim.

Çünkü bu gece ilk defa kendimi biraz hasta hissediyordum.

Ondan sonra daha da kötüleşti. Ama Jessup ve Thornton'ın yeniden seçilme kampanyalarına ne kadar para akıtırsam akıtayım kendimi kaybedemeyeceğimi biliyordum - Kaz Chase ile birlikte işim için hayati önem taşıyan insanlardı bunlar. Kongre ve Senato'daki oyları etkilememe yardımcı oluyorlardı, böylece Nokoni'nin *toprağa tecavüz etmek* dediği şeyi yapmaya devam edebiliyordum. Siktir et onu. Bu bir ilerlemeydi. Dünya bu hale gelmişti.

Ama rasyonalize ettiğimi biliyordum.

Yerle bir edilecek arazinin üzerinde durmadığınız zaman anlaşma yapmak kolaydı. Buldozerlerin altında ezilen çimler, tesis girişlerine yer açmak için yıkılan çitler ve ilerleme adına asfaltlanan meralar yerine sözleşmedeki rakamları görmek kolaydı.

Babanızın, onun babasının ve ondan önceki iki neslin bu toprakları kurtarmak, vahşi kalmasını sağlamak için savaştığını kabul etmek daha zordu.

Onu satmak üzere olanın siz olduğunuzu fark ettiğinizde daha da zordu.

Senatör, Amerikan yerlilerinin duyguları yüzünden topraklarını kaybettiklerine dair bir espri daha yaptığında masadan kalkıp tuvalete gittim.

Fiona'nın bunun üstesinden geleceğinden emindim. Belki de onu bu yemeklere göndermeli ve bu işlerden uzak durmalıyım. Onu manipüle edebileceklerini ve hafife alabileceklerini düşünecekler. Bu benim avantajıma olabilir. Ayrıca, o orospu çocuklarına fiziksel saldırıda bulunduğum için tutuklanmazdım.

Onu gördüğümde tuvaletten dönüyordum! Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon, aşınmış botlar ve viski sıcaklığında bir gülümseme vardı, Maverick Kincaid denen o kendini beğenmiş pislikle birlikte.

Restorandaki tüm kadınlar *şık* giyinmişti. Erkeklerin bazıları benim gibi takım elbiseli, bazıları da Maverick gibi kot pantolon ve gömlekliydi. Çoğu erkek Stetson takıyordu, çoğu erkek ve *benim* Elena'm. Yersiz görünmesi, rahatsız olması gerekirdi ama öyle değildi çünkü umurunda bile değildi.

Benim tanıdığım kız insanların ne düşündüğünü önemserdi. Dikkatliydi. Hatta çekinirdi. Bu kadın barmenin söylediği bir şeye gülüyor, Maverick (kendini beğenmiş bir pislik olduğundan bahsetmiş miydim?) ise onu büyülenmiş gözlerle izliyordu.

Masama, özel odama, kişisel cehennemime doğru yürümeye devam etmeliydim, bunun yerine dolambaçlı bir yoldan gittim çünkü kimi kandırıyordum ki, Elena'ya karşı koyamıyordum. Maria söz konusu olduğunda babam için de aynı şey geçerli miydi? Arzularım ağzımda küle dönüştü ve mideme asit pompalandı.

Baba oğul gibi.

Eğer annem kalemimi o özel mürekkebe batırdığımı öğrenirse, aklını kaçırdı ve ben de onu kaybederdim. O kadar kırılgandı ki, her ne kadar beni deli etse de, o benim yaşayan tek ebeveynimdi ve ne olursa olsun ona göz kulak olacaktım.

Yine de yürümeye devam etmeliydim, özellikle de şimdi arzunun yerini tiksinti ve öfke almışken. *Onun kızıydı*, değil mi? Bu ne cüret?

Genç sarışın bir kadının yanlarından geçtiğini gördüm, bir kovboyun kolunu tutuyordu. Kadın bir şeyler söyledi ve Maverick hırlarken Elena güldü. Yaklaştım ve "Ondan sen sorumlusun dostum" dediğini duydum.

"Evet, efendim, Bay Kincaid," dedi hevesli genç kovboy, kolu sarışının etrafındaydı.

"Şimdi ikiniz de siktirin gidin," diye mırıldandı Maverick.

Elena ona yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Vücudu öyle bir gevşemişti ki içimdeki ekşilik alevlere dönüştü.

"Dünyada yükseldin Elena, Blackwood Prime'da akşam yemeği mi yiyorsun?" Onun yanındaki bar taburesine kaydım.

Barmen durakladı. "Efendim, yardımcı olabilir miyim?" Ses tonu müşterilerimle uğraşma diyordu.

Gidip kendini becerebilirdi. "Senatör Jessup'ın partisindenim. Bir Macallan 12 alayım, sek olsun."

İsim etiketinde *Bailey* yazan barmen Maverick'e baktı, o da başıyla onayladı.

Ne oluyor lan?

Belki de yüzümden okunuyordu çünkü Elena bana döndü, sırtı arkadaşına dönüktü. "Ve sen hiç de uzun bir yol kat etmedin, değil mi Duke Wilder? Hâlâ Otis Jessup gibi çıbanlarla takılıyorsun. Celeste sana yeni memelerini gösterdi mi? Noel için Los Angeles'ta özel olarak yaptırdı."

Bana iki kelime bile etmemişti ama şimdi bana sataşıyordu. Kız mıştım, evet. Ama aletim bu mesajı almadı. Diğerini aldı, ağzını üzerinde kullanmasını istediğim mesajı.

Tanıdığım o tatlı kız nereye gitmişti? Kimdi *bu* kadın? Onu tanı mıyordum ama çok ilgimi çekmişti.

Sarışın aceleyle geri döndü ve barın altından bir çanta çıkardı. "Unutmuşum."

Maverick'i yanağından öptü ve bana sorgulayan bir bakış attı. "Vay, vay, Teksas'ta çok güzel yetiştiriyorlar, değil mi?"

"Yani-" diye başladım ama Elena araya girdi, "Sığır mı? Meşe ağaçları? Bazı kovboyların egoları mı?"

Sırıttım. "Vay, vay, Elena, kesinlikle pençelerini gösteriyorsun."

"Onlar yeni." Manikrsz tırnaklarını bana doğru salladı.

Maverick kıkırdadı, "Joy, sen de yoldaydın, sevgilim."

"yleydim," dedi havalı bir şekilde. Bana gülümsedi ve yüzündeki ifade etkileyiciydi. "Bir kovboy buldum."

Bunu söyleme şekli çok sevimliydi. "Aferin sana."

Güldü.

Maverick yüzünü ovuşturarak inledi. "Sen yapardın." Sonra Elena'ya ters ters baktı. "Bu senin hatan."

"Bana bakma." Elena beni tamamen görmezden gelerek ikisinden yavaşça bir yudum aldı. "O yetişkin bir kadın. Onu kontrol edemezsin."

"Seni de kontrol edemem," diye mırıldandı eğlenerek. "Beni tanıyorsun," diye takıldı.

"Seni tanıyorum, Kır ieği," dedi Maverick yumuşak bir sesle.

Bunu alaycı bir şekilde söylemesi içimde bir öfke patlamasına yol açtı. O kolay, tanıdık şakalaşmaları vardı, sanki birbirlerinden gerçekten hoşlanıyorlardı. Sanki lanet olası Maverick Kincaid onu benim eskiden tanıdığım ve bir daha asla tanımayacağım şekilde tanıyordu.

Maverick ona sırttı, sonra o sırtışı bana çevirdi. Ona vurmak istedim... sertçe.

Maverick, "Masana dnsen iyi olur Duke," diye söylendi. "Harcanacak çok yer, çok az zaman var. Eminim Otis ve o Bryce denen şerefsiz, babanın arazisini parça parça satman için sana sakso çekmeye hazır, ağzı sulanmıştır."

Elena'nın bardağının etrafındaki elinin sertleştiğini gördüm.

"Yüz bin dönümlük bir arazi," diye tembelce ekledim. "Evet, diz çökmüş *durumdalar.*"

"Babanın, onun babasının... ailenin nesillerinin bu toprakları korumak için ne kadar çok çalıştığı seni hiç rahatsız etmiyor mu?" Maverick bana sordu ama Elena'ya bakıyordu.

Yüzü asılmıştı ve tüm o cilveli, rahat hali gitmişti. Wilder Çiftliği'ni satıyor olmam onu rahatsız ediyordu. Güzeldi. Bunun onu rahatsız etmesini istiyordum. Babama annesinin kim olduğunu söylemeyerek beni incittiği gibi onu da incitecek bir şey olsun istiyordum. Eğer söyleseydi, ona dokunmazdım ve bunların hiçbirisi olmazdı. Kalbim bana ait değilmiş gibi boş ve bomboş hissetmezdim. Benim için mükemmel bir kadın olan Fiona'ya aşık olurdum. Çikolata kahverengi gözleri ve dolgun dudakları olan kadını düşünmeden yaşayabilirdim.

"Benim çiftliğim, benim işim," diye bağırdım ama Maverick gibi ben de aramızda oturan kadını izliyordum.

"Bu hepimizi ilgilendirir," diye karşılık verdi Maverick. "Wilder Çiftliği'ne yaptıkların bu vadideki her çiftliği etkiliyor. Sırf kısa yoldan para kazanmak için mirasını satmak alçaklıktır."

İçkimi sertçe barın üzerine bıraktım. "Kıskandın mı Kincaid? Otis'le konuşabilirim ve-"

"Sen aptal bir orospu çocuğusun, değil mi?" Maverick sözümü kesti. "Kızı kaybettin. Toprağı da kaybedeceksin. Ve ruhunu da kaybedeceksin."

Bir kaşımı kaldırdım. "Hangi kızıdan bahsediyorsun? Bundan." Çenemi Elena'ya doğru eğdim. "Kukusu öyle değildi."

"Yeter." Elena bar taburesini geriye itti ve ayağa kalktı. "İsterseniz aletlerinizi ölçün ama kukumu bu işin dışında tutun. Maverick, bir dahaki sefere patronumla karşılaşmayacağım bir yer seçelim. Duke, sabah ilk ışıktaki görüşürüz."

Sonra da çıkıp gitti.

Arkasından bakakaldım, çenem gerilmişti.

Maverick başını sallayarak kıkırdadı. "Kaybettiğin kız harika bir kadın oldu," diye beni bilgilendirdi.

Burnunu kırarken ona *benim* demek istedim.

Ama o benim değildi. Uzun zaman önce kısa bir süreliğine benim olmuştu ve şimdi bir köpek yavrusu gibi nefes nefese onun ilgisini bekliyordum. Ne kadar zavallıydım?

Kadınım politikacıları ve arazi geliştiricilerini benim yararına olacak şekilde ustalıkla yönlendiriyordu ve ben Blackwood Prime gibi bir yer için nasıl giyineceğini bilmeyen lanet olası bir at eğitmeninden ilgi kırıntıları arıyordum.

Ama herkese yalan söyleyebilirdim, sadece kendime değil, hala onun kokusunu alabiliyorken - lavanta ve atların karışımı.

Onu hâlâ seviyordum. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile. Nefret etmesem daha kolay olacakken bile. Ve asıl sorun da buydu.

elena

T Sabah toplanması gün doğmadan önce başladı. Gökyüzü hala gecenin son izleriyle çürümüştü. Hava nemli toprak ve ezik termoslardan gelen koyu kahve kokuyordu. ve yontulmuş emaye kupalar.

Hunt ağılın yanındaki her zamanki yerinde duruyordu, erken gelen ışık yüzündeki çizgileri yakalıyordu. Sesini yükseltmesine gerek yoktu; Hunt konuştuğunda insanlar onu dinliyordu.

"Yağmur yağmadan önce sürüyü güneydeki otlağa taşıyacağız." Toplanan çiftlik çalışanlarını taradı. "Charlie, sen önden git. Seth, sen ve Colt daha sonra çit hattını kontrol edin, gözünüz derenin yanındaki yarıktaki olsun."

Aşağı yukarı bir düzine kişiydik, bazıları hâlâ ceketlerinin içinde omuz silkiyor, bazıları da çok kısa bir gecenin ardından omuzlarındaki sertliği atmaya çalışıyordu. Çoğunun elinde dumanı tüten kupalar vardı, sabah soğuşundan korunmak için ellerini kupaların etrafına sarmışlardı.

Duke dışında her şey çok tipikti.

Gruptan biraz ayrı duruyordu, sessiz ve gözlemciydi. Kot pantolonunun çok yeni olmadığını, botlarının kilometreleri gösterecek kadar yıpranmış olduğunu ve taktığı kovboy şapkasının tam yerine oturduğunu görünce şaşırdım. Ona yakışıyordu... *her şey*. Bakışları, sessizliği, sadece kendi sesini duymak için konuşma zahmetine girmeyişi.

Hunt ona doğru başını salladı. "Duke bugün benimle geliyor." Kimse bunu sorgulamadı.

Kahvemi çitin kenarına koyarak bir adım öne çıktım. "Pekâlâ, atlar." Kimin ne için en uygun olduğunu zaten biliyordum ve onlar da biliyordu. "Ben, sen ve Kyle tayları çalıştırmayı bitirin. Öğle yemeğinden sonra onları ağıla götürün. Jace, bugün Copper'ın üzerinde olmanı istiyorum; her zamanki numaralarını yapmasına izin vermeyecek birine ihtiyacı var. Charlie, sürüyü güderken gözün Biscuit'in sol arka toynağında olsun. Bir terslik var."

Birkaç sırtışla birlikte bir 'evet, hanımefendi' korosu bunu izledi. Bu adamların yarısından daha yaşlı değildim ama bu topraklarda büyümüştüm. Ne yaptığımı biliyordum ve onlar da beni sorgulamaktan daha iyisini biliyorlardı.

Hunt kahvesinden bir yudum aldı ve Duke'a başını salladı. "Hadi gidelim."

Grup dağılıp günlük işlerini yapmak üzere yola koyulurken botların toprağa sürtünme, kahve fincanlarının çit direklerine çarpma ve eyerlerin gıcırdama sesleri havayı doldurdu.

Hunt eyerinin üzerinde sallanırken gözlerime takıldı. Başımı eğip gülümsedim ve ona iyi olduğumu söyledim. Her şey yolundaydı.

Gerçi değildi, özellikle de Duke atına doğru giderken bana doğru yürüdüğünde. "Bugün bir ara seninle konuşmam gerek."

Kalbim küt küt atıyordu ama sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi kahvemi içtim. "Ahırda olacağım."

Duke cevap vermedi. Atına doğru yürüdü ve ona bindi, hareketleri yumuşak ve pratikti. İyi bir biniciydi ve her zaman da öyle olmuştu.

O yaz, çitlerin ya da yolların dokunmadığı, geniş ve uçsuz bucaksız arazinin uzandığı güney sırtını geçerek birlikte at sürmeye gitmiştik. Yirmi yaşındaydı, umursamaz ve gülerek atını ileri doğru mahmuzluyor ve bana yetişmem için meydan okuyordu. Yetiştim de -çünkü hep yetişirdim.

Vadide hızla ilerliyorduk, arkamızdan toprak savruluyordu ve rüzgâr tenime keskin ve vahşi bir şekilde çarpıyordu. Sonunda nefes nefese nehrin yanına geldiğimizde bana döndü, gözleri parlıyordu ve sanki dünya ona hiç zarar vermemiş gibi sırıttı.

"Hızlısın, Elena."

"Senden daha hızlıyım, mi cielo," diye ukalaca karşılık verdim.

Şefkatle gülümsedi. Sevgimin onun için çok şey ifade ettiğini biliyordum - o benim her şeyimdi.

"Sanırım bir dahaki sefere seni yakalamam gerekecek."

Ama bir dahaki sefere diye bir şey yoktu. Kalbimi kırdıktan sonra benden kaçtığında peşinden koşmamıştım.

Peki ya şimdi? Aramızda çirkin bir geçmişten başka bir şey kalmamıştı.

Duke'un atı altından kaydı ve beni şimdiki zamana geri getirdi. Çenesi gergindi, beni izlerken elleri dizginlerde sabitti, bu da onun anılarının da benimkiler kadar canlı olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Ahıra geldiğinde öğleden sonra erken saatlerdi. Bekliyordum, elimde değildi. Başka bir kadınla birlikteydi. Bana ait değildi ama yine de onu görmek için yanıp tutuşuyor, yüzünü bir an için bile olsa görmek istiyordum. Onu bu kadar yakınımda görmek bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi, kesici sözlerine ve bana fırlattığı tiksinti dolu bakışlara rağmen.

Duke Wilder Wildflower Kanyonu'na geri dönmüştü; onu görmek bile kalbimi yeniden bütünleştirmişti. Bu beni dünyanın en acınası kadını mı yapıyordu? Evet, yapıyordu. Ama hiçbir şeyi değiştiremezdim. Kalbim ne isterse onu isterdi ve benimki de Duke Wilder'la ilk tanıştığımndan beri onu istiyordu.

Anneme, Nash ilişkilerini meşrulaştırmadığı, metresi ve fahişesi olarak toplumun dikenlerine maruz bıraktığı ve özellikle de teşhis konulduktan sonra onu terk ettiği halde neden onunla kaldığını sorduğumda söylediği gibiydi.

"Elena, kimi seveceğini kalbin seçer ve aklın bu konuda söz sahibi değildir. o."

Anne gibi, kız gibi. Onu sevmeyen bir adamı seviyordu. Yeterince. Ve benden nefret eden bir adamı sevdim. Sanırım annem o sopanın daha iyi ucuna sahipti.

Ellerimi meşgul ederek Jasper'ın böğründe bir fırça gezdirdim.

"Yolculuğun iyi geçti mi?" Kibarca sordum, ona bakmadım çünkü bunu çok istiyordum.

Günün bu saatinde ahır sessizdi, taze saman kokusu deri ve at terinin keskin ısırlığıyla karışıyordu. Zamanımın çoğunu burada geçirirdim. Otuz ata ev sahipliği yapabilecek kadar büyüktü, geniş ahırları ve kalın ahşap kirişleri mekânı sağlam ve ayakları yere basan bir yer haline getiriyordu. Uzun ömürlü olması için inşa edilmiş, yakında satılacak bir yerdi.

Duke, Jasper'ın ahırının kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. "Cumartesi günü cenazeye gelemezsin."

Fırçalamaya devam ettim. "Gelmeyi planlamıyordum."

Sessizlik.

Bakışlarını hissedebiliyordum. Ne bekliyordu ki? Lanet sirke gelmeme izin vermesini istememi mi? İstememe gerek yoktu. Beni davet etmeliler, lanet bir geçit töreni düzenlemeliler. Hayatının son yılında Nash'e ben baktım. Vücudunu ve yatağını temizledim, onu besledim ve hemşireliğini yaptım çünkü işe aldıklarımızı kovup duruyordu. Sevgili oğlunu elinden aldığım için benden nefret etmek için *beni* istedi. Beni de suçladı. Annem ona yanlış ya da adaletsiz davrandığını hiç söylemedi; bana bunu ciddiye almamamı söyledi.

Eğer bir çocuğum olsaydı, bir erkeği asla bebeğimden daha çok sevmezdim. *Asla*.

Ama muhtemelen hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacaktım. Bir erkeğe asla o kadar yaklaşılamazdım. Elbette, seks yaptım. Bu da yemek ve su gibi bir ihtiyaçtı. Sahip olmadığım şey samimiyetti. Tek gecelik ilişkilerin ötesinde bir şey yaşamadım ve genellikle de yabancı biriyle - Blackwood Prime'da bana asılan o pislik, yağcı turist tipiyle değil, Wildflower Canyon'dan gelip hemen giden kovboylarla, yani onları bir daha hiç görmedim.

Bir ünüm vardı. Birlikte çalıştığım kimseyle ya da yerel biriyle yatmadım. Bu bazı kıçları yaktı mı? Elbette. Umurumda mıydı? Hayır.

Benim bedenim, benim kurallarım.

Kaşınmaya başladığımda, etrafta dolaştım. Bir sik bulmak zor değildi. Bir bara git, bir adama gülümse, o da müsaitti. Alyans takanlardan kaçınıyordum ama tanıdığım bazı erkekler avlanırken alyanslarını *çıkartıyorlardı*. Buna engel olamadım. Yemin eden ben değildim. Bu onların sorumluluğunda ve onların sorunuydu.

"Cenazeye katılmamak senin için sorun değil mi? Tartışmayacak mısın?" diye sordu bu konuşmayı bitirdiğimi anladıktan sonra.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu bir gösteri olacak. Ben öyle şeyler yapmam."

Bana tam olarak inanmamış gibi çenesi gerildi. Sanki bu konuda daha fazla üzülmem gerektiğini düşünüyordu.

Ama ben çoktan kararımı vermiştim. Cenaze töreni, resmi olanı, kasabadaki kilisede yapılacak ve Wilder'ın mezarına gömülecekti. Nash'i hiç tanımayan ama yine de gelen, siyahlar giymiş, doğru kelimeleri yanlış şekillerde fısıldayan insanlarla dolup taşacaktı.

Ama cesedi o tabutta olmayacaktı.

Bu nedenle kapalı bir tabut istemişti. Nash, Hunt ve ben ölmeden önce Peder McCay ile konuşmuştuk ve o da iki kez ayin yapmayı kabul etmişti, bir kez Nash için, bir kez de dünya için.

Gösteriden önceki sabah, içi boş taziyelerden önce, Hunt ve ben Nash'i Maria'nın yanına, ait olduğu yere, çiftliğe gömecektik.

Resmi törende Peder McCay ayinleri gerçekleştirecek, mezarı kutsal suyla kutsayacak, ölüler için dualar okuyacak, taze toprağın üzerinde haç işareti yapacaktı. Sözler tanıdık olacaktı, bundan önceki binlerce cenazede söylenenlerin aynısı, ama Nash için olmayacaktı. Pek sayılmazdı.

Hayır, gerçek veda son dua okunmadan önce gelecekti.

Hunt ve ben, ikimizin de baba olarak gördüğü adamı farklı şekillerde gömecek, ona sonunda istediği şeyi verecektik: sonsuza kadar annemin yanında bir yer. Mezarı cilalı bir mezar taşıyla değil, önden giden bir atlı gibi toprağın üzerine yerleştirilmiş eski eyeri ve benim oyduğum bir haçla işaretleyecektik.

Nash bu konuda netti. Duke'a sadece bunu yapabileceğini hissettiğimizde ve isteklerinin yerine getirilmesine izin verdiğinde söyleyecektik.

Duke'ün bana davranışından sonra, Hunt ve ben Nash'in oğluna nereye gömülmek istediğini söylemenin akıllıca olmayacağını biliyorduk. Bunu tartışmamıza bile gerek yoktu; sadece biliyorduk.

"Nash'i önemseydiğini sanıyordum," diye çıkıştı Duke.

Jasper'ın diğer tarafına uzandım. "Ona değer veriyordum. Onunla ilgilendim.

Ona karşı ne hissettiğimi kanıtlamak için cenazesinde bulunmama gerek yok."

"Annem seni etrafta istemiyor. Çiftlik evine gelecek ve senden ortalıkta görünmemeni istiyorum."

"Açık ve net."

Duke uzun ve yavaş bir nefes verdi. Ona bakmadım ama havadaki değişimi hissedebiliyordum.

"Cenazesinde seni görmek ister miydi?" diye sordu usulca, sözleri nazik ve şaşırtıcıydı.

Elimi Jasper'ın sıcak paltosuna koydum, avucumun altında nefesinin düzenli yükselişini ve düşüşünü hissettim. O sağlam ve güvenilir; dünya sallanıyormuş gibi hissettiğimde altımda bir dağ gibiydi.

Yelesini kavradım, kaba teller parmaklarımın arasından kayarak beni toprakladı. Jasper hafifçe kıpırdandı, iyi bir atın her zaman yaptığı gibi bana uyum sağladı; konuşmadan dinliyor, soru sormadan beni sabitliyordu.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda.

Nash tantanayı umursamazdı. O sadece annemle birlikte olmayı önemserdi.

"Beni orada ister miydi?" Duke düşündü.

Gözlerimi duygularımdan arındırıp onun mavi gözlerine baktım ve ilk kez bana hançer gibi saplanmamışlardı. "Hunt sana Nash'in öldüğünü söylediğinde yanına gelmeli ve tüm sorularını ona sormalıydın."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Tam olarak düşündüğün şey. Sana verecek cevabım yok. Nash'in sonuna kadar senin affını istediğini söyleyebilirim... Ona yalan söyledim ve senin onu affettiğini söyledim. Yalan söyledim ve ona yolda olduğunu söyledim. O kadar delirmişti ki, günlerce aynı yalanları sürdürdüğümü bilmiyordu... ya da belki de biliyordu ve yalanları sevdiği için umursamadı."

"Neden böyle aptalca bir şey yaptın? Neden böyle bir yalan söyledin Elena? Buna ne hakkın vardı?" Bana doğru birkaç adım attı, elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Keder bana 1.200 kiloluk bir at gibi saldırdı; vahşi, kırılmamış ve beni toprağa gömmeye kararlıydı. Fırçayı bıraktım ve ahırın zeminine çarpmasına izin verdim.

Jasper bir kulağını oynattı, yanımda hafifçe kayarak bekledi. Alışkanlıkla ona uzandım, parmaklarımı boynunda gezdirdim, yelesinin hemen altındaki sevdiği noktayı kaşıdım. Bu ritmik hareket beni sakinleştirdi ve Duke'un kopmak üzere olan bir fırtına gibi üzerime bastıran öfkesi dışında odaklanabileceğim bir şey verdi.

"Çünkü o ölüyordu Duke ve ben de onu yiyip bitiren pişmanlıklarından kurtarıyordum." Eğilip fırçayı aldım, tozunu aldım ve tekrar başladım, Jasper'ın paltosuna uzun, eşit vuruşlar yaptım, bu basit, tanıdık hareket beni acıdan uzaklaştırdı. Devam ettim çünkü şimdi durup Duke'a bakarsam çok fazla şey görebilirdim. Ve onun gözlerinde olanlarla başa çıkabileceğimden emin değildim.

"Neden ona sen baktın? Neden bir hemşire tutmadın?"

"Hunt sana hemşireleri kovduğunu, sinirlendiğini, çılgılık attığını ve sonuçta başını belaya soktuğunu söyledi. Günün bir kısmında yanında olacak birini bulabiliyordum ama yıkanması ya da beslenmesi gerektiğinde bulamıyordum... ya da... sonunda ihtiyacı olan onca ilaç varken kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyordu. Bunu yapmak zorundaydım."

Tüm bunları yaparken, Duke'un babasını görmeye gelmesini, elini tutmasını ve adamın huzur içinde ölmesine izin vermesini diledim. Nash bu kadarını hak ediyordu. Gloria, Duke'ün sadakatini hak etmiyordu ama bu beni ilgilendirmezdi ve Nash, Duke'ün annesi hakkındaki gerçeği öğrenmesine asla izin vermezdi. O kadar çok

Sırlar ve bunun yaptığı tek şey bir aileyi olabilecek en kötü şekilde parçalamak oldu. Duke hâlâ büyük bir öfke taşıyordu. Gloria hâlâ oğlunu manipüle ediyordu.

Ama Nash ölmüştü ve artık bunların hiçbir önemi yoktu, değil mi?

"Hemşiresi olmanı mı istemişti?" diye alay etti, inanılır gibi değildi.

"Evet Duke, istedi." Jasper'ı fırçalamayı bıraktım ve sanki bir itirafta bulunacakmışım gibi derin bir nefes aldım. Tekrar Duke'a baktım ve yüzündeki alaycı ifadeyi gördüm, Nash'in benimle konuşurkenki haline o kadar benziyordu ki. "Benden nefret ediyordu. Seni kaybettiğim için beni suçladı. Orada olmamı, onun ölümüne tanık olmamı istiyordu, böylece hayatımın geri kalanında kendimi suçlu hissedecektim."

"İstediğinin bu olduğunu nereden biliyorsun?" Duke sordu.

Jasper'ı fırçalamaya geri döndüm. "Çünkü bana söyledi. Hunt'a söyledi. Onu dinlemek isteyen herkese söyledi."

Duke'un nefesini tuttuğunu duydum ve çok kısa bir süre sonra iç çektiğini hissettim. "Sen... sen suçlusun. Bana annenin kim olduğunu söyleyebilirdin. Wildflower Canyon'dan ayrılabilirdin, böylece babamın yanında olabilirdim."

Başımı salladım, ona bakmadım, göremeyecek kadar kör olan bir adama karşı kendimi savunma zahmetine girmedim, bildiği gerçeklerden kasıtlı olarak yüz çeviriyordu, böylece seçimleri için kendisi olmayan birini suçlayabilecekti. Nash'e inanmak istediğinden çok daha fazla benziyordu; *baba oğul gibi*.

"Haklısın."

Duke bana başka bir zehirli ok fırlatamadan, Ben ahırın dışından bana seslendi. "Elena, Biscuit'in toynağında bir sorun var. Enfekte olan. Gelip bir bakmak ister misin?"

"Evet, iki saniye içinde dışarıda olacağım, Ben." Duke'a döndüm, sözlerinden duyduğum acıyı bastırdım, böylece dönüştüğüm Elena'yı görecekti -sessiz, kontrollü, sert. "Bu kadar mıydı?"

"Evet. Seni buralarda istemiyorum. Seni kazara görmesini istemiyorum."

"Anlaşıldı."

"Nereye gideceksin? Kincaid'e mi?"

"Nereye gittiğimi neden umursuyorsun Duke? Gloria'nın yolundan çekileceğim ve yakında, atlar satıldığında, senin yolundan da çekileceğim."

Dük

I Elena'yla ahırda konuştuktan sonra onu görmemiştim. Onu görmeyeli kırk saatten fazla olmuştu. Saydığımndan değil! Ne saçmalık ama! Kendimi yeniden yirmi yaşındaymışım gibi hissediyordum, onu görmeyi, koklamayı, onunla birlikte olmayı bekliyordum. onun içinde.

On yılın geçmişi geçmişte bırakmama yardımcı olacağını düşünmüştüm ama onu istiyordum. Onu gördüm ve istedim. O *beni* tanıyordu. İçimde ne yaşadığını biliyordu - iyiyi, kötüyü, çirkini. Beni en kötü halimle görmüştü. En iyi halimi de görmüştü. İçimdeki canavarı görmüştü. Korkmuş çocuğu gördü. Her halimi sevmişt.

Tom Haywood, "Duke, çok dar bir zaman çizelgesine bakıyoruz," diye uyardı. Stratejik ortaklarımızdan biriydi ama kafası o kadar kışının içindeydi ki yüzünü bile göremiyordum.

Babamın deri koltuğuna yerleştim, ekrandaki adamın bana saçmalamaya çalışmasını dinlerken parmaklarım masaya vuruyordu.

"Eğer bu işi şimdi bitirirsek, bu çeyreğin sonuna kadar temeli atabiliriz." Tom sanki daha inandırıcı görünmesine yardımcı olacakmış gibi kravatını düzeltti.

Sessizliğin uzamasına izin verdim ve onun kıvranışını izledim.

Asla ilk konuşan sen olma. Bu erken öğrendiğim bir kuraldı, çaresizleri güçlülerden ayıran bir kural. Ben çaresiz değildim.

Elena söz konusu olduğunda hariç!

Fiona karşımda oturuyordu, kırmızı tırnakları önündeki tabletin üzerinde kayarak notlar alıyordu. Yaptığı işte çok iyiydi - bana ayak uyduracak kadar acımasız, daha fazlası için zorlayacak kadar aç.

Ama yine de tüm açıları benim gördüğüm gibi göremiyordu.

Benim seviyemde oynadığını düşünen ekrandaki adam cevabımı bekliyordu. Kafamda rakamlar vardı: fayda-maliyet analizi, kâr marjı ve bir galibiyetle uzaklaştığını düşünmesine izin verirsem ondan alabileceğim tam yüzde.

Fiona'ya baktım. "Lakemont arazisinin değeri nedir?"

Notlarını taradı. "Son değerlendirme kırk sekiz milyon olarak geldi, ama geliştiriciler-"

"Otuz iki."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Otuz iki milyondur." Ekrana geri döndüm. "Ve bu da benim teklifim."

Haywood zoraki ve tedirgin bir şekilde güldü. "Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman burada işimiz bitti." Görüşmeyi sonlandırmak için dizüstü bilgisayara uzandım.

"Bekle." Tom'un yüzü gerildi. "Mantıklı olalım Duke."

Öne doğru eğilip dirseklerimi masaya dayamadan önce birkaç saniye daha terlemesine izin verdim. "Otuz iki, yoksa yürürüm. Ve eğer gidersem, diğer yatırımcılarımı da yanımda götürürüm. Finansmanı olmayan, izinleri olmayan ve ilerlemesi mümkün olmayan bir projenin üzerinde oturuyor olacaksın." Başımı öne eğdim. "Söyle bana Tom, kendimi ne kadar makul hissetmemi istiyorsun?"

Çenesi seğirdi. Onu yakaladığımı biliyordu. Savaşabilirdi ama kaybedecekti.

Fiona sırttı, zaferi şimdiden görmüştü, sanki kazanmıştı ama kazanmamıştı. Onu ne sıklıkla taşırdım? Emin değildim ama şimdi bunu merak ediyordum. Fiona sadece sarı saçları, güzel yüzü ve göğüsleriyle dikkatleri dağılan senatör ve kongre üyeleriyle akşam yemeklerini idare etmekte mi iyiydi, yoksa işi biliyor muydu?

Az önce bana şişirilmiş bir değerlendirme yapmıştı. Bilmiyor muydu? Onunla çalıştığım iki yıl boyunca ondan şüphe etmemiştim, bir yıl boyunca sevişmiştik ve Elena Rivera'nın bir kokusunu aldığım da ona daha net bakıyordum.

Sadece Elena'yı becerip onu sistemimden atmam mı gerekiyordu?

Bunu düşünürken bile, bu şekilde işe yaramayacağını biliyordum. Onu bir kez becerecektim ve sonra onu tekrar ve tekrar ve tekrar isteyecektim.

Fiona bana baktı ve huzursuzca gülümsedi. "Belki yapabiliriz-"

Çenesini kapatmak için elimi kaldırdım. Cidden mi? Tam Tom dizlerinin üzerine çökmüş, sikimi yalamaya hazırlanırken, o mu konuşacaktı?

"Fiona?" Tom ertelemeyi kabul etti.

"Sadece kontrol ediyordum... ah, önemli değil... ah... akşam yemeği rezervasyonumuz var," diye mırıldandı ve hepimiz yalan söylediğini biliyorduk. O pes etmeye hazırdı ama ben değildim. Bu benim şirketimdi ve söylediklerim geçerliydi.

"Fiona'nın da dediği gibi, yirmi dakika içinde rezervasyonumuz var ve oraya varmamız yaklaşık yirmi dakika sürer. O yüzden Tom, ne söyleyeceksen söyle çünkü açlıktan ölüyorum."

Fiona bana özür dileyen bir gülümseme verdi. Onu görmezden geldim. Haywood sonunda, "İyi," diye homurdandı. "Otuz iki."

Gülümsedim, tüm cazibemle, tüm köpekbalığım. "Sizinle iş yapmak bir zevkti." Arama sona erdi ve Fiona alçak bir ıslık çaldı.

"Onu yakaladık."

"Neredeyse yakalayamıyorduk." Üzerine atıldım. "Bir dahaki sefere ne yaptığım konusunda şüphelerin olursa, şüphelerini dile getirmeden önce sadece ikimiz olana kadar bekle, anladın mı?"

Sesimi alçaltmalıyım diye düşündüm. Fiona sadece yardım etmeye çalışıyordu. Ve ben de şu anda onun kusurlarını görmeye çalışıyordum çünkü Elena'yı görmüştüm ve... lanet olsun bana. Fiona'ya haksızlık ediyordum ama şu anda ben onun patronuydum, erkek arkadaşı değil ve göğüs dekoltesiyle kimin ilgilendiğinin ötesinde odayı okuması gerektiğini anlaması gerekiyordu.

"Biliyorum." İki elini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Ben... Ben sadece kaçacak sandım."

"O zaman kaç. Değmeyecek bir şey için daha fazla para ödemeyeceğim, Fiona."

İç çekti. "Biliyorum. Anlaşmayı kaybetmek istemedim. Piper Novak bizi izliyor ve Wilder Çiftliği projesine dahil olmaları konusunda içimde iyi bir his var."

Derin bir nefes aldım ve tavrımı yumuşatmaya çalıştım. Başarmış olmalıyım çünkü elini benimkinin üzerine koydu. "Hey, Tom'u çantada keklik gördük ve bu büyük bir başarı. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. Bu bir zafer gibi hissettirmeliydi. Birkaç gün önce olsa öyle hissederdim.

Ama *babamın* ofisindeki koltuğunda otururken, her şey boş geliyordu.

Tüm hayatımı onun gibi olmamaya çalışarak geçirmiştım.

Nash'in katil içgüdüğü yoktu. El sıkışarak anlaşmalar yapar ve yanlış insanlara güvenirdi. Ben sadece para kazanmayı önemserken, o işleri doğru şekilde yapmak istiyordu. Ve başardım. Başarmıştım. Ve henüz....

Fiona kaymak için hareket etti ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Hadi ama patron. Sakın bana duygusallaştığını söyleme."

Elimi saçlarına doladım.

"Seni emmeme izin ver," diye mırıldandı.

Kemerimi ve fermuarımı çekti ve beni dışarı çıkardı. Yarı baygın haldeydim. Ama tek yapmam gereken belli bir kovboy kızı düşünmekti ve elik gibi sertleşeceğimi biliyordum.

"Vay canına! Şuna bak. Kazanmayı seviyorsun, değil mi? Bu seni sertleştiriyor, değil mi bebeğim?" Ereksiyonumu okşadı. Başımı arkaya yatırdım ve gözlerimi kapattım.

Fiona'nın beni çalıştırmasına izin verdim ve dölleri mi yuttuğunda, on yıl önce kalbimi alan çikolata kahverengi gözlü kadını aldatıyormuşum gibi hissettim.

elena

T Cenaze töreni ertesi gündü.
Duke'ü üç gündür görmemiştim.
Rahatlamıştım.

Evet, rahatlamıştım.

Onu görmek, başa çıkmaya enerjimin yetmediği anıları ve duyguları canlandırıyordu. Orada olmadığı zamanlarda bile onu umursamıyormuş gibi davranamıyordum, bu yüzden o buradayken bunu yapmak neredeyse imkânsızdı.

İnsanlar öldü. Peki neden sevmiyordum? Ve onu hala nasıl sevebilirdim? Duke'ün nasıl bir adam olduğunu bilmiyordum. Bir çocuğu kısa bir süredir tanıyordum; babası öldüğünde onun elini tutan kişinin cenazesine bile katılmamasını isteyecek kadar soğuk ve acımasız olan bu adamı nasıl sevebilirdim?

Ama herkes her zaman benden önce bir başkasını düşünmüştü. Annem için bu Nash'ti. Nash için Duke annemden bile daha önemliydi. Ve Duke için her şey Gloria'ya bakmakla ilgiliydi.

Dizüstü bilgisayarım on beş dakika içinde bir toplantım olduğunu bildirmek için bip sesi çıkardı. Ahırdaki ofisteydim. Eski bir masa, yarı kapalı bir dosya dolabı ve at ve saman kokusunu içeri alan bir penceresi olan, ana koridorun dışında küçük bir odaydı. Güzel şeyler umurumda değildi, sadece bir Wi-Fi yönlendiricisi ve dizüstü bilgisayarımı şarj edebilmem için duvar prizleri vardı.

Akşamın bu saatinde, dışarıdaki işlerin neredeyse tamamen bittiği ve tek duyduğum şeyin ara sıra bir atın kişnemesi ya da toprak üzerindeki çizmelerin uzaktan gelen sesi olduğu zaman sessizdi. Wilder Çiftliği'nin huzur ve sessizliğini seviyordum ve atlar satıldıktan sonra nereye gideceğimi merak ediyordum.

Belki de Kaliforniya'dan konuştuğum insanlara herhangi bir önerileri olup olmadığını sorabilirdim.

Maverick'in beni hemen işe alacağını biliyordum ama çiftliğin ihtişamını kaybedip bayağı bir şeye dönüştüğünü görmek için Wildflower Kanyonu'nda kalabileceğimi sanmıyordum, Nash hayatta olsaydı onu öldüreceğini biliyordum. Wildflower Canyon'daki pek çok kişinin yaptığı gibi araziye akbabalardan uzak tutmak için uzun ve zorlu bir mücadele vermişti ama Wilder Çiftliği en büyük ödüllü ve düştüğünde, büyük çiftliklere sahip bu küçük kasabanın çehresini değiştirecekti.

Sandalyeme yerleştim, ayaklarımı masanın üzerine uzattım ve dizüstü bilgisayarımı kucağıma koydum. Sonra toplantı bağlantısını açtım ve beklemeye başladım.

"Elena, nasılsın hayatım?"

"İyiyim, Halstead. Kaliforniya sana nasıl davranıyor?"

Richard Halstead Kaliforniya'dan bir alıcıydı, atları iyi tanıyan ve kartlarını kapalı tutmasıyla ün yapmış keskin bir tüccardı. Cana yakın ve geçinmesi kolay biriydi ve el sıkışmayı çok iyi bilirdi ama kontratın yarısı imzalanana kadar asla gerçek fiyatını söylemezdi.

Kovboy değildi, çalışma anlamında değildi, ama soyları, soyağaçlarını ve hangi atların rodeo ve performans devrelerinde para kazanabileceğini biliyordu. Yıllar içinde birkaç anlaşma yapmıştık ve ona saygı duyuyordum; zamanımı boşa harcamaz, bildiğinden fazlasını biliyormuş gibi davranmaz ve bir kadından at satın almak için kendini yormazdı.

Halstead bir damızlık kısırak ve iş atı arıyordu ve bende tam da onun istediği at vardı.

"Çok iyi bir kısıraktır Halstead," dedim Imperial Rose'dan bahsederken, güçlü dizginleme ve inek atı hatlarına sahip, temelden yetiştirilmiş bir Quarter Horse. "Onun ne olduğunu biliyorsun. Üstünde Dash For Cash'in hızı ve altında Metallic Cat'in inek duygusu var. Böyle soylar masada uzun süre oturmaz."

Halstead başını eğip düşündü. "Bu doğru mu?"

Başımı salladım, onu kancaya taktığımı biliyordum. "Önünüzde evraklar var. Tam genetik panel, temiz. İlk iki tayı şimdiden altı rakamlı eğitmenlerle antrenmanlara başladı ve üçüncü tayı da Teksas'ta NCHA Futurity'de yarışmak isteyen bir adama satıldı. Kendini kanıtlamış bir at; doğurduğu her tay sağlam, doğru ve çalışmak için yaratılmış."

Sanki ekranında başka bir şeye bakıyormuş gibi yer değiştirdi, muhtemelen tüm ekleri içeren e-postama. Ona her şeyi göndermişim - veteriner kayıtları, yavrularının performans verileri ve merada hareket ederken çekilmiş bir video, bu yılın tayıyla ağırlaşmış ama yine de lanet dünyanın sahibiymiş gibi adım atıyordu.

"Al... doğru," dedi bir süre sonra. "Üç buçuk."

Oh lütfen!

Gözümü kırpmadım. "Beş yüz."

Halstead alay etti. "Gerçekten Peptoboonsmal'ı doğurmadığı sürece beş yüz ödemem."

Peptoboonsmal bir galipti ve yavruları başta kır ve dizginli inek atı yarışmalarında olmak üzere 26 milyon doların üzerinde para kazanmış olan son derece başarılı bir babaydı. Imperial Rose bir Peptoboonsmal değildi.

Omuz silktim. "Tamam. Mistral hakkında konuşalım mı? O-"

"Başka bir fiçı atına ihtiyacım yok," diye sözümü kesti. "Ben Imperial Rose'u istiyorum."

"Onu beş yüz dolara alabilirsin."

Alçak sesle kıkırdadı. "Hadi ama Elena, bunun en üst seviye olduğunu biliyorsun."

Tırnaklarımı inceliyormuş gibi elimi kaldırdım - aslında öyle yapmıyordum. Şu anda temiz bile değillerdi. "At birinci sınıf, Halstead."

Halstead beni dikkatle izledi. "Nash'in oğlunun çiftliği satışa çıkardığını duydum."

Hiç tereddüt etmedim. "Her türlü şeyi duyuyorsun."

"Yani bu bir yangın satışı mı?" Bir kaşını kaldırdı.

Yavaşça ve bilerek gülümsedim. "At programını ben yönetirken hiç yangın satışı olur mu sanıyorsun?"

İçini çekti. "Elena, yarım milyona yapamam. Bu beni ülser eder."

Bir an sessiz kaldım, bunu hissetmesine yetecek kadar uzun bir süre. Sonra rahatça, "Başka bir kısrığım var, Majestic Valor-" dedim.

"Majestic Valor'ı istemiyorum."

"Onu 3.50'ye alabilirsin."

"Tabii ki hayır. Eğer onu alırsam, 2.50'ye istiyorum."

"Tamam, seninle bir anlaşma yapalım." Teklifimi açıklamadan önce sessizliğin uzamasına izin verdim. "Imperial Rose ve Majestic Valor'u yetmiş beş dolara al."

Halstead gözlerini kıstı. "Yedi elli."

Aramızda bir sessizlik daha oluşmasına izin verdim. Dişlerini gıcırdattığını duyar gibiydim.

"Yedi yetmiş beş, Halstead."

Bir vuruş. Sonra-"Tamam. Bana evrakları gönder."

Ona iyilik yapıyormuşum gibi yorgun bir nefes verdim. "Yola çıktı." Kıkırdadı. "Sıkı pazarlık yapıyorsun, Elena."

Ben de güldüm. "Onları ne kadara alabileceğini söyleseydim, Halstead, ülserin gerçek olurdu."

Tekrar güldü ve başını salladı. "Bir gün senin için daha iyi bir anlaşma yapacağım."

"Bugün değil," dedim tatlı bir sesle.

İki at için yedi yüz yetmiş beş bin dolar! *Çok iyi bir anlaşma.*

"Tamam, şimdi Wilder'ın çiftliği satmasına dönelim. Planlarınız nedir? Kincaid'e mi gidiyorsun?"

Maverick de dahil olmak üzere herkes onun için çalışmak isteyeceğini düşünüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Kincaid Çiftlikleri Batı'daki en etkileyici at işletmelerinden biriydi. Birkaç aygır ve bir avuç damızlıktan oluşan önemsiz bir yetiştirme programı değil, milyonlarca dolarlık bir imparatorluktu.

Ahırları son teknoloji ürünü. İklim kontrollü yavrulama ahırları, çoğu veterinerin erişimine rakip olan bir at rehabilitasyon tesisi ve hız belirteçlerinden kürk rengi olasılığına kadar her şeyi test eden yerinde bir genetik laboratuvarı vardı.

Stokları eşsizdi.

Kincaid'in yetiştirdiği atlar sadece kazananlar değildi; onlar birer efsaneydi. Kesici atları NCHA Futurity'yi domine etti. Reining aygırlarının soyu Hollywood Dun It ve Colonels Smoking Gun'a kadar uzanıyordu. Yılkı atları daha arenaya ayak basmadan altı haneli rakamlara satılıyordu.

Alıcılar her yerden geliyordu: Teksaslı petrol kralları, Kentucky'li yarış elitleri ve şampiyon bir reiner sahibi olmanın kendilerine Amerikan kovboyu itibarı kazandırdığını düşünen Avrupalı yatırımcılar.

En iyisini istiyorsanız Kincaid'e geliyordunuz.

Ve eğer güvenlik isteseydim, her şeyi kabul ederdim.

Ama sorun da buydu; ben güvenlik aramıyordum, unutmak, Wildflower Canyon'u, Duke'ü, Nash'i ve annemi geride bırakmak istiyordum...

Bütün hayatım boyunca.

"Daha sıcak bir yere gitmeyi düşünüyordum," dedim ona.

Takdirle sırtı. "Seni işe almak isteyen birkaç kişi var Elena. Yemin ederim, buraya gel ve sana Wilder'da kazandığının üç katını bir hafta sonu içinde ödeyecek bir iş ayarlayayım."

"Teşekkürler," dedim, teklif için gerçekten minnettar olmuştum. "Buradaki işimi bitireyim, belki sonbaharda NRCHA Snaffle Bit Futurity için gelirim. Bakalım başımı ne tür bir belaya sokabileceğim. Orada olacak mısın?"

Sırtışı genişledi. "Kesinlikle."

Ulusal Dizginli İnek Atı Birliği (NRCHA) Snaffle Bit Futurity her yıl Ekim ayında Las Vegas'taki South Point Arena'da düzenleniyordu, bu da bana burayı kapatmak için tam beş ay veriyordu, atları satmam ve Duke'un burayı satması da bu kadar zaman alacaktı. Yüz bin dönümlük birinci sınıf çiftlik arazisinin fiyatı düşünüldüğünde daha uzun sürebilirdi.

Ve eğer Halstead bana yardım edemezse, NRCHA kesme, dizginleme ve inek atı yarışmaları da dahil olmak üzere üst düzey Batı performans atları için büyük bir etkinlikti. Zengin alıcılar, yetiştiriciler ve eğitmenler katılırdı - bir sonraki fırsatım için ağ kurmak için mükemmel bir yer olurdu. Yeni bir kamyon almak, hayatımı toparlamak ve yeni evimi bulana kadar yola çıkmak için yeterli birikimim vardı.

"O zaman anlaştık. Sen gel, ben de seni doğru insanlarla tanıştırayım. Belki sana bahis oynamaya değer bir at bile bulurum."

Telefon görüşmesi sona erdiğinde akşam yemeğini yine kaçırmıştım. Muhtemelen mutfakta bir sandviç hazırlayabilirdim ama biraz daha d o y u r u c u bir şeyler yemek istiyordum.

The Rusty Spur'a gidebilir, belki bir turist alıp geceyi geçirebilir, beni tanımayan, hiçbir şey beklemeyen ve benden nefret etmeyen başka birinin ellerinde kaybolabilirdim. Bir yabancıнын beni birkaç saatliğine taşımasına izin verebilir, düşüncelerimden ve Nash'i kaybetmenin, Duke'le hiç şansım olmamasının acısından uzaklaşmamı sağlayabilirdim.

Erken döner, Nash'i gömer, sonra da Maverick'in kulübesine giderdim, böylece Gloria beni görmek zorunda kalmaz ve ne kadar boktan bir insan olduğumu hatırlamak zorunda kalmazdı.

bir varlıktı.

Maverick çiftlik evini, çiftliğinde bir kulübeyi, Meksika'daki evini (ve istersem bir uçak) teklif etmişti ama ben asla lüksten yana değildim. Kulübeyi sevdim. Sessizdi, dağın eteklerinden kıvrılan bir dere boyunca uzanıyordu - ana yoldan kimsenin beni rahatsız etmeyeceği kadar uzak ama gerektiğinde ayrılabilceğim kadar yakındı. Kulübenin kendisi küçük ve sağlamdı, kaba yontulmuş kütüklerden yapılmıştı ve suya bakan etrafı saran bir verandası vardı. İçeride bir odun sobası, hırpalanmış deri bir kanep ve Maverick ile Joy'un büyükannesinin yıllar önce yaptığı bir yorganın serili olduğu bir yatak vardı.

Televizyon yok, telefon çekmiyor, sadece sessizlik. İhtiyacım olan şey de buydu.

Ama önce The Rusty Spur. Adını hatırlamadığım bir adamda kendimi kaybetmekle başlayacaktım ve *sonra* Nash'i gömecektim.

Keder tekrar içime çökerken ellerimle yüzümü kapattım. *O artık yoktu.* Hayatımdaki tek baba figürü, benim hakkımda ne hissettiğine bakmaksızın, beni yanında tutma zahmetine katlanmıştı.

İçimden bir hıçkırığın yükseldiğini hissettim.

Cenazeye davet edilmemiştim.

Bu şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı olan, Duke'un benim için bunu yapmasının ne kadar acı verdiğiydi.

Gloria'nın buna izin vermeyeceğini biliyordum ve Duke'un da benim için mücadele etmediği kesindi. Tören cilalı botlar ve sert el sıkışmalarından ibaret olacaktı, Nash'i hiç tanımamış olanlar için bir gösteri.

Düşen gözyaşlarımı silerken buna ihtiyacım olmadığını düşündüm. Çünkü kalabalık gittiğinde, son cilalı araba garaj yolundan çıktığında, Nash'i istediği şekilde toprağa veren ben olacağım için gerçeği biliyor olacaktım - annemin yanında, büyük pamuk ağacının altında, toprağın genişlediği ve rüzgarın hiç durmadığı yerde.

Hunt da benimle birlikte orada olacaktı ve belki bu işleri kolaylaştıracaktı. Ama Nash toprağa verildikten sonra cenazeye gidecekti ve ben de benim olmayan bir kulübede saklanmak için ayrılacaktım. O zaman yalnız olacaktım.

Maverick benimle kalmayı teklif etmiş ve Nash'in cenazesine gitmek zorunda olmadığını söylemişti ama bu değmeyeceği kadar sorun yaratacaktı. O da bunu biliyordu. Burası çiftlik ülkesiydi, bir adam öldüğünde gelirdin. Ailesinin yanında durur, saygılarını sunar ve onu sevsen de sevmesen de başını öne eğerdin.

Yani... Yalnız olacaktım.

Her zaman olduğun gibi, Elena.

Şapkamı aldım ve cüzdanımı kotumun arka cebine yerleştirdim. Hunt'a kamyonetini alacağımı bildirmek için mesaj attım. Çiftlik aracı kullanıyordu, bu yüzden hurdasını kullanmama izin verdi.

Ofisimin dışında, toynak sesleri ve botların betona sürtünme sesleri beni alarma geçirdi. Kaşlarımı çattım. Elçilerin çoğu muhtemelen ateşin başında bira içiyor ve uzun hikâyeler anlatıyordu.

"Ben?" Ofisin kapısını iterek açtım. "Sen misin?" Cevap gelmedi.

Loş ışıklı ahıra adım attım. Atlar sakindi, başları ahır kapılarının üzerinden sarkıyor, kulakları sesime doğru eğiliyordu.

Onları ahırın hemen dışında, ay ışığı üzerlerinde bir spot ışığı gibi parlarken gördüğümde kalbim durdu.

Duke ve Fiona.

Kadının eli hafifçe Duke'un göğsündeydi; vücudu oraya aitmiş gibi Duke'a doğru eğilmişti. Adam onu öptü. Açlıkla izledim, gördüklerimden nefret ediyordum. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki gölgelerin bu işi halledeceğini umarak saklanma zahmetine bile girmedim.

Kalbim acıyordu.

Duke'un elinin Fiona'nın elbisesini kaldırdığını, elini Fiona'nın kıkına bastırdığını gördüm ve gözlerimi kaçırđım.

"Tanrım, Duke," diye inledi Fiona.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başını arkaya atmıştı; bir elini beline koymuş, diğer eliyle de... onu tatmin ediyordu. Bunu bana da yapmıştı. Ellerinin nasıl hareket ettiğini ve nasıl-

"Çok ıslaksın Fi," diye gürledi Duke. Gözlerimi kaldırdım ve onunkilerle buluştum. "Çok sulu bir amın var."

Ona dokunmaya devam ederken beni izledi. Pek bir şey göremiyordum; eli elbisesinin içindeydi ve kumaş ne yaptığını gizlemeye yetecek kadar dökümlüydü.

"Duke. Lütfen," diye sızlandı. Beni izlemeye devam etti.

Başka tarafa bakamadım.

Gözleri ateşliydi ve bana sevgiyle -sonsuz bir sevgiyle- bakan nazik mavi gözlerini hatırladım. Küçük hayatımda ilk kez biri beni ve sadece beni görmüştü.

Şimdi, benim önümde başka bir kadına orgazm yaşıyor ve buna tanık olmamı istiyordu.

İçimde bir şey çatladı, o kadar hızlı ve derin bir şekilde parçalandı ki bunu iliklerime kadar hissettim.

Kendimi hareketsiz durmaya, nefesimi dengede tutmaya zorladım.

Acımamalıydı

-Her şeyden sonra değil, yıllarca daha iyisini bildikten sonra değil. Ama oldu. Çok acıdı.

Fiona titreyerek geldi ve başı onun omzuna düştü.

Kulaklarım çınlıyor, kanım gürültüyle akıyordu.

Sonunda Fiona, "Duke, seni seviyorum."

dedi. Duke gözlerini benden kaçırdı.

Ona gülümsedi.

Onun da Fiona'ya aynı sözleri söylediğini duymaya dayanamayıp ahıra koştum ve birkaç atın çoktan eyerlenmiş olduğunu bildiğim padoka doğru ilerledim.

Stormchaser'ın eyerine geçtiğimde ellerim titriyordu. Çiftlik atını dörtnala koşturdum.

Açık otlakta ilerlerken gece havası yanaklarımı yakıyor, nal seslerinin tanıdık ritmi altımda gümbürdüyordu. *Hedefime*, yani evimize ulaşana kadar durmadım: Duke'un ve benim yerimize.

Burası nehrin kıyısında, suyun kızgın ve hızlı girdaplar halinde kayaların üzerinden aktığı bir açıklıktı. Yakında bahar erimesi suyu daha sert ve öfkeli hale getirecekti.

Ağaçlar ay ışığının içeri girmesine izin verecek kadar sallanıyor, çimenleri gümüşleştiriyor ve dünyayı sessizleştiriyordu. Atımdan kaydım, botlarım nemli toprağa çarptı.

Nefesim kesildi, göğsüm o kadar daraldı ki elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım. Çimlerin üzerine çöktüm, kollarımı dizlerime dolayarak kendimi bir arada tutmaya çalıştım.

Duke beni ilk kez burada öpmüştü.

Piknik için getirdiği battaniyenin üzerinde ilk kez burada sevişmiştik.

Burada, uzun zaman önce bir kez, kısa bir süre için seçilmeye değer biri olduğuma inanmama izin vermiştim.

Ve sonra... kırıldım. Gözyaşlarım hızlı, sıcak ve sessiz aktı.

Tüm sertliğime, kapattığım tüm anlaşmalara ve verdiğim tüm emirlere rağmen, ben hala o kızdım, çok kolay incinen kız. Hayatında bir kez olsun sevilme, seçilmek isteyen kişi.

Dük

I Ondan bir tepki istedim ve aldım. Şaşkın görünüyordu ve sonra kaçtı. Çok geçmeden Fiona bana sokulduğunda toynak sesleri duydum. Onu incittim. Bunu biliyordum ve bir yanım zafer kazanmış gibi hissediyordu, ama bir yanım da

Elena'yı seven, onun acı çekmesine neden olduğum için benden nefret eden biri. "Gel Duke, yatağa gidelim," diye mırıldandı Fiona.

"Bebeğim, neden sen de gelmiyorsun? Ben... Ben birazdan seninle olacağım." Ahıra doğru yürüdüm.

Kollarını kavuşturdu. "Cenazeden sonra buradan gitmek için sabırsızlanıyorum.

Burada farklısın. Hiç eğlenceli değilsin."

"Farklı mı?" Elena'nın orada olmadığını doğrulamak için ahıra göz attım.

"Çok ciddisin ve... sadece... *benim* Dük'üm değilsin."

O zaman ona baktım ve neden böyle hissettiğini anladım: Burada, Kır Çiçeği Kanyonu'nda, Elena'nın Dükü bendim.

"*Te amo, Dük'üm.*"

"*Benim Elena'm.*"

Fiona hüzünle başını salladı. "Neredeyse bir haftadır buradayız ve bana ilk kez dokunuyorsun. Bunu biliyor muydun?"

"Babam daha yeni öldü, Fiona. Benden ne bekliyorsun ki?" "Onun umurunda olmadığını ve sadece

Çiftlik."

"*O benim babamdı,*" diye homurdandım. "Şimdi çiftlik evine geri dön, birazdan orada olacağım."

Elena'yı bulduktan hemen sonra.

Onu aramaya neden gitmem gerektiği üzerinde durmama izin vermedim. Bu çılgıncaydı. Yanlıştı. Tehlikeliydi.

Elena ve ben *hiçbir şey* olamazdık. Annem çıldırırdı. Ve... Elena beni hayatına geri almak istemiyor gibiydi. Bana soğuk, duygusuz gözleriyle bakıyordu, bu da onu kışkırtmak, bir tepki almak istememe neden oluyordu ve ben de öyle yaptım, bu da kendimi bir solucan gibi hissetmeme neden oldu.

Yürüyüşe çıkmayı önerdiğimde, ahırın hemen dışında eski sevgilimi izlerken kız arkadaşımı boşaltmayı planlamamıştım. Yürüyorduk, sonra beni öptü ve... sonra Elena'yı gördüm. Ondan sonra işler kontrolden çıktı. Fiona, özlemine çektiğini bildiğim yakınlığa geri döndüğümüzü düşündü. Ben bundan korkuyordum. Eve dönmek kafamı karıştırıyordu. Elena'yı görmek kalbimi mahvediyordu.

Fiona öfkeyle çiftlik evine doğru yürümeye başlamadan önce bana sinirli bir bakış fırlattı.

Ahırlardan padoklara doğru ilerledim ve orada Ben'le karşılaştım. Gençti - neredeyse yirmili yaşlarının başındaydı- keskin açıları ve onu diğerlerinden ayıran huzursuz bir enerjisi vardı. Hunt'a göre, etrafındaki en çalışkan işçilerden biriydi. Genç çiftlik işçileri arasında yaygın olan o hevesli bakışa sahipti - değerini kanıtladığı takdirde tek bir şikâyetle bulunmadan her türlü pis işin üstesinden gelebileceği anlamına geliyordu. Elena'yı örnek alıyordu, ona sadık bir yavru gibi hayran olduğu her halinden belliydi.

"Hey, Elena buralarda mı?" Sesim alçak ve temkinli bir şekilde sordum.

Ben, çiftlik atını ahıra geri götürürken dizginleri elinde sıkıca tutuyordu, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Uh... Emin değilim."

Avluyu tarayarak sertçe nefes verdim. "Nal sesleri duydum."

Tereddüt etti, boş padoka doğru bir bakış bana kelimelerin anlatabileceğinden daha fazlasını anlattı.

"Muhtemelen gezintiye çıkmıştır. Stormchaser padokta olmalıydı ama değil."

"Bu kadar geç saatte nereye gitmiş olabilir?" Ses tonuma endişe karışarak üsteledim.

Ben sanki bir sırrı düşünüyormuş gibi ensesini ovuşturarak kıpırdandı. "Tahmin edebiliyorum."

Gözlerimi kıstım. "Nerede?"

"Nehrin aşağısında," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Yalnız kalmak istediğinde oraya gider."

Neresi olduğunu biliyordum. "Atı ödünç alabilir miyim?" "Elbette efendim."

Hiç vakit kaybetmeden Whiskey Rush'ın dizginlerini Ben'den aldım ve kendimi eyerin üzerine attım.

Topuklarımı hafifçe iğdişin yanlarına bastırdım ve o da hemen karşılık vererek düzenli bir şekilde koşmaya başladı. Gece havası berraktı ve at terinin, kuru toprağın ve uzak çam kokusunun tanıdık kokularını taşıyordu.

Whiskey'i ileri doğru ittim, padoktan geçip açık araziye çıkmasına rehberlik ettim. Gece derindi. Gökyüzü tepemde genişçe uzanıyor, yıldızlar siyahın üzerine toz gibi dağılıyordu. Ay, sürüklenen bulutların ardında yarı gizlenmiş, sadece bir şeritti. Hava kışın son nefesiyle serindi, toprak ve deri kokusu taşıyordu ve hava durumu uygulamasına göre bu gece geç saatlerde gelecek ve yarına kadar sürecektir olan yağmurun kalıcı vaadini taşıyordu.

Bir cenaze sırasında yağmur yağdığında ne derlerdi? Göklerin yas tuttuğunu mu? Ruhun huzur bulduğunu mu? Ya da belki de, diye düşündüm alaycı bir şekilde, bu sadece dünyanın senin kim olduğunu umursamadığı anlamına geliyordu

-Yine de seni boğardı.

Yolculuk uzun sürmedi, sabit bir tempoyla belki on beş dakika. Bunu ne kadar özlediğimi hatırlatmaya yetecek kadar bir mesafeydi.

Dünyanın sessizleştiği ve tek sesin toynakların topraktaki sabit vuruşu, derinin yumuşak gıcirtısı, altınızda hareket eden bir atın ritmik salınımı olduğu geceleri at sürmek gibisi yoktu - kas ve içgüdü sizi ileriye taşırdı. İnsanın içindeki bir şeyi, uzun zamandır huzursuz olan içimdeki bir şeyi yatıştırıyordu.

Whiskey Rush'ı hızlı bir tempoda tuttum, açık otlığı kestirdim, sonra nehre yaklaşırken pamuk ağaçlarının arasından geçtim. Önce suyun sesi geldi; ben yaklaştıkça daha da yükselen alçak, sabit bir akıntı.

Üzerinden indim ve dizginleri alçak bir dala doladım, başını eğebilmesi için yeterince gevşek bıraktım ama başıboş bırakacak kadar değil. Bir kulağını oynattı, ofladı, sonra sakinleşti.

Elena'yı ürkütmemek için botlarımı nereye koyduğuma dikkat ederek ileri doğru adım attım ve nemli toprak ve dökülen yapraklar üzerinde yavaşça ilerledim.

Onu aradım ve toprakta dizlerinin üzerine çökmüş, omuzları titrerken gördüğümde kalbim acıdı.

Ağlıyordu. Nehrin gürültüsü onun hıçkırıklarını ve benim varlığımı maskeliyordu. Midem pişmanlık ve korkuyla çalkalandı.

Onu hiç böyle parçalanırken görmemiştim - onu incittiğim son seferden sonra bile.

"Sadece kalbimi kırmadın, mi cielo; beni de kırdın."

Gitmeliyim diye düşündüm, arkamı dönüp ona hak ettiği yalnızlığı vermeliydim.

Ama yapmadım. Yapamadım.

Sessizce durup onun parçalanışını izledim, dünyada buna tanık olmaya hakkı olan son kişinin ben olduğumu biliyordum. Bunu ona, onun benim hakkımda ne hissettiğini kendime göstermek için yapmıştım. Nasıl hissettiğini biliyordum. Her zaman biliyordum. O kalbini koluna takardı, bense yirmi yaşına geldiğimde duygularımı gizleme sanatında ustalaşmıştım. Şimdi, birlikte aşk dolu bir hayatın hayalini kurduğumuz yerde yalnız olmadığı sürece o da öyle görünüyordu.

Bu yüzden gölgelerin arasında saklanıp onu izlemeye devam ettim, her an yaptığım şey için kendimden duyduğum nefreti artırıyordum.

"Babanın kim olduğunu hiç merak ettin mi?" Bir keresinde ona sordum, yumuşak çimlere uzanmış, kollarımı başımın arkasına rahatça atmıştım. Gözlerim sonsuz mavi gökyüzüne sabitlenmişti ve dünyanın sınırsızca uzandığını hissediyordum.

"Bazen," diye itiraf etti. Yanımda oturmuş, bir dal yabani lavantayla oynuyordu. "Annem bunun önemli olmadığını söylüyor."

Başımı eğdim, dudağını nasıl ısırıldığını izledim, ruhundaki inkar edilemez ateşe rağmen ne kadar küçük ve kırılgan görüldüğüne hayret ettim.

"Ama senin için önemli." Elini elime aldım, parmak eklemlerini öptüm ve hâlâ tuttuğu lavantayı kokladım.

"Evet. Ama giderek daha az." Bana gülümsedi. Elini kalbimin üzerine koydu. "Özellikle de şimdi sana sahipken."

"Sence annen seni seviyor mu?" O zaman sordum çünkü annemin beni sevdiğinden emin değildim. Bana ihtiyacı vardı, evet, ama seviyor muydu?

Başını salladı. "Evet ama belki diğer annelerin sevgisini gördüğüm şekilde değil. Çok çalışıyor ve bana karşı mesafeli. Kendimi... çoğu zaman bir zahmetmişim gibi hissediyorum ve onun yolundan çekilmemi tercih ediyor."

"Annem bana yapıyor," diye itiraf ettim. "Dallas'tan ayrılıp buraya gelmek, biraz özgürlüğe kavuşmak için sabırsızlanıyordum. O hep benim üzerimde. Çok kırılgan. Ağlıyor, gözyaşı döküyor, buraya gelirsem babamı kaybettiği gibi beni de kaybedeceğinden korkuyor."

"Sahip olduğu tek şeyin sen olduğunu hissediyor Duke." Elena yanağını okşadı. "Seni seviyor."

"Beni de boğuyor."

"Ama seni sevdiğini biliyorsun. Sana tapan iki ebeveynin var." İkisi de olmadığı için kendimi suçlu hissettim. "Biliyorum. Çok şanslıyım."

"İkisine de sahip olman her şeyin güllük gülistanlık olduğu anlamına gelmiyor," dedi beni hayrete düşüren bir anlayışla. "Kızgın ve sinirli olmaya hakkın var."

Dilim tutulmuştu, uygun bir cevap bulamıyordum, bu yüzden uzandım ve elini şefkatle sıktım.

"Annen hakkında konuşurken sanki sen ebeveyn, o da çocukmuş gibi konuşuyorsun." Kızımdan hedefi vuran bir içgörü daha.

"Bilmiyor muyum?" Yana doğru yuvarlandım. "Ama bu beni giderek daha az rahatsız ediyor... özellikle de seninle tanıştığım dan beri."

Sonra ona intihar girişimlerinden bahsettim.

Bana sıkıca sarıldı ve bunları yaşamak zorunda kaldığım için üzgün olduğunu söyledi. Bana görüldüğümü, anlaşıldığımı ve onaylandığımı hissettirdi. Sanki kendi duygularımın hiçbir önemi yokmuş gibi, sanki onun hayatı ve güvenliği benim sorumluluğumdaymış gibi ona bakmak benim görevimmiş gibi davranan annem gibi değildi.

O yaz, hayat basit, sorunsuz bir melodiydi... ta ki her şey darmadağın olana ve bir zamanlar değer verdiğimiz şeyleri bir kenara atana kadar. Ama o inanılmaz anları nasıl saklayabilirdim ki? Durumumuz savunulamazdı.

Maria'dan haberi olmadığını söylediğinde artık ona inanıyordum. Karşımda gördüğüm kadın ve tanıdığım kız yalan söylemezdi. O kadar sinirlenmişim ki kendimi kaybetmişim. Elena'yı kaybediyordum çünkü Maria'nın kızını hayatımda tutmamın hiçbir yolu yoktu.

Sonunda Elena ağlamayı kesti. Kendini toparlamasını, ceketinin koluyla gözyaşlarını silmesini, kararlı bir şekilde ayağa kalkmasını ve nehre, akan suya doğru yürümesini izledim.

Nehir, sarp kayaların üzerinden yuvarlanırken kükrüyordu, gümüş renginde sabit, parıldayan bir çağlayan. Serinleyen havada narin bir sis süzülüyor, solan ışığı yakalıyor ve sanki zamanın kendisi durmuş gibi manzarayı ruhani bir parıltıyla sarıyordu.

Nehrin kenarında diz çöktü, ellerinde şok edici derecede soğuk olduğunu bildiğim suyu avuçladı, sonra yüzüne sıçrattı. Su cildinden aşağı akarak kederinin izlerini sildi.

Sonra etrafına bakmadan döndü, yalnız olduğu ve kimsenin onu görmediği için kendini güvende ve huzurlu hissediyordu. Evine doğru yürüdü

Bekleyen ata bindim, eyerine atladım ve orada olduğuna dair hiçbir iz bırakmadan atımı sürdüm.

Az önce bulunduğu nehrin kenarına yürüdüm ve onun acısını kendi acımmış gibi hissettim çünkü gerçekte öyleydi. Onu görmek, zonklayan bir karmaşaya dönüşene kadar her yaramı açtı. Ama hiçbir şey değişmedi. Annem Elena'nın Nash'in cenazesinde olması fikrine bile katlanamadı. Eğer ona Elena'yı on yıl önce becerdiğimi ve hâlâ becermek istediğimi söyleseydim... *onu sevdiğimi* söyleseydim, annem kalp krizi geçirirdi. Annemi öldüremezdim.

Çimlerin üzerine oturdum, ıslak bıçaklara dokundum.

Elena'yla ilk seviştiğimiz zamanı hatırladım.

Çok güzel bir gündü. Gökyüzü koyu maviydi ve batan güneş tarif edilemez bir zenginlikteydi. Akşam, şairlerin aşk türküleri yazması için mükemmeldi.

Çimenlerin üzerinde bir battaniyenin üzerine uzanmıştık, başı göğsümdeydi, parmaklarımız iç içe geçmişti.

Elena başını kaldırıp bana baktı, siyah saçları dalga dalga yüzünün etrafına dökülüyordu. "Seni seviyorum." Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi.

Koyu kahverengi gözlerine baktığımda kalbimin duygularla kabardığını hissettim ve tek kelime etmeden onu öptüm.

Birlikte mükemmel bir uyum içinde hareket ettik, bedenlerimiz sadece bizim anlayabileceğimiz bir dil konuşuyordu. Saf, ham ve güzeldi, mükemmeldi!

Onun ilk öpücüğüydüm ve bu çok şefkatliydi. Bu hediye almak inanılmazdı. Ona ve ona değer vereceğime söz vermiştim. Bu sözü tutmamıştım. Ona verdiğim hiçbir sözü tutmamıştım, belki de onu sonsuza dek seveceğime yemin ettiğim söz hariç.

"Seni incitmek istemiyorum, Elena." Yavaşça içine girmek için harcadığım çabadan dolayı titriyordum.

Sanki en doğal şeymiş gibi bacaklarını belime doladı. "Beni asla incitemezsin."

Ne lanet bir şaka!

O gece ikimiz de tam olarak olmamız gereken yerde, birbirimizin yanındaymışız gibi hissettik. Ve orada yatarken, birbirimizin kollarında tükenmiş ve birbirine dolanmışken, o andan asla ayrılmak istemediğimi biliyordum. Onu asla bırakmak istemedim. Gençtik, aşık olduk ve bizden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu anı sonsuza dek zihnime kazınacak, Wildflower Kanyonu'ndan ne kadar vazgeçmeye çalışsam da beni burada tutan bir çapa olacaktı.

Wilder iftliği ve onun gidişi. Çünkü şimdi bile, on yıl sonra, onu o ılık yaz esintisinde, tenimdeki dokunuşunda, kalbimdeki sevgisinde hissedebiliyordum.

şimdi bunun üzerine yeni bir anı eklenmişti; dizlerinin üzerine çökmüş ağlıyordu çünkü hayallerini, umutlarını yıkmış, ona başka bir kadınla birlikte olduğumu göstermiştim. Eğer tam tersi olsaydı, o orospu çocuğunun canını yakardım. Ama onun bana bunu yapmayacağını biliyordum, onda böyle bir zalimlik yoktu. Elena'yı tanırdım. Onu hep tanırdım.

Onun yaptığı gibi yaptım, gözyaşlarımı silmek için yüzüme biraz nehir suyu sıçrattım.

Kararımı vermiştim. Babam yerine annemi seçmiştim. Annemi Elena'ya tercih etmiştim. Ve şimdi, bana işkence ettikleri için lanet olası seçimlerimle yaşamak zorundaydım - ona da işkence ettiklerini bilerek yaşamak zorundaydım, ki bu bir şekilde en çok acı veren şeydi.

elena

N Kül, sade bir çam tabutun içinde yatıyordu, bir kovboyun gömülmesi için mükemmel bir tabuttu; ne cila, ne cila, sadece tahta ve çiviler. Cenaze levazımatçısı üzerine düşeni yapmış, onu temizlemiş ve yıpranmış kot pantolonunu giydirmişti, botları ve *temizlenirken* giydiği inci *çıtçıt* gömleği. Eski şapkası, yılların eskitemediği şapkası, lanet olası bir tespih yerine göğsünün üzerinde duruyordu.

Peder McCay kaşlarını kaldırarak Hunt'a ve bana baktı. "İkiniz de bok gibi görünüyorsunuz."

Hunt kuru bir sesle, "Teşekkürler Peder," diye karşılık verdi.

Çok yorgunduk ve pek de *temiz değildik*. Ne de olsa Hunt ve ben gün doğmadan işe başlamış, çiftliğin geri kalanı uyurken küreklerle toprağı kazmıştık. Bu şekilde olmalıydı - sessiz, görünmeden, kimsenin soru sormayacağı bir yerde. Nash'in istediği de buydu. Keşke Duke'u da davet edebilseydik, ama bana hâlâ bir fahişeymişim ve aynı zamanda bir fahişenin çocuğuymuşum gibi baktığı için çok kızardı. Annemin Nash'e ne verdiğini göremiyor muydu? Ona verdiği arkadaşlığı, desteği, sonsuz ve koşulsuz sevgiyi değil de sadece çirkin metres etiketini mi görecekti?

Siktiğimin Gloria Wilder'ı!

Umarım zamanı geldiğinde cehennemde çürür. Annem Nash'i her şeyden ve herkesten çok sevmiş olabilir ama Gloria'nın hayatındaki her erkeği, Nash ve Duke'ü manipüle ettiği gibi kimseyi manipüle etmedi. Kurbanı oynayarak Duke'u kontrol altında tuttu ve Duke'un ona olan nefretini ortaya çıkararak Nash'i kontrol altında tuttu. Peri gibi tatlı bir şey gibi görünüyordu ama Nash'le konuşmalarını duymuştum ve cilaladığı kötülüğü biliyordum.

yüzeyi kaplıydı. Bir adamın, oğlu yanında olmadan, affedilmeden, kusurlu bir adam olduğu kabul edilmeden gömüleceği şu anda ondan nefret ettiğim kadar kimseden nefret edebileceğimi sanmıyordum.

Hepimiz bir süre sessizce durduk. Bu uygun görünüyordu. Nash çok konuşan biri değildi.

Hunt ve ben tabutu kapattık, ahşap kapağı dikkatlice indirdik ve sessiz bir sonlulukla yerleşene kadar bastırdık. Hunt her iki taraftaki metal mandallara uzandı, hayatında yüzlerce zor şey yapmış ama bunu asla yapmamış bir adamın yavaş, kasıtlı hareketleriyle onları sabitledi.

Sessizce ilerledik, daha önce tabutun altına döşediğimiz iplere doğru adım attık. Kalın ve sağlamdılar, ağırlığı taşıyacak kadar güçlüydüler, tıpkı bizim olmamız gerektiği gibi.

Hunt bir tarafı, ben de diğer tarafı tuttum. Tek kelime etmeden, ellerimizde ağırlaşan tahtayı kaldırdık ve tabutu dikkatle açık mezarın üzerine doğru yönlendirdik. İpler gerilmişti, gerginlikten gıcırdayordu ama dayanıyorlardı; tıpkı olması gerektiği gibi, tıpkı bizim yapmamız gerektiği gibi.

Altımızdaki toprak karanlık ve yeni kazılmıştı; kokusu soğuk bahar sabahı havasında yoğun ve ağırdu.

Onu indirmeye başladığımızda, "Yavaş ol," diye mırıldandım.

İpler inliyor, ellerimizin arasından yavaşça ve emin adımlarla kayıyordu. Nash'i santim santim toprağın içine, kendisi için seçtiği yere indirdik.

Tabut dibe değdiğinde, tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim.

İpleri tekrar yukarı çektik ve düzgünce yan tarafa sardık.

Nash'in mezarı, otlakların ötesinde, budaklı, yaşlı bir çınar ağacının altında, kimsenin istemediği sürece buraya uğramayacağı kadar uzaktaydı.

Annem zaten orada bekliyordu. Onun için pek bir mezar taşı yoktu, sadece yılların güneşi ve yağmuruyla yıpranmış ve aşınmış basit bir tahta haç vardı. Nash onu kendisi oymuştu; süslü bir şey değil, sadece adı, Maria Rivera, doğduğu yıl ve öldüğü yıl. Hiçbir kelime yoktu. Ne sevgi dolu bir kadın, ne fedakâr bir anne, ne de taşta kazınmış bir kutsal yazı. Sadece adı, çünkü gerçekten sahip olduğu tek şey buydu.

Etraftaki otlar yabani bir şekilde büyümüş, tabana doğru sürünerek onun anısını yarı yarıya yutmuştu. Taze çiçekler yok, cilalı mermer yok, sadece

Toprak ve zaman, toprağın her zaman yaptığı gibi onu koruyordu. Şimdi Nash burada, her zaman ait olduğu yerde, onun yanındaydı.

Onun haçını da onunkiyle aynı şekilde oymuştum; sade, süssüz, rüzgara ve zamana karşı durması için. Büyük bir işaret yoktu, sadece kaba yontulmuş bir sedir parçası toprağa sağlam bir şekilde dikilmişti.

Sevgili babam yazmadım. Koca yazmadım. Arkadaş yazmadım. O bunu istemedi. Sadece N. Wilder. Çünkü buraya yolu düşen birinin, bilen birinin bundan fazlasına ihtiyacı olmazdı.

Peder McCay yavaşça nefes aldı ve elini yüzünde gezdirdi. "Pekâlâ. Sanırım *kutsal* bir şey söylemem *gerekiyor*."

"Ya da kutsal olmayan," diye kıkırdadı Hunt, Stetson'ını benim gibi göğsüne yakın tutarak.

"Eğer... *kutsal* olsaydı Nash olmazdı," diye mırıldandım.

Hunt gülmekle iç çekmek arasında bir şey söyledi. "Gerçek bu değil mi?"

Peder McCay tabuta bakarak başını salladı. "Pekâlâ, o zaman." Boğazını temizledi ve Nash'ten çok kendi iyiliği için bir dua mırıldandı - ki Nash'in kurtuluşu hiç umurunda değildi. Ama iyi kalpli Peder bir görev adamıydı ve bu sözleri söylemek, tabutu örtmek için bekleyen toprak kadar bu işin bir parçasıydı.

"Tanrım, Nash Wilder'ı senin ellerine teslim ediyoruz. O sert bir adamdı, hepimiz gibi günahkârdı ama günahlarında dürüsttü. Bu toprakları sevdi, onun için savaştı, onun için kanını akıttı. Eğer merhamet edilecekse, Tanrım, bunu hiç merhamet istememiş bir adam için yap."

Kurtuluş için yalvarmadı, Nash'in inanmayacağı bir cennet hakkında süslü sözler söylemedi. Sadece gerçeği söyledi. Sade ve basit, Nash'in isteyeceği gibi.

Hunt eğlenerek, "Bu kulağa yeterince resmi geldi," dedi.

Peder McCay kıkırdadı. "O Tanrı içindi; bu adam için." Titrek bir nefes verdi. "Nash Wilder, başımın belasıydın."

Hunt kısa bir kahkaha attı. Ben gülmedim. Sadece tabuta baktım.

"Çok fazla içerdin, çok sert dövüştürdün ve ikinci dilinmiş gibi küfür ederdin. Ama aynı zamanda çok iyi bir kovboydun. Ve yanıldığın zamanlarda bile, ki sık sık yanılırdın, bu toprakları umursama konusunda yanılmadın." Peder McCay durakladı, sonra iç çekti. "Eğer bir cennet varsa, muhtemelen oraya girebilmek için savaşmanız gerekecek."

Hepimiz buna güldük çünkü bu Nash'in eskiden söylediği bir şeydi.

"Beni içeri almayacaklar baba, ama beni bilirsin, savaşarak gireceğim çünkü orada iyi içkiler ve harika kadınlar olduğunu duydum." Çünkü bana *"Maria orada olacak"* demişti ve onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

Babam devam ederken tıkanı, "Ama diğer tarafta bir otlak varsa, umarım çitler düzdür ve sığırlar rahattır."

Hunt şapkasını eğdi. "Patron, hayatta istediğin her şeyi elde edememiş olabilirsin, ama ölümdede istediğin her şeye sahip olmanı sağladığımızdan emin olabilirsin." Sesi sertti, derin bir kederle süslenmişti.

Hunt uzandı, bir avuç toprak aldı ve ahşabın üzerine yumuşak bir şekilde düşmesine izin verdi.

Ben de aynısını yaptım, toprak sanki onu bırakmak istemiyormuşum gibi parmaklarımin arasından yavaşça kaydı.

Boğazım yandı. Asidi yuttum.

Üçümüz soğuk ısırmaya başlayana kadar kısa bir süre orada durduk ve o anın üzüntüsü üzerine düşündük.

Sonra, başka bir tören olmadan, başladığımız işi bitirdik.

Ve sonra, kürek kürek, Nash Wilder'ı istediği şekilde örttük.

-Kendi toprağında, açık gökyüzünün altında, gerçekten sevdiği tek kadının yanında.

Son toprak da döküldüğünde ellerim acımış, kollarım ağrımiştı.

Bittiğinde hepimiz bir süre daha orada durduk. Sonra başka

bir şey söylemeden arkamızı döndük ve uzaklaştık.

Dük

I Tüm bu cenaze işinden nefret ediyordum - babam öldüğü için değil, tiyatro olduğu için.

Çiftlik evi boğucuydu.

Özel dikim takım elbiseli adamlar verandada küme küme durmuş, yıllanmış burbon kadehleri eşliğinde kısık sesle konuşuyorlardı. Kalın duman şeritleri yayan pahalı puroları tavana doğru kıvrılıyordu.

Kadınlar cilalı siyahlar, ipekler ve elmaslar giymişlerdi. Sıkı gülümsemeler takınmışlardı; yüzleri tepeden tırnağa botoksluydu. Hava sessiz taziyeler ve sessiz pazarlıklarla doluydu, anlaşmalar kristal bardakların kenarlarından fisıldanıyordu.

Yemekler bir kovboy cenazesi için fazla şık, fazla gösterişliydi. Mini yengeç kekleri, crostini üzerinde dana tartar, oyma ahşap bir tahta üzerinde süslü peynirler. Nash'in istediği gibi bir şey değildi. Eğer ona kalsaydı, göğüs eti, fasulye ve şişeden viski olurdu.

Nokoni şöminenin yanında duruyordu. Kot pantolonunu ve botlarını değiştirmemişti; resmiyetten verdiği tek ödün, her zaman tercih ettiği şambray yerine ütülenmiş beyaz bir gömlekti.

"Nash bundan nefret ederdi," diye mırıldandı, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

Sadece Nash değil. Ben de nefret ediyorum, demek istedim. Bunun yerine yavaş bir nefes verdim. "Evet, yapardı."

Bakışlarını bana çevirdi, keskin ve bilgili. "Öyleyse neden Bu mu?"

Yutkundum, odanın öbür ucuna, annemin hiç olmadığı kadar mutlu durduğu yere baktım.

Gloria Wilder parlıyordu, siyah Chanel elbisesi ağırbaşlı ve pahalıydı, elmas küpeleri ışığı yakalıyordu. Hayranları arasında bir kraliçe gibi odada ilerliyordu, sesi sıcak ve zarıftı, elleri insanların kendilerini önemli hissetmelerini sağlayan o mükemmel Güneyli tarzıyla kollarını kavırıyordu.

Hayatında ilk kez, bir kenara atılmış bir eş değildi. Nash'in geride bıraktığı kadın değildi. Onun dul eşiydi ve onun için bunun bir anlamı vardı. Neden dul bir kadın olmanın olmayan bir eş olmaktan daha saygın olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama toplumsal normları annem kadar önemsemiyordum.

İçimi çektim, viskimden bir yudum aldım. "Bu onun için önemli."

Nokoni alay etti, "Nash'i dinlendirmek Gloria için önemli *değil*." "Dikkat et Nokoni, o benim annem," diye uyardım ama haksız da sayılmazdı. onun değerlendirmesi.

Nokoni başını salladı. "Evet, babanın gerçekte kim olduğunu unutmamaya çalış" -kolunu salladı- "ve o bu pislik değildi."

İçimi çektim. "Neyse o."

"Burada atalarımın size verdiği topraklardan parçalar koparmak için bekleyen akbabalar var."

"Tam olarak verdiklerini sanmıyorum Nokoni," diye mırıldandım. "Bence alındı."

Nokoni'nin keskin bakışları hiç değişmedi. "Çok doğru, öyleydi. Senin toprakların, atalarımın özgürce dolaştığı, bufalo avladığı, ticaret yaptığı ve topraklarını şiddetle savunduğu Güney Ovaları'nın geniş bir bölümünün parçasıydı."

Tarihi biliyordum, Nash babam olunca bilmemek zordu. Wilder Çiftliği'ne dönüşen arazi bir zamanlar Komançi bölgesiydi.

Bana toprağı korumamız gerektiğini, çünkü onun toprak ve çitlerden daha fazlası olduğunu söylemişti. Bu bir mirastı, bizden daha büyük, vahşi ve evcilleşmemiş bir şeyin bir parçasıydı ve öyle kalması gerekiyordu.

"Biliyorum, Nokoni."

Bana 1800'lerin ortalarında batıya doğru ilerleyen, anlaşmalar bozulurken, topraklar alınırken ve Amerikan yerlilerine verilen sözler hiçbir şey ifade etmezken ABD hükümetiyle el sıkışan yerleşimcilerden farksızmışım gibi baktı.

Bana bu şekilde bakmaya hakkı vardı. Bu topraklar artık benimdi - atalarının terk etmek zorunda kaldığı topraklar, benim de en yüksek teklifi verene satmayı planladığım topraklar.

Ama ben önüne gelen her şeyi asfaltlamak isteyen pervasız bir müteahhit değildim. Arazi geliştirmeye inanıyordum. Bu bir işti ve bazen arazinin içini boşaltmak, her ağacı kesmek ve nehirleri kurutmak anlamına geldiğini biliyordum. Araziden para sızdırmak, hem de büyük miktarlarda, her zaman saygılı ve sorumlu bir şekilde yapılamazdı.

"Nash toprakla ilgilenirdi," dedi bana, sözleri acıyla doluydu. "*Sana* toprakla ilgilenmeyi öğretti."

"Nash ile fazla vakit geçirmedim, Nokoni. Bunu sen de biliyorsun." Ses tonumu hafif tuttum çünkü onun acısını anlıyordum. Atalarının topraklarından geriye kalanların lüks bir alışveriş merkezine, otele, kayak merkezine... aslında bir başka Jackson Hole'a dönüşmesini izlemek zorunda kalacak olan oydu.

"Tarihi biliyorsun," diye homurdandı. "Biliyorsun çünkü sana ben öğrettim."

Biliyordum. Tanrı'nın ve diğer herkesin halkına kazık attığını biliyordum.

1867'deki Medicine Lodge Antlaşması, Komançilere Kızılderili Bölgesi'nde, bugünkü Oklahoma'da bir rezervasyon ve bufalo avlamaya devam etme hakkı vaat etmişti. Ancak bu söz, hükümet tarafından desteklenen bufalo avcılarının sürüleri katletmeye başlar başlamaz bozuldu. Birkaç yıl sonra, Komançiler ve diğer Ova kabileleri Kızıl Nehir Savaşı sırasında son bir direnişe zorlandıklarında, ABD kuvvetleri köyleri yok etti, atları öldürdü ve yiyecek malzemelerini yaktı, esasen Komançilere teslim olmaktan ve rezervasyonlara taşınmaktan başka seçenek bırakmadı.

Yerli nüfusun yerinden edilmesiyle birlikte topraklar Homestead Yasaları, arazi hibeleri ve düpedüz hırsızlık yoluyla bölündü. Yerleşimciler, çiftçiler ve demiryolları istediklerini aldılar.

John Wilder bu araziye talep ettiğinde iş çoktan bitmişti. Evraklar doldurulmuş, çitler inşa edilmiş ve geçmiş sığır yollarının ve dağlama demirlerinin altına gömülmüştü.

Atalarım şu anda çiftliğin üzerinde bulunduğu yüz bin dönümlük araziye kendi elleriyle çalmamışlardı ama bir zamanlar Komançi avcılarının at koşturduğu bir arazinin nasıl olup da kendilerine ait olduğunu da sorgulamamışlardı.

Mevcut olanı aldılar, kendi ellerini hiç kirletmeden bozulan anlaşmalardan ve zorla göç ettirmelerden faydalandılar. Kendilerinden önce gelenler tarafından zaten uğruna kan dökülmüş, savaşılmış ve kaybedilmiş topraklar üzerinde bir miras inşa ettiler.

Ve şimdi istediğim gibi kullanmak için benimdi. "Nokoni-"

"Nash için buradayım. Burayı planladığın gibi satarsan, babanın savunduğu her şeyi yok edersen ve Komançi ulusunun kalbine hançer saplarsan, bunun sorumlusu *sadece ve sadece sensin*."

Ve beni Senatör Jessup'la konuşan bir grup insandan gelen ve bu ciddi olay sırasında buraya ait olmayan kahkaha sesleriyle baş başa bırakarak uzaklaştı.

"Hayatım, gelip Piper Novak'la tanışmalısın." Fiona elini dirseğimin kıvrımına doğru kaydırды.

Fiona mükemmel bir ev sahibiydi, etkilemek istediği kişilerle birlikteyken bana annemi hatırlatan bir zarafetle konuklar arasında süzülüyordu. Annem gibi Fiona da doğru anlarda güler, *açıkça* çapkınlık yapmadan çekici olacak kadar kollarıma dokunur ve garip sessizlikleri daha oturmadan yumuşatırdı.

Benim dünyamda bir kadının olması gereken her şey onda vardı. Onun kolumda olmasından gurur duymalıyım.

Bunun yerine, kendimi... kopuk hissettim ve bu kadar sığ biriyle birlikte olduğum için biraz utandım çünkü benim hakkımda söyledikleri övgü dolu değildi.

Fiona bizi sadece işin bir parçası olmayan, ipleri elinde tutan kadına götürdü.

Piper çalıntı ufuklarda imparatorluklar kurdu. Ellili yaşlarının sonunda, belki de altmışlı yaşlarının başındaydı ve hiçbir pazarlığı kaybetmemiş ve kaybetmeyi de düşünmeyen biri gibi davranıyordu. Kumral saçları, diğer her şeyi gibi şık ve keskindi ve şakaklarındaki gümüş rengi, yaşından çok bir moda ifadesi gibi görünüyordu.

Abartısız zenginliğin gücünü bilen bir kadın gibi giyinmişti: özel dikim pantolon, blazer ceketin altına pahalı bir ipek bluz ve kasıtlı görünecek kadar ince mücevherler. Şatafatlı bir şey yoktu. Gösteriş yapmak zorunda olmadığınızda para daha yüksek sesle konuşurdu.

El sıkıştık; kimin aletin daha büyük olduğu konusunda sidik yarışına girmeye çalışmadan sıkıca kavradı.

"Bayan Novak, babamı uğurlamaya geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bana Piper de. Kaybınız için üzgünüm." Sesi zahmetsizce pürüzsüzdü, akşam yemeğinde milyar dolarlık arazi satışları için pazarlık yapan ve yaşlı çiftlik ailelerini tatlıdan önce doğum haklarını imzalamaya ikna eden türdendi. Piper sığır gütmeydi. Rakamları, anlaşmaları ve Wildflower Canyon gibi yerlerin geleceğini yönetirdi. Ve bana sanki arazimi devretmek için yolu yaralamışım gibi bakıyordu, bu da beni rahatsız ediyordu. Hoşnutsuz olmak için bir nedenim yoktu. Buradaydı çünkü Fiona, benim talimatımla Wilder Çiftliği'ni satacağıma dair duyumlar almıştı.

Piper bana "Dün gece Senatör Jessup ve Kongre Üyesi Thornton ile yemek yedim," diye bilgi verdi. İsim vermek oyunun bir parçasıydı. Bu kadar pahalı arazi anlaşmalarında, bir parça pay almak için kendilerini pazarlayan politikacılar vardı. "Wilder Çiftliği konusunda size yardım etmekle çok ilgileniyorum."

Fiona'nın mutluluk dansı yapmaya hazır olduğunu görebiliyordum. Herkes Piper Novak'ın hizmetlerini sunduğunda size çok para kazandırdığını biliyordu.

Benim istediğim de buydu, öyleyse neden bu kadınla çalışma fikri bana itici geliyordu?

"Her şeyden önce, burada bir havaalanına ihtiyacımız var. Aspen'den buraya gelmek için iki saat uğraşamayız." Bir garson yanımdan geçerken Piper bir kadeh şampanya aldı.

Garson yanımda durdu ve ben başımı salladım. İçmek istemiyordum, şu anda değil, onlara bir şans verirsem beni lime lime etmek için bekleyen bu piranalar varken. Babamı gömmek, hayatımın aşkını incitmek ve annemin sanki bu onun saygın bir dul olarak ortaya çıkış partisiymiş gibi etrafta salınmasını izlemek yeterince dikkatimi dağıtmıştı.

"Onur duydum." Kendimi bok gibi hissediyor olabilirdim ama bunun nasıl yapıldığını biliyordum. Bisiklete binmek gibiydi, kas hafızasıydı. "Wildflower Canyon'da ne kadar kalacaksın?"

"Yarın öğlene kadar." Kadehindeki şarabı döndürdü ve baloncuklar yükseldi. "Kaz Chase ben buradayken beni evinde misafir etme nezaketini gösterdi. Evi ne hale getirdiğini gördün mü?"

Oraya ne yaptığını tam olarak biliyordum - Hunt bana ayrıntılı olarak anlatmıştı. Kaz, on bin dönümlük birinci sınıf bir arazi satın almış, işleyen sığır işletmesini söküp atmış ve burayı üst düzey, yüceltilmiş bir oyun alanına dönüştürmüştü - avcılık, özel kulübeler, çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranacak kadar çok parası olan adamlar için bir yer.

Şimdi Nash gibi konuşmaya başlamıştım.

Viskimden yavaşça bir yudum aldım. "Evet. Görmüştüm."

Gülümsedi. "O zaman onun da benim gibi bir vizyonu olduğunu biliyorsun."

"Blackwood Prime'da kahvaltı öneririm," dedi Fiona yumuşak bir sesle. "Dokuz gibi diyelim mi?"

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtladı Piper, ama sanki şüphelerim olduğunu anlamış gibi bana baktı. "Kaz da benimle gelecek."

"Ne kadar çok o kadar iyi." Gözlerinin içine baktım ve görmesini istediğim şeyi görmesine izin verdim. *Açgözlülük!*

Daha fazla insanla görüştüm ve sonra birkaç tanesiyle daha görüştüm - Fiona önderlik etti ve babamın lanet olası cenazesinde bir öğleden sonraya yaklaşık iki haftalık görüşmeyi sıgdırmamı sağladı.

Arka terasta bir grup beyaz saçlı, göbekli adamın yatırımlardan ve vergi avantajlarından, *doğru* insanlar kontrolü ele geçirdiğinde arazinin ne kadar değerli olacağından bahsetmelerini izlerken, insanların evden defolup gitmesini bekleyemeyeceğimi düşündüm.

Tüm bunlardan bıktığımı fark ettim ve muhtemelen uzun zamandır bıkmıştım ama Colorado'nun keskin havası atardamarlarımı titretene kadar bunu fark etmemiş ya da hissetmeme izin vermemiştim.

Hiçbir anlamı olmayan havadan öpücükler ve el sıkışmalar vardı. Bir çiftliğe hiç ayak basmamış adamlar, araziye olduğu gibi vahşi bir arazi yerine bir portföy gibi geliştirmekten bahsediyordu.

Viski bardağıma baktım, kehribar rengi sıvı loş ışığı yakalıyordu. Son iki saattir bunu içiyordum. Midemde bir boşluk vardı ve gözlerimi her kapattığımda "*Babam öldü*" sözleri zihnimde çığlık atıyordu.

Dünyamdaki her şeyin bir performans olduğunu biliyordum ve rolümü o kadar uzun süredir oynuyordum ki, oyunun nerede bitip nerede başladığını bildiğimden bile emin değildim.

Araya karışmalı, numaraları konuşmalı, doğru anlaşmaları sağlamalıydım ama Fiona'ya artık yettiğini söyledim, o da anladığını söyledi ama anlamadığını biliyordum. Babamı ya da evini umursamadığım, çiftlik umurumda değil gibi saçmalıklarına inanmıştı. Onu suçlayamazdım. Ne de olsa ben de kendi saçmalıklarına inanmıştım, değil mi?

"Bebeğim, her şey harika değil mi?" Annem bana sokuldu ve ben de bir kolumu onun zayıf, minyon bedenine doladım.

Harika mı? Kadın, kocan öldü, kutsal olan her şey aşkına.

"Evet, anne."

"Itzel her şeyi ayarlayarak harika bir iş çıkardı."

Itzel değildi. Elena'ydı, öğrenmişim ama annemi bu fikirden vazgeçiremedim. Kendini kaybederdi ve keşke ölseydim, keşke onu kurtarmasaydım diye saatlerce ağlamasını dinlemek zorunda kalırdım.

Annemin bu saçmalıklarla beni manipüle ettiğini mi düşünüyordum? Evet, yaptığını biliyordum. Ama gerçek şu ki, hayatın gerçekleriyle başa çıkamıyor ve bir balonun içinde yaşıyordu. Onu hayatının sonuna kadar orada tutacaktım çünkü o benim annemdi ve tüm başarısızlıklarına rağmen onu çok seviyordum.

Anlamsız saçmalıklardan -kanepelerin, özellikle de Wagyu bifteğinin ne kadar inanılmaz olduğundan- bahsedip durdukça huzursuzluğum artıyordu. Ama söyledikleri pek bir şey ifade etmiyordu çünkü dikkatim onda değildi. Ona gelmemesini, davetli olmadığını söylemiş olmama rağmen *onu* arıyordum.

Yine de odayı arıyor, siyah saçlarını, keskin ağzını ve çikolata rengi gözlerindeki o tanıdık meydan okumayı görmeyi bekliyordum.

Onun burada olmaması önemli olmamalıydı ama önemliydi. Ben de dahil olmak üzere evdeki herkes arasında Nash Wilder için gerçekten yas tutuyor gibi görünen tek kişi Elena'ydı.

Daha fazla dayanamayarak, kendimi vazgeçiremeden (ya da Fiona beni durduramadan) çiftlik evinden ayrıldım, karanlık avluda attığım her adımda bir ebeveyni kaybetmenin acısını biraz olsun içimden atıyordum.

Hunt bana Elena'nın izin alıp Maverick Kincaid'e ait bir kulübeye gittiğini söylemiş olsa da *onu* aramak için yatakhaneye gittim.

Onunla birlikte miydi?

Bu düşünce içimi yakıyordu ama böyle hissetmeye hakkım yoktu. Wildflower Canyon'a bir kadın getirmiştım ve onu Elena'nın önünde teşhir etmişim. Onun benim üzerimdeki etkisini bildiğim gibi, benim de onun üzerinde aynı etkiyi bıraktığımdan şüpheleniyordum.

Onca yıl önce yaşadığım bir aşk ilişkisi beni nasıl hâlâ dizlerimin üstüne çöktürebilirdi - onu nasıl hâlâ dizlerinin üstüne çöktürebilirdi?

Nehir kenarında içimi burkan hıçkırıklarını hâlâ hatırlayabiliyordum ve bu bana hiç zevk vermemişti. Onu incinmiş görmek hoşuma gitmiyordu. Bu beni şaşırtmıştı çünkü öyle olduğunu varsaymışım. Onu acı içinde görmekten hoşlanmıyordum. Ona bolca acı çektirmiş olsam da hiç hoşlanmamışım.

Benim onun kanında olduğum gibi Elena da benim kanımdaydı. Ve eğer ben Fiona'yı ve ondan önceki pek çok kadını içimde bir nabız gibi atan kadına rağmen becerebilirdim, o da aynısını yapabiliirdi - yani eğer Maverick'le kulübedeyse ve Maverick onun beynini sikiyorsa, bunu kabul etmek zorundaydım.

Tüm bunlar teoride kulağa hoş geliyordu ama Elena'yı başka bir erkekle çıplak olarak düşündüğüm anda içimde bir bulantı hissettim. Beni Fiona ile gördüğünde böyle mi hissetmişti?

Ondan kurtulmalıydım... Fiona'dan, Elena'dan değil, çünkü *ondan* kurtuluş yoktu. Kendimle ilgili bu gerçekle yüzleşiyordum.

On yılımı onsuz geçirmiştım ve tam olarak başladığım yerdeydim, onunla aynı havayı soluduğum anda ilgisini çekmek için yalvarıyor, hatta onun ve benim kontrolüm dışındaki şeyler için onu suçladığım için ona tekme atıyordum.

Kafamda bunu anlıyordum. Kalbimde o kadar da değil. Kalpsiz ve duygusuz olduğunu düşünen bir adam için, şüphesiz bir romantik komedi filmindeki korkak gibi davranıyordum.

Kendimi yataktan dışında buldum. Alçak seslerin gürültüsünü, poker fişlerinin şıngırtısını ve ara sıra patlayan kahkahaları duyabiliyordum.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Kimse bir yataktan girenken böyle bir şey yapmazdı, bunu benim kovboy kıçım bile bilirdi.

İçerideki hava viski, deri ve günlük çalışmanın kalıntılarının kokusuyla yoğundu - ter, toz, yandaki yemekhaneden gelen hafif yağ kokusu.

Botlar kapının yanında tekmelenerek çıkarılmış ve tembel, düzensiz bir sıra halinde dizilmişti. Birisi bir sandalyenin arkasına bir ceket asmıştı ve uzak duvarın yanındaki uzun ahşap masa, yarısı boş kahve fincanları, bir deste iskambil kağıdı ve sadece çalışan erkeklerin geride bıraktığı türden bir dağınıklıkla kaplıydı.

Burayı biliyordum.

Buraya ait olduğumu kanıtlamaya çalışan bir çocukken iki yazımı burada geçirmiştım. Takım elbiselerden, arazi anlaşmalarından, soyadımın etrafımdaki insanlar için bir anlam ifade etmesinden önce. Çünkü Wilder Çiftliği'nde sahibinin oğlu değildim, sadece Duke'tüm, ayak uydurmaya çalışan bir çocuk.

Sabahları gün doğmadan önce işe gitmeden önce kahve içmek için toplandığımızı hatırlıyorum. Çiftlik çalışanlarının on iki saatlik vardiyadan sonra yattıkları arka taraftaki uzun ranzaları hatırladım. Soba her zaman sıcaktı ve Bayan Patsy güneş tepedeyken bile kahveyi açık tutar, içeri giren herkesi beslerdi.

Çiftlik ülkesinde, cesaretinizle ölçülüydünüz. Ne kadar erken kalktığınızla, ne kadar iyi ata bindiğinizle, bir buzağıyı tedavi ederken ellerinizin ne kadar sağlam olduğuyla. Yükünüzü çekip çekemediğiniz, darbe alıp almadığınız ve sızlanmadan ayağa kalkıp kalkamadığınızla ölçülüydü.

Babanızın kim olduğu önemli değildi. Burada, toprak soyunuzu umursamazdı. Yerinizi ya hak ederdiniz, ya da etmezsiniz.

Nash uzun bir günün sonunda buraya gelirdi; eve ya da ofise değil, buraya. İskambil masasında oturur, çizmelerini diker, ucuz viskisini içer ve arazisinde çalışan adamlarla poker oynardı.

Ve şimdi ben de aynısını yapmaya niyetliydim. Bunun bir anlamı olup olmadığından emin değildim. Sadece mirasımı bölüşmek isteyen adamlarla dolu bir odada durmaktan daha iyi hissettirdiğini biliyordum.

Nash'in eskiden yaptığı gibi yatakhaneye girmeye hakkım olup olmadığını merak ederek bir süre bekledim.

"...tek söylediğim, artık arkasına saklanabileceği bir Nash'i yok," dedi Sawyer'ın sesi, kendini beğenmiş ve içime oturmayan bir kötülükle doluydu. "Ve hepimiz yeni patronun onun en büyük hayranı olmadığını biliyoruz."

"Elena müthiş biri," dedi Ben. Ahırda çalışan çocuktü.

"Elena bir amcık," diye tersledi Sawyer.

Çenem gerildi. O orospu çocuğunun kışına tekmeı basması gerekiyordu, hem de her gün.

"Evlat, Elena hakkında çeneni kapatman gerekiyor," dedi

Cal. "Sana ne emdiriyor-"

Büyük bir gümbürtü ve kış kış gülüşmeler oldu.

"Hey, Cal, kes şu saçmalığı," diye bağırdı

Sawyer. "O zaman sen de kapa çeneni," diye cevap verdi Cal.

Birkaç kıkırdama oldu. Birisi bir deste kâğıdı karıştırdı.

"Yerinde olsam ağzından çıkana dikkat ederdim, Sawyer," dedi Hunt'ın sesi alçak ve uyarıcı bir tonda odayı bölerek.

Sawyer alay etti, "Sadece gördüğüm gibi söylüyorum, Hunt. Buralarda yetkili kendisiymiş gibi dolaşıyor. Belki patron onu yola getirir diye düşündüm."

Bir sandalye yere sürdü. Sawyer'a dik dik baktığını anlamak için Hunt'ın yüzünü görmeme gerek yoktu.

"O kadın senin hiç çalışmadığın kadar çok çalışıyor, evlat. Ve yetki onda," dedi Hunt, sesi alçaktı.

Sawyer cevap verip çenesini kırmak istememe neden olacak başka bir şey söylemeden önce, yatakhaneye adım attım.

Adamlar rahattı, tıpkı benim *o* yaz giyindiğim gibi giyinmişlerdi; tozlu kotlar, yıpranmış botlar, kollar kıvrılmış, görünürde tek bir kol düğmesi bile yoktu... tabii benim giydiklerim hariç, pantolon ve beyaz gömlekle birlikte. En azından takım elbise ceketinden ve kravatımdan kurtulmuştum, bu da bir şeydi.

Hepsi bana baktı ve bir an için odada derin bir sessizlik oldu.

Ortak odadaki yemek masasının etrafına oturmuşlar, sandalyelerinde arkalarına yaslanmışlar, dirseklerini yıpranmış tahtaya dayamışlardı. Poker fişleri ve iskambil kâğıtları yüzeye saçılmıştı ve yarısı boş bira şişeleri masanın üzerinde halkalar oluşturunuyordu. Ortada bir şişe burbon nöbet tutuyor, bardaklar da kolayca ulaşılabilecek bir yerde duruyordu.

Cal bir deste kâğıt alıp karıştırmaya başlarken sırtıttı. "Şuna bakın. Patron adam bizim gibilerle takılmaya gelmiş."

Kahkahalar odanın içinde dalgalandı.

"Bu bir cenaze kıyafeti mi *patron*? Yoksa her zamanki *kıyafetiniz* mi?" Roy Taggart şaka yaptı.

Bu da işin bir parçasıydı, nazik ve o kadar da nazik olmayan şakalar.

"Takım elbise olsun olmasın, sizi yine de yenebilirim orospu çocukları." Çiftlik lehçesine geri dönmek elmalı turta kadar kolaydı. "Şimdi beni içeri al, tamam mı?"

Kol düğmelerini çıkardım ve kollarımı sıvamadan önce masanın üzerine koydum.

"Poker fişi yerine bunları mı kullanıyorsun?" Hunt düşündü.

"Elmas gibi görünüyorlar." Sawyer'ın gözleri açgözlülükle parlıyordu - evet, mücevherleri seviyordu.

"Onlar için oynamak ister misin, Sawyer?" Serseriye ölçüp biçerek sordum. "Elbette." Dudaklarını bile yaladı.

Hunt başını salladı ve gözlerini devirdi.

"Evlat, kendi sıkletinin dışında oynuyorsun," diye uyardı Roy onu.

Sawyer omuz silkti, zaten kaybettiğini bilmeyen bir *çocuk* gibi sırtıttı.

"Bilmiyorum Roy. Belki bu gece biraz şansım yaver gitmiştir."

Hunt ofladı pufladı. "Karşı takım ile oynarken şansın bir faydası olmaz-"

"Şimdi Hunt, bırak da adam kazanmak için oynasın, tamam mı?" Omuz silkmış olan Hunt'a sırtıttım. Bu onun için sorun değildi.

"Evet, dostum, bırak da biraz da ben kazanayım," diye güldü Sawyer.

Cal desteyi karıştırmaya devam etti, kartlar tahtaya çarparak temizleniyordu.

Sandalyemde geriye doğru çekildim, anılar içime baskı yapıyordu. izmelerin yere sürtünmesi, viski ve at kokusu. Böyle bir masaya oturmayaalı, kendimi burada, bu yerde, beni olduğum gibi gören, ciladan arınmış adamlarla birlikte olmaya bırakmayaalı uzun zaman olmuştu... Sawyer hariç, o da Elena hakkında söylediklerinden pişman olacaktı.

İlk el dağıtıldı ve kartlar masanın üzerinde kaymaya başladı. Benimkileri aldım ve bakışlarımın üzerlerinde gezinmesine izin verdim.

Sawyer oynadığı oyunu kendisinden daha iyi anlıyormuş gibi davranan bir adamın rahat duruşuyla kartlarını inceliyordu. "Ne kadar koyuyorsun?" diye meydan okudu.

Sırıttım. "Kol dğmelerime çoktan bahse girdin, değil mi?"

Sırıtarak parmak eklemlerini masaya vurdu. "Sanırım yle yaptım."

Parmaklarımın arasında bir kol düğmesi yuvarladım. "Bak ne diyeceğim Sawyer, neden bunu ilginç hale getirmiyorsun?"

Gözleri ağzllkle parladı. "Ne düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemeyen ve bardağının kenarından beni izleyen Hunt'a baktım. Bununla nereye varmak istediğimi biliyordu.

Kartlarımı yavaşça, kasıtlı olarak yere bıraktım. "Sen kazanırsan, kol düğmeleri sende kalır. Hatta saatimi bile veririm." Rolex'imi çıkarıp masanın üzerine, *mücevherlerin* yanına koyduğumda herkes ona baktı. Sawyer'ın gözleri büyüdü. "Peki ya kazanırsam?" Durakladım ve sonra Sawyer'a hoş bir şekilde gülümsedim. "Eşyalarını topla ve gün doğmadan Wilder topraklarını terk et."

Adam gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Beni duymakta zorlanıyor musun?" Hoş bir şekilde sordum.

Roy kıs kıs güldü. Cal kıkırdadı. Hunt biraz daha içti ama gülümsüyordu.

Güldü, sesi biraz fazla zorlamaydı. "Ciddi misin?"

"izmendeki bir ıngıraklı yılan kadar."

Roy Sawyer'ın omzunu sıvazladı. "Katlanma zamanı gelmiş olabilir, evlat."

Sawyer alay etti, ama yüzündeki sinir titremesini fark ettim. Kendisini destekleyecek birini bulmak için masanın etrafına bakındı ama kimse bir şey söylemedi.

Hepsi beni oynarken görmüştü. Yirmi yaşımdayken iyiydım ve daha da iyi olacağımı düşündüler.

Parmaklarımı nmdeki kartlara vurdum. "Var mısın, yok musun?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. Son birkaç fişini biraz zorlayarak pota soktu. "Varım."

Oda hareketsiz kaldı.

Roy kıkırdadı, "Evlat, sende beyinden çok cesaret var." "Cesaret yoksa zafer de yok," diye atıldı Sawyer ona.

"Hadi öğrenelim," dedim.

Oyun her oyuncunun çekilmesiyle devam etti. İlk pes eden Roy oldu, onu Hunt ve Ben izledi, ta ki sadece Sawyer ve ben kalana kadar, öyle olacağını biliyordum. Çocukta Tanrı'nın ona verdiği akıl yoktu.

Sawyer sırtıttı, parmaklarını fiş yığınınına vurdu, kendinden olması gerekenden daha emin görünüyordu. Beni yakaladığını düşünüyordu.

"Hepsi içeride." Kalan fişlerini ileri itti. Tahtaya çarptılar. "O saat bileğimde çok güzel duracak patron."

Kartlarıma zar zor baktım. Bakmama gerek yoktu.

İçimi çektim, tartışıyormuşum gibi başımı salladım. Sanki bu iş istediğim gibi gitmiyordu. Sonra yavaşça saatimi ve kol düğmelerimi diğer bahislerle birlikte pota attım.

"Görüyorum."

Sawyer muzaffer bir edayla kartlarını çevirdi. Elinde sekizli ve kızlarla dolu bir ev vardı. Orospu çocuğu gibi sırtıttı. "Oku ve ağla patron."

O anın yeterince uzamasına izin verdim.

Kol düğmelerini almak için eğildi ama başımı sallayarak uyardım. "İki çiftim var."

"Ve? Bende bir tane olduğunu görmedin mi-"

Kartlarımı yavaşça çevirdim ve iki çiftimin aslında dört papaz olduğunu görünce sesini kesti.

Sawyer'ın yüzündeki sırtış önce durakladı, sonra tamamen kayboldu.

Masada kahkahalar patladı, yüksek sesle ve keskin bir şekilde, Cal ve Roy takdirle masayı tokatladılar. Hunt son viskisini de bitirerek başını salladı. Ben, daha önce hiç bu kadar heyecan verici bir şey görmemiş gibi gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde onu izliyordu.

"Evlat, büyüklerinin sözünü dinlemeliydin." Viski şişesini elime aldım ve

Hunt'ın boş bardağına bir parmak doldurup içtim.

Sawyer'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hunt öne doğru eğildi, sesi sakın ama kesindi. "Eşyalarını toplama zamanı, Sawyer. Biri seni sabah kasabaya götürecekt."

Sawyer'ın çenesi titredi. "Bu saçmalık."

Sadece gülümsedim. "Hayır, evlat. Bu poker."

Bana ters ters baktıktan sonra kendini masadan iterek kalktı, botları ahşap zemine sertçe vuruyordu.

Ben homurdandı, sandalyesinde arkasına yaslanırken sııttı. "Ne şansı ama."

"Şansın bununla hiçbir ilgisi yok," diye mırıldandı Cal. "Biz daha elimizde kartlar olduğunu anlamadan o şerefsiz kalıpları görüyor."

Ben'in kaşları havaya kalktı. "Oh...I...."

"Daha fazla oynamak istiyorsan, bu saçmalığı yapamazsın," diye uyardı Hunt beni. Barış teklifi olarak iki elimi de kaldırdım.

"Sadece bu seferlikti."

Ben hâlâ şaşkın görünüyordu, bu yüzden Hunt ona acıdı. "Sawyer'dan kurtulmak için oynadı."

Roy kahkahalarla güldü. "En kolay çözüm."

Cal başını salladı, sırtışı etkilendiğinden mi yoksa sinirlendiğinden mi emin olmadığını gösteriyordu. "Ağzından çıkanı kulağın duydu, değil mi?"

Onaylarcasına başımı eğdim.

"Oynayabilmemiz için biri anlaşma yapacak mı, yoksa şimdi de lanet olası hava durumu hakkında mı konuşacağız?" diye sordum.

Adamlar başlarını sallayarak güldüler ve böylece gerginlik ortadan kalktı. Biri kartları masaya doğru kaydırđı, başka bir el bağlamıştı bile.

Roy kartlarını aldı ve bana bilmiş bir bakış attı. "Senin ihtiyar da gelip oynardı ama parasını kaybetme nezaketini gösterirdi." Durakladı, yarım bir gülümsemeyle başını salladı. "O senin gibi lanet bir kumarbaz değildi Duke."

Sııttım ve kartlarımı topladım. "Bir şeylerde iyi olmalıyım. Şimdi, bir bira alabilir miyim?"

elena

T Kulübe küçük ve basitti. Duvarları kalın çam kütüklerinden, mobilyaları sade ve sağlamdı. Her yer sedir ağacı ve odun sobasının dumanı gibi kokuyordu.

O gün için herhangi bir planım yoktu, tek başıma, dünyanın sessiz ve el değmemiş olduğu dere kenarında balık tutarak geçirmek dışında.

Su berrak ve soğuk akıyor, gümüş bir kurdele gibi vadiyi boydan boya kat ediyor, yüzeyi sadece ara sıra sinek için yükselen bir alabalığın dalgalanmasıyla kırılıyordu. Pamuk ağaçları kıyıya doğru eğilmiş, dalları rüzgârla sallanıyordu. Ağaçlardan gelen kuş sesleri, akıntının yumuşak çağıltısına sabit bir arka plan ritmi katıyordu.

Olta takımlarımı aldım ve suyun derinleşip yavaşladığı deredeki kıvrıma gittim. Yılın bu zamanı kahverengi alabalık yakalamak için en uygun yerdi. En iyi noktalar, balıkların oturup saklanabileceği, yiyeceklerin sürüklenmesini bekleyebileceği yerlerdi.

Nash bana nasıl balık tutulacağını öğretti. Birlikte gider ve sessizce otururduk. Gereksiz hareketler yok, balıkları ürkütecek ani sıçramalar yok, sadece sakinlik ve sessizlik.

Kancama şişman bir gece paletiyle yem attım, parmaklarımla dikkatlice geçirdim. Şansımı denemek isteseydim bir yem, hatta belki de elle bağlanmış bir sinek bile kullanabilirdim ama bugün basit bir şeye ihtiyacım vardı; hayat yeterince karmaşıktı ve balık tutmanın da öyle olması gerekmiyordu.

Oltamı attım, yem suya çarpmadan önceki hafif kavisi zar zor bir dalgalanmayla izledim. Sonra bekledim, elim oltanın üzerinde gevşekti, hissediyordum, zorlamıyordum.

Balık tutmak kovalamak demek değildi. Dinginlikle ilgiliydi.

Dünya oltanın hareketine, akıntının yavaş çekimine ve bir şeyin merak edildiğini ama tam olarak bağlanmadığını söyleyen ara sıra ortaya çıkan gerilim titreşimine daralırdı. Ve sonra-eğer şanslıysanız-çekiş. Keskin bir çekiş, misinin ucundaki ani ağırlık. Bir nefes almasına izin verdim. Mücadele iyiydi - balık sertçe çekti, olta büküldü ve makara uğuldadı, ben de alabalığın makarayı sarmadan önce kendini yıpratmak kadar koşmasına izin verdim.

İyi büyüklükte bir alabalıktı - yaklaşık on dört inç, sağlam bir buçuk pound. Bir öğün için yeterince büyüktü, hatta çok aç olmasaydım yemek artığı bile olabilirdi. Bir tanesini kancaya takmak neredeyse iki saat, karaya çıkarmak ise otuz dakika sürmüştü. İnâtçı bir savaşçıydı, dalıp dalıp sabrımı ve becerimi sınıyordu. Ama sonunda kazanmıştım ve kahverengi tereyağı ile ganimet çok iyi olacaktı.

Balığı dereden yukarı taşıdım, kaygan vücudu avucumda sıkıydı, benekli pulları öğleden sonra ışığını yakalıyordu.

Kulübenin yanında bir temizlik istasyonu vardı - süslü bir şey değildi - yıllarca kullanılmaktan lekelenmiş kaba yontulmuş ahşap bir masa. Artıkları toplamak için yakınlarda bir kova vardı. Masa bir çam ağacının gölgesinde, suyun hareketini duyabileceğim kadar dereye yakın bir yerde duruyordu.

Alabalıkları yere bıraktım ve sapı kullanımdan aşınmış fileto bıçağıma uzandım. Nash'in bana öğrettiği şekilde çalıştım.

"Önce göbeği boyunca kes, sabit tut, kesmek yok. Sonra bıçağı solungaçların hemen altına kaydır ve tek bir temiz hareketle kuyruğa doğru ilerlet."

Kesiği yaptım ve alabalığın sıcak iç organları, taze ve tuzlu, derenin kendisi gibi kokan, bekleyen elime döküldü. Bağırsakları kovaya attım, çakalların ya da rakunların sabaha kadar onlara ulaşacağını zaten biliyordum.

Balığı temiz suyla dolu bir kovaya daldırıp kanı temizlemek için hafifçe çalkaladım.

Nash bir keresinde bana bıçağının tersiyle göstererek, *"Kireç çözme kaba kuvvet değildir, Lena,"* demişti. *"Bu bir ritim."*

Bıçağı balığın derisi üzerinde gezdirdim, küçük gümüş pullar döküldü, ellerime ve gömleğime yapışmadan önce batmakta olan güneş ışığına yakalandı. Ne kadar dikkatli olursam olayım, onları daha sonra bulacaktım. Her zaman bulmuşumdur.

Birkaç hassas kesikle kafasını ve kuyruğunu çıkardım, ardından balığı yağlayarak açtım ve omurgasını tek bir yumuşak hareketle çıkardım. Biraz temizledim.

İçeri, küçük mutfağa götürmeden önce biraz daha.

Çünkü kulübenin el değmemiş olduğunu söylediğimde ciddiydim. Maverick burayı kendisi ve kendisi gibi olanlar için inşa etmişti - lüks istemeyen, sadece balık tutmak, avlanmak, yemek pişirmek ve olmak için sakın bir yer isteyen insanlar.

"Tek gereken tuz ve karabiber; sadece lezzetini ortaya çıkaracak kadar, başka bir şey değil. Bu taze Colorado balığı; başka bir şeye ihtiyacı yok," derdi Nash, ister açık ateşte ister ranzanın mutfağında pişiriyor olalım, filetoları dökme demir tavanın üzerine dizerken.

Bana öğrettiği gibi alabalığı tuz ve karabiberle ovdum, baharatları sabit ellerle yedirdim.

Sonra balık dinlenirken tavayı ateşledim.

Çok geçmeden cızırdayan balık ve tereyağının zengin, tanıdık kokusu kulübeyi doldurdu ve odun sobasının hafif dumanıyla karıştı. Bir çatalla çevirmeden önce derisi mükemmel bir altın sarısı kahverengiye dönüşene, kenarları hafifçe kıvrılana kadar bekledim.

Buzdolabında bulabildiklerimle bir salata hazırladım. Maverick burayı her zaman tıka basa dolu tutardı - lüks olmasa da çok iyi likör ve ne yaptığınızı biliyorsanız Michelin yıldızlı bir yemek pişirmeye yetecek kadar taze malzemeye.

Örnek olarak buzdolabında duran taze siyah trüf mantarı verilebilir.

Maverick burada olsaydı, o pahalı mantarı balığın üzerine tıraşlamakta ısrar ederdi. Ama ben püristtim. Taze alabalığın ihtiyacı olan tek şey tereyağı, tuz ve biberdi, tıpkı Nash'in her zaman söylediği gibi.

"Bunun tadı neden bu kadar güzel biliyor musun Elena?" "Neden mi?"

"Çünkü sen yakaladın. Tadı en güzel olan yiyecek budur; kendi yetiştirdiğin, kendi yakaladığın."

"Bifteklerimiz bu yüzden mi bu kadar güzel? Sığır yetiştirdiğimiz için mi?" "Anladın, güzel kız. Anladın."

Duke'ü kaybettikten sonra Nash'i de kaybettim. Ve sonra, bazı açılardan, annemi kaybettim.

Gerçek şu ki, Duke'ten sonra kendimi kaybettim.

Yemeğimi bitirdim ve temizlendim, ki bu zor olmadı. Mav'in basit kulübesinde bulaşık makinesi gibi birkaç lüks vardı ve bulaşık yıkamaktan nefret ettiğim için bundan şikâyet edecek değildim.

Akşam karanlığı çökerken, elimde Mav'ın iyi viskisinden bir bardakla verandada oturdum. Baharın başlarıydı, bu yüzden sabahlar ve akşamlar hala bir ısırık taşıyordu.

Dışarıdaki şömineyi yaktım. Ateş kısık yanıyor, üst üste dizilmiş kütüklerin altındaki közler kızgın kızgın parlıyordu. Kömürleşmiş odun ve çam reçinesi kokusu akşamın keskin havasına karışıyordu.

Verandanın ötesinde, vahşi doğa geniş ve sessiz uzanıyordu. Dere uzaktan mırıldanarak vadi boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Yükselen çamlar derinleşen gökyüzüne karşı karanlık nöbetçiler gibi duruyor, dalları esintide usulca hışırdıyordu.

Gecenin sesleri yavaş yavaş canlanıyordu; bir baykuşun uzaktan gelen ötüşü, cırcır böceklerinin yumuşak cıvıltısı, çalılarının arasında bir yerde ara sıra duyulan bir dal çıtırtısı. Burada, dünyanın kelimelere ihtiyacı yoktu. Sadece *vardı*. Cep telefonu çekmediği için telefonum çalmayacak ya da bipleyip doğanın konçertosunu bozmayacaktı.

Burbondan yavaşça bir yudum aldım ve sıcaklığın içime yayılmasına izin verdim. Sonra, açık hava şöminesindeki alevlerin dansını izledim, sabit ve telaşsız; bu gece ihtiyacım olan tek eşlik Nash'in anılarıydı... ve annemin.

Annem öldüğünden beri, onun daha fazla dayanamayacağını biliyordum. Ama üç uzun ve acı dolu yıl boyunca Duke'un eve dönmesini bekledi.

Nash annemi severdi. Bundan hiç şüphem yoktu. Oğlunu sevdiğinden bile daha çok seviyordu çünkü onu bırakması Duke'un affetmesini garantileyecekken onu tuttu.

Hayır, Duke'ün gidişinin benim suçum olduğuna karar verdi ve böylece annemi elinde tutup suçluymuşum gibi davranabilecekti.

Duke bana söyleyene kadar annemle ilişkisini bilmiyordum.

İlişkileri hiç açığa çıkmamıştı ama böyle bir aşkı saklamak zordu. Yine de görmemiştim, belki de görmek istememiştim. Kim bilebilirdi ki? Çocuktum, kendimi bulmaya çalışıyordum, Nash'in beklentilerini karşılamaya çalışıyordum çünkü o benim sahip olmadığım ve istediğim baba olmuştu.

Adamı seviyordum, ona tapıyordum. Annem gibi bir hizmetçi olmak istemiyordum; Nash gibi bir kovboy olmak istiyordum.

Ama Duke'la geçirdiğim o yazdan sonra, Nash ve annem arasındaki kaçamak bakışları, kimsenin izlemediğini düşündükleri zamanki sessiz gülümsemeleri fark etmeye başladım. Sabahları annem ona bir fincan kahve uzattığında, Nash'in elinin annemin elini zar zor okşamasında bunu gördüm.

Annem Nash'le o kadar mutluydu ki, Nash'in ilişkilerini meşrulaştırmamasını umursamıyordu. Ve Nash -kaba ve inatçı- onun yanında başka kimsede görmediğim bir şekilde yumuşuyordu.

Bazen onları ahırın arkasında gizlenirken ya da ağılın yanında çok yakın dururken, sadece rüzgarın duyabileceği kadar alçak sesle fısıldaşırken yakalıyordum. Onu asla şehre götürmedi, kimsenin ona benim demesine izin vermedi ama herkes biliyordu.

Dünya onlara sahip olmayı reddetse bile onlar birbirlerine aitti.
on

u. Annemin öldüğü gece Nash kendini kaybetti.

Onu ofisinde buldum, bir şişe viski çoktan yarıya inmişti.
Düzensiz nefes alıyordu.

"O gitti, güzel kız." Sesi çatlamıştı. "O gitti."

Hiç kimsenin önünde ağlamazdı ama o gece benim yanımdayken ağladı.
Elimi sırtına koydum ve hayatımda ilk kez onu teselli etmeme izin verdi.

Ama Nash karmaşık bir adamdı. Beni seviyordu çünkü ben onun Maria'sıydım. Benden hoşlanıyor, bana güveniyor, bana bel bağlıyordu ve Duke'la ilişkisini mahvettiğim için bana kızgındı. Duke'la birlikte olmasaydım geri dönecekti, onun değerlendirmesi buydu.

Sarhoşken bana haksızlık ettiğini söylerdi. Ayıkken de bana söylediği her
sert sözde ciddi olduğunu bildiğimden emin oluyordu.

Ama ben kaldım. Ona baktım çünkü anneme söz vermiştim ve sözümü
tuttum - verebileceğim tek şey buydu.

*Annem ölürken "Kötü anıları bırak," diye fısıldadı. "İyi olanları sakla.
Ve... beni affet, kızım."*

Ne için affedilmeye ihtiyacı olduğunu sormadım. Ama biliyordum.

Nash'i benim önüme koyduğu için, beni Wildflower Canyon'a bağlı
tuttuğu için, beni sevdiği adamdan korumadığı için af diliyordu.

Ben de kötüyü bir kenara bırakıp iyiye odaklandım.

Nash'in bana ata binmeyi nasıl öğrettiğini hatırlayarak gülümsedim -
eyerde derin oturmayı ve altımdaki ata güvenmeyi, araziye okumayı, ilk bulut
ufka dokunmadan önce fırtınayı hissetmeyi. Bana sığırları nasıl güdeceğimi,
çitleri nasıl onaracağımı ve yeşil bir tayı ruhunu kırmadan nasıl terbiye
edeceğimi gösterdi.

*İlk atıma bindiğimde "Göründüğünden daha güçlüsün evlat," dedi.
"Senden bir kovboy çıkabilir."*

Kendi kendime gülümsedim ve kadehimi yıldızlara kaldırdım.

"Güle güle Nash. Annene iyi bak."

Buna içtim, burbonun beni içten dışa ısıtmasına izin verdim. Ve
sonra, *aynen böyle*, gitmesine izin verdim.

Her şeyin gitmesine izin verdim.

Duke hiçbir zaman benim olmamıştı ve bir daha kimseyi böyle sevemeyecektim. Bazı insanların sadece tek bir büyük aşkı vardır ve o benim aşkımdı. Yine de geçmişin hayatımı yaşamamı engellemesine izin vermeyecektim. Wildflower Canyon'u terk edecektim. Kendime ait bir yer bulacaktım. Arkadaş edinecektim. Belki bir erkeğe aşık olacak ve kaybettiğimden farklı bir aile kuracaktım.

İçkimi bitirdim, bardağı yere bıraktım ve ormanın sesinin beni sakinleştirmesine izin verdim.

Yalnızdım.

Ama bu yeni bir şey değildi. On yıl önce bir arkadaş edindiğim ve ruh eşimi bulduğum bir yaz dışında hep yalnızdım - ta ki o gidene kadar ve bir kez daha... yalnızdım.

Dük

I Genelde toplantılar padoklarda yapılmazdı ama burası bir çiftlikti; toplantılar için olduğu yerde yapılırdı, gösterişli bir ofiste değil. Nash'in muhasebecisi -şimdi benim muhasebecim- Amos Langley bile takım elbisesini kot pantolon, kovboy çizmeleri, düğmeli bir ceket ve Stetson ile değiştirmişti. Hunt'la aynı,

Elena ve ben.

Güneş tepedeydi, hava kuru ve yoğun at kokusuyla doluydu ve burada geçirdiğim zamanlara dair anılarımı gıcıklıyordu. Ahır hemen ötemizde duruyordu, ahırlarda yer değiştiren toynakların sesi, ara sıra duyulan kişnemeler duyuluyordu. Hunt çitin yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, yanındaki Elena'nın duruşu rahattı. Nehir kenarında ağlayan kadından hiçbir iz yoktu. Bu kadın etkilenmemişti.

Ancak Fiona öyle değildi ve göze batıyordu. Bir çiftlik için değil, bir konferans salonu için giyinmişti; gri iş kıyafeti, toprağı kazıyan dört inçlik topuklu ayakkabılar.

"Saat dörtte Piper Novak ile toplantımız var," diye hatırlattı bana, sesi kısıktı. "O yüzden şu işi halledelim."

Amos homurdandı. Yıllardır Wilder ailesinin yanındaydı ama şu anda çekip gitmeye beş saniye kalmış gibi görünüyordu. Fiona'yı umursamadığını anlamak için bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Madem mesaimiz başladı." Tabletini açtı, okuma gözlükleri burnunun üzerine tünemişti. "Basit tutacağım. Çiftlik faaliyetleri istikrarlı. Borçlar minimum düzeyde. *Elena* sayesinde defterler temiz."

Fiona ona zar zor baktı. "Evet, o zaman önemli olana odaklanalım. Araziye."

Bunu söylerken ağzının nasıl hafifçe gerildiğini gördüm. Herkese bunun bir tartışma olmadığını, çiftliği parça parça satmaya hazırlandığımızı hatırlatmak istiyordu. Bu benim direktifimdi, o halde neden Fiona'ya kızıyordum ki?

"Hemen satılabilecek parsellerin ana hatlarını çoktan belirledim," diye devam etti Fiona, otlağı ve oradaki insanları okumadan. Onun söyleyecekleri kimsenin umurunda değildi. Ben istediğim için buradaydılar, bu toplantının ya da Fiona'nın bir parçası olmak istedikleri için değil.

"Birden fazla geliştiriciden teklif aldık," diye devam etti. "Varlıkları tasfiye etmeye başlamamız gerekecek ve Hunt, sanırım sığır satışını sen halledeceksin?" Hunt hemen cevap vermedi. Çenesi büküldü ve bir an için arkasını dönüp g i d e c e ğ i n i düşündüm. Onun yerine omuz silkti. "Bunu Elena yapar."

"Bu da ne demek şimdi?" Fiona sordu.

Kahretsin! Kadının daha önce sakinleşmesi gerekiyordu-

"Satışı benim yaptığım anlamına geliyor," diye açıkladı Elena, ses tonunda herhangi bir tonlama yoktu.

Hiçbir şey. Boş bir sayfa. Kaba ya da kibar değildi, sadece gerçekleri söylüyordu.

Fiona'nın gözleri kısıldı. "Peki neden?"

Hunt ofladı, bu konuşmadan çoktan sıkılmıştı. "Çünkü o lanet olası bir uzman."

Fiona ona ters ters baktı.

Elena yemi yutmadı, gözünü bile kırpmadı. "Alıcılarla ben ilgilenirim. Hangilerinin ciddi olduğunu, hangilerinin sadece vergiden düşmek istediğini biliyorum. Fiyat pazarlığı yapıyorum, sevkiyatları planlıyorum ve ne halt ettiğini bilmeyen birine tek bir kelle bile satmadığımızdan emin oluyorum."

Fiona kollarını kavuşturdu. "Seçici olmak için zamanımız yok."

Elena Fiona'nın gözlerinin içine baktı. Öfkeyle değil, sadece ne yaptığını bilmeyecek kadar cahil birine göstereceğiniz türden bir sabırla. "Seçici olmak için her zaman vaktimiz var."

Hunt sırtıttı ve şapkasını geriye doğru eğdi. "Patrona neden en yüksek fiyatlı sığırları değerlerinin yarısına, onları yerin dibine sokacak alıcılara verdiğimizizi açıklayan kişi olmak istemiyorsan tabii."

Fiona'nın burun delikleri alevlendi. "Dramatik davranıyorsun."

Hunt bu toplantıyı cehenneme çevirecek bir şey söylemeden önce araya girdim. "Bırak bu işi, Fiona."

Bu onun dikkatini çekti. Bana döndü, gözlerinde kızgınlık parlıyordu. "Duke-

"Bırak dedim." Ona bir bakış attım. "İşimiz bitsin diye sığırları terk etmeyiz."

Bir an için tartışmak ister gibi göründü ama kendini tuttu. Zar zor.

"Peki. Hallet şu işi," diye tersledi Elena'yı.

"Lütfen," diye homurdandı Hunt.

"Affedersiniz?" Fiona adamı öldürmeye hazırды.

"Lütfen... kibar olmak için kullanılan bir kelime. Eminim Teksas'ta insanlar lütfen diyorlardır, değil mi Amos?" Hunt'ın ahmaklığı bitmemişti ve bunu ona karşı kullanamazdım. Fiona kaltaklık yapıyordu. Her zaman ısrarcıydı; burada işe yaramıyordu, bu kalabalıkta değil.

"Kesinlikle öyle." Amos sırttı.

Ben daha ağzımı açamadan Elena basitçe, "Hallolacak. En iyi stokları düzenli alıcılarımıza satacağız - ne aldıklarını bilen ve bunun için ödeme yapmaya istekli olanlara."

Fiona kaşlarını kaldırdı. "Birinci sınıf stok mu?"

Amos inledi. "Lanet olsun Duke, o bir şey biliyor mu? Yoksa onu buraya sadece takım elbise içinde iyi görünmesi için mi getirdin?"

"Amos," diye uyardım.

Fiona patlamanın eşiğinde gibi görünüyordu. Bu onun alışık olduğu türden bir toplantı değildi. Genelde odadaki en büyük avcı bendim, benim sözüm geçerliydi ve onun sözü de geçerliydi. Ama burada, çiftlik ülkesinde, arkasını getiremedikten sonra süslü lafların hiçbir anlamı yoktu. Bir defteri okuyabilirdi elbette, ama önünde dursa bir öküzle bir boğayı ayırt edemezdi.

Elena bu dramdan etkilenmiş gibi görünmüyordu ve düzgün ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Prime stock bizim en iyi soylarımızdır, güçlü genetik, sağlıklı kilo, iyi yapı, yapısal kusur yok. Bu sığırlar çalışmak ve uzun ömürlü olmak için yetiştirildi, zengin bir adamın merasında güzel görünmek için değil. Kincaid Farms, Jorgensen Ranch, King's ve diğer birkaçı gibi alıcılar neye baktıklarını bilirler ve değerini öderler."

Hunt başını sallayarak onu destekledi. "İşte gerçek para burada. Sadece rakamlara değil, kaliteye önem veren alıcılar."

Fiona kollarını kavuşturdu. "Peki ya geri kalanı?"

Elena sanki bu çok sıkıcıymış gibi omuzlarını yuvarladı. "Düşük kalitedeki stokları açık artırmayla satacağız. Onları Fort Collins'e ya da belki Brush'a göndeririz,

piyasa fiyatlarına bağılı olarak. Zayıf olanları ayıklıyor, elde tutmaya değımeyecek olanları elden çıkarıyoruz."

Fiona bana baktı, müdahale etmediğıim için sinirlendiğıi belliydi. Ben sadece omuz silktim. Elena neden bahsettiğini biliyordu. Ve Fiona'nın ağzının ince bir çizgi halini almasına bakılırsa o da biliyordu.

"Peki ya atlar?" Fiona ses tonunu yüksek tuttu.

İçimi çektim ve Fiona bana *sana amcık yok* diyen bir bakış attı ve ben de *teşekkür ederim, yetti* artık demeye hazırdım.

Nash Fiona'dan nefret ederdi. Bu yüzden mi onunla birlikteydim? Wilder Çiftliği'nde olmayan her şey o olduğı için mi?

Elena'nın yüz ifadesi değışmedi. "Peki ya atlar?" "Ne kadar sürede satılabilirler?"

"Atına göre değışir," diye cevap verdi duygusuzca.

"Bu ne anlama geliyor?" Fiona dişlerini sıktı ve Shinola'dan bir bok anlamadığı ortadayken kibirli davrandığı için aptal gibi göründü.

"Atların soyağacını incelememi ister misin?" Elena doğrulurken parmaklarını kemerine götürerek sordu. "Çünkü bu biraz zaman alabilir."

"Bütün bunlara ihtiyacı yok," dedi Hunt.

"Onun da bir şey anlayacağından şüpheliyim," dedi Amos. "Yeter."

Bir elimi kaldırdım. "Bu bir sidik yarışı değıl."

Hunt hayal kırıklığı içinde elini kalçasına vurdu. "Hadi oradan-"

"Hunt," diye kestim sözünü.

"Elena, lanet olası soyağacına ihtiyacım yok. Atları ne kadar hızlı satacağını bilmem gerekiyor," dedi Fiona, Hunt ve beni görmezden gelerek.

Elena açıkça tepki vermedi ama onu tanıyordum. *Hâlâ* tanıyorum, diye düşündüm, sevinçle. Bir an için gözlerinde kızgınlık parladı ama sonra her zaman yaptığı gibi onu bastırıp dizginledi.

"Bazı atlar için şimdiden konuşuldu. Diğerlerini yerleştirmek zaman alacak. -Tabii en yüksek teklifi verene satmayı tercih etmiyorsanız, onlar nasıl idare edeceklerini bilsinler ya da bilmesinler," diye açıkladı. "Wildflower Canyon Rodeo'su yaklaşıyor. Atları doğru insanların önüne çıkaracağız."

Fiona umursamaz bir el salladı. "Hafta sonundan önce sayılar ve değıerlemeler hakkında bir rapora ihtiyacım var."

Hunt, "Lütfen," diye mırıldandı ve başını salladı, Fiona'nın tavrından iğrendiğıi belliydi. Ben de onunla aynı fikirdeydim.

Elena sanki ona söyleneni yapacakmış gibi konuşması dişlerimin sıkılmasına neden oldu.

Fiona bana dik dik bakarak bir şeyler yapmamı istedi.

Sana yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmayacağım, kardeşim, çünkü sen burada çok derinlere dalmışsın.

Elena sadece başını salladı. Fiona'ya bir tepki verme fırsatı vermiyordu ve bu muhtemelen akıllıca bir hareketti. Ne zaman duracağını bilmeyen kız arkadaşımın kesinlikle daha zekiydi çünkü bu toplantıyı "Ve Elena, hafta sonu dediğimde *bu* haftanın sonunu kastediyorum." diyerek bitirmeye karar verdi.

Amos keskin bir nefes verdi. "Lanet olsun." Bana tiksintiyle baktı. "Benimle iş konuşmak istiyorsan, *onun* etrafta olmadığından emin ol. Bu kadın Tanrı'nın ona verdiği akla sahip değil ve kesinlikle nasıl saygılı olunacağını bilmiyor."

Fiona Amos'a doğru bir adım attı ve topuğu yumuşak çimlere takılmasaydı bu güçlü bir hareket olacaktı.

"Siz bir muhasebecisiniz Bay Langley ve çekip gitmekte serbestsiniz. Birini bulacağız."

"Bu toplantı bitmiştir," diye tersledim. "Ve Amos, Fiona ile çalışman gerekiyor... ve hayatım, buradaki herkesle çalışmayı öğrenmen gerekiyor. Bu büyüklükte bir çiftliği satmak biraz zaman alacak ve eğer her toplantı böyle olarsa, kafama bir kurşun sıkmam gerekecek." *Ya da seninkine.*

Fiona'nın telefonu çaldı ve cevap vermek için uzaklaşmadan önce özür dileme zahmetine bile girmedim.

Amos bana döndü. "Tekrar ediyorum. Kendine yeni bir muhasebeci ya da yeni bir kız arkadaş bulmalısın, sen karar ver. Seninle konuşuyorum, onunla değil."

Nefesimi içime çektim ve yavaşça dışarı verdim. "Sana ihtiyacım var, Amos." Bakışları yumuşamadı. "O zaman öyle davran ve *onu* dizginle."

Hunt'a baktım, sanki bir sonraki adımda ne yapacağımı bekliyormuş gibi beni izliyordu.

"Aynı şey senin için de geçerli," dedim.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Hunt tembelce sordu.

"Fiona ile ilişkini yürüt," diye sabırla cevap verdim. Bunun sorumlusu bu adamlar değil, Fiona'ydı. Amos haklıydı; Fiona'nın kafasını kışından ayırmalıydım, böylece her şeyi daha net görebilecekti.

Hunt başını salladı. "Bu konuda Amos'a katılıyorum. Sen onun bana iyi davranmasını sağla, ben de aynısını ona yapacağım."

Sonra nihayet Elena'yla yüzleştim. Bu toplantı başladığından beri bana bir kez bile bakmamıştı.

"Elena?"

Bakışlarımla buluştu ve bir süre öyle kaldıktan sonra, "Senin pitbull'unla bir sorunum yok patron," dedi.

Amos ve Hunt kahkahayı bastılar ve ben de kendimi tutamadım çünkü bu çok uygunsuz olurdu.

Fiona, Kaz Chase'in evine giderken onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Yanımda oturuş şeklinden bunu hissedebiliyordum; kollarını kavuşturmuş, bacaklarını yana açmış, çenesini o kadar sıkmıştı ki muhtemelen bir dişi kırılmıştı.

Ben de kızgındım.

Ama onun aksine, bunu gizleme zahmetine girmiyordum. "Onlarla konuşma şeklin hiç hoş değil."

Keskin, mizahsız bir kahkaha attı. "Pardon?" "Tek kullanımlık mışlar gibi davranıyorsun."

"Öyleler."

Direksiyonu biraz daha sıkı kavradım.

Fiona dramatik bir şekilde iç çekti. "Duke, ben bu anlaşmayı yapmaya çalışıyorum. Beni buraya bunun için getirdin. Seni burada istemeyen bir grup kovboyla iyi geçinecek vaktim yok."

Daha bitirmemişti. Onu bunu bilecek kadar iyi tanıyordum, bu yüzden bir moron gibi davranmasına neden olan şey her neyse onu kusmasını bekledim.

"Oh, anlıyorum," diye devam etti. "Bu *onlarla* ilgili değil. Bu *onunla* ilgili." *İşte geliyor!*

"O bir çiftlik kızı, Duke, omzunda bir chip olan biri. Ona ne söylediğim seni neden ilgilendiriyor?"

Parmaklarım deri kaplı direksiyona yaslandı.

Çünkü Elena birazdan içini boşaltacağımız çiftliğin bakımını üstlendi, ona kızan bir adam için çalıştı ve annesine söz verdiği için kendisinin bile olmayan topraklarda kaldı. Çünkü onunla istediğim gibi konuşabilirim ama bunu başka kimsenin yapmasına izin yok.

"Çünkü Elena bu işi biliyor ve sen bilmiyorsun. Biraz saygı göster."

Bu Fiona'yı susturdu.

"Kafanı kışından çıkarman gerekiyor ve eğer o insanlarla az önce konuştuğun gibi konuşursan, seni bu projeden kovarım."

Nefesi kesildi. "Ne?"

"Az önce söylediğim bir şeyi anlamadın mı?"

Dudaklarını yaladı. "Duke, benimle bu şekilde konuşamazsın." "Elbette konuşabilirim. Sen benim için çalışıyorsun."

"Ben senin kız arkadaşınım," diye haykırdı.

"Bir iş toplantısında değilsin. Colorado'daki en büyük çiftliklerden birini satmak için yanımda olması gereken insanları düşman ediyorsun; meseleyi kendi ellerime almak zorunda kalacağım. Davranışların içler acısı, o yüzden kendine çeki düzen ver. Bu pazarlığa açık değil."

Ayrıca Nash'in değerli, el değmemiş arazisini, Hunt'ın değerli sığırlarını ve Elena'nın atlarını satmak istediğimden emin değilim... kahretsin!

Yol önümüzde uzanıyor, sadece mülk değil, tarih de olan arazinin içinden geçiyordu; kilometrelerce tarla, tepe ve açık gökyüzü.

Yer değiştirdi, bana baktı. "Bundan sonra dikkatli olacağım." "Güzel."

"Ben sadece... Ben sadece bu işi çabucak halletmek istiyorum. Bu işi bitirmek istediğini biliyorum. Bunun senin geçmişten çıkış yolun olduğunu biliyorum."

Çıkış yolum mu? Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Yine de şu anda, artık istediğimden emin olmadığım bir anlaşmaya doğru gidiyordum.

Kaz Chase'in malikanesine geldiğimizde, Fiona elime uzandı. "Artık barışabilir miyiz?" diye sordu usulca.

İpekle sarılmış bir özürdü bu; güzel ama boş.

Ona baktım ve içimde bir huzursuzluk dalgası hissettim. Fiona itiraf etmek istediğimden daha çok anneme benziyordu. Annem de böyle yapardı; öfkelenir, derin yaralar açar ve sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi küçük bir uzlaşma beklerdi.

"Elbette," diye yalan söyledim, ses tonum gergindi.

Gerçek şu ki, barışmak istemiyordum. Onun hayatımdan çıkmasını istiyordum. Ve bunun farkına varmak beni rahatsız etti çünkü Fiona'nın insanlara pislikmiş gibi davrandığını ilk kez görmüyordum. Ama ilk kez bana doğru gelmiyordu. Ve nedenini biliyordum. Elena, Hunt, Amos, Nokoni, çiftlik sahipleri, kovboylar... onlar bu topraklara aitti. Araya giren bendim.

elena

Hunt ahırdaki ofisimin küçük alanında volta atıyor, botları ahşap zemine sürtünüyor, kollarını göğsünde o kadar sıkı kavuşturmuştu ki bir kaburgasını kırmadığına şaşırmıştım.

"Bana neden orada durup o kadının seninle böyle konuşmasına izin verdiğini söylemek ister misin?" diye sordu.

Masama yaslandım, kollarımı iki yana açtım ve onu rahatlatmaya çalıştım. Hunt bağırmadı -gerçekten bağırmadı- ama sesinde, benimki de dahil olmak üzere herkesin saçmalıklarıyla işinin bittiğini gösteren o alçak ve keskin ton vardı.

"Bitti," dedim basitçe.

"Hem de nasıl." Amos'a döndü. "Şunu gördün mü? Gözünü bile kırpmadı. Öyle bir dayak yedi ki sanırsın çit direği."

Amos masanın arkasındaki sandalyeme oturdu. Çizmeli ayaklarını masanın üzerine koydu. "Fark ettim ve benim de hoşuma gitmedi."

Bir kaşımı kaldırdım. "İkinizin işi bitti mi?" "Yaklaşamadık bile," diye karşılık verdi Hunt.

Amos etrafına bakındı, ofisi inceledi - bir köşeye itilmiş dosya dolapları, at kayıtlarıyla dolu raflar, temizlemeyi bitirmediğim eyer bir sehpanın üzerinde duruyordu. Gözleri bana takıldı.

"Burası çiftlik evi değil."

Omuz silktilim. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Amos, "Eskiden Nash'in ofisinde çalışırdın," dedi.

"Ve eğer fark ettiysen, o ofisin yeni bir sakini var." Kıçımı masanın üzerine koydum ve Amos'un botlarını ittim.

Hunt acı bir kahkaha attı. "Başka seçeneği yoktu, Amos. Patron onu kovmaya çalıştı."

Amos hemen tepki vermedi. Uzun bir süre beni inceledi, sonra başını salladı. "Biliyorum."

Bu ikimizin de dikkatini çekti.

Hunt gözlerini kıstı. "Nereden biliyorsun?"

Amos eliyle çenesini ovuşturdu. "Nash'i uzun zamandır tanıyorum. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Bunun olacağını görmediğimi mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Çocuk kızgındı. Hâlâ da öyle. Ama onu gitmeye zorlamadı, değil mi?"

Hunt homurdandı. "Ona kız giderse atlarını kimsenin almayacağını söyledim... kız giderse benim de gideceğimi söylemiş olabilirim."

İkisinin de sanki orada durmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşmaları hoşuma gitmemişti.

"Eğer siz ikiniz hayatımı incelemeyi bitirdiyseniz, benim de yapacak işlerim var." İkisi de ikna olmuş görünmüyordu.

Hunt sahte bir rahatlık takınarak, "Sıradaki bölümü seveceksin," dedi. "Bil bakalım artık seni kim rahatsız etmeyecek?"

Bir çiftlikte topuklu ayakkabı ve takım elbise giyen çılgın kadın mı?

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

Sırıttı. "Sawyer."

O serseriyle çalışmadım. Hunt'ın onu yönetmesine izin verdim.

"Ha?" "O gitti."

İki kaşımı da kaldırdım. "Bu ne anlama geliyor?"

Hunt kendinden memnun görünüyordu. "Duke senin hakkında bir daha ağzını açmayacağından emin oldu diyelim."

Sustum. "Bunu nasıl yaptı?"

"Onunla poker oynadım."

Gözlerimi devirdim. Hunt kıkırdadı. Amos tısladı.

Herkes Duke'ün bir kumarbaz olduğunu biliyordu - en azından onu tanıyan herkes, ki bu çiftlik çalışanlarının birçoğuydu.

"Ne demek istiyorsun?" İlgisiz bir şekilde sordum.

Hunt şaşkın görünüyordu. "Demek istediğim Sawyer'ın kışına tekme yemiş olması." Amos boğazından kısık bir ses çıkardı. "Bu da bir şey değil mi?"

Bir şeydi. Sadece ne olduğundan emin değildim.

Masadan kalktım ve ellerimi toz silkeler gibi birbirine vurdum. "İşim var, o yüzden ikinizin de siktirip gitmesini istiyorum!"

"O lanet olası b-" "Dışarı," diye Hunt'ın sözünü kestim.

Fiona kaltağın tekiydi, buna şüphe yoktu. Ayrıca istediğini elde etmeye ve bunu yaparken Duke'un desteğini almaya alışkındı, bu da ona bakma şeklinden belli oluyordu, Duke'un kışımızı bize teslim etmediğine ve bunun yerine ondan uslu durmasını istediğine inanamıyordu.

Aralarındaki dinamik bana berbat görünüyordu. Ama ben ilişkiler hakkında ne bilirdim ki? Daha önce hiç ilişki yaşamamıştım, Duke'la geçirdiğim üç ayı saymazsak, o da ilişkiden çok bir yaz ilişkisiydi.

Hunt neden Fiona'ya gidip kendini becermesini söylemediğimi bilmek istiyordu. Çünkü her şeyi olurlarına bırakmaya kararlıydım. Bir planım vardı ve bu plan lanet atları ve sığırları satıp buradan defolup gitmeyi içeriyordu.

Mutfak, Itzel'in mayalanmaya bırakmayı sevdiği tarçınlı ekmek gibi kokuyordu, bu yüzden kahvaltı için pişirmeye hazırды. Günün ilerleyen saatlerinde, akşam yemeğinden sonra, ortalık sakinleştiğinde onu kontrol etmek için uğradım. Nash hayattayken Itzel ile çok zaman geçirirdim. Bana annemi hatırlatıyordu - Nash'e aşık olmasaydı ve kendi başına bir insan olsaydı olabileceği gibi.

Itzel'le birlikte yıpranmış ahşap masaya oturduk. Fincanlara sade kahve doldurdu, ben de viskiyi ekledim - gece içkimiz.

"*Selam.*" Fincanımı onunkiyle tokuşturdum.

"Eee"-Itzel tahrif edilmiş kahveden bir yudum aldı-"sırada ne var?"

Başparmağımı fincanın kenarına sürttüm. "Tam detaylara sahip değilim."

Bana bilmiş bir bakış attı. "Saçmalık. Bilmeyecek kadar düzenlisin."

Bir kahkaha attım. "Hayır, gerçekten. Belli belirsiz bir taslağım var: atları ve şimdi de sığırları satıp... gideceğim. Sadece nereye gideceğimi bilmiyorum. Wildflower Canyon'da bir sürü iş var. Maverick yıllardır beni işe almaya çalışıyor."

Itzel bilerek gülümsedi. "Ama senin istediğin bu değil, değil mi?" Bir omzumu kaldırdım ve sonra indirdim. "Hayır. Gitmek istiyorum."

Bir an sessizleşti, koyu renk gözleri beni inceliyordu. "Bence sevdiğin adamı başka bir kadınla izlemek çok zor olmalı."

Söyledikleri karşısında irkildim. "Itzel, ben-"

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin." Elini salladı. "Çiftlik ne zaman satılacak? Sen satana kadar kalacağım ve sonra...."

"Senin için sıraya girmiş dört işim var." Pantolonumdan bir kâğıt çıkardım ve önüne koydum. "İşte çiftlikler ve maaşlar."

Masanın öbür ucuna uzandı, elimi bir kez sıktı ve sonra bıraktı. "Elena Rivera, her zaman herkesle ilgilenir. Seninle kim ilgileniyor, *kızım*?"

Sorusunu duymazdan geldim. "Maverick için çalışırım, ama yatak odasında, havuzunda, saunasında.... kadınların geçit töreni yapmasını sorun etmezsen."

İkimiz de güldük.

"Kaz Chase yeni bir temizlikçi arıyor. Melissa bir ay önce ayrıldı ve-"

Itzel araya girerek, "Çünkü onun yüksek mevkili misafirlerinden bıkip usanmıştı," dedi. "Cade Mercer... işte bu bir olasılık."

Cade'in iyi işleyen bir sığır yetiştirme programı vardı ve Wildflower Canyon'un belediye başkanlığına adaylığını koymayı düşünüyordu.

"Ev işleri artı gerektiğinde üç yaşındaki çocuğuna bakmak." Adının altındaki notu işaret ettim. "Bu yüzden daha fazla ödemeye hazır."

Itzel başını salladı. "Önümüzdeki hafta içinde onları arayacağım.

Teşekkür ederim, Elena." Kahvemden bir yudum aldım. "Burada, evde... iyi misin?"

Omuz silkti. "*Claro*. Nash'ten daha iyiler." "Bu düşük bir çita, Itzel," diye şaka yaptım.

Biraz kahve içti. "O adam çok huysuzdu, değil mi?"

Onun yokluğunun acısını hissettim ama kederini değil. Kulübede vedalaşmışım. Nash'i her zaman özleyecektim -ilişkimiz karmaşıktı ama o benim bir parçam olmuştu. Yine de kalbim kırılmaya devam etmeyecekti.

Sevdiğiniz birinin yasını tutmanın kestirme bir yolu olmadığını biliyordum. Yas tutmak zaman alıyordu ve sonunda yapabileceğiniz tek şey geride bıraktıkları boşlukla yaşamayı öğrenmekti.

"Yarın vasiyetin okunması için orada olacak mısınız?" Itzel sordu.

Başımı salladım. Nash'in bana hiçbir şey bırakmadığını biliyordum. Bana da söylemişti. Ama çiftlikte çalışanlara, kovboylara ve diğerlerine bir şeyler bırakmıştı,

Tabii ki Hunt. Hepimizin bildiği her şeyin büyük kısmı Duke'a gitti.

"Yani... burada işler yolunda mı?" Suyu tekrar test ettim.

Itzel gülmekle alay etmek arasında bir ses çıkardı. "İyiler ama keşke biri Duke'a o kadının tasmaşını daha kısa tutmasını söylese."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yaptı ki?"

"Tavır çok... efendiden hizmetçiye. Ona sürekli evin hanımı olmadığını söylemek istiyorum. Hatta hanımefendi bile değil." Itzel elindeki fincanı biraz zorlayarak yere bıraktı.

"Senden başka kimseye zor anlar yaşıyor mu?" Itzel'in Fiona'yla başa çıkabileceğini biliyordum; bir düzinesiyle başa çıkabilirdi, bu yüzden kızgınlığı başka bir yerden geliyordu.

Itzel kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye doğru yaslandı. "Duyduğuma göre her tarafına sıcıyormuş ve sen de ona izin veriyormuşsun."

"Hunt okul dışında masal mı anlatıyor?" Alay ettim.

Itzel titrek bir nefes verdi. "Ally'ye bağıırıyordu ve... o sadece bir çocuk. Görünüşe göre banyodaki havluları değiştirmeyi falan unutmuş. Yani, burası bir çiftlik, otel değil. Eğer böyle bir hizmet ve yastığında çikolata istiyorsa, Aspen'deki W'ye gitmeli."

Allison on yedi yaşındaydı ve kaybolmuştu. Birkaç ay önce erkek arkadaşı onu dövdükten sonra işe almıştım. Itzel için çalışıyor ve ne gerekiyorsa yapıyordu. Fena değildi, Itzel ve ben de bunun iyi olduğuna karar verdik. Ally öğrenecek ve umarım kendi ayakları üzerinde durup hayatında ne yapmak istediğini bulacaktı. Dayaktan kaynaklanan topallamasından yeni kurtulmuştu, bu yüzden ona acele etmemesini söyledik. Evdeki eski odamda kalıyordu.

Lisede notları çok iyiydi ve onunla devlet üniversitesi hakkında konuşmuş, ona yardım edeceğime söz vermiştim.

"Duke ile konuşacağım." Kahvemi bitirdim ve ayağa kalktım. "Başka bir şey var mı?"

Itzel başını salladı. "Yeni patron o olduğuna göre neye ihtiyacım olduğunu onun konuşması gerekir. Seni ofisten ve... neredeyse çiftlikten kovduğuna inanamıyorum, oysa sen-"

"Hunt ve Amos gibi sen de bu işin peşini bırakmalısın," diyerek sözünü kestim. "Bıraktım."

Itzel bana ters ters baktı. "Bundan çok şüpheliyim, *mija*."

O haklıydı. Ama bu gerçeği kabul edeceğim anlamına gelmiyordu. Kahve fincanımı lavaboya götürdüm, duruladım ve bulaşık makinesine yerleştirdim.

"İyi geceler, Itzel."

"Sen de, *mija*."

Dük

I kulak misafiri olmak istememiştim.

Elena'nın sesini duyduğumda su almak için mutfağa doğru yürüyordum.

"Hayır. Ben... gitmek istiyorum."

Kıpırdamadan durdum, gözlerimi kapattım ve Itzel, *"Sevdiğin adamı başka bir kadınla izlemek çok zor olmalı,"* dediğinde gözlerimi açtım.

Sözleri göğsüme ağır bir şekilde yerleşti. Elena beni seviyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, yoksa var mıydı? Fiona ile olan o küçük sahneyi bir tepki almak, ona bir şeyler hissettirmek için düzenlemiştim - çünkü beni sevdiğini biliyordum. Ve bunu biliyordum çünkü onu hâlâ *seviyordum*.

Durdum ve dinledim, bana zaman ayırmayan yetişkin Elena hakkında öğrenebileceğim her şeyi heyecanla öğreniyordum.

"Sana kim bakıyor, kızım?"

O zamanlar bile Elena verici biriydi. Etrafındaki herkesle ilgilenirdi ama ben kimsenin onunla ilgilendiğini görmedim -ben hariç. Ve ben orada olmadığımda, başka biri devreye girdi mi? Hunt? Lanet olası Maverick Kincaid?

Cevabı zaten biliyordum. Bir noktadan sonra onlara izin vermezdi. Elena kimi içeri aldığı konusunda dikkatliydi ve bir keresinde tüm savunmasını aşan ben olmuş t um . Ona sırtımı döndüğümde, ne yapacağımı sadece hayal edebilirdim.

O duvarları çok daha yüksek ve güçlü inşa etmişti.

İyi geceler dediklerini duydum ve işte o zaman mutfağa girdim.

Elena ve Itzel başlarını kaldırdılar ve Elena'nın yüz ifadesinin kapandığı anı gördüm. Bir kalenin kendini kilitlemesini izlemek gibiydi - kapılar çarpılıyor, muhafızlar alarma geçiyor, alarmlar çalıyor: *davetsiz misafir*.

"Size bir şey getireyim mi Dük?" Itzel kibarca sordu.

Başımı salladım ve buzdolabına doğru yürüdüm. "Sadece biraz su istedim." Elena'nın arka kapıya ulaşmasını izledim ve kulak misafiri olduğum şey hakkında onunla daha fazla konuşmamaya dayanamadım. "Elena, bir dakikalığına ofisime gelebilir misin?"

"Şimdi mi?"

"Sorun olur mu?" Bardağıma buzdolabının filtresinden su doldurdum.

Hemen cevap vermedi, bir süre bana baktı ve sonunda beni rahatlatacak şekilde, "Sorun değil," dedi.

Elena'yı ofisime kadar takip ettim. Onun yürüyüşünü izlemek hoşuma gidiyordu. Defalarca avuçladığım poposu hâlâ güzel ve büyüktü ama eskisi kadar sulu değildi. Daha sıkı görünüyordu. Günün yarısında eyer üzerinde oturmaktan kaynaklanıyordu.

Elena'yı süzdüğüm için utanç içinde bir elimi yüzümden aşağı indirdim.

Nash'in ofisindeki müşteri koltuğunu işaret ederek, "Otur," dedim. Masanın etrafından dolaştım ve birdenbire onun eskiden oturduğunu fark ettiğim yere oturdum. Burası eskiden onun alanıydı, çiftliği defalarca kurtardığı yerd. Kanıtları görmüştüm.

Hunt'ın yaptığı gibi, Nash'in yaptığı gibi, lanet olası bir kovboy gibi, neredeyse kambur durarak rahatça oturuyordu. Kucağında duran şapkasını elleriyle tutuyordu.

Konuşmamı bekledi. Bu Elena pek konuşmazdı. Benim tanıdığım kız hiç susmazdı. Eskiden onun bu yönünü severdim. Cıvıl cıvıl ve eğlenceli, her zaman beni güldüren bir hikaye paylaşmaya hazır.

Tüm hikâyelerin nereye gitti bebeğim?

"Seninle Fiona hakkında konuşmak istiyorum." Başını onaylarcasına salladı.

"O-" kelimeleri zorlayarak söyledim- "seninle o şekilde konuşmamalıydı. Ya da bu sabah padokta başka biriyle."

Elena'nın ifadesi nötr kaldı.

Tereddüt ettim, sonra yıllardır yapmadığım bir şeyi yaptım. Özür dilemeye çalıştım.

"Davranışları için özür dilerim. O-"

Ama bir bakışla sözümü kesti. Özür dilemekle ilgilenmediğini söyleyen bir bakış. Hayal kırıklığının göğsümü sıktığını hissettim. Bana izin bile vermedi

Deneyin.

Elena yavaş ve ölçülü bir şekilde nefes verdi. "Bunun için özür dilememelisin.

başkasının eylemleri. Fiona yetişkin bir kadın. Kendi seçimlerini yaptı. Eğer pişmanlık duyuyorsa, onu dinlemekten mutluluk duyarım. Değilse, yolumuza devam ederiz."

"Öylece mi?"

"Evet." Sonra öne doğru eğildi, dirseklerini kalçalarına dayadı. Şapkasını döndürdü. "Ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bu kez başımı onaylarcasına salladım ve bekledim. "Ally..."

Allison, burada çalışıyor."

"Şu sarışın çocuk mu?"

"Evet. Fiona'nın personele karşı daha nazik olması gerekiyor. Allison kötü bir olaydan sonra iyileşiyor ve banyodaki havluyu değiştirmede diye onu ağlatmak gereksiz. Fiona bana, Itzel'e, Hunt'a ve hatta Amos'a istediğini söylemeye devam edebilir... gerçi belki Amos'a değil, o seni bırakmaya şu kadar yakın" - başparmağıyla işaret parmağını birleştirdi - "seni bırakmaya şu kadar yakın. Hunt ve ben buna dayanabiliriz. Itzel... o bir kaya."

"İşinin ehli görünüyor." Bundan daha fazlasıydı. Ondan çok hoşlanmıştım. Saçma sapan ama sevecen bir tavrı vardı. Yemekleri sayesinde yıllardır yemediğim kadar iyi yemek yiyordum ve Fiona'nın *çifilik* yemeklerinden bıktığı için yaygara koparmasına aldırmadan, bu konuda hiçbir sorunum yoktu.

"O zaman anlaştık." Elena doğruldu. "Başka bir şey var mı?" Bunu söyleme şekli beni sertleştirdi. Beni kovuyor muydu?

Ayağa kalkmak üzereydi ki ben elimi salladım. "Konuşmamız bitmedi."

Şaşırmış görünüyordu ve şaşırın sadece o değildi. Beni terk ediyordu. Her zaman terk ediyordu ve bu beni çileden çıkarıyordu. Beni seviyordu. Beni seviyordu ve... bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Wildflower Canyon'a hiç gelmemeliydim. Buraya gelmek bir hataydı.

Keşke uzak durabilseydim... keşke yapabilseydim.

Buradaki hava bir doğruluk serumu gibiydi, beni gerçekte ne olduğuma ve ne istediğime kadar soyuyordu. Nash'in işlerini halledebileceğimi, çiftliği satabileceğimi ve buradan tertemiz gidebileceğimi düşünerek geri dönmüştüm. Geçmiş, ona ve Elena'ya olan hislerimi onunla birlikte gömebileceğimi düşünmüştüm. Ama artık istemiyordum. Elena'nın atları, özellikle de sevdiği Whiskey Rush'ı satmasını istemiyordum. Hunt'ın toparlanıp gitmesini istemiyordum. Bu topraklara hayatlarını veren insanların topraklarını kaybetmesini istemiyordum.

Ve belki de en kötüsü, ben de kaybetmek istemiyordum.

Bunun bir iş olduğunu sanmıştım ama Wilder Çiftliği bundan daha fazlasıydı. Bu bir tarihti, mirastı, her karış toprağında kan ve ter vardı. Kahve ve eyer derisi kokusunun yoğun olduğu sabahlardı, şafaktan önceki seslerin alçak mırıltısı ve uzaktan seslenen sığırların sesiydi. Toynakların toprağa vurduğu ritim, eski ahır odunlarının gıcirtısı ve iyi aşınmış bir eyerin sıcaklığıydı. Yatakhanedeki akşamlar, viski eşliğinde oynanan poker oyunları, kelimelerden çok toprakla konuşan adamlar arasında takas edilen hikayelerdi.

Bu yer beni şekillendirmişti, ona sırtımı dönmek için elimden geleni yaptığım zamanlarda bile. Kendimi buraya ait olmadığımı inandırdığım zamanlarda bile.

Acaba yaptığım her şey -Piper'la anlaşma, satış planları- bir tiyatro muydu? Çok fazla önemseydiğim için umursamadığımı kanıtlamanın bir yolu.

Bu epifaniyi daha fazla düşünmeden Fiona ofise geldi. Üzerinde siyah ipek pijama şortu ve atlet vardı. "Duke, yatağa gel."

Sonra Elena'yı fark etmiş gibi yaptı. "Oh... toplantı için biraz geç değil mi?"

"Ona uğramasını ben söyledim," diye açıkladım.

Fiona bana yaklaştı ve bir iddiası olduğunu bildiğim için Elena'ya *gitmesini* söyler gibi kucağıma oturdu.

Fiona'yı uzaklaştırmak istedim ama sonra Itzel'in sözlerini tekrar duydum:

"...

Sevdiğin adamı başka bir kadınla izlemek çok zor."

"Elena, lütfen Fiona'ya az önce onun davranışları hakkında dile getirdiğin konuları anlat-"

"Benim neyim?" Fiona haykırdı ve alay etti. "Burada çalışan kim lan, işveren kim?"

Elena'nın dudakları sanki *"Peki bebeğim, neden sen söylemiyorsun?"* der gibi hafifçe kıvrıldı.

"Sinirlenmeden önce sözümü bitirmeme izin verir misin tatlım?" Kibarca söyledim ve Fiona bana sarıldı.

"Elena, bazı endişelerinden bahsetmiştin. Bence bunları doğrudan Fiona'yla konuşman en iyisi."

Bu büyük bir haksızlıktı ama ben daha tartamadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Elena'yı mı sınıyordum? Ya da kendimi? Ya da Fiona'yı? Yoksa ne halt yediğimi bilmediğim için bocalıyor muydum?

Elena gözlerini kıstı. "Bunu yapmamı istediğini sanmıyorum Duke."
Fiona Elena'ya döndü, sesi keskindi. "Ben istiyorum."

Elena kaşlarını kaldırarak bana baktı ama şaşırdıysa bile belli etmedi.
"Pekâlâ. Bu sabah odanı temizleyen Allison'a havlularını değiştirmedeği için bağırıydın-"

"O aptal amcık işini nasıl beceremediğinden şikâyet etmeye mi gitti?"

"Sorun da tam olarak *bu zaten*," diye belirtti Elena.

Elena devam ederken Fiona'nın kucağında kaskatı kesildiğini hissettim.
"Dün gece Ben'e tembel pislik dedin çünkü bu sabah senin için atları eyerleyemeyeceğini söyledi. Dışçı randevusu vardı ve şehirde olması gerekiyordu."

Fiona'nın köpüren öfkesiyle karşılaştırıldığında, Elena'nın soğuk sakinliği daha da fark ediliyordu.

"Fiona, burası çalışan bir çiftlik, tatil köyü değil. Buraya *senin* ihtiyaçlarını karşılamak için gelmedik; çiftlik için buradayız. Ally evle ilgileniyor ve Itzel ile Bayan Patsy'nin çiftlik çalışanları ve kovboylar için yemek yapmasına yardım ediyor." Elena daha sonra konuşmayı kesti ve usulca gülümsedi.
"Çiftlikte çalışan insanlara nasıl davrandığınıza dair elimde birkaç örnek daha var ve bu kabul edilemez."

Fiona'nın çenesi gerildi. "Bu ne cüret-"

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, Wilder Çiftliği benim işverenim. Siz Duke Wilder'ın bir arkadaşısınız, kendisi resmi olarak çiftliği devralmadı ve yarın vasiyet okunana kadar da devralmayacak. Ve o zaman bile, bizim işverenimiz değilsiniz. Öyle olsaydınız, burada çalışan her erkek ve kadının işi bırakıp gideceğini garanti edebilirim."

Kız arkadaşımın yeni bir tane koparılmasından hoşlanmamam gerekiyordu ama hoşlanıyordum çünkü Fiona'nın kekelemesine kıyasla Elena'nın konuşması çok güzeldi. Ayrıca Fiona'nın bu şekilde davranmasından bıkmıştım. Her zaman sadece kendisinden daha güçlü olanlara saygı duyduğunu biliyordum - burada dinamikler o kadar net değildi ve aslında Elena ve Hunt'tan daha fazla güce sahip olduğunu düşünüyordu. Ama değildi. Burayı onlar yönetiyordu.

"Duke, umarım bundan sonrasını sen halledersin." Elena ayağa kalktı.
"Kız arkadaşınla bu konu hakkında konuşurken kendimi rahat hissetmiyorum." Sonra şapkasını Fiona'ya doğru eğip başına koydu, döndü ve tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gitti.

"O lanet olası kaltak, ne cüretle-"

"Kapa çeneni, Fiona," diye emrettim.

Gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Affedersiniz?"

Hiç tereddüt etmedim. Onu yere bıraktım ve ayağa kalktım. "Her şeyden önce, ben toplantıdayken gelip kucağıma oturarak ne halt ediyorsun?"

"Toplantı mı?" Fiona ayaklarını bulana kadar yalpaladı. "Sen benim erkek arkadaşımın ve-"

"Az önce sana söylediklerini anladığını bilmem gerekiyor. Öyle mi?"

Fiona başını salladı, hâlâ ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. üzerinde.

"Çiftlik çalışanları, evdeki personel, Itzel, hiçbiri

Sen." Gözlerinin içine baktım. "Senden insanlara saygılı davranmanı bekliyorum... *tüm insanlara.* Eğer bunu yapamıyorsan, geri dönüp toparlanabilirsin. Wilder Çiftliği projesini ben devralırım, sen de Dallas'tan çalışırsın."

"Beni bu yüzden mi kovuyorsun?"

Son birkaç günün yorgunluğunun kemiklerimin derinliklerine yerleştiğini hissettim. "Eğer insanlara saygılı davranmayacaksan, seni fazla kullanamam."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra ifadesi değişti. "Biliyordum," diye tısladı.

Kaşlarımı çattım. "Neyi biliyordun?"

Gülüştü acı ve keskindi. "O çiftçi kızla aranızda bir şeyler olduğunu, değil mi?" Bir adım daha yaklaştı, sesi yükseldi. "İtiraf et, Duke. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun çünkü bunu görebiliyorum ve bu beni öldürüyor."

"Bağırma," diye uyardım, sesim düzdü.

Daha birkaç gün önce bu kadına ilgi duyarken nasıl olmuştu da şimdi sadece kızgınlık ve sağlıklı bir dozda iğrenme hissediyordum?

Fiona sertçe yutkundu. "Özür dilerim. Ben sadece-" İçini çekti. "Kendimi kaybettim."

Uzun bir süre onu inceledim ve sonra "Bu senin son şansın" dedim.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Çiftlikteki insanlarla, bu topraklar hakkında senden ve benden daha çok şey bilen insanlarla çalışmayı öğrenmen gerektiği anlamına geliyor. Köprüleri yakmana değil, inşa etmene ihtiyacım var. Kendisi için çalışan insanlara pislikmiş gibi davranan lanet olası bir klişe gibi davranmayı bırakmanı istiyorum."

Fiona şaşkın görünüyordu. "Ben hep böyleydim. Wildflower Canyon'a geldiğinden beri aniden değişen ben değilim Duke; o *sensin.*"

Ironwood Development Group'ta -şirketimde- Fiona'yla birlikte çalışan insanlarla konuşup onun hakkında ne düşündüklerini öğrenmek için aklıma bir not aldım. Bu tek seferlik bir şey değildi. Fiona bana rapor veriyordu ve onunla ilişkim iyiydi, ama sonra çıkmaya başladık ve şimdi gördüğüm kişi sıradan bir şekilde bile çıkabileceğim biri değildi. İçimdeki Kır Çiçeği Kanyonu havası mı konuşuyordu?

"Belki öyle, ama bu senden ne istediğimi değiştirmez."

"Peki ya biz?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bu bir iş Fi. Nasıl çalıştığımı biliyorsun."

Biliyordu ama dediği gibi değişmişim; bu lanet çiftlik, adımımı attığım andan itibaren beni değiştirmişti.

Fiona elini göğsüme koydu. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Dediğim gibi, bu bir iş; kişisel değil," diye geçiştirdim.

Fiona rahatlamış görünmüyordu. Çünkü o da benim gibi biliyordu *ki biz* çoktan bitmiştik.

elena

I iyi bir ateş yakmıştı.

Ne çok büyük, ne çok küçük; sadece beni sıcak tutacak kadar, s a d e c e karanlığı uzak tutacak kadar. Alevler alçaktan titriyor, ışıkları açık araziye uzun gölgeler düşürüyordu. Üstümde, gökyüzü sonsuz bir siyahlık içinde uzanıyordu ve yıldızlarla dağılmıştı.

dokundum.

Dizlerimi yukarı çektim, kollarımı onlara doladım ve kıvılcımları izledim.

Telefonumu yatakhane de bırakmıştım. Rahatsız edilmek istemiyordum. Bir zamanlar kimse nereye gittiğimi bilmeden dolaşabiliyordum ama beş yıl önce Nash'e güney sırtına, manzarayı bozmadan iyi bir sinyal yakalayabilecek kadar yükseğe küçük bir baz istasyonu kurmaktan başka seçeneğimiz olmadığını söyledim. Onu ikna etmem tam bir yılımı aldı ve sonunda ikna ettiğinde de bunu isteksizce yaptı. Modern çiftliklerin çoğu

-Ana binalarda sinyal güçlendiriciler, acil durumlar için uydu internet ve cep telefonu hizmetinin hala kesik olduğu bölgeler için telsizler. Burada bile, bağlantıda kalmadan bir iş yürütemezdiniz.

Ama acil bir durum olursa Ben ya nehir kenarında ya da *burada* olacağımı biliyordu.

Nehir kenarı gibi burası da önemliydi. Hayatımın dönüm noktaları hep bu çiftlikte oldu. Duke burayı sattığında ve Dream Ridge'de bir motel olduğunda, bu geçmişi silecek miydi?

Buraya *Dream Ridge* adını vermiştim çünkü Duke ve ben burada birlikte bir gelecek hayal etmiştik. O çiftliği işletecek, ben de ona yardım edecektim.

atları.

Şimdi çiftliği satıyordu ve ben de değerli atlarımı satmasına yardım ediyordum. Paramın olmaması berbat bir şeydi çünkü param olsaydı hepsini satın alırdım. Maverick'in birkaçını, özellikle de Whiskey'i alacağını biliyordum çünkü onu sevdiğimi biliyordu. Bunu benim için yapardı. Tüm çapkın davranışlarına rağmen Maverick iyi bir adam ve arkadaştı. Beni yanlış anlamayın, eğer onun için bacaklarımı açsaydım, lateks prezervatif takmış olarak orada olurdu, ama atımı satın almasının nedeni bu değildi - bunu arkadaş olduğumuz için yapacaktı. Bende kendinden bir şeyler gördü. Sıfırdan geldi ve bir juggernaut inşa etti.

"Benim şansım yoktu... ve bu işte kadın olmak berbat bir şey." Ona hiç benzemediğimi, çünkü öyle olsaydım Nash için bok gibi bir maaşla çalışmak yerine kendi at programını yürütüyor olurdum.

Ayak sesleri kafamı kaldırmama neden oldu.

"Ben, yanan ne?" Elleri ceplerinde, ateş ışığına doğru adım attığında sordum.

"I..." Omuz silkti. "Patron o."

Başımı salladım. Duke ona nerede olduğumu söyletmişti ve Ben de onu buraya kadar getirmişti, *'Hey burası çocukken seviştığınız sırt'* diyebileceğini bilmeden."

Duke'ün Ben'in arkasındaki silueti geceyi keskin bir şekilde kesiyordu.

"Duke, bu sefer gerçekten bu gece için işim bitti." Kız arkadaşına nasıl davrandığım konusunda bana zorluk çıkarmak istiyorsa, kucağındaki kızın görüntüsünü, ellerini beline koyuşunu, ona sarılışının tescilli şeklini silinceye kadar beklemesi gerekiyordu.

"Teşekkürler, Ben. Ve iyi geceler." Duke çocuğu omzundan alkışladı ve ateşe doğru yürüdü.

Ben nefesinin altında ıslık çalarak uzaklaştı. Duke kendini yanımdaki çimlerin üzerine bıraktı. Çok yakın değildi ama uzak da değildi.

Uzun bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Sonunda sessizliği o bozdu. "Özür dilemeye geldim."

"Yine mi?" Ona bakmadım, sadece ateşe baktım. "Bu sefer seni zor durumda bıraktığım için."

"Ama sen istedin," diye hatırlattım ona. "Bilerek yaptığın, beni rahatsız etmek için yaptığını çok iyi bildiğin ve başardığın bir şey için özür dileyemezsin."

"Beni suçlayabilir misin?"

Başımı hafifçe çevirip bakışlarıyla buluştum.
Sırıttı. "O kadar içine kapanıksın ki sürekli Elena'mla tekrar buluşmanın yollarını arıyorum."

Benim Elena'm!

"*Senin Elena'n öldü.*" Ateşe bakmaya geri döndüm. "Ona fahişe dediğin ve verdiği hizmetler için para fırlattığın gün öldü."

"Kızgındım."

"Bu da başka bir özür mü?" Merak ettim, geçmişin tırnaklarının şimdi beni parçalamasına izin vermemek için elimden geleni yapıyordum.

"*Sen de annen gibi bir fahişesin. Plan neydi, ha? O babamı beceriyor, sen de beni mi beceriyorsun? Sonra ne olacaktı? Büyük, mutlu bir aile mi olacaktık?*"

"Benden ne istediğini bilmiyorum," diye mırıldandı.

Şimdi onunla yüzleştim ve bana bakmasına izin verdim, bunu açıkça belirtmek istiyordum. "Senden *hiçbir şey* istemiyorum."

İçini çekti.

"Fiona davranışları için özür diliyor."

"Eminim öyledir." Ses tonumdaki güvensizliği engelleyemedim. "Ally'yle konuşabilirse çok memnun olurum."

"Bunu yapmayabilir."

"O zaman gerçekten üzgün değil, değil mi?"

Duke elini yüzünde gezdirdi. "Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"T a n r ı aşkına, Duke!" Gerçekten ve tamamen yorgun bir halde
h a y k ı r d ı m .

"Bunu zorlaştıran ben değilim. Zorlaştıran *sensin*. Seninle konuşmuyorum bile. Ne istersen yapıyorum. Cenazeye gelme diyorsun, gelmiyorum. Toparlan ve git diyorsun; bunu yapmak için hazırlanıyorum. Fikrini değiştirip atları sat diyorsun, '*Hay hay patron*' diyorum. Kız arkadaşın sığırları sat diyor, ben de *tabii* diyorum. Uçurumdan atlamasam bunu daha kolay yapamazdım. Beklediğin bu mu? Kendimi öldürmemi mi?"

Son kısmı bağırarak söylüyordum çünkü on yıl önce bir an tam olarak bunu yapmaya çalışmışım.

"Elena, hayır." Omzuma yatıştırıcı bir el koydu. Elini geri çektim.

"Beni takip ediyorsun, benimle konuşmak istiyorsun, sen... ne arıyorsun?"

"Seni merak ediyorum," diye itiraf etti.

"O zaman merakını gidermeme izin ver," diye ısırdım. "Yirmi sekiz yaşındayım. Bekâрім. Hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Genel olarak

dışarıdan gelenlerle takılıyorum. Burada Wilder Ranch için, başka bir yerde çalışsam alacağım ücretin yaklaşık üçte birine çalışıyorum."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Hangi kısmını?" Ben de sordum. "Dışarıdan gelenlerle yatmak mı, yoksa burada standartların altında bir ücretle çalışmak mı?"

"İkisi de."

Beni dikkatle izliyordu, gözleri dalgalanmıyordu.

"Yerlilerle yatmıyorum çünkü uzun ya da kısa vadeli ya da herhangi bir bağlılık aramıyorum. Bir kaşıntım var. Kaşınıyorum. Binecek bir adam bulmak zor değil."

Tısladı.

Gözlerimi devirdim. "Burada önce annem için kaldım, sonra annem Nash'e bakmamı istediği için ve şimdi... çünkü atları doğru alıcılara satmak istiyorum ve sonra *gideceğim*."

Bir sessizlik daha. Garip değil, sadece ağır.

Bir süre sonra "Değişmişsin," dedi.

Bu sefer gülümsedim ama gülümsememde sıcaklık yoktu. "Sen de değiştin." "Aynı şekilde değil."

"Hayır," diye onayladım. "Aynı şekilde değil."

Kollarını dizlerinin üzerine koyarak kaykıldı. "Nasıl değiştiğimi düşünüyorsun?"

"Artık bu topraklara ait değilsin."

Yanımda hareketsiz kaldı. Bir süre sonra, "Ben hiçbir zaman sen ve Nash gibi olmadım," dedi.

"Bu doğru değil. Bir zamanlar burayı seviyordun. Bir zamanlar babanı sevmiştin."

"Bir zamanlar," diye kabul etti. "Cenazede olmadığın için kendimi suçlu hissettim."

Yutkundum ve tekrar alevlere baktım. Nash'in nereye gömüldüğünü bilmiyordu ve bu konuda kendimi suçlu hissediyordum ama Nash'in son arzularını mahvedecek kadar değil. "Sorun değil."

"Ben öyle düşünmüyorum."

Cevap vermedim. Söylenecek ne vardı ki?

Oturduk, ikimizin de sırtında çok fazla yük vardı ve ikimiz de bunları boşaltmak istemiyorduk.

Bir yumuşama mı? Kavgı etmeyi bırakmış mıydık?

Bir süre sonra Duke kendini ayağa kaldırdı. "Sizi yalnız bırakayım."

Karanlığın içinde kaybolup uzaklaşmasını izledim.

Tekrar yalnız kaldığımda ateşe baktım, etrafımdaki ucsuz bucaksız boşlukta tek ses közlerin çıtırtısıydı.

Sorduğu soruyu tekrar düşündüm.

Neden hâlâ buradaydım? Annem istediği için burada olma alışkanlığımın dışında hiçbir fikrim yoktu.

Atları ve sığırları satmak sadece bir bahane miydi? Gerçekten Duke yüzünden mi buradaydım? Bu düşünce içime işledi ve bundan nefret ettim - gerçeğinden nefret ettim, kendimi zavallı, aşk acısı çeken bir aptal gibi hissetmeme neden olmasından nefret ettim.

Ama bağımlılıkları kırmak kolay değildi.

Bir şeyin peşinden koşmanın, seni mahvedeceğini bildiğin halde onu arzulamanın ne demek olduğunu biliyordum. Herkesin kötü alışkanlıkları vardı, benimki de Duke Wilder'dı.

Dük

TÇiftlik evi sessizdi, bir fırtınanın yaklaşmakta olduğu bilgisiyle ağırlaşmıştı ve büyük olacağını biliyordunuz çünkü sürü ürkmüştü ve arazi nefesini tutmuştu.

Herkes vasiyetin okunması için *büyük* odada toplanmıştı -ki herkes oraya böyle diyordu çünkü tahmin etmek için puan yok, devasaydı.

Burası resmi oturma odasıydı, çoğunlukla el değmeden duran, partiler, az önce yaptığımız gibi cenazeler ya da bu durumda bir vasiyetin okunması için ayrılmış olan odaydı. Tavandan tabana pencereler manzarayı çerçeveleyip, nehre doğru uzanan ve suları hızla akan bahçeye açıyordu. Ötede, baharın ilk kıpırtılarına rağmen zirveleri hâlâ karla kaplı Colorado dağları yükseliyordu. Hayatta hepimizin sahip olduğu tek garanti olan ölüm kadar doğal bir an için nefes kesici, evcilleşmemiş bir fon.

İnsanlar dağılmıştı. Bazıları oturuyor, bazıları ayakta duruyordu. Elena herkesten uzakta, uzun bir pencerenin yanında duruyordu. Sırtı Nash'in avukatının vasiyetini okuyacağı masaya dönüktü.

Fiona elini bacağıma koydu. Bir aşk koltuğuna oturduk, sadece ikimiz, masaya bakıyorduk: Kral ve Kraliçe, kraliyet çifti. Ne de olsa resmi olarak meshedilecektim. Herhangi bir sürpriz olmadığını biliyordum. Nash vasiyetini değiştirip her şeyi bir başkasına vermemişti; hayır, bana geleceğini biliyordum, uzun süreli çalışanlarına yapılan vasiyetler hariç hepsi, kesinlikle Hunt'a... belki Elena'ya?

Şömine büyük odayı ısıtırken etrafıma bakındım. Dağınık bir grup insan vardı. Aile, arkadaşlar, kovboylar, çiftlik sahipleri -bu topraklara bakan insanlar- ve davetsiz misafirler, Fiona ve ben.

Annem, kendisi için çok stresli olduğunu söyleyerek okumaya katılmayı reddetmişti ve ben de rahatlamıştım. Elena'yı yine kapı dışarı etmem gerekecekti ve bunu yapamazdım çünkü babamın en eski arkadaşlarından biri, yarı kovboy, yarı avukat, Nash Wilder'ın yasal işlerini halletmesi için güvendiği tek adam olan Mac takma adlı Jack McCready, Elena, Hunt ve benim orada olmamız *gerektiğini* açıkça belirtmişti.

"Neden burada bu kadar *çoklar*?" Fiona mırıldandı.

"Onlar derken, bu çiftliği ayakta tutmak için elleriyle çalışan insanları mı kastediyorsun?" Sabrım tükenmeye başlamıştı. Burayı bu hale getirmek için ter döken ve saatlerini harcayan kadın ve erkekleri küçümsemesi beni olması gerekenden çok daha fazla kızdırmıştı. Ve bu bambaşka bir berbatlıktı çünkü daha bir hafta önce ben de onun gibiydim. Buraya bir sayfadaki rakamlar, çözülmesi gereken bir sorun, kapatılması gereken bir anlaşma olarak bakmıştım. Ama bu topraklara tekrar ayak bastığım anda, toprakla yeniden bağ kurdum, botlarımın altındaki toprağı hissettim, atların ve samanın kokusunu aldım, sanki fırsat kolluyormuşum gibi içimden saygı aktı.

"Neden bu kadar hassassın?" Fiona kelimeleri sertçe söylerken gülümsedi.

Kimse onun kızgın olduğunu anlamazdı ama kızı gındı. Dün gece seks yapmaya çalışmıştı ve ben de ona yorgun olduğumu söylemiştim. Ben... onunla birlikteydin. Ve gerçek şu ki başka bir kadın istemiyordum. *Elena*'mı istedim. Konuş

bir terapistte ihtiyacım var! Her türlü berbat durumdaydım.

Mac oturdu ve sessizlik bir şekilde daha da sakinleşti. Önündeki kâğıtlara baktı, yüz ifadesi kızgın bir boğa ile çingiraklı yılanı bakan yaşlı bir tazi arasında bir yerdeydi; dikkatli, yorgun ama gerekirse saldırmaya hazırды.

"Pekâlâ, hadi başlayalım."

"Bu çok açık sözlü." Fiona bana doğru eğildi ve fısıldadı.

Mac basmakalıp lafları sevmezdi; buralarda kimse sevmezdi.

"Eminim sizi bekleyen bir yığın iş vardır." Odaya baktı ve sonra bakışları bana kaydı. Beni onaylarcasına başını salladı.

Yaşlı bunak benden memnun değildi. Bana.... babamın.... onun babasının ve onun babasının yerini sattığım için *ahmağın* teki olduğumu söylemişti.

Ona demek istediğini anladığımı ve Nash çiftliği başkasına vermediği sürece seçimin bana ait olduğunu söyledim. Kabul etti ama benim *saygısız bir pislik* olduğumu düşündüğünü söyledi.

Mac, Nash'in son sözlerini serbest bıraktı. Listeyi gözden geçirirken Nash'in herkesi düşündüğünü, onlara saygı gösterdiğini fark ettim.

Cal için bir cep saati, Nash'in her zaman taşıdığı. Roy için bir eyer, her zaman ödünç aldığı ve asla geri vermediği eyer. Başka hediyeler ve vasiyetler de vardı, hepsi de düşünceli ve sevgi doluydu.

"Nokoni Red Clay'e Winchester tüfeğimi bırakıyorum. Onunla seni avlayabileceğimi hep söyledim ve haklıydım da. Ama ben artık burada olmadığımı göre, sanırım sonunda en iyi olma şansını yakalayacaksın."

Odada birkaç kıkırdama dalgalandı.

Nokoni gülümsedi, gözleri nemliydi. Arkadaşını özlediğini biliyordum.

"Karım Gloria'ya, daha önce müşterek kiracı olarak sahip olduğu, konutu, kişisel banka hesapları ve aracı dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere tüm varlıkların tam mülkiyetini miras bırakıyorum. Bu varlıklarla ilgili ödenmemiş borçların tamamı karşılanmıştır. Ayrıca, almakta olduğu aylık maaş, kendi adına kurulan ve oğlumuz Duke Wilder tarafından yönetilen bir vakıf aracılığıyla finanse edilerek ebediyen devam edecektir."

Nash'in annemle ilgileneceğini biliyordum ve ilgilendiği için de mutluydum. Nash bakmazsa benim bakacağımı söylediğim halde endişelenmişti -ve vakıf fonumu ve işimin başarısını göz önünde bulundurursak bunu yapabiliirdim- ama yine de endişeleniyordu. Bunun geceleri daha rahat uyumasına yardımcı olacağını umuyordum.

"Hunter Blackwood'a, güneydoğu bölgesinde yer alan, kaliteli otlaklar ve güvenilir bir su kaynağı içeren iki bin dönümlük bir araziyi miras bırakıyorum. Hunt, her zaman kendine ait bir yerin olmasını istediğini söyledin, artık buna sahipsin."

Hunt hareket etmedi, nefes almadı, sadece önüne baktı. Sonunda konuştu, sesi sertti. "Orospu çocuğu."

Mac hüznle sırttı. "Evet, öyleydi."

Hunt başını salladı, zorlukla yutkundu ve sonra ellerine baktı. Bilmiyordu, fark ettim ve duygulanmıştı çünkü bu Nash'in onu akrabası olarak kabul etme şekliydi çünkü babam ona Hunt'ın ne kadar isterse istesin asla isteyemeyeceği bir şeyi vermişti.

Elena gülümsüyordu, kollarını kavuşturmuştu ve duruşu rahattı. Şapkası yanındaki yan masanın üzerindeydi. Mutlu görünüyordu. Tekrar, Hunt'la birlikte olup olmadıklarını merak ettim...? Hayır, bu mümkün değildi.

Mac bir sonraki sayfaya geçti. "Nash sana bir mektup bıraktı Duke, ama yüksek sesle okunmasını istiyor."

Boğazım düğümlendi. Fiona elimi tuttu ve ben de ona izin verdim ama baktığım kişi Elena'ydı. Bakışlarımı karşıladı ve bana küçük, sabit bir gülümseme sundu. Ve her nasılsa, bu sessiz güvence içimde bir şeyleri Fiona'nın yapabileceğinden daha fazla yatıştırdı.

Hunt ayağa kalktı ve yanıma geldi, eli omzumdaydı. Nokoni bana başını salladı. Cal ve Roy benimle birlikte olduklarını göstermek için ellerini kalplerinin üzerine koydular. Yakında işsiz bırakacağım tüm bu insanlar beni destekliyordu.

Mac boğazını temizledi ve söze başladı: "Duke, bunu benden nefret ederek dinlediğini biliyorum. Belki de buna hakkın var. Ama umarım içinde bir yerlerde benim senin baban olduğumu ve her zaman da öyle kalacağımı hatırlıyorsundur. Ve seni seviyorum. Buna inanmak zorunda değilsin ama bu onu daha az doğru yapmaz."

Oda bulanıklaştı. Çenemi kilitledim ve yüzümü boş tuttum. Elimini Fiona'dan çektim. Bu doğru gelmiyordu. Fiona'yı istemiyordum. Elena'nın elimi tutmasını istiyordum. *Onu* yanımda istiyordum.

Mac okumaya devam etti. "Çiftlikle ne yapacağını bilmiyorum, oğlum. Belki satarsın, belki satmazsın. Belki gidersin, belki de geri dönersin. Ama umarım geri dönersin. Umarım buranın ne olduğunu, her zaman ne olması gerektiğini görürsün - *senin*."

Düzensiz nefes aldım. Göğsüm ağrıyordu.

"İyi bir baba değildim. Hatta berbat bir babaydım. Ama sende benden kalan bir şey varsa, umarım o da bir şeyin ne zaman tutunmaya değer olduğunu bilen parçadır."

Gözlerimi kapattım ve sonra Mac son kısmı okudu - kalbimi ikiye bölen kelimeleri. "Annene iyi bak. O seni hep sevdi. Şimdi sahip olduğu tek şey sensin."

Lanet olsun ona! Bunu söylediği, nasıl olsa yapacağımı bildiği halde benden bunu istediği için lanet olsun ona... Annemi düşündüğünü bana bildirdiği, ondan daha az nefret etmemi sağladığı için lanet olsun ona.

Mac kalan kâğıtlara göz gezdirdi, gözlüklerini düzeltti. Bir zarf aldı ve havaya kaldırdı. "Senin için bir mektup var, Elena. Yalnız okuyacaksın."

Tepki vermedim, şoku belli etmedim. Ona hiçbir şey bırakmamıştı. -En azından parasal bir şey yoktu. Ve nedenini biliyordum. Eğer öyle olsaydı, ben kendimi kaybederdim çünkü annem de kendini kaybederdi. Yine de, bu kadın - oturan kişi

Wilder iftliği'nin h    ayakta durmasının, bana miras kalacak bir Şeylerin, milyonlar değerinde bir Şeylerin olmasının sebebiydi. Babama bir kız evlat gibi bakmıştı, hak etmediği halde, ona karşı nank  r ve acımasız bir piç olduğu halde.

Bunun adaletsizliği içimi tırmaladı ama onu bastırdım.

O daha fazlasını hak etmiyor.

Hak etmiyordu. Ama bu s  zlerin ii boştu   nk   gerçek şuydu ki, ben de tıpkı annem gibi k   k d  ş  n  yordum. Ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

"Mektupta ne olduğunu d  ş  n  yorsun?" Fiona y  ksek sesle d  ş  nd  . Birkaç nefes alış veriş oldu.

Herkes d  n  p kız arkadaşıma baktı; bazıları tiksinti, bazıları şok içindeydi. Burada kendi sığırlarınızı damgalayıp kendi işinize bakardınız.     bir adamın   zel mektubunu sormak merak değildi, ait olmadığı yere burnunu sokmaktı.

Mac zarfı bir kenara koydu. Elena kımıldamadı. Duruşu değişmedi. H    *asil* ve kontroll  yd  . Çok etkileyiciydi!

Sonunda Mac s  ylenmesi gereken son Şeyi s  yledi. "Geri kalan her Şey, her Şey oğlum D  k Patrick Wilder'a ait."

Bu onun varisi olarak benim hakkımdı ama yanlış, acı ve asitli hissettiriyordu. "Bunun için Tanrı'ya ş  k  rler olsun," diye mırıldandı Fiona.

"Tanrı aşkına." Ona ters ters baktım. "*Konuşmayı kes.*"

Odada bazı kıs kıs g  l  şmeler oldu   nk   bu noktada herkes kadınının çenesini kapatmasını istiyordu. Çiftlik   lkesinin y  ntemlerini anlamıyordu.

Ama anlamasına gerek yok Duke. Burayı satıyorsun.

elena

O Okuma bittikten sonra herkes ayrıldı. Mac'in de dediği gibi, insanların ulaşmaları gereken şeyler vardı.

Burası yoğun bir çalışma çiftliği idi; Itzel, görünüşe göre Fiona'nın ısrarı üzerine bir masa kurmuş olsa da, oturup lanet olası ikindi çayı ve parmak sandviçleri yiyecek vaktimiz yoktu. Itzel, Fiona'ya işleri bu şekilde yapmadığımızı söyleme zahmetine girmemişti ve öylece kabul etmişti.

Kimse yiyeceklere ya da içeceklerle dokunmamıştı.

Şampanya mı? Gerçekten mi? Bu kadın mutlu bir buluşma ile birinin son arzularının okunması arasındaki farkı bilmiyor muydu?

Neyse ki Fiona, Duke ondan çenesini kapamasını istediğinde sinirlenerek oradan ayrılmıştı. Biri onu susturmak için patlatmadan önce bunu yapmasına sevindim çünkü çenesinin telle kapatılması gerekiyordu.

Bu kadından sadece Duke'la birlikte olduğu için değil, aynı zamanda insanlara nasıl saygılı davranılacağını bilmediği için de hoşlanmıyordum.

Nash'in bana bıraktığı mektupta ne yazdığını neden umursuyordu ki? Nash'le olan işim hakkında hiçbir şey bilmiyordu - bu kişiseldi, özeldi ve sahip olduğu küstahlık çok çirkindi.

Toz duman dağılmış, sesler azalmış ve sadece Mac, Hunt, Duke ve ben kalmıştık. Ayakta kalan son *adamlar* mı?

Mac'in bir elinde şapkası, diğerinde zarf vardı. Bana uzattı, ben de aldım. Hiçbir ağırlığı yoktu ama yine de şimdiye kadar tuttuğum en ağır şey gibi hissettiriyordu.

Hunt beni izliyordu, gözlerinin ardında endişe titreyordu. "Arkadaş ister misin?"

Başımı salladım. "Bunu yalnız yapmamı söyledi." Hunt gereksiz yere, "O öldü," diye belirtti.

Duke ya da Hunt'a bakmadım; tanıdığım tek baba olan adamdan gelen zarfı sıkıca kavradım. İyi ya da kötü, yanlış ya da doğru, Nash Wilder benim koruyucu meleğim olmuştu.

"Evet, Hunt, biliyorum."

İtiraz etmedi. Duke tek kelime etmedi.

Büyük odadan çıkıp vahşi doğaya adım attım, rüzgâr tenimi serinletiyordu. Otağa doğru ilerledim, Whiskey'i eyerledim ve onu gezintiye çıkardım. Nash ve annemle birlikte mektubu okuyacaktım. Uygun görünüyordu ve annemin desteğine ihtiyacım olacağını biliyordum. Mektubu bana istediğim şekilde vermemiş olabilirdi ama Nash'e olan sevgisi ile bana karşı olan sorumluluğunu dengelemek için elinden geleni yapmıştı.

Yirmi dakikalık iyi bir dörtnaldı. Hıza ihtiyacım vardı. Rüzgara ihtiyacım vardı. Ve Whiskey, her zamanki gibi, elinden geleni yaptı.

Atımı yaşlı pamuk ağacının yanındaki otağda bıraktım ve rahat nefes alabilmesi için yularını gevşettim. Başını salladı, hala enerji doluydu. Onu sertçe okşadım. "Sakin ol oğlum. Geri döndüğümüzde sıkı at bineceğiz."

Altımdaki soğuk toprağı hissederek yere çöktüm ve zarfı yırtarak açtım. Nash'in el yazısı da kendisi kadar kabaydı; sivri uçlu eğimler ve sert vuruşlar vardı, sanki kelimeleri yazmak yerine oymuş gibiydi.

Sertçe yutkundum ve okumaya başladım.

Elena,

Beni affetmeni beklemiyorum. Sana hiçbir sebep göstermedim.

Şimdiye kadar Mac vasiyeti okumuş olmalı. Sana hiçbir şey bırakmadım. Beklediğinden değil. Biliyorum. Çiftliği kurtarmak, büyümesine, gelişmesine ve gurur duyulacak bir yer haline gelmesine yardımcı olmak için yaptıklarından dolayı bir kısmını hak etsen de parayı hiç umursamadın.

Sana hiçbir şey bırakmadım çünkü bırakamazdım. Duke onaylamazdı. Gloria buna izin vermezdi. Bu sana haksızlık mı? Lanet olsun güzel kız, herkes sana haksızlık etmekten başka bir şey yapmadı.

Maria gittikten sonra neden kaldığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben biliyorum. Seni bana bağladı. Bunu tek başıma halledemeyeceğimi biliyordu. Sen benim koruyucu meleğindin. Ama hiçbir zaman senin olmadım, değil mi?

Parmaklarım kâğıdın etrafında sıkıştı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

"Ama sen Nash'tin. Sen benim koruyucu meleğimdin. Bana nasıl toprakla birlikte yaşamak için. Bana çok şey verdin" dedim mezarının üzerindeki haça.

Daha fazla okuyabilmek için gözyaşlarımı sildim.

Sana ne yaptığımı biliyorum. Sen onu sevecek birine ihtiyaç duyan bir çocuktan başka bir şey değilken başarısızlıklarımın acısını senden çıkardığımı biliyorum. Ve sevdim de Elena. Seni sevdim ama öfkem, kederim ve pişmanlıklarımın aramıza girmesine izin verdim.

Rüzgâr yaprakları karıştırarak yön değiştirdi.

Eğer gittiğim gerçeğinde bulunacak bir huzur varsa, o da şu olsun: Umarım mutlu yaşarsın Elena. Umarım Wilder topraklarından daha büyük, Duke ve benim sana çektiğimiz acılardan daha büyük bir hayat bulursun. Ve umarım nereye gidersen git, söylemesem bile seninle her zaman gurur duyduğumu bilirsin. Özellikle de o zaman.

Şimdi senden yine adil olmayan bir şey daha isteyeceğim. Duke bu mektuptan haberdar olamaz. Ona söylemek istediğini biliyorum, Ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermelisin, ama yapamazsın. Ben öldükten sonra bile oğlumu geri istiyorum ve seni kızım gibi sevdiğimi bilirse beni affetmez.

Nash

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. Acı keskin ya da ani değildi; derin, yavaş ve uzun bir süre, bir ömür boyu kemiklerime yerleşiyordu.

Mektubu bir kez daha, son kez okudum, sonra çakmağımı çıkarıp çakarak açtım. Alev kâğıdın kenarını yalayarak onu siyaha boyadı ve Nash'in sözlerini dumana dönüştürdü. Küller toprağa sürüklendi, toprakla, Nash'le, annemle, geçmişle karıştı, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Dük

I Mac'in uzattığı zarfı alıp giderken neredeyse Elena'yı takip edecektim. Ama yapmamam gerektiğini biliyordum. Nash'in isteğine uyacak ve kitabı tek başına okuyacaktı.

"İyi olacak mı?" Mac'i kamyonetine doğru götürürken Hunt'a sordum. Hunt bir şey söyleyemedi Mac, "O her zaman iyidir," diye cevap verdi.

"Öyle mi?" "İyi mi?" diye sordum, çünkü *herkesin* Elena'yı benden daha iyi tanıyor gibi görünmesine ve onu *benden* korumaları gerektiğini düşünmelerine cidden sinirlenmeye başlamıştım.

"Evet, Duke." Hunt, Mac'in kamyonetinin önünde durdu. "O senin hatırladığın kız değil. Bu Elena çivi gibi sert."

Peki, neden beni Fiona'yla gördüğü için nehir kenarında yıkıldı?

Bunun cevabını biliyordum çünkü kimse ona benim gibi zarar veremezdi. -Ve tersi de doğrudu. Kimse bana onun gibi zarar veremezdi. Kimse bana onun gibi ulaşamazdı. Kaybedecek bir savaş veriyordum gibi hissediyordum ve yakında tam da olmaktan korktuğum yerde, onun ayaklarının dibinde, bir köpek gibi nefes nefese, kırıntılar için yalvarıyor olacaktım.

On yıl önce geri dönüp bir pislik olduğum için özür dileseydim beni affederdi ama Hunt'ın deyimiyle bu *çivi gibi sert* Elena, onu hâlâ ne kadar çok istediğimi ima etsem bile taşaklarıma diz çökecekti.

"Çiftliğin senin olduğunu biliyorum ama Piper Novak? Gerçekten mi Duke?" Mac başını salladı, deri çantasını açık kamyonet camından fırlatıp yolcu koltuğuna gümbürtüyle indirirken tiksintisi gün gibi ortadaydı. "Lanet olsun evlat, bir kasırgayı eyerlemeye çalışsan daha iyi edersin."

"Çiftliği satın almak için bazı yatırımcıları bir araya getiriyor."

Bu sözler dilimde ekşimiş gibi hissettirdi, özellikle de Nash'in mirasımı çocuklarım ve onların çocukları için saklamam konusundaki ricasını duyduktan sonra. Çiftliği Hunt'a, Elena'ya, onu kurtaracak herhangi birine verebilirdi -tüm kontrolün bende olmaması için bölebilirdi ama yapmadı. Hepsi benimdi ve bunu nasıl hissettiğimi bilerek, mirasını parça parça satacağımı ve onu mezarında döndürecek bir kâbusa dönüştüreceğimi bilerek yapmıştı.

Burada kimin daha aptal olduğunu bilmiyordum; bir mektupla fikrimi değiştirebileceğine inanan Nash mi, yoksa o lanet mektup yüzünden fikrimi değiştirmeyi düşünen ben mi?

"Kaz'la birlikte çalışıyor," diye homurdandı Mac. Bu bir soru değildi. "Evet."

"Ona dikkat et."

"Neye dikkat edecekmişim?"

Mac kamyonetine bindi ve pencereden bana baktı. "Bir şeylerin peşinde ama ne olduğunu bilmiyorum. En kötülerıyla çalışıyor ama *aynı* zamanda Bree'nin çiftliğini kurtarmaya da yardım etti...."

Bree Keaton'a kısa süre önce vefat eden amcasına ait bir çiftlik miras kalmıştı. Miras vergileri ve mirasla birlikte gelen diğer saçmalıklar düşünüldüğünde, onunki gibi küçük bir çiftliğin borca gömülmüş olması gerekirdi. Ama öyle değildi. Çünkü dedikodulara göre Kaz Chase devreye girmişti.

Mac kaşlarını çatarak elini çenesinde gezdirdi. "Sadece veraset vergileri bile Bree'yi mahvetmiş olmalı. Orası kendi kendine yetecek kadar büyük değildi, hele de borcu varken. Ama bir şekilde muafiyetler, boşluklar, indirimler elde etti - birileri sistemi nasıl çalıştıracağını bilmiyorsa bunlar öylece olmaz."

Kaz'ın nüfuzu ve bağlantıları vardı. Her açıdan oynadı. Bree'nin çiftliğinin kurtarılmasını istiyordu, o yüzden bir yolunu buldu.

"Ama sonra," diye devam etti Mac, gözleri keskin, "dönüp Piper Novak gibi insanlarla iyi geçiniyor? İşin içinde para olsa kendi büyükannelerini bile satacak politikacılarla?"

"Kaz'ın her zaman bir planı vardır," diye mırıldandı Hunt.

"Evet, öyle," diye onayladı Mac. "Asıl soru, gerçekte kimin tarafında olduğu?"

Çiftlik ülkesinde, amaçlar bulanık olduğunda, ne kadar iyilik yaparsanız yapın, güvenmek kolay değildi.

Onun yanından geçip ufka doğru uzanan tozla kaplı yola baktım. Kaz Chase bir gizemdi. Wildflower Kanyonu'nda büyümüş ama sonra yıllarca uzaklara taşınmıştı. Şimdi geri dönmüştü, para içinde yüzüyordu ve insanlar bunu nasıl başardığını tam olarak bilmiyordu.

"Wildflower Canyon'dan olduğu için bizden biri olduğunu mu sanıyorsunuz? Değil!" Mac uyardı. Başını sallayarak Hunt'a döndü. "Memnun oldum. Elena'ya beni aramasını söyle. Georgia'da onun için bir iş ayarladım. Caldwell-"

"Onun için çalışmayacak. Bunu biliyorsun Mac," diye sözünü kesti Hunt. Sadece omuz silkmekle yetinen arkadaşına baktım. "Lyle Caldwell atlarıyla ilgilenmez," diye açıkladı.

"İşte bu yüzden ona ihtiyacı var," diye tersledi Mac arabasını çalıştırırken, aslında konuşmanın bittiğini çünkü kamyonetin ölüler uyandıracak kadar ses çıkardığını söylüyordu.

Wildflower Canyon'a dönmeye hazırlanırken Elena'nın gitmesini istemiştım. Şimdi ise burayı onsuz hayal edemiyordum. Tekrar o çocuk olmuştum; onun yüzüne, kokusuna... ona bağımlı olan çocuk. Bunun olacağını biliyordum. Buna hazırdım. Pişman olmayı, onun büyüüne tekrar kapıldığım için kendimden nefret etmeyi bekliyordum.

Ama etmedim.

Zaman ve mesafe bir zamanlar sahip olduğum yanılsamaları yok etmişti. Yıllarımı Elena'yı annemin hikâyesindeki kötü adam yaparak geçirmiştım - hem onu hem de Maria'yı. Ama gerçek şimdi daha netti. Ailemi yok eden onlar değildi; Nash'ti. Seçimleri o yapmış ve hepimiz bedelini öderken o seçimlere göre yaşamıştı.

Şimdi ise ölmüştü.

Eskiden ona duyduğum öfkenin bir anlamı yoktu. O artık yoktu. Sanki bir yayın sinyali kesilmiş gibiydi.

Bir daha asla onun aramalarını ve mesajlarını görmezden gelmek zorunda kalmayacaktım. Nash'in nasıl olduğunu sormak için Hunt'ı aramak zorunda kalmayacaktım.

Annemi yıkacağını bildiğim halde onu hâlâ önemsediğim için kendimi suçlu hissetmek zorunda kalmayacaktım.

Ölmek üzereyken ortaya çıkmadığım için kendimi suçlu hissetmek zorunda kalmayacaktım.

Gelmek istemiştım ama annem sinir krizi geçirmişti. Onu görmeyeceğime dair bana söz verdirdi. Beni ona karşı kıskırtmasından korkuyordu, sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi. Bu yüzden yaşlı adama merhamet göstermedim. Bunu yaşayanlar için saklamıştım - ebeveyni olduğum kırılğan anne için.

Çiftlik evine geri dönerken Hunt bana, "Elena atları Rich Halstead'e satmak için imzalaman gereken evrakları hazırladı," dedi. "Ve... bak, yine eski davula vurmak istemiyorum ama kadınından Elena'ya biraz saygılı davranmasını istemelisin."

Başımı salladım. Haksız değildi. "İstedim."

"Peki, neden bu sabah ahıra geldi ve ödevini zamanında teslim etmediği için Elena'yı azarlamaya çalıştı?"

Kaşlarımı çattım. Bunu daha önce duymamıştım. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Fiona bana anlatmazdı çünkü benimle ve Elena'yla arası çok iyiydi... Bunu mezara kadar götürebilirdi.

"Elena'yla aptalmış gibi konuştu. Eğitim almadığını ve belki de bu yüzden baştan savma bir rapor hazırladığını söyledi."

İçimde bir öfke kabarması hissettim. Atlarla ilgili raporu görmüştüm. Özensiz bir şey yoktu. Hatta profesyonelce hazırlanmıştı.

"Elena'nın Fi gibi insanlarla nasıl başa çıkacağını bilmesi gerekiyor," diye karşılık verdim. "Ben onun yerine araya giremem." Haksız da olsa bu doğrudu.

Hunt bana iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Peki, lanet olsun, seninle sohbet etmek güzeldi. Eğer kafanı kışından çıkarıp taşaklarını bulmayı başarırısan, yatakhaneye uğra."

"Hunt-"

"Her şey yolunda patron. Elena *senin* Fi'ni halledebilir. Sadece yapmayacak çünkü bunun ona göre olmadığını düşünüyor," diye alay etti Hunt. "Senin kadın büyük bir yerden diploma aldığı ve avukat olduğu için kendini havalı falan sanıyor ama Elena, o *gerçek* bir sınıf. Yine ağzını bozduğunda ona *Fi'ni* patlatmasını söylediğimde ne dedi biliyor musun?"

Merdivenlerden verandaya çıktım ve Hunt'ın sözünü bitirmesini bekleyerek geri döndüm.

"Dedi ki, eğer bir domuzla bokun içinde yuvarlanacaksan, domuz bundan hoşlanır ve sen sadece bokla kaplanırsın."

Dudaklarımın küçük bir gülümsemeye dönüşmesine engel olamadım. "Bu denklemdeki domuzun Fi olduğunu varsayıyorum?"

Hunt şapkasıyla el salladı, şapkasını kafasına geri taktı ve beni onun ardından bakakaldı.

Oraya vardığımda Fiona ofiste dizüstü bilgisayarının tuşlarına basıyordu. Beni görünce durdu. "Sana neler oluyor böyle? Ve benimle konuşmaya nasıl cüret edersin-"

"Bu sabah Elena'ya eğitim almadığını söyleyerek hakaret mi ettin?"

Fiona ayağa kalktı, kalçasını kaldırdı ve bir elini kalçasına koydu. "Küçük Bayan Kovboy Kız sana şikâyet mi geldi?"

"Hayır, Hunt geldi."

"Hunt'a kendi işine bakmasını söyleyebilirsin," diye karşılık verdi.

"Seninle bu işi nasıl yürüteceğimizi konuşmuştuk-"

"Yardım mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Yaşamak için bok kürekleyen insanlarla çalışmamı mı istiyorsun? Sen aklını mı kaçırdın Duke? Babanın yasını tuttuğunu biliyorum ve bu yüzden sana biraz müsamaha gösteriyorum. Ama-"

"Elena'ya hakaret ettin mi etmedin mi?" Kalçamı masaya dayadım, gözlerim Fiona'daydı.

"Duke-"

Telefonu çaldı ve açtı. Ses tonu saniyeler içinde sürtükten iş adamına dönüştü. "Ben Fiona Turner." Durakladı. "Kaz, aradığın için çok teşekkür ederim...." Durakladı. "Şey.... yapabiliriz." Duraklama. "Tamam, ama belki sen ve ben...." Duraklama. Telefonu bana doğru tuttu. "Seninle konuşmak istiyor."

Tavırlarından Kaz'ın Fiona'yla konuşmak istemediği anlaşılıyordu. Genellikle iyi geçinmeyi başardığı zengin ve güçlü insanları bile kızdırmayı başarıyordu.

Masanın etrafında yürüdüm ve babamın sandalyesine oturdum. "*Konuşmacı*," diye mırıldandı Fiona.

İçimi çektim. Hâlâ benim için çalışıyordu, bu yüzden Piper Novak'a neler olduğunu bilmek istemesi mantıklıydı. "Kaz, nasılsın?"

"Beni hoparlörden çıkar," diye cevap verdi.

"Seni sonra ararım," dedim ve aramayı sonlandırdım.

Fiona'nın telefonunu ona uzattım. "Onu duydun." Kulaklıklarımı çıkardım ve Siri'ye Kaz'ı aramasını söyledim. İlk çalmadan sonra cevap verdi.

"Kız arkadaşınla konuşmak istemiyorum." "Avukatımla," diye düzelttim.

"Kız arkadaşın gibi davranıyor. O ve Piper bu işi yürütebilir, ama bir kez daha göğüslerini yüzüme vurmaya kalkarsa, ona göğüs ameliyatının bende işe yaramadığını söyleyeceğim."

Fiona'dan ofisi terk etmesini isteyen bir el hareketi yaptım. Ofladı, dizüstü bilgisayarını aldı ve dışarı çıktı. Dışarıdaki dünyada ne işe yarıyordu?

Wildflower Canyon ne onun ne de benim için işe yarıyordu. Onu hem profesyonel hem de kişisel olarak serbest bırakmanın zamanı gelmişti.

"Sana göğüslerini mi gösteriyordu?" diye sordum.

"Görmüyormuş gibi davranma. Flört ediyor. Bu onun tarzı," diye karşılık verdi Kaz. Bunu görmüştüm ve beni hiç rahatsız etmemişti.

Ama Hunt'ın Elena'yla konuştuğunu bile gördün ve onun suratını dağıtmaya hazırsın. Duke, dostum, hayatında ne halt ettiğini düşünmelisin.

Memelerin *doğal* olduğunu söylemek istedim ama bu beni daha da kötü bir pislik yapardı, bu yüzden sadece "Bu arama ne hakkında?" diye sordum.

"Yasal olarak çiftliğin artık senin olduğunu duydum." "Dedikodu buralarda hızlı yayılır." "Hadi canım," diye kıkırdadı Kaz.

"Piper'ın e-postasını okudum," diye bilgilendirdim onu.

"Havaalanının oyunun kurallarını değiştireceğini söylediği e-postayı mı?"

"Evet."

"Sadece bir şerit kaldırım ve birkaç hangardan bahsetmiyor." Kaz artık tamamen işle ilgiliydi. "Beraberinde gelecek olan otelleri, restoranları düşün... Böyle bir yerde nasıl çalışacağını düşünüyorsun?"

"Sen söyle Kaz, burada benden daha uzun süredir yaşıyorsun."

Kaz rahatsız olmadan güldü. "Hadi ama Duke. Onun ne demek istediğini çok iyi biliyorsun."

"Wilders Çiftliği bir altın madeninin üzerinde oturuyor ve tapusu da benim elimde, öyle mi?"

"Evet. Ve eğer bu oyunu doğru oynarsan, duyguların yerine kâr payı ödeyen bir miras bırakırsın."

Ayağa kalktım ve büyük pencerenin yanında durup Ben'in padokta Copperhead'i çalıştırmasını izledim. Eller, yem ve ekipmanları depoladığımız ahıra girip çıkıyordu. Roy ahırın dışında telefonuyla konuşuyordu.

Gözlerim *onu* aradı. O iyi miydi? Mektubu okumuş muydu? Yine nehrin kenarında ağlıyor muydu?

"Param var, Kaz."

"Böyle bir para değil," diye karşılık verdi Kaz. "Piper'ın şimdiden ilgilenen tarafları var. Bu fırsat çok büyümeden katılmak isteyen yatırımcılar."

Ne için çok büyük? Kim için?

Elimi saçlarımda gezdirerek yavaş bir nefes verdim. "Amos hâlâ rakamlarla uğraşıyor."

"Elena değil mi?"

"Atları Elena yönetiyor," diye tersledim.

"Wilder Çiftliği'ni o yönetiyor ya da en azından eskiden öyleydi. Şimdi kim yapıyor? Kendi başına mı yönetiyor yoksa sen mi devraldın?"

Tek başına demek doğrudu, yani hâlâ burayı yönetiyor, görevlerin dağıtıldığından emin oluyor, güneş doğmadan önce ve battıktan sonra uzun süre çalışıyordu. Artık çiftlik evinde değildi, Nash'in masasında oturmuyordu ama bu ipleri elinde tutmadığı anlamına gelmiyordu.

Atlar onun ana odak noktasıydı, ama yine de geri kalanının hareket etmesini sağlıyordu

-Sığırların programlarını kontrol ediyor, erzakların sipariş edildiğinden emin oluyor ve elçilerin cevaplaması için kimseye güvenmedikleri soruları cevaplıyordu.

Çiftlik çalışanları ya ona ya da Hunt'a giderdi.

Amos önce ona giderdi, o da onu bana gönderirdi. Itzel ona gitti.

Başka kimse kaldı mı? Evet, sorularım olduğunda ben. Sırf inadım yüzünden önce Hunt'a gittim, o da beni ona gönderdi.

Ensemi ovuşturarak sertçe nefes verdim. "Ne hakkında konuşmak istiyordun, Kaz?"

"Haftaya Rodeo var, orada görüşür müyüz?"

"O r a d a olacağım. Sence Briony takımın tozla başa çıkabilir mi?" Alay ettim.

"Tencere dibin kara!" diye şaka

yaptı. "Doğru."

"Çiftliğinizi satmaya yardım ediyorsam kovboy estetiğini benimsemeliyim, değil mi?" Kaz güldü. "Bir ya da iki at alabilirim... belki... Elena'yı avlamaya çalışacağım."

Hırladım ama bir şey söylemedim. Hayatını kazanmak zorundaydı ve burada yapamıyorsa bir yerde yapmak zorundaydı. Kaz, lanet olası Maverick Kincaid'den daha iyi olurdu.

"Satış tamamlanana kadar benimle kalacak," diye uyardım onu.

Kaz güldü. "Rodeo'da VIP çadırım var. Sen de gelmelisin. Fiona'yı da getir."

"Fiona'yı getireceğimden emin misin?"

"Piper da orada olacak, yani evet, oldukça eminim."

"Tamam." Uzun bir iç geçirdim. Artık Piper ya da Kaz'la buluşup bu toprakları, babamın ruhunu satmaktan bahsetmek istemiyordum. Buraya geldiğimden beri içimdeki kararsızlık tek bir yönde ilerliyordu ve biliyordum ki

İçten içe bir satış olmayacağını biliyordum ve sürü ve atlar gitmeden önce bu konuda net olmam gerekiyordu.

"Uzun bir gün müydü?" Kaz sordu. "Evet."

"Sana bir içki ısmarlayayım mı?"

"Evet."

"Fiona'yı getirme," diye uyardı.

İçimdeki gerginliğe rağmen güldüm. "Yapmayacaktım."

elena

H Ranzaya döndüğümde Unt bekliyordu, kollarını kavuşturmuş, sanki bir süredir oradaymış gibi kapının pervazına yaslanmıştı.

"İyi misin?"

Önünde durdum, yanık kâğıt kokusu ve eski pişmanlıklar tenime sinmişti.

Yavaş bir nefes verdim. "Hayır."

Gözleri bir parça yumuşadı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

Uzun bir süre beni inceledi, sonra anlamış gibi başını salladı. "Buradan defolup gitmek ister misin?"

Ellerimi kalçalarımaya koyarak nefesimi mırıldandım. "Evet."

"Güzel." Çerçeveyi itti. "Rusty Spur'a gidiyoruz." Gözlerimi kırptım.

"Biz mi?"

İşte o zaman diğerlerini fark ettim. Ben, Jace ve Caleb, Hunt'ın arkasında bir grup aşırı büyümüş sokak köpeği gibi duruyordu.

Ben sırtıttı. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Jace bir kolunu omzuma attı. "Ya da üç tane." Caleb sırtıttı. "Ve belki bir ya da iki kötü karar." Göğsümdeki ağrı biraz olsun hafifledi.

"Hepiniz aptalsınız," diye mırıldandım.

Ben kaşlarını oynattı. "Kamyon anahtarı olan aptallar."

Hunt şapkasını kaptı. "Hadi Elena, bu gece biraz stres atacağız.

Ben DD."

Ben inledi. "Neden hep ben DD oluyorum?"

Bütün gün ilk defa dudaklarımda bir gülümseme hayaleti hissettim. "Yirmi yaşında olduğun için mi?" Ben önerdim. Gerçi buralarda kimsenin umurunda değildi.

"İyi," diye homurdandı.

"Bir bira içebilir misin?" Ona dedim ki.

"Bununla başa çıkabilir mi?" Caleb bilmek istiyordu.

Bara giden yirmi dakikalık yol boyunca Ben'i nazıkçe azarladık. Oraya vardığımızda, tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu fark ettim.

Rusty Spur süslü püslü bir yer değildi, hem de hiç değildi - atışlar balya teliyle bir arada tutulan kırık dökük eski bir tüfekten yapılsa bile.

Kaba saba bir yerdi, içki içmek, dans etmek ve hesaplaşmak için inşa edilmişti; kokteyl yudumlamak ya da kibarca sohbet etmek için değil. Burada uzun bir günün ardından bir sürahi kapar ve yaşlı kovboyların en iyi çit teli üzerine tartışmalarını dinlerdiniz.

At, saman ve zor bir günün kokusunu taşıyan kovboylarla dolu bir bardan hoşlanmıyorsanız, aşınmış tahtaya sürtünen çizme topuklarının sesi size müzik gibi gelmiyorsa ya da viskinizi ucuz ve sek içmiyorsanız, o zaman burası kesinlikle size göre bir yer değildi.

Bir kabine kaydım, yıllarca kullanılmaktan yumuşamış çatlak deri kotuma yapıştı. Eski müzik kutusu gürültünün arasından duyulmaya çalışıyordu; George Strait'in sesi, bilardo masasının etrafına dolmuş, kimin ne kadar kaybedeceği hakkında saçma sapan konuşmalar yapan bir grup çiftlik çalışanını kesiyordu.

"Nasılsınız?" Sarışın sunucu Betsy, Hunt'ı görür görmez yanına geldi, göğüsleri dekolteli siyah bluzundan dışarı taşıyordu. "Peki sen nasılsın, Hunt?"

"*Tanrı aşkına Betsy,*" diye alay etti Jace, "Bana nasıl olduğumu sormadın mı?"

Betsy yüzünü buruşturdu. Gözleri her zaman Hunt'ın üzerindeydi ve Hunt'ın gözleri *hiç* onun üzerinde olmamıştı, birkaç kez onu becermesi dışında, bu da zavallı kıza biraz umut vermişti. Betsy benden hoşlanmıyordu çünkü o da diğerleri gibi Hunt'la benim bir ilişkimiz olduğu fikrine kapılmıştı -ki bu benim işime geliyordu; yerel ayaktakımını benden uzak tutuyordu. Kimse Hunt'la uğraşmak istemiyordu.

Hunt siparişimizi havlayarak söyledi. "Dört hamburger, ekstra domuz pastırması, herkes için ekstra turşu ve Ben için hiç yok. Patates kızartması -bu sefer çıtır çıtır- o yüzden Gator'a söyle bizim için iki kat kızartsın. Ve dört viski, yanında da bir bira."

Betsy baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek not defterini kapattı. "Başka bir şey var mı?"

Hunt?"

Hunt arkasına yaslandı ve şapkasını onun gözlerine bakacak kadar yukarı kaldırdı. "Evet, Bets. İçkiyi sulandırma."

Betsy çok geçmeden Wild Turkey 101 ve Lone Star biralarıyla geri döndü çünkü burası çiftlik ülkesiydi ve bir kovboy rahatlamak istediğinde bunları içerdi.

Hunt, "Önce iç, sonra düşün," diye emretti.

Kimse itiraz etmedi. Viskiye fondip yaptık. Temiz ve keskin bir şekilde yaktı, içimdeki acıyı dindirdi, en azından şimdilik.

"Şimdi, Hunt, iyi bir şey içersin diye düşündük, biliyor musun? Buffalo Trace," diye alay etti Jace. "Duyduğumuza göre kendi evin olacakmış."

"Atlar konusunda yardıma ihtiyacın olacak," diye mırıldandı Ben.

"Buraya içmeye ve yemeye geldik. Bu lanet olası bir iş görüşmesi değil Ben," diye çıkıştı Hunt.

"Hepimizin işe ihtiyacı olacak." Caleb bira bardağının buğusuna bir çizgi çekti. "Buranın satılması ne kadar sürer Elena?"

"Altı ila sekiz ay."

Bunun üzerine ortam biraz kasvetli bir hal aldı, ben de ellerimi masaya vurdum. "Haydi, hepiniz biraz gevşeyin, yoksa bu gece hiçbiriniz biriyle yatamayacaksınız."

"Ben hiç sevişemiyorum," diye yakındı Ben.

"Sana söyledim; sana yardım edeceğim," diye güvence verdi Jace.

"Senin yardımına ihtiyacım yok." Ben gözlerini devirdi. "En son bana yardım etmeye çalıştığında, kızın sana binmesiyle sonuçlanmıştı kovboy, ben de o gürültüyü duymak zorunda kalmıştım."

Caleb odanın etrafına bakındı. "Bugünlük bu kadar. Ama gelecek hafta rodeo sırasında... yetenek özel bir şey olacak." Elleriyle göğüslerini gösteren müstehcen bir hareket yaptı.

Betsy yemeğimizle geri geldi ve onu görmezden gelen Hunt'la flört etmeye çalıştı. Kız için üzüldüm ama gerçekten de kendini toparlaması ve Hunt'ı unutması gerekiyordu.

İki shot viski, iki bira ve bir hamburgerden sonra kendimi insan gibi hissetmeye başlamıştım.

Ben omzumu dürttü. "Daha iyi hissediyor musun?" Başımı eğdim, düşündüm. "Tam olarak değil."

Jace sırtıttı. "Sanırım sen iyileşene kadar içmeye devam etmemiz gerekecek."

Göğsümdeki zonklama kaybolmamıştı ama alkolün yakıcılığı, kovboyların sürekli konuşmaları ve hoparlörlerden gelen çelik gitarın ritmiyle hafiflemişti.

Gece için biraz eğlence bulmaya karar vererek bara gittim. Bazı yabancı kovboylar vardı ve onlardan birine binmek fena olmazdı diye düşündüm.

Alkol çekingenliğimi biraz olsun azaltmıştı ve flörtlerimle Betsy'nin parasının peşinden koşturuyordum. Dans pistine bir adam götürdüm ve kendimi bıraktım.

Nash'i düşünmüyordum. Wilder Çiftliği'ni düşünmüyordum. Ve kesinlikle Duke'u da düşünmüyordum. Ta ki o orospu çocuğu lanet kapıdan içeri girene kadar.

Onu görmeden önce hissettim; havada bir değişim, ensemde bir karıncalanma.

Otuz dakika boyunca onu görmezden geldim ama sonra yapamadım çünkü yüzüme baktı - küstah herif.

Gülüyordum, ellerim adını bile öğrenme zahmetine katlanmadığım bir adamın göğsünde gevşekçe duruyordu, müzikle sallanıyordum, kendimi öylece bırakmıştım.

Bir el bileğime dolandı, sert ve sahiplenici. "Bu kadar yeter."

Bana böyle şeyler söyleyebileceğini düşünen adama bakmak için döndüm. Kot ceket ve yumruk atmaya beş saniye kaldığını belli eden yüz ifadesiyle günaha benziyordu.

Dışarıdan gelen adam şaşkınlıkla aramıza baktı. "Bu adam bir sorun mu?" İroniye neredeyse gülecektim.

"Benim sorunum değil." Bileğimi çekerek kurtardım.

Ama Duke bu işin peşini bırakmıyordu. Adama bakmadı, muhtemelen onu hiç umursamıyordu çünkü gözleri benim üzerimdeydi.

"Onu, dans pistini ve barı sırasıyla terk etmek istiyorsun," diye emretti Duke.

"Sen kim oluyorsun-"

Duke onu bir bakışıyla susturdu. Tanrım! Yirmi yaşındayken *ateşliydi*; şimdi... *daha da ateşliydi*. Bu gece eğlenmek istediğim adamın kaçışını izlerken, o üçüncü Wild Turkey shot'ını içmemeliydim, diye düşündüm. Duke'un ona ne söylediğini bile duymamıştım.

"Neydi o?" Bileğimi kurtarmaya çalışarak sordum ama bana izin vermedi. Onun yerine beni kollarına çekti. Dans etmiyorduk... Birbirimize *dolanmıştık*.

"Ne halt ediyorsun, Elena?" Kaşlarımı kaldırdım. "Ne hakkında?"

"O adamla mı?"

"Sen alfa erkeği oynamaya karar verene kadar sevişmeye çalışıyordum Duke."

Duke'un çenesi titredi. "O pisliğin adını bile biliyor musun?"

"Sikine binmek için adını bilmeme gerek yok Duke."

"Yani onu öylece becerecek miydin?"

Bunu söyleme şekli -alçak sesle, sertçe, sanki bunu kabul etmek bile onu öldürüyormuş gibi

-Midemde sıcak bir şeylerin kıvrılmasına neden oldu. Bunun için ondan nefret ettim. Bana hissettirdiği için. Beni arzulattığı için.

"Evet, Duke, onu becerecektim... *sertçe*." Bu sefer geri çekildiğimde gitmeme izin verdi, ama bardan çıkıp park yerine doğru yürürken beni takip etti, havaya ve belki de ona bağırarak için mahremiyet istiyordu, çünkü onu arkamda hissedebiliyordum.

Ona yeni bir çığlık atmak için döndüm, ama bunu yapamadan eli yüzümdeydi, parmakları çenemin etrafında kıvrıldı, çenemi yukarı kaldırdı ve ben durduramadan ağzı ağzıma çarptı.

Öpücük sertti, çaresizdi, tatlı hiçbir yanı yoktu.

Onu her santimimde hissettim -ellerini, sıcaklığını, viskiyle karışmış tadını, vücudunun benimkine bastırışını, sanki ikimizin de kabul edemeyeceği bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi.

Bir an için -sadece bir an için- ona izin verdim. Ona sahip olmama izin verdim.

"Siktir, bebeğim," diye inledi dilini ağzıma sokarken, ısırırken ve dilini tekrar ağzımın içine sokarken.

Gerçeklik bana çarptı.

Onu ittim, nefesim hızla geliyordu, ellerim yumruk olmuştu. "Seni orospu çocuğu."

Göğsü sanki kilometrelerce koşmuş gibi sertçe inip kalkıyordu.

Başımı salladım, sesim keskindi. "Bu da ne böyle? Beni diğer kadın mı yapmak istiyorsun? Bu mu yani?"

Yüzünde bir şey titreşti -suçluluk mu? İyi bir şey.

"Sen Fiona'yla birliktesin," diye öfkelen dim. "O yüzden buraya gelip de benim üzerimde hak iddia ediyormuş gibi davranmaya cüret etme."

Hiçbir şey söylemedi çünkü ikimiz de haklı olduğumu biliyorduk. İkimiz de haksız olduğumu biliyorduk. Hoşumuza gitse de gitmese de birbirimiz üzerinde hak iddia ediyorduk. *Kesinlikle* hoşuma gitmedi.

"Onu benim önümde parmaklayabilirsin ama dans etmemle ilgili bir sorunun var-"

"Yaptım çünkü sen oradaydın," diye söylendi, gözleri ateş saçıyordu. "Bilmek istediğim için yaptım."

"Neyi bilmek?" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Hâlâ eskisi gibi hissedip hissetmediğini bilmek... benim gibi."

İki adım geri attım. İçimdeki her şey kapandı. Başımı güçsüzce salladım.

Hayır, hayır, hayır. Hiçbir şekilde onun oyunlarını oynamayacaktım.

Hiçbir şekilde bu adamın bana yaklaşmasına izin vermeyecektim. Kalbimi ona ya da bir başkasına açmamın hiçbir yolu yoktu. Bu tür işlere *kapalıyım*.

"Eğer bana bir daha dokunursan, elini uzun süre kullanamayacağından emin olurum," diye tehdit ettim. "Benden uzak dur Duke. Sürtük kız arkadaşının artıklarıyla ilgilenmiyorum."

Sonra döndüm ve bara doğru yürüdüm. Hunt'ın elindeki kadehi aldım ve geri fırlattım.

"Geri dönmem gerek," dedim

ona. Hunt başını salladı ve Ben'e el salladı.

"Daha erken," diye itiraz etti Ben, ama kamyonetin anahtarlarını çıkarmıştı.

Hunt, "Onu çiftliğe götür ve sonra geri gel," diye talimat verdi.

İyi olduğumdan emin olmak istercesine bana baktı. Sonra gözleri kapıya kaydı. Tısladı ve Duke'u gördüğünü ve neden mutlu sarhoştan sinirli sarhoşa döndüğümü tahmin ettiğini tahmin ettim.

"Seninle gelmemi ister misin?" Hunt sordu.

"Hayır, sen burada takıl ve seviş," diye hafifçe geveledim sallanırken. Evet, o dördüncü viski kötü bir fikirdi. Kolumu Ben'in koluna doladım. "Kovboy, beni eve götür."

Dük

I Kaz'a The Rusty Spur'da buluşup buluşamayacağımızı sordum çünkü Hunt'ın Elena'yı oraya götüreceğini biliyordum, ona göre "*Çünkü neşelenmeye ihtiyacı var*".

O ve ben *mektup* hakkında açıkça konuşmadık ama ikimiz de bunu düşünüyorduk. Nash ona ne demişti? Neden benimki yüksek sesle okunurken bu mektubun özel olarak okunmasında ısrar etmişti?

Fiona Kaz'la olan *toplantıma* katılıp katılmayacağını sormuştu, ben de sadece bir şeyler içmek için buluşacağımızı söyleyerek geçiştirmiştim.

Bittiğimizi biliyordu ve bizi bir arada tutmak için son bir çaba sarf ediyordu. Önceki gece seks yapmaya çalışmıştı ve ben de ona yorgun olduğumu söylemiştim.

"*Seni kaybediyormuşum gibi hissediyorum, Duke,*" diye sızlandı. "*Buraya geldiğimizden beri sen... farklısın.*"

Ona tanıdığı adamın gerçek olmadığını, çiftlikteki Wildflower Kanyonu'ndaki adamın gerçek Duke olduğunu nasıl söyleyecektim?

"*Sadece stresli bir dönem, bebeğim.*" Daha fazla yalan.

"*Artık benim değilmişsin gibi hissediyorum,*" diye yalvardı, bağlanmak istiyordu, eskiden olduğumuz insanlar olmamızı istiyordu - eskiden olduğumuz çift.

Senin mi? Bu düşünceye gülmek istedim. Tatlım, ben benim bile değilim. Ona ait olduğumu göremiyor musun? Onu ilk gördüğümünden beri öyleyim.

Belki o da bu gerçeği görebiliyordu ve bu yüzden kendine güveni yoktu. Onu suçlayamazdım. Eskiden olduğum adam daha çok ona benziyordu, ama o adam bir cepheydi ve Wildflower Kanyonu'nda katman katman soyuluyordu.

"Köklerin burada yatıyor evlat. Toprağın derinliklerindeki rezervuarlara dokunarak susuzluğunu burada giderirsin," demişti Nash bana bir keresinde.

Bu, neden asla ayrılamayacağını, neden nakledilemeyeceğini açıklama şekliydi. Dallas ya da herhangi bir beton ormanı onu hayatta tutan şeylerden mahrum bırakırdı. Başka bir yerde hayatta kalamazdı - kökleri bu topraklarda çok derindi. Annem ve ben cam kuleler ve bakımlı çimlerle dolu bir dünyada yaşamıştık, ama Nash? Onun dünyası uçsuz bucaksız gökyüzü ve tarihi iliklerinde taşıyan topraktı.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Kaz bana, yanına yerleştikten sonra bir bira uzatırken, bara yaslanmışım, sırtım barmene dönüktü, bakışlarım sıkıca ona kilitlenmişti.

Beni görmüştü. Bakışlarını üzerimde hissetmişim. Orada olduğunu her zaman bilirdim, içimden geçen bir elektrik akımı gibi.

"Kendimi daha kötü hissediyorum," dedim.

Bar tıklım tıklımdı, gürültülüydü ve kovboylarla doluydu -çizmelerinde toz, yakalarında ter, ellerinde bira. Gecenin nasıl biteceğini bilecek kadar bu tür yerlerde bulunmuştum - birkaç morarmış göz ve birinin kaldırırma fırlatılmasıyla.

Ve eğer Elena'yla konuşan o orospu çocuğu onun koluna dokunmayı bırakmazsa, fırlatılan kişi o olacaktı.

"Bana buradaki oyununun ne olduğunu söylemek ister misin Duke?" Kaz rahattı ve herkes gibi giyinmişti, gerçi kot pantolonu çoğu insanın kirasından daha pahalıydı. Ama benimki de öyleydi. Köklerim burada olmasına rağmen iki zengin herif uyum sağlıyormuş gibi davranıyordu ve toprağa adımımı atar atmaz sanki ihtiyaçla zonklamaya başlayan içime bağlanmış gibiydiler.

Ölçülü bir nefes üfledim. "Karmaşık değil. Çiftliği sat. Parayı al."

"Emin misin?" Beni inceledi.

Gözlerimi gülümseyen, hafif çakırkeyif Elena'dan kaçırdım. "Evet, Kaz, eminim. Asıl soru, ne istiyorsun?"

Sırıttı. "Senin istediğin şeyi dostum. Çiftliğini satmak. Biraz para kazanmak."

"O zaman aynı fikirdeyiz." Biramdan bir yudum aldım, gözlerim rüyalarımda ve kâbuslarımda başrolü oynayan kadına kaydı.

Kaz, "Bu konuda iddia ettiğin kadar ikna olduğunu sanmıyorum," dedi.

Şimdi dikkatimi çekmişti. "Neden böyle söylüyorsun?"

Gözleri benimkilerin olduğu yere kaydı. "Demek sorun bu." "Ha?"

Kaz sırttı, eğlendiği belliydi. "O senin için önemli mi?"

Onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmayacaktım. Kaz ve ben birbirimizi çok iyi tanımiyorduk ama ikimiz de birbirimize *benziyorduk*. Parayı seviyorduk ve onun peşinde acımasızca koşuyorduk.

"O geçmişte kaldı."

"Eğer Fiona şimdiki zamansa, geçmişte yaşamak daha iyi."

Orospu çocuğuyla dans etmeye başladı. Çenem sıkıştı. Kaz görüş alanımı takip etti, kafasını kaybetmek üzere olan kovboyun öne doğru eğilip bir şeyler fısıldamasını izledi, dudakları Elena'nın tenine yakındı ve Elena'yı gülümsetti.

"Geçmiş karmaşıktır," diye mırıldandım.

Hadi canım, Sherlock!

Kaz'ın sırtışı derinleşti. "Sadece onun babanın metresinin kızı olduğu gerçeğiyle ilgili devam eden sorunların varsa."

Doğrudum ve tehditkâr bir şekilde Kaz'a doğru ilerledim. Kimse Maria'dan onun bahsettiği gibi bahsetmezdi, hele yüzüme karşı.

Kaz teslimiyetle birasını kaldırdı. "Sakin ol. Sadece bir gözlem." Kendimi sakinleşmeye zorlayarak burnumdan nefes aldım.

İçkisinden bir yudum aldı, sanki bir araya getirmekten zevk aldığı bir bulmacaymışım gibi beni izliyordu. "Silas ve Tansy Hawthorne'u hiç duydun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Evet. Çiftliklerini Kincaid'e sattılar." "Onları *tanıyor* musun?"

"Onları tanıyorum."

Bu cevap onu eğlendirmiş gibi gülümsedi. "Onlarla tanışmalısın. Silas annenin iyi bir arkadaşıydı."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey derimi kaşındırdı. "Bu da ne demek oluyor?"

Kaz omuz silkti. "Mirasını öldürmeden önce doğru soruları sormaya başlamalısın demek."

Onu bu konuda zorlayamadan barın yanında bir kavga çıktı. İki kovboy yumruklarını savuruyor, sandalyeleri deviriyor, biraları yere döküyordu. Bunu zar zor fark ettim çünkü gözlerim Elena'yı tekrar bulmuştu. O

şimdi başka bir serseriyle dans ediyordu, vücutları müzikle yavaşça hareket ediyordu.

"Hâlâ sorun yok, ha?" Kaz düşündü.

Cevap vermedim. Gerek de yoktu zaten.

"Görüşürüz Kaz," dedim ve Elena'ya doğru yürüyüp herkesin gecesini mahvettim.

Neredeyse. Tek kurtarıcı lütuf onu öpmem oldu.

On yıldan beri ilk kez onun tadına baktım - viski ve arzu, ateş ve aşinalık. Ve bir anda dünyam alt üst oldu. Bu bir kırılma noktasıydı; kendime söylediğim yalanın tuzla buz olduğu andı.

Yıllarımı kendimi ondan korumaya çalışarak geçirmiştım, hayatıma devam etmişim gibi davranmıştım, Elena ile aramızdaki şey çok fazla zamanın, çok fazla acının altında gömülü kalmıştı. Ama tüm çabalarım basit bir nedenden ötürü başarısız olmuştu: Onu hâlâ seviyordum.

Tanrı yardımcım olsun, her zaman öyleydim ve güneş Wilder Çiftliği'nin üzerinden doğup Colorado zirvelerinin arkasından batarken, her zaman da öyle olacağından emindim.

elena

Rodeo haftası daha uzun saatler, daha fazla hareketli parça, saçmalıklara zaman yok ve Duke'un beni öpmesini düşünmeye kesinlikle zaman yok demekti.

Doğru ya!

Güneş doğmadan kalkmıştım, bir elimde kahve, diğer elimde tablet, atların, binicilerin ve nakliye programlarının listesini çıkarıyordum. Çiftlik zaten telaşlı bir hareketlilik içindeydi.

Atların alıştırılması, fırçalanması, bacaklarının sarılması ve hafta sonuna kadar kasabaya taşınması gerekiyordu. Wilder atları -hızlı, güçlü, iyi yetiştirilmiş- varil yarışından takım kement atmaya ve dizginlemeye kadar her alanda yarışacaktı. Daha sert olanlardan birkaçı, Jace gibi gerçek kovboyların cesaretlerini rodeo pistinde değil, çiftlikte yetiştirilmiş atlar üzerinde test ettikleri çiftlik at biniciliğinde olacaktı.

Neden beni öptü ki? Ve neden bu kadar iyi hissettirdi?

Bu bizim için Wildflower Canyon'da yılın en büyük etkinliğiydi. Rodeo, para ödülü ve övünme hakkından daha fazlasıydı. Anlaşmaların yapıldığı, alıcıların izlediği ve not aldığı, iyi bir sürüşün satış anlamına gelebileceği yerd.

Ağzı değişmiş, öpüşme şekli daha rafine olmuştu ama tadı aynı bağımlılık yaratan lezzette kalmıştı.

Ben atları denetliyor, her iğdişin, kısrağın ve aygırın hazır olduğundan emin oluyordu. Ben yarışmacılarla ilgileniyor, binicilerle konuşuyor, son dakika veteriner kontrollerini yapıyor ve atlarımızın doğru etkinliklere atandığından emin oluyordum.

Ve tüm bunların ortasında Fiona'nın nefesi ensemdeydi. Fiona sabahtan beri toplantılara katılmamı istiyor, beni vaktimin olmadığı konuşmalara sürüklüyor, ona çoktan vermiş olduğum raporları talep ediyordu.

En azından artık iş için giyinmişti. Çiftlikte geçirdiği iki haftanın ardından topuklu ayakkabılarını ve takım elbiselerini bir kenara bırakmış, tasarım kotlar, botlar ve bir gömlek giymişti. Bu onu ortama uydurmuyordu ama en azından artık kayıp bir turist gibi çamurda sallanmıyordu.

Peki ya onun vücudu? Tamamen sert kaslıydı. Elleri ve vücutlarıyla çalışan erkeklere alışkındım... ama Duke... Tanrım!

Onu düşünmeyi bırak Elena ve işe koyul!

Takım kement atma etkinliği için bir iğdişin ağırlığını kontrol etmeyi henüz bitirmiştik ki, Bayan Kaltak elinde tablet, yüzünde hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle yanıma geldi.

"Elena, yarışa katılacak atların son sayılarına ihtiyacım var. *Hemen.*"

Notlarımdan başımı kaldırıp bakmadım bile. "Dün Duke'a gönderdim bile."

"Onları senden istiyorum."

Yavaşça nefes aldım, tabletimi çevirip evrakları kontrol ederken kendimi sakinleştirdim. "Dizginlemede iki, varil yarışında üç, kement atmada dört, kesmede dört ve bronk binmede üç." Başımı kaldırdım. "Başka bir şey var mı?"

Fiona kollarını kavuşturdu. "Kimler biniyor?" "Ben, Jace, Caleb ve birkaç kişi daha."

Parmağını tabletine vurdu, sanki onu kişisel olarak rahatsız etmişim gibi kaşlarını çatı. "Peki ya sen?"

Durakladım. "Peki ya ben?"

"Yarışıyor musun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunun konuyla ne ilgisi var?" "Bunlar *sizin* atlarınız değil. Bize aitler, yani-"

"Biz mi?"

"Duke ve ben," dedi geniş bir gülümsemeyle.

"Duke, evet. Sen, hayır."

Kısa, sinirli bir nefes verdi. "Duke ve ben evleneceğimize göre, *biziz.*"

Arkadaki ahır hareketliydi; atları eyerleyen adamlar, toprağa sürtünen toynakların sesi, sohbetin uğultusu. Fakat

Bu sözler Fiona'nın ağzından çıktığı anda birkaç kişi sessizleşti.

O fark etti.

Ama umursamadı.

İçimden bir kükreme geçti ama tavrımı değiştirmedim. *Evlenmek mi?* Topuklu ayakkabı giyen bu kaltakla mı evleniyordu? O zaman neden beni öpüyordu?

Sesini alçaltarak bir adım daha yaklaştı, "*Erkeğimden uzak dur.*"

Gözlerinin içine baktım ve yavaşça başımı salladım. "Bundan daha haysiyetli olmalısın."

Fiona kaskatı kesildi. "Affedersiniz?"

Omuz silktim, sesim sakindi, "Ben erkekler için kavga etmem. Sen de etmemelisin."

İşte o zaman çiftlik çalışanları biraz eğlenmeye karar verdi ve gördüğüm kadarıyla, bu konuşmayı seyircilerle yaptığı için kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Biri alkışladı. Bir başkası alçak sesle ıslık çaldı. Sonra alaylar geldi.

"Lanet olsun, Bayan Elena, söyleyin ona."

Clay, "Eğer onunla evlenecekse, şapkamı yiyeceğim," diye açıkladı.

Ray, "Eğer onunla evlenecekse, şapkasını ona yedirecek," diye karar verdi.

Fiona'nın yüzü kıpkırmızı oldu.

Etrafında sırtan kovboylara ve seyislere baktı, hiç biri eğlenmiyormuş gibi bile yapmıyordu.

Nefesi keskin ve hızlı geliyordu, parmakları tabletini bana fırlatmak istercesine sıkıyordu.

Hareket etmedim. Sırıtmadım. Kına yakmadım. Buna ihtiyacım yoktu.

"Başka bir şey var mı?" Sonunda sordum. "Çünkü nikel gecesindeki bir fahişeden daha meşgulüz."

Fiona topuklarının üzerinde döndü ve ahırdan dışarı çıktı. "Geri gelecek mi?" Ben bilmek istiyordu.

"Umarım dönmez." Omuzlarımı yuvarladım. Yapacak işlerim vardı.

Ama evrenin bana bir garezi vardı çünkü fıçı yarışı finallerinde koşacak olan ödüllü aygırımız Riot'u fırçalarken, lanet olası at ulaşamadığı bir kaşıntısı olduğuna karar verdi ve onu ahır kapısına kaşımaya çalışırken neredeyse beni yere seriyordu.

"Sakin ol, seni koca piç," diye mırıldandım, Riot tüm ağırlığıyla bana yaslanıp omzunu ahır kapısına sertçe sürterken kendimi sabitledim.

bir çit direğiydi.

İşte o zaman Duke sözümü kesmeye karar verdi. Onu görmeden önce hissettim.

-Havadaki o değişim, bir fırtınanın yaklaşması gibi.

Riot homurdandı, ben kaslı gövdesini iterken başını savurdu ama benim odağım çoktan tezgâhın hemen dışında duran adama odaklanmıştı.

"Ayaklarının altında durma konusunda hep bu kadar kötü müsün?" Duke sordu, sesi tembel ve eğleniyordu.

Ofladım, yüzümü ona dönmeden önce Riot'a son bir sert fırça attım. "Sadece üzerimde kışını kaşımaya çalışan on üç yüz kiloluk bir hayvan varken."

Duke'un bakışları atın üzerinde gezindi, sonra tekrar bana döndü. "Finallerde mi koşacak?"

"Elemelerde en hızlı zamanı yaptı. Başını dik tutarsa, eve toka götüreceğiz."

Duke ilk başta bir şey söylemedi. Sanki bir şeyler hatırlıyormuş gibi gözlerini ahırda gezdirdi, raflarına özenle asılmış eyerlere, altın renkli öğleden sonra ışığında asılı duran toza baktı. Ben de hatırlıyordum. Bir keresinde bu ahırda sevişmiştik, birbirimize karşı çaresizdik, istiyorduk, istiyorduk....

Sonunda, tuttuğunu fark etmemiş gibi bir nefes fısıldadı. "Konuşmamız gerek."

Kollarımı kavuşturdum ve ona dik dik baktım. "Öyle mi?"

Riot'la ilgilenmeye devam ettim. "Meşgul olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Yine de önce Fiona buraya gelip ağırlığını koyuyor, şimdi de sen."

"Bu da ne demek oluyor?"

Yavaş bir nefes aldım ve çalışmaya devam ettim. "Elena?" diye emretti.

Omzumun üzerinden baktım ve sonunda bakışlarıyla buluştum. "Ne söyleyeceksen söyle Duke."

Kısa bir kakhaha attı ama içinde gerçek bir mizah yoktu. "Bazen patronun kim olduğunu unuttuğunu düşünüyorum."

Gözlerimi devirip Riot'a döndüm ve ellerimi meşgul ederek fırçayı yavaş, sabit vuruşlarla böğründe gezdirdim.

"Senin kadın bu konuda ağzını açıp duruyordu. Benim patronum olduğunu söyledi." Toynak tırmığına uzandım.

Eğilip Riot'un ön toynağını kaldırarak dolmuş toprağı kazırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Aygır sabırsızca kıpırdandı, havadaki gerginliği hissetmişti.

"Sakin ol oğlum," diye mırıldandım, toynağı tekrar yere bırakıp diğer tarafa geçtim. "Neredeyse bitti."

"Bazı açılardan o senin patronun," dedi yumuşak bir sesle. "Burayı satmama yardım ettiği için."

"İyi," diye tersledim. "Bu kadar mı?"

"Riot'la işin bitene kadar bekleyecek." Yumuşak ve nazik tavrını sürdürüyor, beni sinir ediyordu.

Sessizce çalıştım, Duke'un orada lanet bir hayalet gibi durmasına izin verirken, aygırı son bir kez kontrol ettim - ellerimi bacaklarında gezdirdim, ipi ayarladım, yerleştiğinden emin oldum.

Sonunda Riot'un boynuna sağlam bir şaplak attım ve geri çekilip ellerimi kotuma sildim. Sonra, ancak o zaman Duke'a döndüm.

"Evet?"

Sırıttı. "Seni atları çalıştırırken izlemek... eskisinden çok daha farklı."

"Şakalaşıyor muyuz Duke, yoksa söyleyecek bir şeyin mi var?" Sesimi sabırsızlık kapladı. Bu adamın hayatımdan çıkmasını istiyordum, çünkü bu adamın ağzının benim ağzımda olmasını istiyordum. *Onu* istiyordum.

"Toprak senin kanında var," diye devam etti, sanki az önce ona bağırmaşım gibi. "Artık benim değil."

Onu inceledim, kendini nasıl tuttuğuna baktım - sert değil, katı değil, ama farklı. "Nash buna katılmazdı."

Duke bir kez başını salladı ama aramızdaki o an, sonraki sözleriyle birlikte yok oldu. "Minnettarım." Bir süre sonra, "Burada kısa bir süre kalacağın için Fiona'yla aranı iyi tutmaya çalışmalısın," dedi.

Parmaklarım tuvalet kapısının kolunu sıkıca kavradı. "Sorunsuz," diye yineledim.

Duke derin bir iç çekti. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Cevap verme fırsatım olmadı çünkü Cal içeri girdi, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi sırtıyordu, ki bu onun *herkese* karşı her zamanki tavrıydı.

"Elena, patrona Fiona'yla olan küçük kavgandan bahsettin mi?"

Lanet olası Cal!

"Burada olduğunu duydum," dedi Duke, Cal'a bu konuşmayı yapmayacağını söyleyerek.

Ne yapalım, Cal kendi halinde bir adamdı ve *patronun* ne düşündüğü umurunda bile değildi. "Ama ne dediğini duydun mu? Bütün ahır duyduğuna göre sen de duymuşsundur diye düşündüm."

"Elena, açıkla?" Duke emretti.

Bu adam ve emirleri. Tanrım! O ve Fiona birbirleri için yaratılmışlardı.

Cal ya umursamıyordu ya da umurunda değildi, devam etti. "Leydiniz Elena'ya geri çekilmesini söyledi... *size*." Sırıttı. "Onun erkeği olduğunu ve evleneceğini söyledi."

Duke'un bütün vücudu kaskatı kesildi. "Bunu o mu söyledi?"

Cal eğlenerek homurdandı. "Söyledi ve sonra da sen evlendiğin için Elena'nın onun sürtüğü olduğunu söyledi. Kızımız onu yere serdi ve bunu izlemek çok *güzeldi*. Dedi ki, '*Ben erkekler için kavga etmem. Sen de etmemelisin*. Bizim Elena tam bir klas."

Duke bana döndü, sesi alçaktı ve tehlikeli bir şeyler söylüyordu. "Neden bana söylemedin?"

Bakışlarını sabit bir şekilde karşıladım. "Onun benim patronum olduğunu ve onun kürekle attığı boku yemem gerektiğini söyledin."

Kaşları çatıldı. "Elena-"

Sözünü bitiremeden kestim. "Nerede durduğumu biliyorum Duke."

Çenesi sıkılmıştı ama daha bitirmemiştim.

"Şimdi, eğer sakıncası yoksa, atları hazırlamayı bitireceğim ve sen ve Fiona için köpek gibi çalışacağım. Onun benim... ah... patronum olduğunu bilmeme izin verdiğin için teşekkürler. Duydun mu Cal?"

Cal yemin etti. "Bu doğru değil! Eğer patron o kadınsa, ben istifa ediyorum. Bunun başka yolu yok, Duke."

"O sadece Elena'yla çalışıyor, hiçbirinizle değil," diye sertçe temin etti Duke Cal'i.

"Bu da doğru değil." Ben yanıma geldi. "Sanırım onunla evleniyorsun ama o bir çingiraklı yılan kadar acımasız."

"Sözlerine dikkat et evlat," diye uyardı Duke.

"Belki de bunu yapmasını kadınından istemelisin." Ben geri adım atmıyordu. "Ve eğer bunu söylememle ilgili bir sorunuz varsa, efendim, bana şimdi söyleyebilirsiniz, ben de doğruca giderim."

"Yeter." Bir elimi kaldırdım. "Cal, Ben, işinizin başına dönün ve ahırımdan defolup gidin."

Onlar gittikten sonra Duke'a baktım. "Mesaj not edildi. Başka bir şey var mı?" Duke ağzını açtı, sonra kapattı.

"Neyden bıktım biliyor musun Duke?" Bir an için gözlerimi kapattım ve sonra ona baktım, beni izliyor, ona gerçeği söylememi bekliyordu. "Bana kazık atılmasından bıktım - önce senden, sonra annemden, sonra Nash'ten... ve şimdi de Fiona'dan. Beni burada istemiyorsun; *şimdi* söyle bana. Hemen *şimdi* gideceğim."

"Maverick Kincaid'e mi?" Gözlerinde çirkin bir şey belirdi ve kendimi kirli hissetmemi neden oldu.

"Neden umurunda ki patron?" Ona fırlattım. "Sen evleniyorsun *Adı her neyse.*"

"Kiminle evlendiğim seni ilgilendirmez."

Espri yapmadan güldüm. "Ve bana Nash'in davrandığından daha kötü davrandığın için nereye gittiğim de -ki o da oldukça kötüydü- seni ilgilendirmez. Yani... gitmemi mi istiyorsun?"

Ellerini ceplerine soktu. "Hayır," dedi isteksizce.

"O zaman karına benimle konuşmamasını söyle. Konuşursa, Tanrı yardımcım olsun, onu yerden yere vururum."

Gözleri kısıldı. "Bu bir tehdit mi?"

"Bu lanet bir söz. Bunu pipona koy ve tüttür."

Dük

I çiftlik evine dönmek için acele etmedim.

Tüm konuşmalarımızdan sonra bile Fiona'nın Elena'ya saldırdığına inanamıyordum. Ama geçmişte Fiona'nın bu yönünü sevmiştim, değil mi? Saldırgan olması. İstedığının peşinden giderdi. Yatakta da, toplantı odasında da iyiydi. Hiç esir almamışlar. Yaralıyı vururdu ve hırslarını gerçekleştirmek için cesetlerin üzerinden geçti.

O tam da benim olduğum türden bir insandı, öyleyse benim onunla ne sorunum vardı?

Önemli olan kelimelerdi.

Çiftliğe döneli iki hafta olmuştu ve tıpkı Nash'in beni uyardığı gibi köklerim yeniden kazınmaya başlamıştı. Toprak benim kanımda vardı ve onunla ne kadar savaşmış olursam olayım, imkânsız gerçeği görmeye başlamıştım: Buraya toprağı kendi planlarıma göre şekillendirebileceğimi düşünerek gelmiştim. Oysa toprak, tıpkı ezelden beri insanlara yaptığı gibi beni de şekillendiriyordu.

Nash bir keresinde bana "Toprak seni kontrol eder evlat, tam tersi değil," demişti.

İçeri girdiğimde Fiona yatak odasında beni bekliyordu, kollarını kavuşturmuş, sırtı dik, gözleri hem öfke hem de çaresizlikle keskin.

O zaten biliyordu.

Güzel. Bu da konuşmamızın kısa süreceğı anlamına geliyordu. "Evleniyor muyuz? Bunu bilmiyordum," diye alay ettim.

Yutkundu. "Birlikteyiz ve herkesin bilmesini isterim ki, ben zıpla dediğimde bana ne kadar yükseğı zıplayacağımı sorarlar, Duke'un patron olduğunu söylemezler."

"Kimden atlamasını istiyorsun, bebek?" Odaya girdim ve annemin yattığı, bizim yattığımız, Fiona'yı beceremediğim yatağa oturdum. Ahırın dışında Elena'nın yararına, utanç verici bir şekilde olanlar dışında, Fiona'ya dokunamamıştım, cinsel olarak değil, bedenime ve ruhuma sahip olan kadınla aynı lanet havayı solurken değil.

Onu on yıldır görmediğimde görmemiş gibi davranmak daha kolaydı. Ama onu gördüğüm anda paniğe kapıldım. Onun son oyun olduğunu biliyordum, bu yüzden onu çiftlikten kovmaya çalışmıştım ve Hunt beni durdurduğunda rahatlamamış mıydım? Maverick Kincaid'in hak iddia etmeye çalıştığını gördüğümde ödüm bokuma karışmamış mıydı?

"Çiftlik çalışanlarınız bana saygı duymuyor."

"Buralarda saygı kazanılır. Diplomanızın Harvard'dan ya da başka bir yerden olması umurlarında bile değil."

Fiona tısladı. "Sana ne oldu böyle?"

Bana Wildflower Canyon oldu.

"Lanet odayı oku, Fiona. Sana bunun için para ödeniyor, hedeflerimizi vurabilmemiz için gereken şekilde davranman için. Yine de çiftliğe adım attığından beri ağzını bozuyorsun ve şimdi de rodeodan hemen önce neredeyse at eğitmenimin işi bırakmasına neden oluyordun."

Birkaç yastık atıp yatak başlığına yaslandım, çizmeli ayaklarım yatak örtüsünün üzerindeydi.

"Ayaklarını çek-"

"Dırdırcı bir eş olmayı bırak, Fiona." Ellerimi başımın arkasında kavuşturarak yastıklara gömüldüm. Hissettiğim yırtıcılıktan çok uzak, tembel bir duruştu bu.

Başını sallayarak keskin bir kahkaha attı. "Artık kim olduğunu bilmiyorum."

Bir de bana sor!

"Rodeodan sonra gitmeni istiyorum." Orada Piper Novak ile bir toplantımız vardı, sonrasında Fiona'nın gitmesi gerekiyordu.

Yatağa, bana daha yakın olmak için hareket etti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Toparlan, Dallas'a geri dön. Burada işin bitti. Sana bir kez daha söyledim. ve çiftlik projesinden çıkarsın. Çiftlik projesinden çıkarsın."

Beni inceledi, kararlılığında bir çatlak aradı. Ama bulamadı.

"Peki ya *biz*?" Dudakları titredi. Yatakta yanıma oturdu ve elini göğsüme koydu. Bana dokunmaması için ona bağırarak istedim. Başka birine ait olduğumu göremiyor muydu?

Gözleri savunmasızdı ve ona duyduğum sempati içime doldu.

Birlikte olduğu adamın başka biri olması onun suçu değildi, şu anda onun için tanınmaz halde olan biri. Ama ben bu adamı iyi tanıyordum. Onunla yıllar önce tanışmıştım ve ondan hoşlanmıştım ama sonra bir süre onu unutmuştum. Ama onu daha fazla görmezden gelemedim.

"Fiona, özür dilerim."

Yüzündeki acı belliydi. Bunu bekliyordu ama kelimeler zor geliyordu. İlişkiyi bitiren ben olmama rağmen, bunun tokadını hissettim. İlişkilerimin çoğu birkaç hafta sürmüştü. En uzun süre yanımda olan Fiona'ydı, neredeyse bir yıl. Onu incittiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyordum ama bunu yapmanın bandajı yırtmaktan başka bir yolu yoktu.

"Tam olarak ne için üzgünsün?" diye sordu. "Bizi bitirdiğin için."

"Hayır." Beni kucakladı. "Hayır, Duke. Hayır."

Onu kendimden uzaklaştırdım ve yataktan kalktım. Duvara yaslandım ve annemin yatağının kenarında otururken yaptığı resme baktım - üzgün olmaktan çok öfkeli, incinmiş olmaktan çok aşağılanmış.

"Elena için beni bir kenara mı atıyorsun?" Gözlerinden öfke fışkırıyordu artık, gözyaşları gitmiş, duyguları saf öfkeye dönüşmüştü.

Bakışlarına karşılık verdim. "Bu senden ve benden başka kimseyle ilgili değil."

Alay etti ve aramızdaki mesafeyi kapattı, gözleri çakmak çakmak oldu. Çok yakındı ama Fiona böyleydi işte, her zaman zorlar, her zaman sınırdı. "Saçmalık," diye hırladı. "Bana bunun sadece bir tesadüf olduğunu mu söylüyorsun? Onu gördün ve birdenbire bir sorun mu oldum?"

Sesi keskindi, aramızdaki boşluğu kesiyor, vermeyeceğim bir cevap istiyordu. En azından gerçek bir cevap. Çenemi sıktım. "Profesyonel olarak, yapılması gereken anlaşmalar için uygun değilsin."

"*Siktir git Duke*," diye bağırdı. "Bunun gibi başka anlaşmalarda da çalıştım ve-"

"Sesini alçalt." Ses tonum alçak ve keskindi. Beti benzi attı.

Histriyonikten hoşlanmazdım. Çılgınlık yapmazdım. Bunu biliyordu. Annemden yeterince çektim, ondan da çekemezdim. Bunu öğrenmişti.

İlk başlarda beni onunla bağırış çağırış yapmaya zorlamıştı. Bu benim yapmadığım türden bir şeydi.

"Sana yardım ediyordum Duke," dedi kendini toparlayarak.

"Ne yaptığını bilmiyorum bebeğim, ama yardım etmiyorsun."

"Sana Piper Novak'ı ayarladım," diye hatırlattı bana.

"Wilder Çiftliği'nin sahibiyim. *Bu* gerçek bana Piper Novak'ı kazandırdı." Bunu o da biliyordu.

"Sana senatörü ve-"

"Fiona, göğüslerinle dikkatini dağıtabileceğin ve beyninle avantaj sağlayabileceğin beyaz adamlarla kurumsal anlaşmalar yapmakta iyisin - bu çiftlik ülkesinde işe yaramıyor. Evet, Piper Novak'ı masaya getirdin ama Hunt gibi adamlara burun kıvrımla meşgul olduğun için anlaşmayı kapatamıyorsun." Ellerimi omuzlarına koydum, onu uzaklaştırmak ve bu tartışmayı bitirmek istesem de dokunuşumu nazik tutmaya çalıştım. Ama o bunu hak etmiyordu. "Burada işler, The Rusty Spur'da biralarımızı içerken el sıkışarak halledilir."

"Bunun Hunt'la ya da başka biriyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. O kaltaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Bunu söyleme şekli beni rahatlattı. Kalbini kırmamıştım, sadece gururunu kırmıştım ve bu benim için sorun değildi. Ellerimi omuzlarından indirdim ve yatak odasından çıkmak için yanından geçtim.

"Duke, onu beceriyor musun?"

Sırtımı ona dönmüştüm ve bir nefes aldım. Yüzümü ona döndüm. "İşimiz bitti, Fiona."

"Bırakacağım," diye uyardı, şimdi duruşu tamamen profesyonel bir kaltak gibiydi.

"Bu senin kararın. Sözleşmende rekabet yasağı ve gizlilik anlaşması var. Bu senin iki haftalık ihbarın mı? Eğer öyleyse, göndermeni istiyorum-"

"Lanet olsun, Duke." Kendini bana doğru fırlattı ve beni sıkıca kucakladı. "Seni seviyorum."

Beni sevmiyordu, gerçekten sevmiyordu, ama bu kendimi bir pislik gibi hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Hayır, ben bir pisliktim. Beni takip etmekten başka bir şey yapmamış olan bu kadını incitiyordum. Şimdi ise fikrimi değiştirmiştım ve ondan programa ayak uydurmasını bekliyordum ki bunu yapamazdı; bu *onun* DNA'sında yoktu.

Onu nazıkçe kendimden uzaklaştırdım. "Fiona, kişisel ilişkimiz sona erdi. İnsanlara evleneceğimizi söylemen çok uzak bir ihtimal." Yavaş bir nefes aldım. "Peki ya profesyonel ilişkimiz? İnce buz üzerinde. Senin

davranışlar çiftlikteki kilit kişilerin işten ayrılmasına neden olabilecek sorunlara yol açıyor.

-Ve eğer bu olursa, burayı satmak çok daha zor olacak." "Seni seviyorum

Duke." Bana şaşkın şaşkın baktı.

Onu sevdiğimi hiç söylememiştim. Aslında bu sözleri hayatımda sadece bir kadına söylemiştim. *Elena*'ya.

"Beni hiç sevdin mi?"

"Fiona, aşk her iki taraf için de ilişkimizin bir parçası değildi."

"Bana nasıl hissettiğimi söyleme."

Bir an dudaklarımı bastırdım ve sonra dedim ki, "Anlaşmayı biliyordun, bebeğim.

Sana *asla* aşık olmayacaktım."

Risklerin ne olduğunu bildiğini söyleyerek vicdanımı rahatlatılabildim ama daha fazlasını beklediğini biliyordum ve belki de Fiona'nın bir hayat arkadaşı için iyi bir seçim olabileceğini düşünüyordum. Ben Wildflower Canyon'a dönene kadar öyleydi ama şimdi Teksas çok uzak, Fiona'yla yaşayacağımı düşündüğüm hayat ise imkânsız görünüyordu.

Yüz ifadesi sertleşti. "Peki. Ama bil diye söylüyorum, Duke? Bunun çiftlikle ilgili olduğunu sanmıyorum. Sanırım *onunla* ilgili."

"İstifa ediyorsan, istifa mektubunu e-posta ile gönder ve

"

"İstifa etmiyorum ve eğer beni kovmaya kalkarsan, sana cinsel taciz davası açarım.

taciz," diye bağırdı.

Sırıttım. "Fiona, üzgün olmanı anlıyorum, bu yüzden bu seferlik bana çemkirmeni mazur göreceğim." Gözlerimi kısmıştım. "Beni bir daha tehdit edersen kariyerini mahvederim ve bana dava açmayı unut; benzin parasını ödemekte zorlanırsın."

Fiona'yı Itzel'e misafir odasında kalacağını bildirmek ve eşyalarımı taşıyıp taşıyamayacağını sormak üzere bırakarak mutfığa indim. Bana tek bir soru bile sormadı, sadece Fiona'yla yemek odasında mı yoksa ofiste mi yemek yiyeceğimi sordu.

"Ofiste, Itzel, ve yalnız. *Gracias*." "De nada."

Yemekten ve birkaç e-postayı yanıtladıktan sonra üst kata çıktım. Itzel beni ana yatak odasının karşısındaki odaya, Nash'in odasına yerleştirmişti.

Kapıda duraksadım, elim kapı kolunun üzerinde geziniyordu. On yıldan uzun bir süredir buraya adım atmamıştım. Geri döndüğümde beri buradan tamamen kaçıyordum. Ama sonsuza dek kaçınamazdım, bu yüzden sessiz bir kararlılıkla kolu çevirdim ve içeri adım attım.

Önce koku çarptı burnuma; sedir, deri, çam. *Nash*. Sanki zaman buraya yerleşmiş ve hiç gitmemiş gibiydi.

Oda tertemizdi, muhtemelen bunu İtzel sağlamıştı. Çarşaflar gıcır gıcırdı, mobilyalar cilalıydı ve hiçbir yerde tek bir toz zerresi bile yoktu. Bu da odayı daha boş ve dokunaklı hissettiriyordu.

Yakın zamana ait hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Sıcaklık yoktu. Kalıcı bir varlığı yoktu. Zihnim hariç, çünkü *Nash*'i düşündüğümde, onu burada düşünüyordum.

-Ya da padoklarda.

Elimi çeneme götürüp etrafı taradım. Sadece bir yatak odasıydı -dört duvar, bir yatak ve bir şifonyer- öyleyse neden üzerimde bu kadar duygusal bir etkisi vardı?

Yatağın kenarına oturdum ve yıllar sonra ilk kez babamı, annemin hayatını cehenneme çeviren bir adamdan daha fazlası olarak hatırladım.

"Kahretsin, *Nash*. Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke... daha fazla zarafete sahip olsaydım," diye fısıldadım boşluğa.

Hiç düşünmeden komodinin çekmecesini açtım, bir silah, birkaç eski makbuz, belki de bir şişe viski bulmayı umuyordum.

Onun yerine bir fotoğraf buldum. Yavaşça çekip çıkardım.

Maria.

Bu resimde gençti, onu hatırladığımdan daha gençti. Yanında bir atla ağılın yanında duruyordu ve güneş ışığı yüzünün yumuşaklığını yakalamıştı.

Nash bunu kendisi çekmiş olmalı, diye düşündüm. Onu ters çevirdim. *Nash*'in keskin el yazısıyla yazılmış kelimeleri okurken boğazım düğümlendi. "*Mi amor, siempre.*" Aşkım, her zaman.

Nash onu bir erkeğin sadece bir kez sevebileceği şekilde sevmişti, diye düşündüm.

Baba gibi, oğul gibi! Ve yine de tüm hayatımı ondan nefret ederek geçirmiştım.

Fotoğrafı dikkatlice *Nash*'in bıraktığı yere koydum. Sonra her şeyi gözden geçirmeye başladım.

Kıyafetleri hâlâ dolapta duruyordu. Onun kokusunu taşıyorlardı ve çocukken onu koşulsuz sevdiğim, annem beni Wildflower Canyon'dan götürdüğünde onu özlediğim ve ziyarete geleceği günler için yaşadığım geçmiş günlerin anılarını tetikliyorlardı.

Annem buraya gelmemi istemedi ve sonunda on dokuz yaşındayken ayak diredim ve yazı onunla geçireceğimi söyledim.

Nash. İstemeye istemeye kabul etmişti, çünkü arkadaşlarıyla Yunanistan'a bir yaz gezisi planlamıştı.

Bu düşünce karşısında durakladım. Hep böyle miydi? Yalnızken ilgimi isterdi ama biriyle birlikte olduğu anda beni görmezden gelirdi.

Mesela on üç yaşındayken haftalarca onunla kalmam için yalvarmış, yalnız yemek yemekten nefret ettiğini söylemişti. Bir futbol maçını bile kaçırmama neden olmuştu. Ama bir arkadaşı onu Maui'ye ziyarete davet ettiği an, sözde özel gecelerimizi unuttu ve o ortadan kaybolurken beni yemek artıklarını yeniden ısıtmak zorunda bıraktı.

Ya da ben on altı yaşındayken kanepede bana ağlamış, insanlara güvenmenin ne kadar zor olduğunu, onu gerçekten anlayan tek kişinin ben olduğumu anlatmıştı. Sabahın ikisine kadar onunla kaldım, yalnız olmadığına dair ona güvence verdim. Ama bir hafta sonra, onunla mücadele ettiğim bir şey hakkında konuşmaya çalıştığımda, Miami'ye son dakika seyahati için toplanmakla meşgul olduğu için beni el salladı.

Üniversitede de aynı şey oldu. İlk dönemim boyunca beni her gün aradı, özlediğini söyledi ve eve ne zaman geleceğimi sordu. Ama nihayet kış tatili için geri döndüğümde, partilerde neredeyse hiç görünmüyor, geç geliyor, sanki sonradan düşünülmüşüm gibi davranıyordu.

Bu durum artık o kadar açıktı ki, daha önce görmediğime inanamıyordum. Ben onun oğlu olmaktan çok, başka kimsesi olmadığına sessizliği dolduran bir dublörüydim. Ve en kötüsü? Yıllarımı onun için yeterli olmaya çalışarak geçirmiştım, oysa gerçek şu ki, ben sadece bana ihtiyacı olduğunda önemliydim.

Ama tüm bunları bilmek hiçbir şeyi değıştirmeydi. O benim annemdi ve ben onu seviyordum. O zaman Elena'yı düşündüm, ne olursa olsun Maria'yı nasıl sevdiğini - Nash'i kızından üstün tutmasına rağmen.

İkimizin de bizi ilk sıraya koymayan ebeveynleri vardı; beraberlik bu muydu?

İki kayıp ruhun birbirini bulması mı?

Dolabında bir kutu dolusu fotoğraf buldum, karton kenarları yaşlılıktan yumuşamıştı. Kutuyu aşağı çekerek parke zemine yerleştirdim ve kapağı kaldırdım, eski kâğıt ve solmuş mürekkep kokusu beni karşılamak için yükseliyordu.

Kâğıt yığınının çevirirken gülümsedim.

Siyah-beyaz enstantaneler, kenarları sararmış Polaroidler, on yıllar öncesinden parlak baskılar - her biri zamanın içinde donmuş bir an. Bazıları

Sert ve resmi, diğerkleri kahkahanın ortasında, yüzleri kameraya dönük ya da sohbetle kaybolmuş.

Kendime ait bir fotoğrafı çevirdim. Belki altı ya da yedi yaşındaydım, çimenlerin üzerinde yalınayak durmuşum, aralık dişli bir gülümsemeyle sırtıyordum. Kot pantolonum çok uzun, bileklerimden paçalı ve ayaklarımın dibinde pasaklı bir köpek oturuyordu -Loki. O iti unutmuşum. Arkasında annemin kıvrımlı, zarif yazısıyla etiketlenmişti: *Duke, birinci sınıftan sonraki yaz.*

Bir diğerkinde bir yaş daha büyümüşüm ve elimde benim iki katım büyüklüğünde bir olta tutuyordum. Mütevazı bir avı tutarken kollarım gerilmişti. Arkamdaki göl öğleden sonra ışığında parıldıyordu. *Duke ve ilk balığı.* Annem ve ben Dallas'a gitmeden hemen önceydi.

Sonra, Dallas'taki evimizde gençken çekilmiş bir fotoğrafım. *Lisenin ilk günü.*

Annem bunları Nash'e mi göndermişti?

Annemin bir adam ve Kaz'la çekilmiş bir fotoğrafına rastladım. Çok genç bir Kaz. Çevirip baktım.

Silas vaftiz oğhıyla.

Silas Hawthorne muydu o? Aynı adamın başka bir fotoğrafını buldum ama Nash, Mama ve başka bir kadınla.

Silas ve Tansy Hawthorne ile yedinci evlilik yıldönümümüzde.

Fotoğrafı tekrar inceledim. Annem çatık kaşlı Nash ile gülümseyen Silas'ın arasında duruyordu. Tansy, Silas'ın yanında duruyordu ve yüzü asıktı. O ve annem muhtemelen aynı yaşıydılar, Silas ve Nash de öyle.

Kimdi bu insanlar?

Telefonumu çıkardım ve Kaz'ı aradım.

İkinci çalışta cevap verdi. "Duke, saat gece yarısı oldu ve misafirim var."

Zaman kaybetmedim. "Silas ve Tansy Hawthorne kim?"

Bir duraklama. Sonra Kaz derin bir nefes verdi. "Vaftiz anne ve babam. Babam öldükten sonra beni az çok onlar büyüttü."

"Buralı mı?"

"Eskiden buralıydılar. Bir süreliğine Aspen'e gittiler. Tansy hâlâ orada."

"Silas?"

"Birkaç yıl önce vefat etti." Uzun bir duraklama. "Neler oluyor?" "Ben... bazı resimler gördüm ve... onlardan bahsettiğini hatırladım."

"Evet. Tansy gelecek hafta burada olacak. Onunla konuşmalısın."

"Neden?"

"Anlatacak benim hikâyem değil
dostum, onun hikâyesi."

Homurdandım. "Hadi ama Kaz, ne-"

Bir kadının Kaz'a seslendiğini duydum. Misafirim var derken yalan
söylemiyordu.

"Görev çağırıyor." Kıkırdadı.

"Bu pelerin ve hançer saçmalığı gerekli mi?"

"Hayır, ama kesinlikle eğlenceli. Görüşürüz."

Görüşmeyi sonlandırdım.

Fotoğrafa tekrar baktım ve hangi sırları sakladığını merak ettim.

elena

Copper altımda kıpırdandı, kasları seğirdi, kulakları öne doğru oynadı. Sıranın bizde olduğunu biliyordu ve gitmek için can atıyordu.

Spikerin sesi gürültüyü keserek tepede yankılandı. "Sırada, Wilder Ranch'ten Copperhead Canyon'a binen Elena Rivera var." Hoparlörler çatırdadı, kelimeler kalabalık tekrar hareketlenmeden önce bir süre uzayıp kayboldu.

Copper'dan ve önceki galibiyetlerimden bahsederken sözlerinin geri kalanını zar zor duydum. Adrenalinin nabızı kemiklerimde gümbürdüyor, solmayan bir yankı gibi derinlere yerleşiyordu.

Eyerdeki yerimi değiştirerek dizginleri tutuşumu ayarladım, eldivenlerimin yumuşak derisi parmaklarımı ısıtıyordu. Kolalı düğmeli ceketim, işlemeli gösteri yeleğimin altında sırtıma yapıştı ve Stetson'ın siperi gözlerimi arenanın ışıklarından korudu. Bacaklarımı sıkarak Copper'ı öne doğru yönlendirirken, taylarımın üzerindeki gümüş konçlar ışığı yakaladı. Sorunsuz bir şekilde adım attı, toynakları kolay bir güvenle toprağa çarptı.

Arenaya girdiğimiz anda dünya daraldı ve benim için çitlerin ötesinde hiçbir şey yoktu: sadece ben, atım ve sürüşün ritmi.

Eyeye iyice yerleştim, en ufak bir işaret verdim ve hızlı, kontrollü bir tırısa geçtik. Copper altımda akıcı bir kas gibi hareket ediyordu, her adımı dengeli, her tepkisi anlaktı.

İlk manevra geniş, hızlı bir çemberdi.

İlerledik, tozu dumana kattık, rüzgar gömleğimi kamçılardı ve atım koşuyu zorladı. İşarete geldiğimde hafifçe çekiştirdim.

dizginlere asıldı ve küçük, yavaş bir döngüye girdik. Copper'ın adımları kısaldı, gövdesi toparlandı, tüm o güç şimdi odaklanmış ve kontrollüydü.

Koltuğumda hafifçe kıpırdandım ve Copper zahmetsizce, tereyağı gibi yumuşak bir şekilde yön değiştirdi.

Kalabalığı duyabiliyordum ama bu sadece bir gürültüydü, uzakta, önemsizdi.

Hızlı bir öpücük sesi çıkardım - Copper'ın iyi bildiği bir işaret - ve tam uygun basınçla sıktım, ileri fırlamasına ve ölü bir koşuya başlamasına neden oldum.

Çit hızla bize doğru geliyordu. Hazırlandım, derin bir şekilde oturdum ve "Çüş!" diye bağırdım.

Copper'ın arka ayakları toprağa çarptı, uzun ve temiz bir şekilde kayarken bir toz bulutu kaldırdı, ön toynakları zar zor hareket ediyordu, tüm vücudu düzgünce altına sıkışmıştı.

Kalabalık kükredi ve Copper'ı hızla döndürdüm, onu geri yuvarladım ve tekrar yaptık - bir güçlü koşu daha, bir mükemmel kayma daha, tüm lanet dünyanın kaybolduğu saf, elektrikli hareketin bir ritmi daha.

Sonra durduk.

Kalabalığın tezahüratları arasında bile sessizliği *hissettim*. Nefesimi sakinleştirdim, Copper altımda oflarken boynunu okşadım.

"İyi sürüştü," diye fısıldadım. "Çok iyi bir sürüştü." *Ve güzel Copper'ımı bugün kaybedecek olmam çok yazıktı.*

Maverick'in de diğer birkaç kişi gibi Copper'ı ele geçirmek için can attığını biliyordum. Turnuvarın en büyük duraklarından biri olan Wildflower Canyon Rodeo'sunda böyle bir galibiyetten sonra Copperhead Canyon sadece çok iyi bir at değil, bir şampiyonu. Onun gibi bir at, soyu, eğitimi ve kazandığı yeni kupayla 150.000 dolar, belki de daha fazla ederdi.

Bu Duke'u mutlu etmeli, diye düşündüm, içimi bir acı kapladı. Orospu çocuğu her şeyi satıyordu ve benim canım çok yanıyordu. Yani bu beni ilgilendirmezdi, değil mi? Onunla o yüksek topuklu kaltak arasında -ona daha fazla güç - benimle yaptığım tüm işi alacaklardı. Bakır ve ortalama bir kar elde etmek.

Bir gün kendi atlarım, kendi yetiştirme ve eğitim operasyonum, kendi ahırım olsun istiyordum.

Hayaldi tabii ki. Yıllardır kışımı yırtarak çalışıyordum ve bunun karşılığında gösterebileceğim tek şey banka hesabımdaki on bin dolardı. Hatta

Bırakın bir yetiştirme ve eğitim operasyonu başlatmayı, yarı iyi bir tayın peşinatı için bile yeterli. O kadar parayla hiçbir şey satın alamazsın.

Copper'ı ahırda Ben'e teslim ettim, böylece onu kendisine tahsis edilen ahıra götürüp düzgün bir şekilde soğutabilecekti.

Tam o sırada anonsçunun sesi tepemde gürledi, kazandığımızı bilmeme rağmen kelimeler göğsüme çarparken hoparlörler çatırdadı. Ama bunu duymak daha da tatlıydı, her şeyi daha da gerçek kılıyordu. Bu benim ilk zaferim değildi ama her seferinde olduğu gibi içimde bir gurur kabarması hissettim.

Evet, bu benim başarımdı! Sadece benim başarıım!

"2024 Wildflower Canyon Rodeo Reining Şampiyonunuz Wilder Ranch'ten Copperhead Canyon'da Elena Rivera."

"Tebrikler." Ben, Cadılar Bayramı'ndaki bir çocuk kadar heyecanlıydı. "Bu... bir şeydi."

"Teşekkürler, Ben."

Ağır bir el sırtıma vurdu. Hunt gururla, "Harika bir yolculuktu, Elena," dedi.

"Yakaladın mı?"

"Evet, hepimiz yakaladık." Hunt bana bir şişe su uzattı.

Kimi kastettiğimizi soracaktım ama Duke'u gördüğümde bu belli oldu. "Ne yolculuktu ama."

Selamlamak için başımı salladım ve içtiğim için minnettardım, böylece ona bir şey söylemek zorunda kalmayacaktım. Beni görmüştü. Ne kadar iyi olduğumu görmüş müydü?

Onun ilgisini çekme, şefkatine, saygısına, sevgisine sahip olma ihtiyacı bunca yıldan sonra hâlâ içimi tırmalıyordu. Adamı kanyondan çıkarabilirdiniz ama kalbimden çıkaramazdınız, değil mi?

"Gidelim," diye ısrar etti Hunt. "Jace'i görmeye gitmeliyiz."

Başımı salladım, su şişesini kapattım ve onun yanına düştüm. Rodeonun enerjisi etrafımızda titreşiyordu: çizmeler toz kaldırıyor, havada ter ve at kokusu vardı ve sesler heyecanla yükseliyordu.

Duke birkaç adım önümde, soluma yakın yürüyordu ve ben bunun çok farkındaydım. Onun. Geniş omuzları, üzerinde yürüdüğü toprağın sahibiymiş gibi kendini taşıma şekli. Bana bakmadı ama bakmak zorunda da değildi. Varlığı etrafımı dikenli tel gibi sarmıştı; acı verici ve görmezden gelinmesi imkânsız.

Hunt ilerledi, bizim için bir yer buldu ve beni Duke ile yalnız bıraktı. "Bir galibiyetten sonra hep böyle sessiz mi olursun?" Sesi alçaktı.

Ona baktım, nabzım hızlanmıştı. "Genelde sessizimdir."

Dudakları sırtlamakla savaşıyormuş gibi seğirdi. "Her zaman değil." Seks yaptığımız zamanla ilgili bir ima mıydı bu?

"Sessiz olmalısın, Elena." Duke amımı yaladı. "Yoksa insanlar ahırda neler döndüğünü merak edecek."

"Duke, lütfen." Kalçalarım onun ağzını, dudaklarını, serbest kalmasını istiyordu.

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum. Burada çok güzelsin. Seni yemeye bayılıyorum."

Patladığımda bir elimi ağzıma kapattım, küçük iniltiiler kaçtı benden.

"Bu gece seni nehre götüreceğim, böylece adımı haykırabileceksin." İçime girdi. "Böylece geldiğini duyabileceğim."

Ona cevap vermek ve sakinleşmek yerine bir yudum daha su içtim. Bu adam bana ne yapıyordu?

Önümüzde atların geçtiği yol görünüyordu. Kalabalık iyice artmış, raylara baskı yapıyor ve beklenti elektrik akımı gibi içlerinde uğulduyordu.

Hava enerji ile uğulduyordu. Tribünler tıklım tıklım doluydu, Jace kendini paraşütteki bir bronkun üzerine indirirken hoparlörlerden yükselen spikerin sesi kalabalığı coşturuyordu.

"Sırada Wilder Çiftliği'nden Jace Carter var, *Widowmaker* adında alınan bir kısrağa biniyor!"

Jace çoktan atın üzerine çıkmış, örgülü dizginleri tutuşunu ayarlıyordu. Altındaki at kıpırdadı, kasları gerilmiş, kapının açılmasını bekliyordu.

"İyi görünüyor," diye mırıldandı Duke.

Hunt bana hafifçe dirsek attı. "Bize bir gösteri sunacak."

Aralarında duruyordum, bu yüzden Hunt'a yaklaştım. Ona yakın olmak, Duke'a yakın olmanın yarattığı saçmalığı uyandırmıyordu.

"Oh, evet, yapacak."

Jace ve Widowmaker'ı eğitmiştim. Her galibiyet zedelenmiş egoma bir darbe, kendime olan saygımı ve güvenimi yeniden inşa etmek için bir tuğlaydı.

Zil sesi duyuldu. Paraşüt kapısı açıldı ve Widowmaker tüm kasları ve vahşi öfkesiyle dışarı fırladı. Jace koltuğunu korumak için mücadele ederken toynakları yere zar zor değdi. Kalabalık kükredi ve ben heyecanı göğsümün derinliklerinde hissederek sırttım.

Duke'un kolu benimkine değdi. Kolonyasının kokusunu alabiliyordum. O zamanlar hiç giymezdi. Şimdi, ne zaman kokusunu alsam, sanki bir

kızgın kısrak.

Lanet olsun!

Arenaya odaklanmaya zorlayarak nefesimi verdim. Duke dışında her şeye. Aramızda kaynayan ve beni diri diri yakmaya hazır olan ateşten başka her şeye.

Jace, Widowmaker'ı sertçe mahmuzladı, kısrak havada dönerken boştaki eli dengeyi sağlamak için yukarı kalktı ve tecrübeli bir bronkun tüm gücüyle tekmeledi. Yere indi, bir yay gibi kıvrıldı ve tekrar fırladı - vahşi, öngörülemez.

Jace, Widowmaker'ı ata doğru sürdü, vücudu ata karşı değil onunla birlikte hareket ediyordu. Her atlayışta, her şahlanışta, yere vurulan her kemik sarsıntısında Jace eyerde doğmuş gibi hareket etti.

Kalabalık çığlık attı. Hunt'ın yanımda bağırdığını duyabiliyordum ve tüm bunların vızıltısını hissedebiliyordum - bir at üzerinde sadece sekiz saniyenin getirebileceği ham gücü.

"Çok iyi," dedi Duke.

"Rodeoları takip ediyor musun?" Hunt sordu. "Evet, takip ediyorum," diye cevap verdi Duke, beni şaşırtarak.

Altı saniye sonra Widowmaker bildiği şeyi yaptı. Sola doğru pis bir eğilme, ardından sağa doğru sert bir hamle; hızlı, acımasız ve bir kovboyu uçuracak cinsten.

Jace düzeltmeye çalıştı ama kısrak bildiğini okudu. Yarım saniye boyunca ritmini kaybetti -yarım saniye çok uzun sürdü. Widowmaker kemikleri sarsan son bir tekme savurdu ve Jace havalanarak sert bir şekilde toprağa düştü.

"Lanet olsun!" diye bağırdım.

Yere düştüğü anda zil çaldı. Keskin bir nefes aldım.

Başarmış mıydı?

Kalabalık kısmen heyecan, kısmen hayal kırıklığıyla kükredi ve spikerin sesi tepede gürledi. "Ve bu Jace Carter'ın 7.9 saniyelik zamanı! Bu onu ikinci sıraya yerleştiriyor, millet!"

Alkışladım.

Jace ayağa kalktı, şapkasını çıkarırken tozlar uçuştı ve kalabalığa hızlı bir el salladı. Widowmaker çoktan ağıllara doğru çekistirilmeye başlanmıştı bile, hâlâ mücadele doluydu.

Hunt alçak sesle ıslık çaldı.

Duke başını sallayarak, "Çocuk az kalsın ölüyordu," dedi. "Çok kızacak," diye mırıldandı Hunt.

Yapardı, ama Jace'i yeterince iyi tanıyordum; bir an için hayal kırıklığına uğrayabilirdi, ama sonra sakinleşir ve keyfine bakardı.

"Bu yüzden b u gece biriyle yatacak ve çok geçmeden şöyle diyecek *İkincisi fena değil,"* diye tahmin ettim.

Duke yanımda kıkırdadı, derin ve alçak sesle. "Bu konuda onu suçlayabileceğimi söyleyemem."

Bunu söyleme şekli -Jace'ten hiç bahsetmiyormuş gibi- içime farklı bir sıcaklık gönderdi.

Yutkundum, boğazım aniden kurudu ve arenaya doğru döndüm. "Görüşürüz."

Hunt ya da Duke'un cevap vermesini beklemedim; nezarethanelerin yakınındaki insan kalabalığının arasından ilerledim.

Yürürken çocukluğumdan beri tanıdığım yaşlı çiftçilere sarıldım ve kanıtlayacak bir şeyleri olduğunu düşünen genç kovboylarla şakalaştım.

"Kahretsin kızım, bana bir şans verecek misin?" Ben yanlarından geçerken bir adam şapkasını eğerek konuştu.

"Sende o beygir gücü yok." Kovboyla kucaklaşırken sııttım. "Nasılsın, Weston Tate? Bir dakika kadar oldu."

Weston'ın içinden kahkahalar yükseldi. Beni ayağımdan kaldırdı ve yere bırakmadan önce bir kez daha salladı. "Çok güzel görünüyorsun, güzelim."

Maverick'in parmaklıklara yaslanmış, atlarından birinin zamana karşı yarışını izlediğini gördüm. Beni görünce döndü ve hızlıca sarılmadan önce kocaman sııttı.

"Tate, kızıma asılıyor musun?" Kolunu bana doladı.

"Hayır, efendim. Karım taşaklarımı kesip bana yedirecek." Weston bana göz kırptı. "Dakota aramadığın için çok kızgın."

Dakota, Weston'ın güzel karısıydı. Colorado Springs yakınlarında küçük bir çiftlikleri vardı ve onları yıllar boyunca rodeolar ve buluşmalar sırasında tanımıştım.

"O nasıl?" diye sordum. "Bir ev kadar büyük olmalı."

"Evet, öyle ve bunu söylemeye izni var ama benim yok." Weston sııttı. "Bu gece görüşür müyüz?"

"Elbette."

"The Rusty Spur'da mı?"

"Orada olacağımı biliyorsun."

Maverick ve ben bira çadırına doğru yürüdük, havada ızgara et ve dökülmüş viski kokusu vardı. Her yer tıklım tıklımdı; taze kovboylar

Atlarından inenler, tozlu çizmeler giymiş yerliler, rodeo hayranları soğuk biralarını yudumlarken arkamızda at binme sesleri hala kükrüyordu.

Uzun ahşap bir bar, içki siparişi veren insanlarla dolu bir şekilde arka tarafa doğru uzanıyordu. Derme çatma kokteyl masaları - kontrplak üstleri olan yarım viski fiçileri

-etrafa saçılmıştı. Neon bira tabelaları çadırın duvarlarında titriyor, parıltıları her şeyi puslu bir altın ışığına boğuyordu.

Maverick şapkasını geriye doğru eğerek kalabalığa baktı. "Lanet olsun, ülkenin yarısı burada."

"Diğer yarısı da hâlâ tribünlerde." "Joy nerede?" diye sordum.

"Sence nerede?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Güldüm. "Bir kovboy mu buldu?"

"Ya da iki tane," diye mırıldandı Mav.

Bara yanaştık, çoktan fincanlarına dalmış birkaç çiftlik işçisinin arasına sıkıştık. Gümüş halka küpeleri ve rahat tavırlarıyla orta yaşlı bir kadın olan barmen, iki longeck'i tezgâhın üzerinden kaydırırken başını kaldırıp bakmadı bile.

"Müesseseden," dedi bilmiş bir sırtışıla. "Harika bir yolculuktu, tatlım."

Başımı sallayarak teşekkür ettim, kapağını kapattım ve uzun bir nefes çektim. Maverick yanımdaki bara yaslandı, gözleri çadırda geziniyordu.

"Ee," dedi bana yan yan bakarak. "Erkek arkadaşın seni izliyor."

İçkimin bir kısmını sıçrattım. "Ne oluyor lan?"

Maverick kıkırdadı. "*Duke*. Kaz'la birlikte ve bana dişlerimi uzatacakmış gibi bakıyor. İkinizin arasında neler döndüğünü bana anlatmak ister misin?"

"Hiçbir şey." Kolumla ağzımı sildim.

"Şaka yapma, sevgilim. O senin kalbini kıran adam, sevgilim, ve ben onun kalbini onarmak istediğini hissediyorum?" Maverick kasvetli bir şekilde sordu.

Biramdan bir yudum daha aldım. "Daha çok kalbimi toz haline getirdi."

"Belki de. Ama seni geri istiyor, bu kesin." "Topuklu ayakkabı giyen kaltakla evleniyor."

Mav'ın gözleri kısıldı ve çenesini salladı. "O kaltak mı?"

Onun görüş açısını takip ettim ve bir de ne göreyim, Bayan Dört İnç Topuklu kovboy şıklığında giyinmiş ve Duke ile

Kaz, papatya kadar parlak görünüyordu, ben ise daha yeni ata binmişim ve cehennem gibi görünüyor ve... şey, bir at gibi kokuyordum.

"Evet."

"Hayır." Maverick başını salladı. "Onu istediğini sanmıyorum. Ama kız onu istiyor ve *senin* de onu onunla görmeni istiyor."

"Aşk üçgenlerinden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bir teoriyi test etmek istiyorum," dedi Maverick düşünceli bir şekilde ve yüzünü benimkine yaklaştırdı.

Onu ittim. "Kes şunu. Burada böyle bir numara çekersen, teorine göre ülkedeki kadınların yarısı seni becerdiğimi düşünerek benden nefret edecek. Zaten diğer yarısı da Hunt'ı becerdiğimi düşündüğü için benden nefret ediyor."

"Wildflower Canyon'daki erkek nüfusunun yarısını becerdiğini düşünürsek, herhangi bir iş yapman şaşırtıcı," diye şaka yaptı.

Gözlerimi devirdim. "İki adamdan, sen ve Hunt'tan, erkek nüfusunun yarısına nasıl geldik?"

"Ben sadece dedikodu tacirlerinin yarın ne diyeceklerini söylüyorum."

Saatime baktım. "Gitmem gerek. Kesimde yeni bir tayım var."

"Benim de." Maverick boş bira şişesini tezgâhın üzerine koydu ve barmene on dolarlık bir banknot salladı, o da parayı şişenin altına sıkıştırırken başını salladı.

Bira çadırından dışarı çıktık.

Duke'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Adamın biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Müstakbel karısıyla birlikteydi ve bir arkadaşıyla içki içtiğim için bana hançer gibi mi bakıyordu?

Maverick ve ben kesimin devam ettiği arenaya doğru yürüdük. Kollarımı parmaklıklara dayamış, Wilder Çiftliği'nden bizimkilerden biri olan Dixie May'in ineği sanki bunun için doğmuş gibi çalıştırmasını izliyordum. Hızlı ve temiz, bir Bowie bıçağı kadar keskin, gözünü o yaratıktan hiç ayırmıyor. Harika bir at.

-Bir binicinin muhtemelen olduğundan daha iyi görünmesini sağlayan türden. "Fena değil," diye itiraf etti Maverick.

Kıkırdadım. "Bunu senden duymak büyük övgü." Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

Duke. *Yine.*

Tribünlerin yakınında durmuş, kollarını kavuşturmuş, beni izliyordu.

Maverick, "Sanırım buna sapıklık diyorlar," dedi.

İçimi çektim. "Sadece atıma odaklanabilir miyiz?" "Satılık mı?"

"Wilder Çiftliği'ndeki her şey satılık ve bu benim kalbimi kırıyor. Copper, Whiskey... Yani... Lanet olsun!"

"İkisini de alacağım."

Elimi Maverick'in koluna koydum. "Benim yüzümden at alamazsın."

"Tatlım, onları satın alıyorum çünkü işim için kârlı."

Maverick bana güvence verdi ve ekledi, "Onları yakalamış olmamın seni rahatlatacak olması da bonus."

Dük

T Bir kovboy daha attan düşerken kalabalık bağırıp çağırdı ama bu dikkatimi Elena'dan çekmeye yetmedi. Parmaklıklara yaslanmıştı, gözleri Dixie May'e kilitlenmişti. Ama

Kanımı kaynatan şey at değildi, Maverick Kincaid'in çok yakınımında durması ve kolunu sanki buna hakkı varmış gibi kıza dolamasıydı.

"Ona bakmayı bırakmalısın dostum." Kaz sahte bir tiksintiyle başını salladı. "Bu kadar acınası görünmen gerçekten üzücü."

"Siktir git, Kaz."

Fiona sonunda başka bir şeyle ilgilenmek için bizi yalnız bırakmıştı. Dallas'taki bir projeye müdahale ediyordu -ki bu konuda çok iyiydi.

Wilder Çiftliği projesini ondan devralmaya başlamıştım ve bu şimdiye kadar yaptığım en kolay devir teslimdi -çünkü özellikle titiz davranmıyordum. İçten içe nedenini biliyordum. Burayı gerçekten satacağımı düşünmüyordum. Ve bu düşünce göğsümde ağır bir şekilde oturuyordu çünkü bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Kincaid'le birlikte değil," diye mırıldandı Kaz. "Yerel iş yapmıyor." "Biliyorum."

Kaz bir kaşını kaldırdı. "O profesyonel. Herkes onu işe almak istiyor."

"Biliyorum."

"Nash ona karşı tam bir pislikti."

Bu beni olduğum yerde durdurdu. "Nereden biliyorsun?"

"Nash ve ben arada bir birkaç bira içerdik. Gittiğin ve bir daha geri dönmediğin için onu suçladı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Kaz, burada doğup büyüdüğünü biliyorum ama Nash biriyle *duyguları* varsa bile bundan bahsetmeyen huysuz bir piçti, o zaman neden seninle birlikte oldu?"

Kaz omuz silkti. "İnsanlar benim bir rahip gibi olduğumu söyler, bana bir şeyler anlatırlar."

"Dün gece aradığımda sesin çok dindarmışsın gibi geliyordu," diye alay ettim.

Bana müstehcen bir sırıtış attı. "Dün gece birkaç kez Tanrı'nın adını sayıkladı."

İçimi çektim.

"Nash, Silas ve Tansy'yi tanıyordu, dolayısıyla beni de tanıyordu. Ona göz kulak oldum Duke. Onu bazen içine girmek istediği boktan arazi anlaşmalarından uzak tuttum... elimden geldiğince. Başarısız olduğumda da Elena serpintiyi yönetti."

Tüm dikkatim ondaydı. "Satmak istedi mi?"

Kaz derin bir nefes aldı. "Para sorunları vardı."

"Kitaplarda bunu göremiyorum."

"Elena devralmadan ve burayı genelevdeki bir kovboy gibi yönetmeye başlamadan önce -hızlı, odaklanmış ve sorunlardan başka bir şeyin olmadığı bir lanet saniyeyi bile boşa harcamadan." Kaz saatine baktı ve homurdandı. "Piper birazdan burada olur."

"Onunla arkadaş mısınız?"

"Kimse Piper Novak'la arkadaş olamaz. O kraliçe ve hepimiz onun köleleriyiz. Onunla iş yapıyorum. Ben ona kazık atmam, o da bana karşı temiz kalır."

Kaz gitmek üzereydi ki elimi omzuna koydum. "Nash ne tür para sorunları yaşıyordu?"

Kaz beni inceledi. "Annene sormalısın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Annem nasıl-"

"Gloria'nın Nash'ten ilgilenmesini beklediği birkaç pahalı alışkanlığı var."

Annem biraz şımarıktı ama bu Nash'in maddi sıkıntılar yaşamasına yol açmıyordu.

"Bazen borç para alır," diye bilgi verdi Kaz. Kaşlarımı çattım. "Annemle-"

"Alışveriş bağımlılığı var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kafam tamamen karışmış bir şekilde ona baktım. "Bir şeyler satın almayı seviyor."

"Aldığı şeyleri alacak parası yok Duke. Cartier bilezikler. Milyon dolarlık kolyeler? Nash onun alışkanlıklarını karşılamak için kıcını yırtıyordu."

Bunu biliyordum. Ve çiftliğin parçalarını satmaya başlayıp başlamadığını birden fazla kez merak etmişim -sessiz, özel satışlar, çiftlik sahiplerinin toplumun çatlakları görmesini engellemek için radarın altında yaptıkları türden. Kimse mirasını kaybeden adam olarak tanınmak istemezdi.

Tam o sırada telefonum çaldı ve bir de ne göreyim, annemdi.

İçimi çektim, ana arenadan uzaklaştım ve cevap vermeden önce at römorklarının yanındaki gölgelere daldım.

"Anne."

Ben konuşmaya başladığım anda o çoktan feryat etmeye başlamıştı.

"Duke, bunu bana yapamazsın! Yapamazsın!"

Gözlerimi kapadım ve burnumun kenarını sıktım. *İşte başlıyoruz.*

"Bu da ne demek oluyor anne?"

Tutarsız bir şeyler haykırdı. "Anne, sakın ol."

"Sakinleşmek mi?" diye bağırdı, sesi histeriyle titriyordu. Kahretsin, sesi tıpkı Fiona'nın çılgık atarkenki sesine benziyordu. "Fiona'dan ayrılıyorsun ve" -keskin bir nefes aldı- "o *sürtük* için."

Doğru ya!

"Anne, Fiona ile olan ilişkim seni ilgilendirmez." Annemle aramda sınır koyma konusunda her zaman sorun yaşamışım - ki bu da çocukken onun cankurtaranı olmaktan kaynaklanıyordu. Ama bu sefer öyle olmadı.

Sanki ona vurmuşum gibi nefesi kesildi. "Bunu nasıl söylersin bebeğim?" Çılgılık atan bir ölüm perisinden Viktorya dönemi saf kızına dönüştü.

"Anne, Fiona benim için çalışıyor, hepsi bu. Sana bundan bahsetmemeliydi-"

"Tabii ki yapmalıydı. Her gün konuşuyoruz."

Hadi canım! Bu düşündüğümden de kötüydü.

"O fahişenin kızıyla mı yatıyorsun?"

Gözlerimi kapattım. Annemden Maria ya da Elena söz konusu olduğunda dilini kontrol etmesini isteyemezdim çünkü onlara yıllardır böyle hitap ediyordum.

"Anne, kiminle yattığım da seni ilgilendirmez." Sesimi sakın tuttum, ürkmüş kısırağa kovboy gibi davrandım. "Ve benim... Elena ile herhangi bir ilişkim yok."

Muhtemelen o kadar kötü batırdığım için beni her gördüğünde ya içime bakıyor ya da beni bıçaklamak istiyor.

"Onun adını ağzına alma," diye bağırdı annem. "Onun yatıp kalktığını biliyor musun? Biliyor musun? Mindy'ye göre Hunt ve Maverick Kincaid ile bir ilişkisi varmış. O bir fahişe."

"Bunu zaten söyledin anne."

Ama bu konuşmayı bir diyalog olmaktan çıkarmıştı çünkü ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "İnsanların konuşmayacağını mı sanıyorsun? Nash hakkında söylediklerinin aynısını senin hakkında da söylemeyeceklerini mi sanıyorsun?"

Boştaki elimi römorka dayadım, avucumun altında güneşten ısınan metali hissettim.

"İnsanların ne söylediği umurumda değil."

"Benim umurumda!" diye bağırdı. "Bundan sağ çıkamayacağım, Duke! Yemin ederim, kurtulamayacağım!"

Midem bulandı. Bunu daha önce de duymuştum. Bunu daha önce hissetmiştim.

Bir genç, karanlık bir yatak odasının kapısında durmuş, annesinin yataktaki cansız bedenine bakıyordu, komodinin üzerine bir şişe hap dökülmüştü.

Telefonu daha sıkı kavradım. "Anne-"

"Bu sefer ciddiym! Bunu tekrar yapamam, yapamam-"

Sözünü kestim. "Sakinleşmen gerek. Cheyenne buralarda mı?" Annemin hizmetçisini sordum.

"O uzakta. Yalnızım." Şimdi ağlamaya başlamıştı. "Yalnız olmaktan nefret ediyorum."

Telefonumu yere fırlatıp üzerinde tepinmek istedim. Kadını seviyordum ama tam bir baş belasıydı. "Geleceğim."

Nefesi kesildi. "Gelecek misin?"

"Evet, anne." Çünkü başka ne yapmam gerekiyordu ki?

Hıçkırarak nefes verdi, rahatlama ahizeye doğru akıyordu. "Ah, bebeğim," diye ağladı. "Beni bırakmayacağını biliyordum."

"Biraz daha dayan," diye rica ettim.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Dallas'taki asistanımı aradım ve beni Aspen'den kalkan bir sonraki uçağa bindirmesini istedim. Bu bana rodeoda bir saat kazandırdı ve sonra uçağıma yetişmek için yola koyulmak zorunda kaldım.

Fiona'yı VIP bölümünde buldum, elinde bir içki, koca göbekli ve küçük bir Stetson'lı olan yaşlı beyaz bir adamı cezbediyordu.

"Fiona, konuşabilir miyiz?"

"Affedersin, Preston," diye flört etti ve bana gülümsedi.

Kolundan tuttum ve onu görece mahremiyetimizin olduğu sessiz bir köşeye çektim. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Ne?"

"Anneme mi söyledin?"

Dudaklarını yaladı. "Onunla her zaman konuşuyorum ve-"

"Onun nasıl olduğunu bilirsin." Annemin intihar girişimlerini biliyordu.

"Eğer annem zarar görürse, bundan seni sorumlu tutarım."

"Ne?"

"Ona ayrılacağımızı söylemek bir şey ama Elena hakkında atıp tutmak düpedüz suç ve zalimlik."

Yutkundu. "Ben... Ben... Ben sadece-"

"Bunu ihbar süreniz olarak kabul edin. Hem yatağımdan hem de ofisimden çıkmanı istiyorum. Anladın mı?"

Yüzünde bir gerginlik titreşimi belirdi ama bunu hemen bastırarak omuzlarını dikleştirdi. "Ona söylemedim-"

"Ne yaptığınızı çok iyi biliyordunuz," diye araya girdim. "Birkaç çizgiden daha fazlasını aştın. Bu yüzden işini bırakacaksın ve benim ve annemin hayatından defolup gideceksin. Onunla bir daha konuştuğunu öğrenirsem, bana karşı gelenlerin neden bir daha asla bunu yapmadıklarını öğreneceksin."

Başka bir şey söylemeden döndüm, onu orada bıraktım çünkü yetişmem gereken bir uçağım ve kurtarmam gereken bir annem vardı... *yine*.

elena

"I Hunt'ı bulamıyorum." Duke, ana ahırların arkasında bulunan, rodeo için bir araya getirilmiş geçici bir düzenek olan derme çatma Wilder Çiftliği ofisine geldi.

Bütün büyük çiftliklerde böyle bir yer vardı. Gösterişli bir yer değildi, yıpranmış ahşap bir masa, birkaç uyumsuz sandalye ve duvara yaslanmış metal bir dosya dolabının bulunduğu dönüştürülmüş bir depodan ibaretti. Bir beyaz tahta köşede tehlikeli bir şekilde eğilmiş, isimler, sürüş süreleri ve kırmızı kalemle karalanmış notlarla kaplıydı.

Hava, cezvede çok uzun süredir duran bayat kahvenin hafif kokusunu taşıyordu, ki öyleydi. Bir rodeo programı ve arazinin buruşuk bir haritası duvara yapıştırılmıştı, yanında da giriş formları ve ödeme kağıtlarıyla dolu bir pano vardı.

"Widowmaker'ı veterinerine götürdü. Bacağında bir sorun varmış," diye açıkladım. Duke başını salladı. "Benim gitmem gerek."

"Tamam."

Kızgın görünüyordu. Öfkeli. Saçları birkaç kez t a r a n m ı ş gibi dağınıktı.

"Dallas'a gitmek zorundayım."

"Tamam."

İç çekti. "Bu kadar mı?"

Omuz silktim. "Ne söylememi istiyorsun?"

Geri dönecek misin? Seni bir daha görebilecek miyim? Görmem için bir on yıl daha mı geçmesi gerekecek?

Bana nefretle baktığında bile bunun bana zevk verdiğini fark ettim çünkü en azından bana *bakıyordu*. Geçtiğimiz haftalar işkence gibiydi ama aynı zamanda mutluluktan çünkü erkeğim yanımdaydı ve onun bakışlarını çalabiliyor, içimdeki boşluğu doldurabiliyordum.

Aşk neden ölmüyordu? Aşkımız hastalıklı ve zehirli bir hal almıştı ama hâlâ canlıydı; zonklayıcı, acı verici ve cezbediciydi.

Bana doğru bir adım attığında hava enerjiyle çatırdadı. "Fiona ile ilişkiyi bitirdim."

Bitirdi mi?

"Annemi aradı."

Tabii ki aradı. Fiona'nın Gloria'yla iyi anlaştığını görebiliyordum. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler, eğer elmanın iki yarısı çıkarıcı sürtükler içinse. "Ve annem çılgına döndü. Ona... seninle olduğumu söylemiş."

"Neden böyle aptalca bir şey söylesin ki?" Titrediklerini görmemesi için ellerimi kot pantolonumun içine soktum. Çok yakındı. Çok yakındı. Birkaç adım sonra onun kollarında olacaktım. Beni seven birinin kollarında olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

O seni sevmiyor, Elena. Hayal kurmayı bırak.

"Ben...o tehdit ediyor...ve...."

Bana Gloria'nın iki kez kendini öldürmeye çalıştığını anlatmıştı. Onun böyle bir şey yaşamak zorunda kalmasına çok üzülmuştüm ve Gloria'dan bu kadar bencil olduğu ve kendi çocuğuna bu şekilde zarar verdiği için nefret etmiştim. O zamanlar, Nash onu terk ettiği için intihara kalkışmadığını bilmiyordum; bunun nedeni Nash'i Duke'la bırakmak istemesiydi ve Nash buna izin vermeyecekti. Ama o kadın her zaman hayatındaki erkeklerle oynatarak istediğini elde etmenin bir yolunu bulurdu. Zayıf ve kırılgan, Gloria. *Kıçımın kenarı*.

"Üzgünüm Duke. Bu senin için çok büyük bir yük."

Bana doğru bir adım daha attı ve nefesim göğsümde tıkırdadı.

"Gitmek istemiyorum."

Sevdiğim çocuk gibi görünüyordu.

"Geri dönmek istemiyorum, Elena." Yaz tatili bittiği için Dallas'a gitmeden önceki son gecemizde nehrin kenarında çıplak uzanmıştık.

"İrtibatta kalacağız, mi cielo." Başımı göğsüne yasladığımda göğsünü öptüm ve atan kalbini duydum.

Kolları beni sarmıştı ve kendimi güvende hissediyordum. Oh, çok güvende. Şimdiye kadar olduğum en güvende. Sevildiğimi. El üstünde tutuldum. Mutlu.

"Geri dönecek misin?"

En son bir günlüğüne gelmişti ama dünyamı alt üst etmişti. Ona hamileliğimden ve.... doğumdan bahsetmeyi düşündüm.

"Evet." Bir adım daha attı ve yanağımı avuçladı.

Bütün vücudum hareketsiz kaldı.

"Geri geleceğim ve konuşacağız."

Elini itmek istedim. *Gerçekten* istedim, ama ona açlık çekiyordum ve birlikte olduğumuz o kısa süre boyunca hissettiklerimi hissetmeyi o kadar çok istiyordum ki, kendimi şımartmama izin verdim ve elini ısırdım.

"Konuşacak bir şey yok," diye fısıldadım. "Sen de hissediyorsun."

Gözlerimi kapattım.

"Seni istiyorum," diye homurdandı.

Dudaklarımı yaladım ve omurgamı buldum. Dokunuşundan uzaklaştım. "Bir at eğitmeni olarak." Alay etmeye çalıştım. Ağustos ayında kuru bir dere yatağından daha düz düştü.

"*Senin* gibi."

Başımı salladım. "Bu bir soru değildi Duke, bu bir açıklamaydı. Atlarınızı satmak için buradayım. Bu arada Kincaid Çiftliği'nden Copper için elli bire bir teklif aldım."

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Neden bu kadar çok ödemek istiyor?"

Dişlerimi sıktım. "Bilmiyorum çünkü ona sakso çektim. Saksolarım cidden *o kadar* iyidir."

Saldırmasını bekliyordum. Onun yerine gözleri eğlenceyle kırıştı. "Bence öyleler ama onun sikini yaladığından şüpheliyim. Sadece şaşırdım çünkü bu çok para."

"Kazandığında orada mıydın, değil miydin?"

"Sen kazandığında oradaydım," dedi boğuk bir sesle.

Tamam, Alacakaranlık Kuşağı alarmı! Ne haltlar dönüyordu?

"Whiskey Rush'ı da istiyor ve-" "Satma."

İki kaşımı da kaldırdım. "Ha?"

Gülümsedi. "Satmayın."

"Lanet atları satmak için buradayız, Duke."

"Ödül parası. Para kazanalım. Atları satmayın." Alnımdan öptü.

Omurgam yumuşadı... *işte böyle*. Adam kafamı karıştırıyordu.

"Fiona'nın yatağını ısıtmıyor olması benim ısıtacağım anlamına gelmez." Ondan birkaç adım uzaklaştım ve deponun duvarına çarptım.

"Atları satma. Binicileri ve bineklerini ne kadar iyi eğittiğin sayesinde hâlâ kâr ediyoruz." Duke'un sesi nazikti ve beni daha da şaşırtan bir şefkatle doluydu. "Döndüğümde konuşuruz."

Konuşmak istiyordum. Gerçekten istiyordum. Ama söyleyecek ne kalmıştı ki?

Olanları geride bırakamıyordum ve onun da bunu yapabileceğinden şüpheliydim.

-Şu anda nasıl davrandığı önemli değil.

Değişimin farkındaydım. Nash ve annem gitmişti. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Ama bazen geçmiş sadece geride bıraktığınız bir şey değildir. Bazen bir önsözdü ve ben ilk seferinde zar zor atlattığım bir bölüme balıklama dalarak hikâyemi yeniden yazacak değildim.

Hayır, teşekkür ederim. Ben ilerliyordum.

Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. "Beni özledin mi? Hayır.

Tamam değil!

Elimi çektim. Adam aklını kaçırmıştı. "Attan falan mı düştün?"

Güldü. "Bir şey," diye kabul etti ve bu kez yanağımdan öptü. "Yakında görüşürüz bebeğim."

Sonra gitti ve ben de duvara yaslandım.

Bu da neydi böyle?

Birkaç saat sonra göğüs eti ve mısır ekmeği yiyip bira içerken yanımdaki sandalyeye tanıdık bir varlığın oturduğunu hissettim.

Barbekü ana ahırların arkasına, esintide zengin mesquite dumanı kokusunun sürüklendiği yere kurulmuştu. Kareli kumaşlarla kaplı uzun katlanır masalar, yavaş pişirilmiş et tepsileri, tereyağlı mısır ve dökme demir tencerelerde pişmiş fasulye ile sıralanmıştı. Masaların ucunda buz ve terlemiş bira şişeleriyle dolu, yarısı boşalmış birkaç metal küvet duruyordu.

Ocağın yanında birkaç yaşlı çiftçi durmuş, yüzleri sıcaktan kızarmış halde açık alevlerin üzerinde göğüs eti ve kaburga çeviriyordu. Birisi çit direklerinin arasına birkaç ışık dizisi yerleştirmişti. Uzakta bir kovboy gitarını çıkarmıştı, yani canlı müzik vardı.

Masalardan birinden kahkahalar yükseliyordu, uzun bir günün ve birkaç fazla içkinin sonucu olarak yüksek sesli ve gevşek. Rodeo geceleri böyle sona ererdi; tabaklar dolu, çizmeler geriye atılmış ve yorgunluk iyi hissettiren türdendi.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle, sevgilim."

"Knox'a söyleyecek o kadar çok gerçek var ki. Sen hangi gerçekleri arıyorsun?"

Knox Lawson country müzikte bir efsaneydi; viski ve çakıl gibi bir sesi, sadece en iyi atları satın almasıyla tanınan bir şöhreti ve şeytanı bile dansa kaldıracabilecek bir cazibesi vardı.

Knox başını salladı, uzun, gümüş rengi saçları yüzüne dökülüyordu. "Wildflower Canyon'dan ayrılacağını ve beni henüz aramadığını."

Bira şişemi yere bıraktım. "Nerede olduğumdan emin değilim, Knox."

Bana bilmiş bir bakış attı. "Saçmalık." Eğildi ve yanımda oturan Hunt'la el sıkıştı. "Benimle kafa buluyor, değil mi Hunt?"

Hunt bir kahkaha attı. "O nerede olduğunu biliyor. Evimi açmama yardım edecek."

"Nash'in sana iyi bir arazi bıraktığını duydum. Tebrik ederim."

"Teşekkürler, Knox."

"Senin gibi birine ihtiyacım olduğunu biliyorsun Elena. Atları, maaşla tuttuğum eğitmenlerin yarısından daha iyi tanıyan birine," dedi Knox, beni Wilder Çiftliği'nden uzaklaştırmak için her zaman yaptığı şeyi yaparak.

Biramdan yavaşça bir yudum aldım. "Senin için çalışmak istediğimden emin değilim Knox. Çok dağınıksın."

Knox sırtıttı. "Benim için çalışacağını kim söyledi? Benimle çalışacaksın. Ve organize olmama yardım edebilirsin."

Knox'un Austin'in dışında otuz bin dönüm arazisi vardı.

Hunt kaşlarını kaldırdı. "Bu resmi bir teklife benziyor, Elena."

Knox şapkasını bana doğru eğdi. "Bu resmi '*Sana ne kadar istersen öderim*' teklifi."

Güldüm ama göğsüme tam olarak ulaşmadı.

"*Satma.*"

"*Beni özle, tamam*

mı?"

"*Konuşuruz.*"

Orospu çocuğu! İşte harika bir teklifti ama Duke benim için her şeyi berbat etmişti çünkü şimdi onun neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyordum. Duke'u terk etmişti.

orospu ve Şimdi....

O adamı zaten istemiyorsun Elena.

Cehennem gibi, istemedim.

Knox omzumu okşadı. "Hazır olduğunda bana haber ver, sevgilim." Ve bunu düşünmem için beni yalnız bıraktı.

Hunt şişesinin kenarından beni izledi. "Eee?"

Sertçe yutkundum, rodeoya, inşa ettiğim her Şeye baktım. "Duke daha fazla at satmamı istemiyor. Dallas'a gitmeden önce uğradı."

Hunt başını salladı. "Evet, beni

aradı." "Neyin peşinde?"

Hunt omuz silkti ve sonra sııttı. "Arazi ve kadın onu baştan çıkarmış gibi bir his var içimde."

Gözlerimi devirdim. "Sen kime hanımefendi diyorsun?"

Dük

"Bunun için zamanım yok," dedim Kaz'a. O da yüzüme vurdu. "Aspen'den Dallas'a bir uçuşum var."

"Bunun için vaktin var," dedi Kaz kararlılıkla.

Beni VIP çadırlarından birine çekti. Pelüş deri koltukları, rodeonun yakınına bile yaklaşmaması gereken kristal kadehleri ve çizmelerle kaplı zeminlerden kaçmak için fazla güzel giyinmiş garsonlarıyla. Burası para kokuyordu.

Babamın dolabındaki fotoğraflardan tanıdığım bir kadın kanepede oturuyordu. Kendini sessiz bir otoriteyle taşıyordu, koyu renk saçları hem çarpıcı hem de iyi yaşanmış bir hayatın yıprattığı bir yüzü çerçeveliyordu. Dallaslı bir sosyetenin ya da bir şirket karısının cılalı güzelliğine sahip değildi - hayır, baştan aşağı bir çiftlik kadınıydı. Güneşin öptüğü teni, yıllarca sıkı çalışmaktan nasır tutmuş elleri, eyerde geçen uzun günlerden solmuş ve yıpranmış kot pantolonu, ayağına aylar değil kilometrelerce kalıplanmış botları.

Biz yaşlanıp saçlarımız ağardığında Elena'nın da böyle yıpranmış ve çarpıcı görüneceğini düşünmüştüm. Çiftlik evinin verandasında otururkenki görüntümüz bir şok etkisi yarattı ve sonra umutsuzca sahiplenmek istediğim bir rüyaya dönüştü.

Bunca yıl boyunca rol yapmışım ve artık yapmayacaktım.

Sevdiğim kadınla birlikte olmak istiyordum. Onun kim olduğunu öğrenmek ve ona kim olduğumu göstermek istiyordum. Ondan bir şeyler öğrenmek ve bildiklerimi ona öğretmek istiyordum. Hayatımı onunla paylaşmak istiyordum.

Nash'in gidişiyle birlikte bir gerçek iliklerime kadar işledi: Nefrete tutunmak kaybedilen bir oyundu. Bu sadece kılık değiştirmiş bir korkuydu, bir korkağın

kaybetmenin acısından kaçınmak için bir kol

mesafesinde aşk. "Dük Wilder, Tansy Hawthorne ile tanışın."

Kadın ayağa kalktı ve elini uzattı. Sıkı bir tokalaşması vardı. "Lütfen Duke, oturun." Oturma alanına doğru el salladı.

"Önden buyurun," dedim kibarca.

O kanepeye oturdu, ben de onun karşısındaki koltuğa. "İyi misin, Tansy?" Kaz sordu ve o başını sallayınca yanımızdan ayrıldı.

Bir süre sessiz kaldık, yerleşmeye çalıştık ve sonra o konuştu. "Beni hatırlamıyorsun. Tanıştığımızda sadece yedi yaşındaydın."

Gülümsedim. "Korkarım hatırlamıyorum, Bayan Hawthorne."

"Tanrım, o benim kayınvalidem. Kara ruhu huzur içinde yatsın.

Ben Tansy."

Ondan hoşlanmıştım. Elena gibi ayakları yere basan biriydi.

"Kocam ve benim burada, Wildflower Kanyonu'nda küçük bir çiftliğimiz vardı, sadece birkaç yüz dönüm ve yaklaşık yüz baş sığır. Büyük bir şey değil, gün doğumundan gün batımına kadar bizi meşgul etmeye yetecek kadar."

Sessiz kaldım çünkü söyleyecek bir şeyi olduğunu, bilmem gerektiğine inandığı bir şey olduğunu biliyordum. Ve o fotoğrafları gördükten sonra hikâyesini dinlemek istedim.

"Silas ve Nash arkadaşılar ve böylece dördümüz, annen, baban, Silas ve ben, birlikte vakit geçirmeye başladık. Çocuğumuz yoktu ve...Kaz bir yıl sonra bize geldi...sonra...."

Son derece rahatsız görünüyordu. "Sen iyi misin?"

Derin bir nefes aldı. "Bu benim için çok zor. O yüzden... Biraz dolambaçlı yollardan gideceğim ve bana katlanmanı istiyorum."

"Bunu yapabilirim."

Kadın yutkundu. "Kaz'ın babası kocamın bir arkadaşıydı ve Kaz'ı çok severdik. O öldüğünde, Kaz bizimle Aspen'de yaşamaya başladı."

"Çiftliğinizi Maverick Kincaid'e sattınız."

Büyük çiftlikler genellikle birleştirilirdi. Bunda sıra dışı bir şey yok. "Evet, sattık."

"Neden?"

Yutkundu ve sonra sanki bir karar veriyormuş gibi omuz silkti. "Bunu söylemenin güzel bir yolu yok, bu yüzden devam edeceğim ve sadece söyleyeceğim." Elleri yumruk haline geldi. "Kocam ve Gloria'nın bir ilişkisi vardı."

Kıpırdamadan durdum. Bir parçam fotoğrafı gördüğümde beri bunu biliyordu ama sözleri gerçek dışı geliyordu. Annem mi? Aziz annem mi? *Kesinlikle hayır.*

"Bir yıl boyunca. Gloria beni bırakıp onunla evlenmesi için onu sıkıştırmaya başlayınca Silas itiraf etti."

Çenem gerildi.

"Gloria'yla ilişkisini bitirdi ama... Gloria onu takip etmeye başladı. Onu takip etti ve sonunda Nash bunu öğrendi. Gloria'nın Silas'la konuşmasına kulak misafiri oldu. Kalbi kırılmıştı. Adam karısını seviyordu."

"Ve onu kovdu mu?" Bu mantıklı geldi.

Tansy başını salladı. "Hayır, Duke. Onun kalmasını istiyordu ve bu işi onunla yürütmek istiyordu. Gloria için çok uğraştı. Ama Gloria onu istemedi, benim olanı istedi. Gloria'nın sorunu her zaman bir başkası yerine *seçilmek* istemesiydi."

Bunu biliyordum. Bunun seninle yatan bir kocan olmasından kaynaklandığını sanıyordum. Beklediğim onca şey arasında *bunu* beklemiyordum.

Nash annemi affetmişti ve bana bundan hiç bahsetmemişti.

"Gloria Nash'ten ayrılmak istiyordu ve ona Dallas'ta bir yer ayarlamasını istedi. Seni de yanında götürmek istedi. Nash bunu kabul etmeyecekti."

Midemin döndüğünü hissettim. Ne olacağını biliyordum. Nefesimi tuttum.

"Senin ve onun yazı Dallas'ta geçirmenize izin verdi. Bu sen dokuz yaşındayken...."

İlk yumruktan önce bir boksör gibi nefesimi verdim. "O zaman intihara teşebbüs etti... ilk kez."

Yere düştü. Duke Wilder yerde. Yılların nakavtı!

Tansy bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Nash kendini kaybetti. Bunun sana yapacaklarından çok korkuyordu. Seni tutmasına izin vermeyi kabul etti. Seni görmek için elinden geleni yaptı. Ona ne isterse verdi. Ama kadın onu istemedi. O *seni* istedi, o da sana sahip olamadı."

Ve bunu olağanüstü bir şekilde başardı, diye düşündüm, utanarak çünkü ona tam da bunu yapmasında yardım etmişim.

"Oğlum, bana inanıyor musun?"

Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. Bir yanıma buna inanmamak için direnmeyi, bu yabancının sözlerinden şüphe duymayı diliyordu. Ama annemi tanıyordum. Ve içten içe, onun bunu yapabileceğini hep biliyordum. Sadece çok kör olmuşum - Nash'e Maria'yı seçtiği için duyduğum öfke beni tüketmişti, bu seçimin Elena'yla olan ilişkiyi nasıl lekelediğinden çok iğrenmişim.

Annemin tuzağına düşmüş ve nedenini hiç sorgulamadan oynamamı istediği rolü oynamıştım.

"Silas ve ben taşındık ama Nash ile iletişimimizi sürdürdük. Ben gördüm. Silas'ı affetmedi... affedemedi. Ben anladım. Silas anladı." Dudaklarını yaladı ve saçlarını kulağının arkasına itti. Bu gergin bir hareketti. "Sonra Maria'yla tanıştı. Hiç bu kadar mutlu bir adam görmemiştim. Nash onu sevdi, Maria da Nash'i. Nash'in hak ettiği sevgiyi aldığını görmek çok güzeldi. Gloria'dan boşanmak istedi ve-"

"İşte o zaman tekrar denedi," diye onun yerine ben bitirdim. Annem zayıflığını bir silah olarak kullanıyordu.

"Evet. Nash Gloria'yla evli kalmayı kabul etti. Maria'nın kalbini kırdı ama onu bir insanın sevebileceği kadar körü körüne sevdi. Ona metres ve fahişe dediler ama o sevdiği adamla birlikte olmak için tüm bunları görmezden geldi." Burnunu çekti ve gözlerinde yaşlar olduğunu gördüm. "Maria'yı tanırdım. Çok fazla görüşmesek de telefonda konuşurduk."

Ayağa kalktım, aniden boğulduğumu hissettim, sanki duvarlar içeri doğru bastırıyordu, hava nefes alamayacak kadar yoğundu.

"Neden kimse bana söylemedi?" Sesim sert çıktı, bilginin acısı altında çatlıyordu. Bilseydim daha iyisini yapardım -Elena'nın, Nash'in, kendimin, kutsal olan her şeyin aşkına.

Tansy'nin sesi titriyordu. "Nash denedi ama sen Gloria'ya karşı o kadar korumacıydın ki yine de ona inanmayacağına karar verdi. Ve sen anneni seviyordun. Senin incindiğini görmek istemedi."

Nefesim kesildi, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Bütün bunları başka kim biliyordu?"

"Sadece Silas, ben ve Maria."

"Elena?"

Tansy tereddüt etti. "Evet. Sanırım Maria ona söylemiş... daha sonra. Ama bu sen ve o... bütün bunlardan sonra oldu."

Kelimeler bir at toynağının tekmesi gibi sertçe yere indi. Keskin, derin yumruk beni tökezletti. Dizlerim büküldü ve kendimi yakalayamadan batmaya başladım.

"Sen de tıpkı annen gibi bir fahişesin."

Anılar bana çarptı, soğuk ve acımasız, sesim kafamın içinde bir silah sesi gibi çınlıyordu. Bunu ben söylemiştim. Elena'ma. Kimsesi yokken onu kırmıştım. Nash'in Maria'sı vardı. Maria Nash'e sahipti. Ve Elena da ben ona sırt çevirene kadar bana sahipti.

Vücudum sanki içimde bir şey çatlayıp açılmış ve yere kan akıtıyormuş gibi boş hissediyordu. Onu karanlıkta yalnız bırakmıştım ve şimdi bu suçluluk ve pişmanlıkla yaşamak zorundaydım.

Bir el omzuma yerleşti ama başımı kaldıramadım. Utanç üzerime yüzlerce kilo ıslak toprak gibi çökmüştü.

Tansy'nin sesi şimdi daha sessizdi. "Oğlum, sana söylediğim için özür dilerim ama söylemek zorundaydım. Kaz bana çiftliği satmak istediğini söylediğinde, daha fazla sessiz kalamayacağımı biliyordum. Wilder Çiftliği'ni satamazsın, Duke. Nash senin için istedi. Gloria satılmasını istedi ama Nash senin ait olduğun yerin orası olduğunu biliyordu."

Sonunda bacaklarımı toparladım ve sandalyeye tekrar oturdum, kendimi gevşek hissediyordum. Tüm enerjim tükenmişti. Annem Nash ölür ölmez çiftliği satmam konusunda çok kararlıydı. Bunu bana her zaman söylerdi.

"O öldüğünde, umarım o korkunç yerden kurtulursun."

Şimdi, bunun gerçekten istediğim şey mi yoksa inanmaya şartlandığım şey mi olduğundan emin değildim. Bunu o kadar çok duymuş, o kadar derinden özümsemiştim ki kendi gerçeğim haline gelmişti. Çünkü Nash'i suçlamak, annemin düşüncelerimi şekillendirdiği, çarpıttığı ve bana ait olup olmadıklarını anlayamayacak hale gelene kadar her şeyi kendi istediği gibi görmemi sağladığı gerçeğiyle yüzleşmekten daha kolaydı.

Telefonum çaldı ve iç çektim. "Affedersin, Tansy." Telefonu açtım ve asistanıma uçağa yetişemeyeceğimi, ertesi sabah için bana bir yer ayarlaması gerektiğini söyledim.

Tansy tekrar koltuğa oturdu. "İçecek bir şey ister misin?" Başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Dallas'a mı gidiyordun?"

Alay ettim. "Evet, annemle iyi arkadaş olan kız arkadaşımdan ayrıldım. Elena'yla birlikte olduğum için endişelendiği için kendini öldürmekle tehdit etti." Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. "On yıl önce ne olduğunu bilmiyor."

Tansy bir ses çıkardı. Ona baktım.

"Tabii ki biliyor. Nash ona anlattı."

Sözleri kaburgalarımı sıkan bir ilmik gibiydi. Annemin yaralanan taraf değil de saldırgan olduğunu öğrendikten sonra daha fazla şoka uğrayacağımı düşünmemiştim ama uğramıştım.

"Biliyor muydu?" Kelimelerim alçak sesle, fısıltı halindeydi.

"Evet. Sen geri dönüp Elena'yla aranızdaki ilişkiyi bitirdiğinde çılgına döndü. Bu yüzden onu aradı, seninle konuşması için ona yalvardı ve

Seni kaybetmemek için."

"Tam tersini yaptı ve yaralı olan kendisiymiş gibi davrandı... Kahretsin Tansy, annemle olan tüm ilişkim bir yalan mı?"

Tansy bana uzun uzun baktı. "Annenin yardıma ihtiyacı var evlat, profesyonel bir yardıma. Eminim bir psikiyatristin onun adının yanına yazabileceği bir sürü teşhis listesi vardır."

İtiraz etmedim. Her zaman şüphelenmiştim, ama artık emindim - annem ders kitabı narsistiydi - hiçbir zaman gerçek kurban olmadı, ama her zaman dünyanın öyle olduğuna inanmasını sağladı. Peki ya gerçekten incittiği insanlar? Hasarı taşıdık, yaralarımız o kadar derindi ki bizim bir parçamız oldular, asla tam olarak geçmeyen bir ağrı gibi zonkluyorlardı.

TETİK UYARISI

Aşağıdaki bölüm, ana kadın karakterin düşük yapmasına ve geçmişteki bir intihar girişimine atıfta bulunmaktadır.

Bu temalar sizin için tetikleyici ise lütfen bu bölümü atlayın. Ancak okumayı tercih ederseniz, lütfen bunu dikkatli bir şekilde yapın ve ihtiyaç duymanız halinde profesyonel destek alın.

elena

I Otel odamın kapısının anahtar deliğinden baktım ve Duke'u dışarıda görünce şaşırarak kapıyı açtım.

"Dallas'ta değilsin," dedim aptalca, kapıyı sadece başımı dışarı çıkaracak kadar geniş tutarken.

Daha yeni duş almıştım ve yatmaya hazırlanıyordum, bu yüzden üzerimde bir atlet ve uyku şortu vardı. Neredeyse çıplak olduğumu görmesini istemiyordum.

"İçeri girebilir miyim?" "Hayır."

"Elena, içeri girmek istiyorum," dedi otoriter bir şekilde.

Derin bir nefes aldım. "Bana bir dakika ver." Kapıyı çarparak kapattım ve uyku şortumun üzerine bir kot pantolon, atletimin üzerine de düğmeli bir bluz giydim.

Kapıyı tekrar açtım, bu sefer geniş açtım ve ona el sallayarak içeri girmesini sağladım.

Küçük, unutulabilir bir motel odasıydı. Duvarlar inceydi, halı lekeliydi ve klima nefes almakta zorlanıyormuş gibi tıkırdıyordu. Komodinin üzerindeki tek lamba donuk sarı bir ışık yayıyor, solmuş çiçekli yatak örtüsünü daha da yorgun gösteriyordu.

Sigara içilmeyen bir oda olmasına rağmen, hava ucuz deterjan ve bayat sigara dumanı gibi kokuyordu. Eski kutu gibi televizyon, çizilmiş bir şifonyerin üzerinde eğri büğrü duruyordu ve bir İncil, sanki burada kalan son kişi okumaya başlamış ve sonra vazgeçmiş gibi açık bir çekmecenin yarısına kadar itilmişti.

Duke *daha iyi* bir otelde yer ayırtmış, benim gibiler (elçiler) ise kasvetli ve pis kokulu bir otele yerleştirilmişti.

Çiftlik gidip gelmek için çok uzaktı ve rodeo katılımcılarının çoğu otellere, motellere ve karavanlara dağılmıştı.

Duke içeri girerken kollarımı kavuşturdum, varlığı böylesine dar bir alan için çok büyük, çok önemliydi.

Etrafına bakmadı, çoğu insanın bir başkasının alanına girerken yaptığı gibi ayrıntılara dikkat etmedi. Bakışları benim üzerimdeydi, odaklanmıştı.

Yatak dışında oturacak yer yoktu, bu yüzden ayakta durmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Konuşma uzun sürmeyecekti, değil mi?

"Eee?" Ayaklarımı yıpranmış halıya vurmamak için direndim. "Bugün Tansy Hawthorne'la konuştum."

Sanki bir bomba patlamış gibi hissettim.

Yüzümü nötr tuttum. O biliyordu. Nash'in ondan saklamak için o kadar uğraştığı şeyi *sonunda öğrenmişti*. Sonunda anlayana kadar nedenlerini hiç anlamamıştım. Bu adamların hepsi korkaktı, gerçeği söyleyemiyor, Gloria gibi manipülatörlerin hayatları mahvetmesine izin veriyorlardı.

"*Ve?*" Bunun beni nasıl ilgilendirdiğini bilmek istercesine kelimeyi uzatarak sordum.

"*Ve?*" Şaşkın görünüyordu.

Kafasını kıcıncıdan çıkardığına göre dizlerimin üzerine çöküp sikini yalamamı mı bekliyordu? *Kahretsin, böyle bir şey olmayacaktı!*

"Ben... biliyorum Elena," diye fısıldadı.

"Ne bildiğini sanıyorsun?" Parmaklarım sanki zaman tutuyormuşum gibi ön koluma vurarak talep ettim.

Atlarla ilgilenmek için erken kalkmam gerekiyordu. Deli annesini yatıştırmak için Dallas'a gidecek ve ertesi sabah uyuyacak olan patronla sohbet edecek vaktim yoktu.

Bana doğru yürüdü. Bir adım geri çekildim. "Nuh-huh. Ellerini kendine sakla. Bana karşı izin vermediğin bazı özgürlükler kullanıyorsun patron."

"Kes şu patron saçmalığını." "Neden?"

Öfke içimde kaynıyordu. Orospu çocuğu on yıl sonra, son iki haftadan sonra öylece içeri girebileceğini ve artık ışığı gördüğü için daha fazlasıymışız gibi davranabileceğini mi sanıyordu? Kendini beğenmiş bir pislik olmaktan bahsediyorum.

Yavaşça nefes aldı, sanki bir şeyi tutmaya çalışıyormuş gibi burnundan nefes verdi. "Bilmiyordum Elena." Sesi sanki sözcükler acı veriyormuş gibi pürüzlüydü. "Nash hakkında. Annem hakkında. *Her şey* hakkında."

"Tamam." Omuz silktim. "Uyumaya devam etmek istiyorum. Beş saat içinde kalkmam gerekiyor. Kaçış için kısa turdayım."

Ve şaka yok, hızlı tempolu kement atma etkinliği için zihnimin ve bedenimin dinlenmesine ihtiyacım vardı.

"Elena. I-"

"Ne söyleyeceksen söyle ve çabuk ol, Duke." "Özür dilerim," diye patladı. "*Tamam.* Özür dilerim."

"Aferin sana." Ellerim kalçalarımın düştü. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, çiftliği satmayacağım ve gitmene izin vermeyeceğim konusunda seni uyarmak istedim."

Yutkundum, göğsümdeki düğüm sıkılaştı. Ve birden oda daha da küçük geldi.

"Çiftliğinle ilgili ne istersen yap Duke, ama ben özgür bir temsilciyim. Knox Lawson'dan bir iş teklifi aldım ve kendi çekimi kendim yazabilirim."

"Bu senin atları çalıştırmanla ilgili değil, Elena."

Öne çıktı ve başını eğerek o kadar yakın durdu ki nefeslerimiz birbirine karıştı.

İki elimle onu ittim. "Seni orospu çocuğu!"

Elveda soğukkanlılık. Merhaba, kızgın kaltak.

Onu ittim ve zar zor bir adım geriye tökezledi, botları yere sağlam basmıştı. Sağlam olduğu için, *burada* olduğu için, bana *öyle* baktığı için ona lanet olsun.

-Sanki her şeyden pişmanmış gibi. Buna hakkı yoktu!

"Bunu yapmaya hakkın yok Duke." Sesim öfkeyle titriyordu, acı ve haklıydı. "Buraya gelip bana üzgün olduğunu söyleyemezsin ve bunun bir şeyi düzelteceğini düşünemezsin!"

"Düzeltilmediğini biliyorum." Çenesi sıkıştı. "Ama seni seviyorum Elena, bu yüzden başka seçeneğim yok."

Güldüm, sert ve mizahsız. "Sevmenin ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok."

Gözleri karardı ve şansını deniyormuş gibi yavaş ve kasıtlı adımlarla tekrar yaklaştı. "Ben aptal bir çocuktum, Elena. Ve evet, belki hâlâ aptal bir yetişkinim, ama yemin ederim, ben-"

"Hâlâ değerli bir pislik olduğunu kabul etmene sevindim," diye araya girdim, sesimde zehir vardı. "Bu da hayatımdaki iki erkeğin, seninle yatamayacak kadar aptal olduğunu gösterir."

benim için doğru olanı yap. Nash beni kullandı ve sen beni... kırdın."

Burun delikleri alevlendi ve parmakları iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Geriye dönüp bakmadığımı mı sanıyorsun? Bunun için kendimden nefret etmediğimi mi sanıyorsun?"

Ona ters ters baktım, yaralı görünmeye, burada kurban kendisiymiş gibi davranmaya cüret ettiği için öfkeliydim. "Senin pişmanlığın benim sorunum değil, kovboy."

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı, sessizliği kelimelerin söyleyebileceğinden daha yüksek sesle konuşuyordu. Ve sonra sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi itiraf etti, "Fiona'yı yanımda getirdim çünkü korkuyordum Elena. Sana bir kez baktığımda her şeyin biteceğinden korkuyordum." Kabaca nefes verdi. "Ve öyle de oldu."

Ona baktım, gerçek içimi kızgın bir bıçak gibi kesiyordu. "Korkak," diye tükürdüm.

İnkâr etmedi.

"Tıpkı Nash gibi," diye devam ettim, sesim yükseliyor, şiddetim içimde orman yangını gibi yanıyordu. "Tıpkı annem gibi. Gerçeklerden kaçırıyorsun, yüzleşemeyecek kadar zayıf olduğun pislikleri başkalarının temizlemesine izin veriyorsun."

Yüzünde acı ve utanç ifadesi belirdi. Ama daha bitirmemiştim.

"Buraya tam olarak ne yapmaya geldin? Beni bir ödöl gibi sahiplenmek için mi? Her şeyden sonra buraya gelip '*Seni seviyorum*' dediğinde kollarına düşeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır," diye takıldı. "Bunu beklemiyorum. Ama senden uzaklaşmayacağım bebeğim. Konuşacağız. Bunu düzeltereğiz."

"Bu" -bir parmağımı göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırdım- "senin sayende onarılamayacak kadar bozuldu, pislik herif. Arkanda bıraktığın yıkım hakkında hiçbir fikrin yok. Dünyada senin yaptıklarını telafi etmeye yetecek kadar bağışlama yok."

"Ömrümü alsa bile bunu telafi edeceğim."

"Tanrım! Ne? Bunu Lifetime filminde mi duydun? İşte sana film gibi bir yanıt: *Yüz ömür yetmez.*"

İçimdeki her şey çözölürken o nehrin kenarında oturmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazdı - anlayamazdı. Nash, öfkeli. Annem, hayal kırıklığına uğramış. Duke, gitmişti. Ya ben? Hamileydim. Yalnızdım. Savaşmaya devam edemeyecek kadar yorgun.

Nehir karanlıktı, pürüzlü kayaların üzerinden hızla akıyor, ay ışığını derinliklerinde yutuyordu. Orada saatlerce oturmuştum, bedenim ağır, zihnim boştu. Bunu planlamamıştım, tam olarak değil, ama ayağa kalkıp ileri doğru adım attığımda, sanki karar benim için çoktan verilmiş gibiydi. Ortadan kaybolmak için. Kaybolmak.

Akıntının beni alıp götürmesine, hiçbir şey bırakmamasına ve sessizliği kalıcı hale getirmesine izin verdim.

Düşüşümü zar zor hatırlıyordum; sadece soğuşun şokunu, ciğerlerimdeki nefesi nasıl söküp aldığını, bedenimin sanki benim değılmış gibi nasıl yuvarlandığını. Ama Hunt'ı hatırladım. Elleri, sert ve güçlü, beni dışarı sürüklüyordu. Sanki sadece sesiyle beni içinde bulunduğum cehennemden çekip çıkarabilecekmiş gibi adımı haykırışını.

Acıyı, kanamayı, krampları ve sadece kendimi kaybetmediğimi, bebeğimi de kaybettiğimi fark ettiğimi hatırladım.

Ve şimdi Duke aşk ve pişmanlık hakkında konuşmak istiyordu - bizim hakkımızda mı? En ufak bir fikri bile yoktu.

Kapıyı işaret ettim, tüm bedenim öfkeyle titriyordu. "Git. Siktir git. Dışarı."

Duke'un gözleri benimkilere kilitlendi. "Ben giderim."

Döndü, botları yıpranmış halının üzerinde ağırlaşıyordu, eli kapı kolunu kavradı.

"Ama hazır olsan iyi edersin," dedi omzunun üzerinden, "çünkü senin için geri döneceğim ve bebeğim, rüzgârda sallanmayacak türden bir hak iddia etmeyi planlıyorum."

Sözlerinin beni etkilemesine izin vermeyerek çenemi sıktım. "Git kendini becer, Duke Wilder."

Kendini beğenmiş piç sırttı ve ardından ardında kolonyasının kokusunu ve kalp kırıklığını bırakarak gitti.

Dük

I Babamın parasıyla satın aldığı evin önünde durdum ve Kan.

Tansy'nin söylediği tek bir şeyden bile şüphe etmemem inanılmazdı. Ona inandım çünkü aklımın bir köşesinde bana anlatılan hikâyede boşluklar olduğunu hep biliyordum. Ama küçükken onları görmek istemedim çünkü göremedim ve sonra bu bir alışkanlık haline geldi.

Ben annemin ebeveyniydim, siperiydim, destek sistemiydim ve aynı zamanda onun kurbanı olduğumu öğrenmek yıkıcıydı. Sanki bir örs göğsüme bastırıyor ve içimi parçalıyormuş gibi hissediyordum.

Annem Nash'in ona aldığı evin Dallas'ın en seçkin semtlerinden biri olan Highland Park'ta olması konusunda ısrar etmişti. Petrol zenginlerinin, eski paralıların ve sosyetenin en iyilerinin yaşadığı bir yerdi - Gloria Wilder için en iyisiydi.

Elbette, annemin her zaman biraz boş olduğunu düşünmüşümdür ama kötü niyetli değildi. Üzgün ve acınası ama şeytani değil.

Ama bir şeyler görmüştüm, değil mi? Hayatım boyunca işaretler görmüştüm. Ama ebeveyninizin gözünüzün önünde neredeyse kendi elleriyle ölmesi sizi iyice mahvetti.

Neredeyse her zaman bunu tekrar yapacağından ve bu sefer başarılı olacağından endişeleniyordum. Şimdi bile bu konuda endişeleniyordum - yapmak üzere olduğumuz konuşmayı nasıl idare edeceği konusunda. Hizmetçisini aramış, evde olduğundan ve ben gittikten sonra ortalığın karışması ihtimaline karşı orada kalacağından emin olmuşum.

Cheyenne annemi yıllardır tanıyor ve onu anlıyordu. Silas'ı biliyor muydu? Annemin ondan çok şey talep ettiğini biliyor muydu?

Nash, beni -bu kadar başarılı bir şekilde- bir silah olarak mı kullanıyordu?

Bakımlı çitlerin ve buraya ait olmayanları dışarıda tutmayı amaçlayan ferforje bir kapının ardında yer alan 6.000 metrekarelik aşırılık vasiyetinin ön kapısına doğru yürüdüm.

Evin içinde, geniş merdivenli büyük bir giriş, ayakların altında yankılanan mermer zeminler ve kim bilir nereden ithal edilmiş avizeler vardı. Duvarlarda annemi zevk sahibi ve stil sahibi bir kadın olarak meşrulaştıran sanatçılar tarafından özenle seçilmiş sanat eserleri asılıydı.

Evin tamamı küratörlü, soğuk ve yaşamak için değil, göstermek için tasarlanmıştı. Annemin hiç yemek yapmadığı şef esintili bir mutfak, bir parti olmadığı sürece nadiren kullandığı bir oturma odası ve hiç okumadığı deri ciltli kitaplarla dolu bir kütüphane vardı.

Annem Dallas'a ilk taşındığında benim için kaotikti. Sadece sekiz yaşındaydım ve annem Nash'in hayatını nasıl mahvettiğinden yakınlıkla sürekli ağlıyordu. Ama babam Dallas'ı her ziyaret ettiğinde onunla iletişim kurmaya devam ettim ve sonunda onunla çiftlikte iki yaz bile geçirdim.

"Oraya gitmeni istemiyorum. O çiftlik çok kötü Duke. Bebeğimi kaybedemem. Sahip olduğum tek şey sensin." Annem defalarca sızlandı. Sonunda yumuşadığında, bunun beni asla kaybedemeyeceğine onu ikna ettiğim için olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise nedenlerini merak ediyordum. O yazlar meşgul olduğu ve beni yanında istemediği kadar basit miydi?

Dallas sosyetesini annemi kucaklamıştı çünkü parası vardı. Ayrıca çekiciydi, mükemmel bir sosyetikti. Küfür etmeden tek bir cümle bile kuramayan kaba saba Nash'e nasıl uyum sağladığını merak etmiştim. Bu yüzden boşanmak istediklerini düşünmüştüm: çok farklılardı. Annem şehirli ve süslüydü; Nash ise iyi bir akşamın ranzada ellerle yemek yemek olduğunu düşünüyordu.

Annem *doğru* galalara katılır, *doğru* hayır kurumlarına bağışta bulunur ve etrafını *doğru* insanlarla çevirirdi - dedikoduya sadakatten, üne gerçekten daha çok değer veren insanlarla. Nash'in en yakın arkadaşları onun gibi saçma sapan çiftçilerdi. Elleriyle çalışırlar, güneş yanığını bir onur nişanı olarak görürlerdi. Statüyü önemsemezler ve görünüşe aldırılmazlardı. Bir adam yaptığı işle ölçülürdü, yemekte kimin yanında oturduyuyla değil.

Annem hayatını cilalı yalanlar ve dikkatli bir küratörlük üzerine kurdu. Nash ise hayatını alın teri ve inatçılık üzerine kurdu; burada bir el sıkışma bir sözleşmeden daha anlamlıydı ve sadakat sadece beklenen bir şey değildi, kazanılan bir şeydi.

Annem etrafını manikürlü ellerin arkasından fısıltıyla konuşan insanlarla çevreledi. Nash'in çevresinde ise toprağa tüküren ve duymak istesenez de istemesenez de size gerçeği söyleyen adamlar vardı.

Farklı dünyalarda yaşıyorlardı ve ben uzun süre hangisine ait olduğumu ve hangisinin bir parçası olmak istediğimi bilemedim. Ama şimdi, kesinlikle biliyordum ve bu beni rahatlatmıştı.

Cheyenne kapıyı açtı ve beni annemin yanına götürdü.

"Bayan Fiona onu çağırdığından beri böyle," dedi temizlikçi yolda bana.

"Teşekkürler, Cheyenne."

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?" "Sadece kahve. Teşekkür ederim."

Beni güneş odasına götürdü, annem şezlongda şampanya rengi ipek bir bornozun içinde yatıyordu ve *Arzu Tramvayı*'ndaki Blanche'a benziyordu.

"Bebeğim eve dönmüş." Koşarak yanıma geldi ve kendini bana doğru attı. Onu yakalamaktan başka çarem yoktu. Bana sıkıca sarıldı. "Dün gece gelemeyeceğini söylediğinde çok üzüldüm. Gözümü bile kırpmadım ve şimdi başım ağrıyor."

Elimi tuttu ve beni kanepeye götürüp oturttu, yanındaki yeri okşadı. İşaret ettiği gibi yaptım, o kadar derin bir kayıp hissi duyuyordum ki bu yüzden bayılacağımdan korkuyordum.

"Çok fazla şey oldu, biliyor musun? Cenaze... hepsi."

Dulluğunu bir onur nişanı gibi taşıyordu ve bunun farkına varmak içimi burktu. Birkaç gün önce olsa sinirlenirdim ama hoşgörülü olurdum. Şimdi ise iğrenmekten başka bir şey hissetmiyordum.

Nash'in ölümünü *kendisi* için başka bir trajediye dönüştürerek dinleyen herkese acı ve dayanıklılık hikâyesi anlattı.

Zavallı Gloria, yapayalnız kaldı.

Nash'in ona yaşattıklarından sonra ilerlemeye çalışan zavallı Gloria.

*Zavallı Gloria...*nokta. Ve herkes her sözüne inanacaktı. Ne de olsa ben inanmıştım.

Şimdi gerçeği gördüm ya da en azından gördüğümü sandım. Ama gerçekten öyle miydi?

Bir parçam her zaman annemde bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu ve bu içgüdü beni onu savunmaya itmişti. Şimdi bile, hala onun

iyi değildi ama ilk defa kendimi korumak istedim. Ve bu beni suçlu hissettirdi.

Hayatımı bu kadınla ilgilenerek geçirmiştım; yaralarını öpmüş, gözyaşlarını dindirmiş, güvensizliklerini şımartmışım. O benim şımarık ebeveynimdi, o kadar uzun zamandır taşıdığım bir yükü ki nasıl bırakacağımdan emin değildim.

Annemi seviyordum. Şimdi bile, ne yaptığımı bilsem bile, ondan hoşlanmadığım zamanlarda bile. Ve bu gerçek içimde ağır bir şekilde oturuyordu, bozuk süt gibi kesilmiş ve ekşimişti.

Havadan sudan konuşurdu ve önemli bir şey söylemeden önce Cheyenne'in gitmesini beklediğini bilirdim. Cheyenne'in onun işini bilmediğini yanılsamasına kapılmıştı. Bu kadar cahil olmasının sevimli olduğunu düşünmüştüm; şimdi sınıf ayrımcılığını ve kendisiyle ilgilenen kişiye karşı ayrımcılığını Fiona'nın çiftlik çalışanlarına davranışıyla aynı seviyede buluyordum.

Ona çay, kendime de kahve koydum.

Annem zarif bir yudum aldı ve fincanını yere bıraktı. Eline bir peçete aldı ve dudaklarının kenarını sildi.

"Oğlum, Fiona'dan ayrılamazsın."

Rahat etmek istercesine kanepenin diğer ucuna yerleştim, oysa aslında ondan fiziksel olarak biraz uzaklaşmak istiyordum.

Kafamda ve kalbimde kendimi iyi hissetmiyordum, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Otuz yaşındaydım ve kendimi yeniden çocuk gibi hissediyordum, babamın neden artık bizimle yaşamadığı ve annemin neden hep üzgün olduğu konusunda kafam karışmıştı.

"Anne, alınma ama benim ilişkilerim tartışmaya açık değil."

Suratını astı. "*Oraya* gidersen bunun olacağını biliyordum. Nasıl değiştiğini görüyor musun? Sesin bile *ona* benziyor."

Belli ki çiftlik vardı ve *o* Nash'ti.

Babam mükemmel biri değildi, hem de hiç, ama şimdi bildiğim ve iliklerime kadar hissettiğim şey, beni sevdiğiydi - Maria'dan, annemden, hatta kendisinden bile daha çok. Tamamen özverili davrandığı tek kişi bendim. Bu ona çok iyi gelmişti çünkü ben nankör bir pislik olmuştum.

"Wildflower Canyon Rodeo'daydım." Kahvemi üç yudumda bitirdim, yemek borumdaki yanmanın kanımı ısıtmasına izin verdim.

"Orayı sattığınızda, tüm bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksınız. Fiona işlerin iyi gittiğini söylüyor ve Piper Novak gibi önemli insanlar hazır.

satın almak için." Gözleri şimdi görebildiğim açgözlülükle parlıyordu.

"Fiona'dan neden hoşlanıyorsun?" Açıkçası soruyla onu şaşırtarak sordum.

"Ah... çok tatlı biri. İyi bir aileden geliyor. Ve seni seviyor." Annem gülümseyerek yerleşti. "Onunla ilgili en sevdiğim şey bu, bebeğimi sevmesi."

"Ya da belki de sana çok benzediği içindir?" Kafamda bir ampul yanarken önerdim. Annemle çıkıyordum! Fiona'nın çalışıp annemin çalışmadığı gerçeğinden bağımsız olarak, iki kadın da aynı beceri setlerine sahipti

-Manipüle ederlerdi ve bukalemun gibiydiler. İş yardımı gelince annem de tıpkı Fiona gibiydi. Annem kırılğan bir imaj çizirdi elbette, ama çalışanlara karşı bunu kaybettiğini görmüştüm.

"Bu neden sıcak değil? En azından bunu yapamaz mısın?" "Odamdan çık."

"Oh, Duke, hepsi hayatımı çekilmez hale getiriyor. Hepsini kovacağım ve her şeyi kendim yapacağım."

Annem dudaklarını büzdü. "Fiona benim gibi değil. O bir kariyer kadını, bense... nasıl olduğumu bilirsin."

"Sanırım şimdi anlıyorum." Derin bir nefes aldım ve sonunda söylemeye geldiğim şeyi söyledim. "Dün rodeoda Tansy Hawthorne'la tanıştım."

Yüzü bir an dondu ve sonra gözleri kinle kısıldı. "O kadın tam bir sürtük."

"Bilmiyorum anne, başka bir kadının kocasıyla ilişkisi olan o değildi."

Bunu izleyen sessizlik dayanılmaz derecede gürültülüydü, kulak zarıma çarpıyordu ve o kadar uzun ve sertti ki tenime baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Annemin yüzü değişmedi, değişmedi - ilk başta değişmedi. Bunu sadece gözlerinde gördüm. Buzun ve hesaplamanın parıltısını, onu yumuşatmadan önce, iyi uygulanmış kalp kırıklığı ile değiştirdi.

"Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerinde yaşlar vardı. Bunu bir emirle yapabiliyor muydu? Hay sikeyim! Hollywood'a gitmeliydi, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

"Silas Hawthorne'la bir ilişkin oldu anne; anlamı bu."

Narin elini göğsüne bastırdı, nefesi kesildi. "Bunu bana söylediğine inanamıyorum, Duke."

İnkâr etmedi ya da gerçekleri tartışmadı. Doğrudan, nasıl bastıracağını en iyi bildiği yaraya, suçluluk duyuma yöneldi.

"Yaşadığım onca şeyden sonra. Senin için feda ettiğim onca şeyden sonra." Başını salladı, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi hızla gözlerini kırptırdı. "Kendi annene nasıl böyle nefret dolu sözler söyleyebilirsin?"

Yavaşça nefes aldım, göğsümde bir şeylerin değiştiğini hissettim - öfke değil, incinme değil, ama anlayış. Hayatımda ilk kez onu görüyordum. Annem ya da bir ömür boyu koruduğum kırılgan kadın olarak değil, Gloria Wilder olarak; yalanları ipeğe dönüştüren, işine geldiğinde ağlayan, elini kana bulamadan bıçağı nasıl çevireceğini bilen bir kadın olarak.

"Bir ilişki yaşadığın bir gerçek, anne. İnkâr mı ediyorsun?"

Burnunu çekti. "Silas... beni zorladı... ve-"

"Yalan söylemeyi bırak," diye kestim sözünü, sinirlenmiş bir halde. "Kes artık. Bir ilişkin vardı ve Nash senden ayrılmanı istemediğini öğrendiğinde ayrılmak istedin."

Gözyaşlarını sildi. "Ben bir hata yaptım. Sen hiç hata yapmadın mı?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Hata neydi? İlişki mi yoksa Nash'i terk etmek mi?"

"İşte şimdi kabalaşmaya başladın." Gözlerini kaçırdı ve bir film kahramanı gibi koltuğun ona yakın kolçağına çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Tanrım!

"Anne, *sen* Nash'i terk ettin, tam tersi değil. İlaçları boşanmak istediği için değil... ilk seferinde değil; beni götürmene asla izin vermeyeceğini söylediği için aldın. Bir kez olsun bana gerçeği söyle."

Başını kaldırdı ve ıslak gözleri öfkeyle parladı. "Seni kaybedemezdim, Duke. Sahip olduğum tek şey sendin ve o... ben perişan haldeydim. Çok çaresizdim. Hayatım bitmiş gibi hissediyordum."

İlk kez merak ettim, ya ölseydi? Benim için hayat daha iyi olur muydu? Her gün biraz daha ölmek yerine Elena'yla birlikte mutlu olur muydum? Ama annemin ölmesine imkân yoktu. Kendisi kurtulsun diye bunu planlardı.

"İkincisi de boşanmak istediği için oldu," diye devam ettim.

"Boşanamazdım Duke."

"Neden olmasın? Onunla birlikte yaşamadın, başka erkeklerle görüştün... öyleyse neden boşanamadın?"

Dudaklarını yaladı. "Baban bize bakmayı bırakırdı." "*Biz* değil anne, sadece *sen*. Sana nafaka verirdi, biliyorsun."

"Bana ayda yirmi bin dolar vereceğini söyledi, hepsi bu!" "Bu, diğer *her şeyin* ödemesinin üstündeydi," diye belirttim. Ben

Sonunda kafamı kışkımdan çıkardım ve her şeyi olduğu gibi gördüm. "Ama sadece bu değildi, değil mi anne? Onun mutlu olmasını istemedin."

Maske düştü. "Beni nasıl b ö y l e aşağılayabilir? Onunla evlenmek... *Hizmetçi* mi? İnsanlar ne düşünürdü?"

"Ama Maria'yı metres olarak tutmasında bir sakınca görmediniz?"

Omuz silkti. "Baban gibi erkeklerin her zaman eşlerinin görmezden geldiği bir yan parçası vardır."

"Peki ya senin yan parçaların?"

Gözlerini devirdi. Maske gerçekten de düşmüştü. "*Çok* ihtiyatlıydım."

"Biliyordum."

"Şey... evet, ama bunun nedeni" - yüzü yumuşadı ve elini omzuma koydu - "biz bir takımız ve senden sakladığım bir şey yok."

Dokunuşundan omuz silktim ve bir elimi yüzümde gezdirdim, kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordum.

"Anne, aramızdaki tek şey sırlar, yalanlar ve manipülasyon." "Hayır, bebeğim. Ben seni seviyorum. Sen benim tek oğlumsun, çocuğumsun ve... Nash seni alıp g ö t ü r e c e k t i . *Orada* kalamazdım. Çiftliği gördün. Korkunç bir yer. *Orada* kültür yok." Arkasına yaslandı ve çocukmuş gibi surat astı. genç.

"Kültürden bahsetmiyorsun anne; boş sosyal hayatından bahsediyorsun."

"Boş *değil*," diye boğuldu. "Herkes bana zarar vermeye çalışıyor. Kendi kanımdan ve canımdan olanlar bile. Nedenini bilmiyorum."

Sabrımı kaybediyordum. "Yapma anne. Burada kurban sen değilsin."

Keskin bir nefes verdi, parmakları cüppesinin ipeğine doğru kıvrıldı. "Ben senin annenim, Dük. Yaptığım her şeyi senin için yaptım."

Güneşlenme odasının sıcaklığı artık boğucu geliyordu; onunla birlikte olmak oksijensiz kalmak gibiydi. "Benim için mi? Kendine böyle mi söylüyorsun?"

Başını sallayarak burnunu çekti. "Bu o korkunç kadının kafanı yalanlarla doldurmasıyla ilgili, değil mi? Tansy hep böyleydi. Nash ve Silas'ı bana karşı kışkırtıyordu. Sen her zaman çok kolay etki altında kaldın."

"Ve bunu çok iyi yaptığın için bilmen gerekirdi," diye mırıldandım.

"Seni seviyorum. Ben senin annenim," dedi sertçe. "Yaptığım her şeyi seni güvende ve o korkunç yerden uzak tutmak için yaptım."

"Tanrım, anne, iyi yalan söylemeye bile çalışmıyorsun." *Nasıl oldu da bunu daha önce göremedim?* "Tüm bunları Nash'in parasına erişebilmek ve onun hayatını mahvedebilmek için yaptın."

Yüzü buruştu. Sonra kendini toparlıyormuş, taktik değiştirmeye hazırmış gibi keskin bir nefes aldı.

"Bunu bana neden yaptığını anlamıyorum." Sesi inandırıcı bir şekilde titriyordu.

Ve tam bir sosyopat değil de insanmış gibi davranma Oscar'ı....'a gitti.

"Sana hiçbir şey yapmıyorum. Burada senden bana gerçeği söylemeni istiyorum."

"Sana her şeyi verdim. İyi bir hayat. Bir gelecek. Ve şimdi, bana karşı dönüyorsun."

Şaşkınlık içinde ona baktım. Tam bir baş belasıydı. "Elena ve beni ne zaman öğrendin?" diye sordum.

Gözleri yine çirkinleşti. "Anne ve kızın *hayatımdaki* erkekleri baştan çıkardığını, yani fahişeleri."

"Ne zaman öğrendin anne?" "Neden-"

"Anne, sabrımı sınama," diye tersledim soğuk bir şekilde.

Yutkundum. Ne kadar manipülatif olsa da aptal değildi. Ne kadar ileri gidebileceğini, illüzyonu bozmadan istediğini elde etmek için yeterince sert nasıl vuracağını çok iyi biliyordu. Bu onun yeteneğiydi. Bir sohbeti, ipine asılmış bir at gibi istediği zaman istediği yere yönlendirebilirdi.

Ve birinin yönlendirilmeye hazır olmadığını da aynı netlikte biliyordu.

"Sen dönmeden önce biliyordum," diye açıkladı. "Mindy bazı söylentiler duymuş ve bana haber verdi. Ve sen benimle biriyle buluşmak hakkında konuşmak istediğinde, bundan emin oldum."

"Bu yüzden mi bana Maria'dan bahsettin? Onun yüzünden ölmek istediğini mi söyledin?"

"Ölmek istedim," diye iddia etti annem. "Nasıl olur da... Duke, olay olduğunda sen de oradaydın?"

"Orada olduğumdan emin olduğuna şüphe yok." Bu yönünü ne kadar iyi sakladığına hayret ettim, ya da belki de saklamamıştı; ben sadece annemin sinsisi bir kaltak olduğuna inanmak istemediğim için bunu görmezden gelmek istemişim.

"Bunun olacağını biliyordum," diye feryat etti. "*Oraya* gittin ve şimdi o oldun. O sürtükle yattın, Fiona'dan ayrıldın ve-" "Beni kullandın." Kelimeler suya düşen bir taş gibi aramıza yerleşti ve dalgalanma üstüne dalgalanma yarattı. "Sana olan aşkımı, Nash'e olan öfkemi, Elena'ya olan acımı, hepsini kullandın. Her şeyi çarpıttın, böylece ben tam da bana ihtiyacın olan şey."

Nefes nefese kaldı, bir eli göğsüne gitti. "Bunu söylemek korkunç bir şey."
"Gerçek bu."

Nefesi hızlandı. "Seni manipüle ettiğimi mi düşünüyorsun? Seni kullandığımı mı?
Kendi oğlumu?"

Evet.

Ama bunu söylemedim çünkü söylemek zorunda değildim. Yüzümde bunu görebiliyordu ve işte o zaman *tekrar* ağlamaya başladı.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor, dudakları titriyordu. "Ben sadece... Beni neden bu şekilde incitmek istediğini bilmiyorum, Duke." Yüzünü kapattı, omuzları titriyordu, sesi cam gibi kırılıyordu.

Onu teselli etmeye çalışmadım, çünkü sonunda onun *gerçek* olmadığını anlamıştım.

üzüldüm. Onun yerine ayağa kalktım.

Parmaklarının arasından bana baktı. Her zamanki gibi yumuşamamı, parçalanmamı, rolümü oynamamı beklediğini fark ettim.

"Şu andan itibaren tek başınasın," diye duyurdum. "Bu da ne demek şimdi?" Gözyaşlarını sildi. "Nash sana para bıraktı ve-"

"Yeterli değil."

"Ne için?" "Ne için?" diye sordum. "Evin parası ödendi. Sigortanız, arabalarınız ve her şey Nash'in sizin için açtığı hesaptan ödeniyor." Her sezon tasarım kıyafetler almak için yeterli olmayacaktı ama *çok* rahat edecekti.

Dış görünüşü yok oldu! Ayağa kalktı ve "Çiftliğin satışından pay almayı hak ediyorum." dedi.

"Satmıyorum." Yüzünün düştüğünü gördüğümde içimden bir memnuniyet geçti. "Dudaklarımı oku anne. *Çiftliği satmıyorum*. Aslında, Wildflower Canyon'a taşınıyorum. Bundan sonra orada çalışacağım."

Nefesi kesildi. "Hayır. Bunu bana yapamazsın."

"Ve sana bir daha tek bir kuruş bile vermeyeceğim, o yüzden hiç sorma." "Nash sana benimle ilgilenmeni söyledi."

"O öldü anne, ne yaptığının umurunda olduğunu sanmıyorum." Nefesim sönen bir lastik gibi dışarı taşı. "Artık bu oyunu oynamayacağım anlamına geliyor. Senin can simidin, bahanen, seyircin olmayacağım. Senin lanet olası ebeveynin olmayacağım."

Bana sert bir tokat attı. Ona izin verdim. "Seni ben büyüttüm!"

"Hayır." Gözlerinin içine baktım. "*Seni ben* büyüttüm ve pek de iyi büyütmedim çünkü sen şımarık küçük bir...*sürtüksün*." Annemle hiç böyle konuşmamıştım. Konuşacağımı hiç hayal etmemiştim.

Dudakları aralandı ama tek kelime etmedi. Benimle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

-Başkalarının aldığı ama onun alamadığı Duke.

Başımı eğdim. "Hoşça kal Gloria."

Maria'yı öğrendiğimde Nash'e baba demeyi bırakmıştım ve şimdi de annemi kaybetmişim. Bir yetimdim ve belki de bu, *onun* bir ebeveyn olmasından daha iyi bir yerd.

Döndüm ve kapıya doğru ilerledim.

"Buna pişman olacaksın," diye seslendi arkamdan, sesi çatlıyordu. Duraksadım ve ona dönüp baktım. "Bundan şüpheliyim."

Sonra Gloria Wilder'ı babamın satın aldığı evde, kırık dökük parçalar üzerine kurduğu hayatında, onu bir arada tutacak kimse kalmadan bırakıp çıktım.

Dük

A Annemin evinden ayrıldıktan sonra Hunt'ı aradım ve bir iyilik istedim, o da bunu yapmaya çok istekliydi.

Fiona Aspen'de Piper Novak ve Kongre Üyesi Bryce Thornton ile bir toplantı ayarlamıştı çünkü ben geri dönüyordum ve Piper da Dallas'a uçuyordu.

"Annen aradı," dedi bana, çok kızgın görünüyordu. Aspen'de akşam yemeği ve toplantının yapılacağı restoran olan Monarch'ın dışında beni bekliyordu.

Burası Fiona ve benim iş yaparken gittiğimiz türden bir yerdi. Üst düzey ve gösterişli; eski parayla yeni paranın yıllanmış biftekler ve pahalı şaraplar eşliğinde bulunduğu bir yer.

"Annemle konuşmayı bırakmalısın, Fi." Restorana girmek için yanından geçerken kolumu tuttu.

"Senin... çiftliği satmayacağımı söyledi," diye tısladı. "Bu doğru mu?"

İşaret edercesine eline baktım. Elini benden uzaklaştırdı, nefesi kesilmişti. Annem ve Fiona yumuşak başlı, hoşgörülü Duke'e alışkındılar. Kim olduğumu ve nasıl olabileceğimi biliyorlardı; başkalarına bu şekilde davrandığımı görmüşlerdi ama onlara asla, bu yüzden bunun ikisi için de biraz sistem şoku olduğunu biliyordum.

"Bunu tekrar deneyelim," diye önerdim. "Bana bir sorunuz var mı?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Çiftliği hâlâ satıyor muyuz?"

Biz mi?

"Hâlâ bu kararı verme aşamasındayım."

Gözleri büyüdü. "Ama... ama... bu ne anlama geliyor?"

"Orası benim çiftliğim, Fiona. Yüz bin dönümlük birinci sınıf bir arazi, yüz milyondan fazla değere sahip varlıklar - bu kararlar ben her ayrıntıyı incelemeden alınmaz."

Wilder Çiftliği'nin resmi değerlendirmesini yeni almıştık ve arazi değeri, çiftlik hayvanları, su hakları ve varlıklar da dahil olmak üzere toplam değer dört yüz milyonun üzerindeydi. Bunun büyük bir kısmını tek başına arazi oluşturuyordu; böyle bir çiftlik arazisi ucuza satılmıyordu. Sığır işletmesi geliyordu, at programı ciddi para getiriyordu ve otlak kiralamaları, su hakları ve birkaç kârlı sözleşme arasında Wilder Çiftliği sadece değerli değildi - lanet olası bir güç merkeziydi.

Ama böyle bir değer beraberinde büyük bir vergi yükü de getiriyordu. Yalnızca veraset vergisi bile, planlanmadığı takdirde böyle bir işletmeyi felce uğratabilecek bir tehditti. Çiftçiler bu şekilde topraklarını kaybediyor, Sam Amca'ya hakkını ödemek için miraslarının bir kısmını satmak zorunda kalıyorlardı. Bu, içine girmeyeceğimi düşündüğüm bir tuzaktı; karşı koyacak kadar aptal değildim. Arazi geliştirme konusundaki deneyimlerimden bildiğim tek mantıklı hareket satmaktı - vergi faturasını satışla finanse etmek ve çok iyi bir kâr elde etmek.

Ama şimdi, güven fonumu boşaltmak ve şirketimden para çekmek anlamına gelse bile bedelini ödemeye hazırdım. Nash'in yıllardır bana anlatmaya çalıştığı şeyi nihayet *gerçekten* anlamıştım: çiftlik, hesap tablosundaki bir dolar miktarından daha değerliydi.

Özel bir yemek salonunda oturuyorduk ve solmakta olan güneşin altında, tabandan tavana pencerelerden Rocky Dağları'nın yükseklerle uzandığını, taze tozla kaplı olduğunu ve telesiyecilerin saat gibi tıkır tıkır çalıştığını görebiliyordum.

Elena kayak yapar mıydı? Merak ettim. Birlikte olduğumuz zamanlarda ona hiç sormamıştım, bu konu hiç açılmamıştı. Ben burada Aspen'de, Zermatt'ta, St Moritz'de kayak yaptım... Elena'nın pasaportu olduğundan bile şüpheliydim. Seyahat etmeyi sever miydi? Onun hakkında çok az şey biliyordum ve onu sevgiyle ve açık bir kalple yeniden tanıma ihtimali beni yeni bir heyecan patlamasına sürükledi.

Piper, Fiona'yla şirketinin yeni yaptığı bir anlaşma hakkında konuşurken elindeki kırmızı şarap kadehini döndürüyordu. Kaz onun bir yanında, kongre üyesi de diğer yanında oturmuş, her ikisi de farklı derecelerde ilgiyle dinliyordu. Ben Kaz ve Fiona'nın arasına sıkışmıştım.

Masa yuvarlaktı, şüphesiz Fiona'nın tercihiydi. İnce bir güç oyunu. Masanın başının olmaması net bir liderin olmaması anlamına geliyordu; bu da egoları odaya sığmayacak kadar büyük olan insanlarla uğraşırken işe yarayan bir numaraydı.

Kongre Üyesi Thornton, siparişlerimizi verdikten sonra hepimiz yerimize yerleştikimizde, "İyi bir cenaze töreniydi Duke," dedi.

Bu adam elinizi sıkkan ve sizi aynı nefeste soyan eski tip bir siyasi güçtü. Onun gibi politikacılar arazi geliştirme işinde bir gereklilikti - bu ondan hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Çok fazla havadan sudan konuşma oldu ve ben de bana pek bir şey ifade etmeyen Kaz ile aynı özgünlükle katıldım. Bir yandan beni çiftliği satmamaya ikna etmek için Tansy'yle tanışmamı istiyordu; diğer yandan Piper'ın arkadaşı ve iş ortağıydı. Kaz Chase'de görüldüğünden daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum.

Fiona bir şaka yaptı ve herkes güldü. Komik bir şaka değildi ama güldük çünkü bu tür toplantılarda böyle yapılır.

Çiftlikte olsa Cal Tate ona söylediklerinin komik olmadığını ve bu kadar çabalamamasını söylerdi.

Restoranın dışında bana yaklaştığında olduğundan daha kendinden emin görünüyordu, muhtemelen bu anlaşmanın ne kadar para getireceğine baktığımda satmaya hazır olacağıma ikna olmuştu.

Miras bana biraz kan kaybettirse bile satmamak bana zarar vermeyecekti.

Çiftlikte 20.000 baş sığır besleniyordu ve hayvan satışları, Elena'nın at yetiştirme ve eğitim programı ve arazi kiralama - otlatma, avlanma ve su hakları - arasında Wild Ranch yılda 40 milyon dolardan fazla gelir elde ediyordu. Elbette, arazi vergileri, bakım, ücretler ve işletme maliyetlerinin marjları erittiği bir sektörde kârlar çok yüksek değildi. Ama yine de hiç de az değildi. Arazi geliştirme şirketimin getirdiğiyle aynı değildi ama aradaki fark açıktı; bir şirket araziye parçalıyor, diğeri ise onu koruyordu.

Bir de paraya ihtiyacım olmadığı gerçeği vardı.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Fiona elini koluma koyarak akşamın iş kısmına şimdi başlayacağımızı söyledi. Kolumu çekmedim -Fiona gecenin sonuna kadar gitmiş olacaktı, bu yüzden bana karşı özel davranışları konusunda endişelenmedim.

"Evet Duke, Piper'ın finans müdürü, kongre üyesinin ekibinden çok zeki bir adam ve Kaz"-Kaz derken hafifçe kıkırdadı

"Rakamlara bakıyordum ve bence ortaya çıkardığımız şeyi gerçekten beğeneceksin."

'Bu odadaki en zeki kişi benim' diyen kendinden memnun, kendinden emin bir gülümseme takındı.

"Bu işi yürütmenin en iyi yolu" -Fiona manikürlü tırnaklarını masasına vurdu- "parselleri ayırmak. Önce otlak araziye satarız, sonra da Kongre Üyesi Thornton'un sorun olmayacağını söylediği güneydeki araziye ticari gelişim için yeniden düzenlemeye başlarız." Kadehini kaldırıp göz kırpan adama genişçe gülümsedi. "Havaalanı anlaşması kapıdaki ayağımız olacak ve bu yeşil ışık yakıldığında gerisi kolay olacak."

Piper sırtıttı. "Kolay tabii, tabii bürokrasiyi atlatabilirsek."

Fiona hiç istifini bozmadı. "Bunu daha önce de yaptım."

Thornton kıkırdadı. "Birkaç kestirme yol bildiğinizi mi söylüyorsunuz, Bayan Montgomery?"

Fiona bir omzunu kaldırdı. "Bir şeylerin gerektiğinde nasıl hareket ettirileceğini bildiğimi söylüyorum."

Piper alçak sesle ve bilerek güldü. "Ben olsam inanırdım. Bu kadın yangının içinden geçip elinde imzalı bir izin belgesiyle çıkabilir."

Piper ve Fiona'nın bu kadar iyi anlaşmalarına şaşırمامıştım; belki annemle bir araya gelip bir kitap kulübü falan kurabilirlerdi.

Fiona yavaş ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Her şey doğru ofislerdeki doğru insanları tanımakla ve bir kararın sizin lehinize olması için neye ihtiyaçları olduğunu bilmekle ilgili."

Piper kaşlarını kaldırdı. "Rüşvet mi?"

Fiona omuz silkti. "'Rüşvet' çok çirkin ve yasadışı bir kelime. Teşvik diyelim. Hızlandırılmış ücretler. Doğru kampanyaya bağış. Bazen çevresel incelemelerde işler uzuyor ya da bazı şehir yetkilileri biraz daha ikna edilmeleri gerektiğine karar veriyor. İşte ben burada devreye giriyorum."

İş yapmanın bedeli buydu ve geçmiş yıllarda bundan bolca yapmıştım.

Kongre üyesi kıkırdadı. "Ben de senin sadece pazarlıkta iyi olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim," dedi Fiona gururla. "Geçen yıl Evergreen anlaşmasını, eyalet sulak alanların korunması konusunda projeyi durdurmaya hazırken bile kabul ettirdim."

Bakışlarım ona kaydı.

Sahte çevresel etki raporları ve yerel yetkililerin özel toplantılardan sonra gizemli bir şekilde oylarını değiştirmeleri gibi fısıltıları duymazdan gelmişim. Fiona'nın örtülü ödeneği nasıl harcadığını sorgulamamış, ince eleyip sık dokumamışım. Sadece kar hanesinin yükselişini görmekten keyif almış, bunu nasıl gerçekleştirdiğini hiç umursamamışım. Ama şimdi yapardım. Her karanlık anlaşılmayı, kestiği her köşeyi, kendi hırsına hizmet etmek için бүktüğü her kuralı araştıracaktım. Ve Fiona'ya küstahça davrandığı için sessizce teşekkür ettim - çünkü artık dava endişesi olmadan ondan kurtulabilirdim.

Fiona bir el salladı. "Burada da aynı oyun kitabı. Doğru jeoteknoloji firmasına ihtiyacımız olan şeyi söyleyen bir çalışma hazırlatın, imar kurulunun biraz teşvik edilmesini sağlayın ve birdenbire bu arazi görünürde hiçbir engel olmadan birinci sınıf bir ticari koridor haline gelsin."

Piper sıırttı. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor."

"Yani, her şey söylendi ve bitti, Duke, iki elli, hatta belki üç yüz ile uzaklaşabilirsin," diye bitirdi Kaz. "Vergilerden sonra...."

Onu dinlemeyi bıraktım.

Burayı parçalamak, satmak ve geriye tozdan ve tutulmayan sözlerden başka bir şey kalmayana kadar araziden son kuruşuna kadar kanını emmek istiyorlardı.

Ve lanet olsun, bunu ben davet etmişim. Bu insanlarla el sıkıştım, onlarla içki içtim, uzun bir oyun oynadım, böylece geri dönüp imar yasaları, istimlak alanı veya benim olanı almak için bulabilecekleri herhangi bir boşluk ile beni mahvetmeyeceklerdi. Kendime bunun bir strateji olduğunu söyledim. Akıllıca bir iş.

Ama şimdi, bu güçlü kadın ve erkeklerin Wilder Çiftliği hakkında sanki sömürülmeyi bekleyen bir gayrimenkulden başka bir şey değilmiş gibi konuşmalarını dinlerken kendimi hasta hissediyordum. Çünkü bu arazinin -bu mirasın- asfaltlanması, çıplak bırakılması, bir başka lanet gelişmeye dönüştürülmesi düşüncesi artık sadece sağlam bir iş değildi, aynı zamanda kutsal şeylere saygısızlık gibi geliyordu. Keşke bu aydınlanmayı aylar önce yaşamış olsaydım da burada bu insanlarla oturup birilerine vurmak istemeseydim.

Satmama kararımın rahatlığıyla sandalyemde gevşedim ve başka bir amaçtan çok eğlence için açılış salvomu attım.

"250 milyon dolara mı? Bu yüzyılın en aptalca anlaşması olur. Burası yılda 50 milyon dolar kazandırıyor. Beş yıl içinde o parayı geri kazanırım ve arazi hâlâ bende olur."

"Bu çok cömert bir teklif," diye uyardı Piper. "Miras vergileri, arazi vergileri ve hükümetin önümüze koyabileceği diğer her lanet şey arasında

Yüz bin dönümlük en iyi gayrimenkulü sana bırakmadan önce bağırsaklarınıdeşerler." Gülümsedi, yavaş ve keskin. "Hâlâ yapabiliyorken paranı çekmen daha iyi olur."

Gözümü bile kırpmadım. "Bak, yılda 50 milyon dolar gelirle çiftlik kendini sadece beş yılda amorti eder. Yıllık gelirin on katına kolayca satabileceğimizi söyleyebilirim, yani Wilder Çiftliği sizin para ineklerinizin bulunduğu değerden çok daha fazla eder."

Kaz eğlenmiş, kongre üyesi ise telaşlanmış görünüyordu. Ev ödevimi yapmayacağımı mı düşündüler?

Kongre Üyesi Thornton boğazını temizledi. "Şimdi evlat, kendimizi fazla kaptırmayalım. Arazinin değeri, sadece bir yılda ne kadar kazandığına değil, birinin ne kadar ödemeye razı olduğuna bağlıdır."

Sırıttım. "Aynen öyle. Ve eğer bu arazinin değerinin 250 milyon dolar olduğunu düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir."

Piper sıkılmış dişlerinin arasından zorla bir nefes çıkardı ve şarap bardağını biraz fazla güç kullanarak yere bıraktı. "Duke, garanti paradan bahsediyoruz.

-Artık baş ağrısı yok. Artık sığır fiyatları, kuraklık ya da çiftlik işletmenin getirdiği diğer saçmalıklarla uğraşmak yok. Sadece temiz bir mola, nakit para."

Biraz düşünüyormuş gibi yaptım ve sonra başımı salladım. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Çiftliğimin potansiyelinin ancak yüzeyini çizen bir ödeme için nesiller boyu sürecek bir serveti takas etmemi mi istiyorsun?"

Fiona dramatik bir şekilde iç çekti. "Bu bir çıkış stratejisi Duke, akıllıca bir strateji. Bir anlaşmada kazıklanmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? O parayı alabilir, yeni bir başlangıç yapabilir, daha ölçeklenebilir bir şeye yatırabilirsin; yeni bir imparatorluk kurabilir ya da Ironwood'u büyötmeye devam edebilirsin."

"Paraya ihtiyacım yok, Fiona," diye karşılık verdim. "O zaman neye ihtiyacın var?" diye sordu telaşla.

Yumuşak huylu piç Kaz, yemi yutup yutmayacağımı görmek istercesine tembel bir ilgiyle beni izliyordu. "Duke, bu kadar duygusal olmanı hiç beklemiyordum."

Kıpırdamadım. *Bu orospu çocuğu neyin peşindeydi?*

Piper'ın bakışları kan kokusu almış gibi keskinleşti. "Bu mudur yani? Tanrım, Duke, insanlar ailelerinin topraklarını her zaman satarlar. Buna ilerleme denir."

Kongre üyesi alay etti. "Kovboy nostaljisi yüzünden gerçekten de yüz milyonları çöpe mi atıyorsunuz?"

Bıraktım konuşsunlar. Beni köşeye sıkıştırdıklarını düşünmelerine izin verdim. Sonra öne doğru eğildim ve dirseklerimi masaya dayadım. "Dudaklarımı oku. İki elli için anlaşma yok."

Kaz'ın sırtışı genişledi. "Anlaşma ne kadar Duke?"

Ona baktım. Adam kafamı iyice karıştırıyordu. "Yedi elli."

Rakamı attım çünkü çok yüksekti.

Piper'ın nefesi kesildi. Kaz güldü. Fiona tısladı. Kongre üyesi kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Onları susturmak için elimi kaldırdım. "Şeffaflık adına, Kaz'ın sorusuna verdiğim cevabı düzeltmek istiyorum." Durakladım ve uzattım. "Zaman ayırdığınız için minnettarım millet, ama ben satmıyorum... herhangi bir miktar para için."

Sessizli

k.

Sonra-

"Affedersiniz?" Fiona'nın kafası o kadar hızlı bana doğru döndü ki boynunu kırabileceğini düşündüm.

Cehennem gibi sakın bir şekilde bakışlarını karşıladım. "Satmayacağımı söyledim." Piper gözlerini kırıştırdı. "Şaka yapıyorsun."

Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum. Gloria'yla tartıştığımı düşünmüştü; eminim annem de Fiona'dan beni nazıkçe yola getirmesini isteyerek olayı bu yöne çekmiş, parayla bunu yapabileceğini düşünmüştü. Birkaç ay önce olsa haklı olabilirdi.

"İş konusunda şaka yapmam."

Kongre üyesi parmaklarını masaya vurarak yavaş bir nefes verdi. "Evlat, neyi bırakıp gittiğinin farkında mısın?"

Gülümsedim. "Kesinlikle."

Hiçbir şey söylemeden kadehini dudaklarına götürürken Kaz'ın gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Piper keskin bir kahkaha atarak başını salladı. "Bu hayal kırıklığı yarattı."

"Bence ilginç," diye yorum yaptı Kaz.

Fiona boğazımı parçalamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Kongre Üyesi Thornton dudaklarını büzerek başını salladı. "Evlat, az önce başına bir sürü bela aldın."

"Sanırım öyle, Kongre Üyesi." Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. "Gecenizin geri kalanının tadını çıkarın."

Sonra dışarı çıktım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki restorandaki herkesin duyabileceğinden emindim. Yapmıştım. Bir sürü teklifi geri çevirmiştim.

ve bunu yaparken kendimi çok iyi hissediyordum.

Biraz ileride park etmiş olan kiralık arabaya doğru yürümeye başladım.

Aspen geceleri de gündüzleri olduğu gibi ıslık ıslıdı. Sokaklar Lüks restoranlardan ve butik otellerden gelen yumuşak altın ışıklarla parlıyordu. İyi giyimli çiftler kaldırımlarda yürüyordu, kayak ceketleri mükemmel bir şekilde dikilmişti, kahkahaları zahmetsizdi.

Topuklu ayakkabıların kaldırımdaki keskin tıkırtısını duyduğumda bloğu yarılmışım.

"Duke!"

Durmadım.

Yine de yetişti ve önüme geçerek beni durmaya zorladı. Fiona öfkeli görünüyordu; gözleri alev alev yanıyor, nefesi hızlanıyor, elleri yumruk olmuştu.

"Seni orospu çocuğu," diye bağırdı. "Gloria haklıydı; satmıyorsun."

Düşünüyormuş gibi yaparak başımı öne eğdim. "Sanırım değil."

Keskin, mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Neden bana gerçeği söylemedin?"

Bir adım daha yaklaştım, sesim alçaktı. "Sana hiçbir gerçeği borçlu değilim. Çiftlik benim.

Sen bir çalışansın." Uzun süre değil, ama öylesin.

Nefesi kesildi ama gururu geri adım atmasına izin vermedi. "Geri dönüp bunu Piper'la halletmen gerek. Kendisinin yönlendirilmesini pek hoş karşılamıyor."

Sırıttım. "Bu bir tehdit mi?"

Sertçe yutkundu. "Piper Novak-" "Kovuldun, Fiona."

Ağız açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı. "Yapamazsın-"

"Yapabilirim. Ve yaptım da."

Öfkeli ve kapana kısılmış bir halde bana baktı. "Hangi gerekçeyle?" "Wilder Çiftliği projesini idare etmedeki yetersizlik." "Ama satmak bile istemiyorsun."

Omuz silktim. "Bu, her şeyi yanlış ele aldığınızı değiştirmez. Ayrıca, etik sorunlar."

Homurdandı. Evet, belki *o kadar* da etik değildim ama her zaman yasaların doğru tarafındaydım.

"Herhangi bir usulsüzlük olup olmadığını kontrol etmek için Evergreen de dahil olmak üzere üzerinde çalıştığınız tüm projelerde bir iç denetim yapacağız." Beti benzi attı. "Haksız fesih için peşime düşersen, adını bulabildiğim her yasal kanalda dolaştırır ve bir daha asla avukat olarak çalışmamı sağlarım."

"*Duke*," diye nefes aldı.

"Eşyaların çoktan The St. Regis'teki bir süite taşındı." Durduğumuz yerin karşısındaki tatil köyünü işaret ettim.

Bu son darbe oldu. O zaman bunun anlık bir karar olmadığını anlamıştı. Başından beri planım buydu. Hunt'tan Fiona'yı çiftlikten çıkarmasını istemiştim ve o da Itzel'in yardımıyla bunu yapmıştı.

Sesi titriyordu. "Sen bir piçsin, Dük Wilder." "Hiçbir fikrin yok."

elena

T Hava yağmur ve eriyen toprak gibi kokuyordu. Nisan yumuşak ve yavaş bir şekilde içeri girmişti. Sabahları soğuk devam ediyordu ama öğleden sonraları yazın geleceğini hissettirecek kadar sıcaktı. Meralar yeniden yeşile dönüyordu ve nehirler dağların akışıyla güçlü bir şekilde akıyordu.

Ben hazır olsam da olmasam da mevsim değişiyordu, tıpkı hayatımdaki diğer her şey gibi.

"Yani, satmıyor musun?" Hunt, Ben'in atları çalıştırdığı padokun yanındaki Ponderosa çam ağacına yaslandı.

Duke, Hunt ve benimle konuşmak istediğinde sabah toplama işini yeni bitirmiştik. Dallas'tan iki gün önce dönmüştü -Fiona hiçbir yerde yoktu ve dedikodu değirmeni Duke'ün neden satmadığına dair spekülasyonlarla doluydu.

Hunt'ın yanında durdum, ellerim kalçalarımda, beni şekillendiren ve olduğum kişi haline getiren toprağa bakıyordum. Burası bir çiftlik olarak kalacaktı, bu kesindi. Ama kalacak olan ben olmayacaktım. Başından beri planım buydu, nasıl ilerleyeceğimi bildiğim tek yol buydu. Öyleyse neden ayrılma düşüncesi beni eskisi kadar rahatlatmıyordu?

Duke geri döndüğünden beri duygularım geçmiş ve şimdiki zaman, öfke ve özleminden oluşan karmakarışık bir hal aldı. Gitmem gerektiğini biliyorum ama artık gitmek istediğimden emin değilim.

"Evet, satmıyorum," diye onayladı Duke ve ekledi, "Çiftliği satmıyor olmam kalmanı beklediğim anlamına gelmez. Bu senin kararın." Bakışları bana dikildi, sabit ve okunaksızdı. "Ama kalmanı istiyorum."

Kelimeler, içimde açtığı hassas ve çığ yaralara baskı yapıyordu - daha fazla tahriş etmek için değil, bir merhem, bir teselli olarak. Kalmamı istiyordu. Ya da belki sadece Hunt? Evet, muhtemelen öyleydi. Ama ben buna inanmadım. Rodeoda gördüğüm adam, çiftlikte kız arkadaşıyla kasıla kasıla yürüyen Duke değildi... Bu adam, tıpkı derme çatma ofiste benimle yüzleşen adam gibi, Nash'in oğlu Duke Wilder'dı.

Yutkundum ve hâlâ Duke'u dikkatle izleyen Hunt'a baktım. Sonunda ikimizin de sormak istediği şeyi sordu: "Plan nedir?"

"Şu anda ne yapıyorsak onu yapmaya devam edeceğiz. Dallas'taki evimi satın buraya taşınacağım."

"Karın da seninle mi taşınıyor?" Hunt dikkatle sordu.

Duke eğlenmiş görünüyordu. "Hunt, onun çiftlik evinden gitmesini sen sağladın, yani bunun cevabını biliyorsun."

"Onun bildiğinden emin değildim." Başını bana doğru eğdi. "Neden umurumda olsun ki?" Yalan söyledim.

Hunt homurdandı. "Ellere söylemen gerek. Endişeleniyorlar, iş arıyorlar.

Duke bir nefes verdi, çenesini ayarladı. "Bunu akşam yemeğinde açıklayacağım."

Hunt seçeneklerini tartıyormuş gibi yavaşça başını salladı. Sonra bana döndü. "Bütün bunlarla aran iyi mi?"

"Evet."

"Kalıyor musun?" diye sordu.

Tereddüt ettim, botumun burnuyla toprağı tekmeledim. "Bilmiyorum."

Duke'un çenesi gerildi. "Yeterince makul."

Üçümüz orada öylece durduk, sessizlik uzayıp gidiyordu. Tek ses ağaçların arasından geçen rüzgâr, uzaktan gelen sığır sesleri ve ahırlarında yer değiştiren atların hışırtısıydı.

Bahar geliyordu. Değişim geliyordu. Ve kalsam da kalmasam da hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Neden fikrini değiştirdin?" diye sordum. Bilmem gerekiyordu.

Duke önce Hunt'a, sonra da bana baktı. "İki nedenle. Birincisi, babam için doğru olanı yapmak istedim."

Ona Nash demediğini fark ettim.

"İkincisi, seni istiyorum."

Nefesim kesildi.

Hunt kıkırdadı ve uzaklaşırken omzunun üzerinden, "Gidip bir atla bir adam hakkında konuşmam gerek," dedi.

Ellerini ceplerine sokarken Duke'e baktım. Botlarının topukları üzerinde sallanıyor, bir şey söylememi... yapmamı bekliyordu.

"O da neydi öyle?"

"Neden fikrimi değiştirdiğimi sordun, ben de sana nedenini söyledim." Arsızca sırtıttı ve bana beni seven çocuğu hatırlattı. "Mirasımı korumak istiyorum, satmak değil. Burada olmak bana bu toprakları sevdiğimi ve seni sevmekten asla vazgeçmediğimi hatırlattı."

Lanet olsun!

"Duke, yanlış anlaşılma olmaması için sana karşı açık olmak istiyorum. İkimizin oraya gitmesi *asla* mümkün değil." Kulağa sert geliyordu, değil mi? *Evet, öyleydi.*

"Senin için geri döneceğimi ve bir hak iddia edeceğimi söylemiştim bebeğim," dedi. Bana doğru iki adım attı ve benim alanıma girdi. Ellerini omuzlarıma koydu ve hafifçe sıktı. "Seni incittim. Verdiğimi biliyorum. Ne kadar istesem de geri dönüp bunu düzeltemem."

"Köprünün altından çok sular aktı,"
diye tekrar yalan söyledim. "Pek
sayılmaz, Elena."

Ona rahat durmasını söylemek için omuzlarımı oynattım ama beni dinlemiyordu. "Çek ellerini."

Ellerini kaldırdı ve avuç içlerini dışarı doğru tuttu. "Sana ne olduğunu anlatmak istiyorum. Beni dinleyecek misin?"

Hırladım. Gerçekten hırladım. "Tanrı aşkına Duke, yapacak işlerimiz var; hepimiz öylece etrafta takılıp ateş edemeyiz. Tamam mı?"

Onunla konuşmaktan, onunla birlikte olmaya ikna edilmekten korkuyordum. Fazla bir şey gerekmezdi. Gerçekten! Kendimi tanıyordum. Bu adamı deli gibi seviyordum ve eğer parmağını birkaç kez yamultursa, tüm bu sahte kabadayılık boşa gidecekti. Şimdi, kalbim olmasa bile en azından gururum vardı, ama onu tekrar içeri alırsam kendime olan saygımı kaybederdim. Zorlukla kazandığım soğukkanlılığım pencereden dışarı çıkacak ve elimde hiçbir şey kalmayacaktı. Zaten bu kadar çok şey kaybetmişken, olduğum her şeyi de kaybedemezdim.

"Annemle konuştum," dedi sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Bazı acı gerçekleri öğrendim."

Ona gidip kendini becermesini söylemek istedim ama yapamadım. Üzgün görünüyordu ve ben de buna dayanamayıp dinledim.

"Bu yüzden mi satmamaya karar verdin? Gloria'nın sıcak tavadaki bir yol kertenkelesi kadar deli olduğunu öğrendiğin için mi?"

Kıkırdadı. "Bu biraz imgesel, bebeğim." Sonra ayıldı. "Geri dönmek zor oldu. Kafa karıştırıcıydı. Neyin aşağı neyin yukarı olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey bu toprakların bana ait olduğu. Ben bir koruyucuyum. Onu satamam. Satabileceğimi hiç sanmıyorum. Nash'e ne kadar kızgın olursam olayım, içten içe bunu yapamazdım. Gloria'nın sıcak tavadaki bir yol kertenkelesi kadar deli olduğunu bilmesem bile. Satmazdım."

İçimi çektim. "Satarsın sanmıştım Duke. Bu şekilde... Hiç şüphem yoktu."

"Artık birbirimizi iyi tanımıyoruz."

"İşte bu yüzden benden istediğin şey imkânsız. Sen ve ben eskisi gibi çocuk değiliz ve-"

"Beni sevmediğini söyle," diyerek sözümü kesti.

Tüm rezervlerimi kullanarak yutkundum. "Peki, ben... sevmiyorum, tamam."

Yanağımı avuçladı. "Kelimeleri söyle. Bana bak ve kelimeleri söyle." Gözlerim nemlendi ve o inledi. "Siktir, bebeğim. Hayır."

"Sorma... Sorma, Duke." Ondan bir adım uzaklaştım. "Zonklayan bir yaradan başka bir şey değilim. Sadece içim acıyor. Çok şey oldu ve ben bu şekilde sevemem... sadece seni değil, kimseyi sevemem."

"Sevebileceğini biliyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. "Biliyorum çünkü yapabilirim. Son on yıldır senin kadar canlı olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Oh, dünyanın Fiona'ları arasında mı demek istiyorsun?" Acı bir şekilde söyledim. Gülümsedi. "Kıskandın mı?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Oh, git kendini becer."

"Hayır, seni becermeyi tercih ederim," diye cevap verdi küstahça. "Elena, birbirimizi tanıyacağız. Başka seçeneğimiz yok gibi. Söyle bana, geçtiğimiz haftalarda, değerli bir pislik gibi davrandığım halde, Fiona'yla birlikte olduğum halde, burada olduğum için mutlu olmadığımı mı söylüyorsun?"

Yalan söylemenin ne anlamı vardı? Sadece omuz silktim ve sinirli bir şekilde başka tarafa baktım.

"Çünkü seni görebilmek için yaşadım. Seni gördüğümde kalbim sanki 4 Temmuz'daymışım gibi parlıyor."

"Onu parmaklarken bile mi?" Sözlerim alaycılıkla doluydu.

İrkildi. "En iyi anım değildi."

"Oh, Duke, daha az iyi olan başka anların da var," diye çıkıştım ona. "Şimdi işe gitmeliyim."

Dük

Tranzanın yemek salonu kızarmış tavuk, taze mısır ekmeği ve *gerginlik* kokuyordu.

Uzun ahşap masalar yılların dirsekleri, bıçak izleri ve ara sıra bir tartışma sırasında çarpılan bira şişeleriyle yara bere içindeydi. Tepedeki ışıklar son birkaç haftayı kötü haber bekleyerek geçirmiş yüzleri aydınlatıyordu.

Masanın başına oturdum, Hunt ve Roy iki yanımdaydı. Tabaklar yemekle doluydu; et, ekmek, patates püresi ve taze fasulye. İnsanlar dikkatlerini bana çevirdikçe sohbetin mırıltısı azaldı.

Elena en uçta Bayan Patsy, Itzel ve ev işlerine yardım eden genç kadın Allison ile birlikteydi. Çiftlikteki tek kadın onlar değildi; çalışanlardan birkaçı evliydi ve eşleri ana ahırın arkasındaki kulübelerde yaşıyordu. Yemek pişirme ve temizlik işlerine yardım ediyorlardı ve yaptıkları işin karşılığını alıyorlardı.

Yatakhane ekibi, neden onlarla yemek yediğimi açıklamamı beklerken yemeklerini yediler. Zor ve yıpratıcı bir işle geçen uzun bir günün ardından onlarla yemek arasına hiçbir şey giremezdi. İkinci yatakhane ekibi bitişikteki masadaydı. Sığır otlaklarına daha yakın çalışıyorlardı.

Çoğunlukla, Hunt ve Elena'nın liderliği sayesinde herkes iyi geçiniyordu. Arada sırada Sawyer gibi birkaç kişi çıkıyordu ama onlar da genellikle kendilerini ayıklıyor ya da kapıyı gösteriyorlardı.

Pek çok çiftlikte kadınlar kendilerini yatakhane bulur, erkek arkadaşları ya da sevgilileriyle birlikte yaşarlardı ve bu da sadece sorunlara yol açardı. Ama burada değil. Hunt kuralları netleştirmişti; kimse iki gece üst üste kalamazdı.

çiftlikte çalışıyorlardı. Bu politika işleri temiz tutuyor, dramayı minimumda tutuyor ve kadınlar yüzünden çıkan kavgaların tam bir felakete dönüşmemesini sağlıyordu.

Herkesin dikkatini çekmek için bıçağımı cama vurdum ve bunu yaptığımda basitçe "Satmıyorum" dedim.

Sessizlik.

Sonra bir sandalye sesi, masaya çarpan bir bardağın gümbürtüsü ve nihayet alkışlar.

"Lanet olsun," diye homurdandı Cal. "Tam zamanı."

Birkaç adam benzer ifadeler kullandı, diğerleri ise zaten bildikleri bir şeyi doğrulamışım gibi yemek yemeye devam etti. Ama tüm bunların altında, Nash öldüğünden beri bu yerde yaşayan gerginlik sonunda azaldı.

Roy sırtıttı. "Kendine geleceğini düşünmüştüm. O kadar aptal olmadığını biliyordum."

"Tartışılır," diye mırıldandı Hunt mısır ekmeğinden bir ısırık alırken. Kahkahalar odanın içinde yuvarlandı.

Jace elinin tersiyle ağzını sildi. "Peki, şimdi ne olacak patron? İnekleri kendin mi koşturmaya başlayacaksın?"

Homurdandım. "Tabii ki hayır. Hepiniz bunun için varsınız."

Bir kahkaha daha, bardak şakırtıları ve tabaklara vuran çatalların sesi.

Gürültülü geçen akşam yemeğinden sonra kollarımı başımın üzerine uzattım. "Bu akşam birkaç tur poker oynamak için benimle anlaştınız mı?"

Odada bir "*kesinlikle hayır*" korosu çınladı.

Jace başını salladı. "Patron, maaşımı riske atmam." Başka bir çiftlik çalışanı mırıldandı, "Paramı olduğu yerde seviyorum, teşekkürler."

Roy sadece alay etti. "Çocuk bu masaya son oturduğunda neredeyse beni temizliyordu. Alınma *patron* ama kaybol."

Başımı sallayarak kıkırdadım. "İyi o zaman. Sanırım arkama yaslanıp arkadaşlığın tadını **ç ı k a r a c a ğ ı m .**"

Cal birasını bana doğru eğdi. "Gördün mü?"

Öğreniyor." Bundan emin değildim. Ama deniyordum.

Yemek alanı boşalırken Elena'yı aramak için dışarı çıktım.

Gece havası serindi, toprak ve at kokusu içime işledi. Onu çitin yanında kahve içerken buldum. Beni duyduğunu bilmeme rağmen yaklaştığımda dönmedi.

Yanında durdum, kollarımı üst parmaklığa dayadım. İrkildiğini ve uzaklaştığını hissettim.

Dengesiz bir kısrak gibiydi.

Altı ya da yedi yaşındayken Nash'in bana atları öğrettiğini hatırlıyorum. Otlığın yanında durur, lanet bir dağ kadar büyük görünürdü ya da en azından bana öyle gelirdi. Uzun, kaba, toprağın kendisi kadar sağlam. Ter lekeli bir şapka, inci çıtçıtli eski bir kot gömlek giyer ve kaşlarını çatarak yetişkin erkeklerin kaçmasına neden olabilirdi.

Aitmişim gibi davranmaya çalışarak çitin üst demirini kavradım, küçük ellerim yıpranmış tahtanın etrafını zar zor sararken, ellerden birinin yüksek gerilimli bir kısrakçı çalıştırdığı yuvarlak ağıla baktım, onu eyer giyme fikrine alıştıırıyordum.

"Şuradaki atı görüyor musun?" Nash çenesiyle işaret ederek sordu.

Başımı salladım. Ürkekti, daha yeni yular vurulmuştu, sanki tüm dünya düşmanymış gibi toprağın üzerinde tepiniyordu.

"Çok huysuz," diye mırıldandım başını savuruşunu izlerken.

Nash, topuklarının altındaki çakılların kayması gibi çıkan alçak bir kıkırdama çıkardı. "O kötü biri değil, evlat. Korkuyor. Arada büyük fark var."

Kafam karışmış bir halde ona baktım.

Nasırlı bir elini omzuma koydu ve yoğurdu. "Atlarla ilgili bir şey var Duke, kolay kolay güvenmezler. Ve onlara kimin sert davrandığını asla unutmazlar."

Anlamadığım halde anlamış gibi başımı sallamıştım.

Ama şimdi, bunca yıl sonra burada dururken, anlıyordum. Elena onu nasıl incittiğini unutmuyacaktı ve güven öylece isteyebileceğim bir şey değildi, kazanmam gereken bir şeydi. Mesele şu ki Elena sadece kızgın değildi; temkinliydi. Tedbirli. Korkuyordu.

Acı çok iyi bir öğretmendi ve ona iyi öğretmişti. Bana yakın olmak istemiyordu, bir şeyler hissetmediği için değil -Tanrım, hissettiğini biliyordum- ama korktuğu için. Eğer teslim olursa, benimle tekrar birlikte olmasına izin verirse, daha önce yaptığımı yapacağımdan, onu kıracağımdan korkuyordu.

Ona bunu bir daha asla yapmayacağımı, ona acı çektirmektense ölmeyi tercih edeceğimi göstermeliydim. Bunu yeterince yapmıştım ve şimdi onu iyileştirmenin bir yolunu bulmalıydım, onu iyileştiren ilaç olmalıydım - çünkü o benimdi. Güvensiz bir hayat yaşamıştım, duygularını göstermeyen bir adam ve duyguları hakkında yalan söyleyen bir kadın tarafından yetiştirildiğimi düşünürsek bu beni şaşırtmamıştı.

"Çok fazla zaman harcadım," dedim kısık sesle.

Buna bir şey demedi, bana odaklanmaya devam etti.

"Onu özlüyorum," diye itiraf ettim, sesim olmasını istediğimden daha sertti. "Ben... onun son günlerinde burada olmalıydım. Yüzüne karşı affedilecek bir şey olmadığını, onu sevdiğimi söylemediğim için kendimden nefret ediyorum, çünkü lanet olsun Elena, seviyordum."

Nash'i düşünürken gözlerim doldu - önce saygı duyduğum sonra nefret ettiğim, hayattan daha büyük bir adam. Annemi nasıl terk edebildiğini, evlilik yeminlerine nasıl saygısızlık ettiğini anlayamıyordum ve annem bu duyguyu körüklemişti. Nash hakkında söyleyecek tek bir iyi şeyi bile yoktu ve *o* yazdan sonra yalanlarının her birine inanmaya başladım. Nash mükemmel miydi? Kesinlikle hayır. Ama o zaman kim mükemmeldi ki? Hepimiz kusurluyduk, hepimiz hasarlıydık, hepimiz kırılmıştık - hepimiz bir şeylerin üstesinden geliyorduk.

"Keşke daha fazla zarafetim olsaydı." Gözlerimi kapadım, utanç ve pişmanlık içinde başımı öne eğdim.

Bir el benimkine uzandı, yumuşak değil ama nasırlı, güzel, *ona ait* bir dokunuş. "Biliyorum. Ama o ölmeden önce senin onu affettiğine inanıyordu Duke; onu sevdiğine inanıyordu."

Pişmanlıkla ıslanmış gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Çünkü ona yalan söyledin."

"Evet."

"Onu
seviyordun."

"Evet."

Ona sulu bir gülümseme verdim. "Ve bunu benim için de yaptın, değil mi? Ben senin yanında dururken, babamı incittiğim için kalbimi sökmek isterken, sen bana bunu verebildin."

Gözleri şaşkınlıkla parladı.

Oh, bebeğim, evet, seni tanıyorum.

Hayatlarımız farklı yollara girmişti, on yıl ayrı kalmıştık, büyümüş, değişmiştik ama özünde o hâlâ Elena'ydı. İçindeki ateş, sevmek şekli, savaşma şekli, ayaklarının üzerinde durma şekli - bunlar hiç değişmemişti.

Yaşadıkları onu şekillendirmişti, tıpkı benimkilerin beni şekillendirdiği gibi. Ama kimliği, değerleri, kim olduğunun özü? Bunlar hep aynı kalmıştı. Ve ben onu toprağı tanıdığım gibi, altımdaki atın ritmini bildiğim gibi tanıyordum. Kendi adımları bildiğim gibi.

"Mektupta sana ne dedi?" diye sordum.

Elimin arkasına bir desen çizdi. "Bilmeni istemedi." Ve sonra, sanki bana dokunduğunu fark etmiş gibi, geri çekildi. "O öldü Elena, senin ne yaptığın onun umurunda değil." Elini elime aldım ve nazikçe sıktım ve uyararak ekledim, "Ve sakın

çünkü beni inciteceğini düşünüyorsun."

Gözlerini devirdi. "Öyle bir planım yoktu."

"Anlat bana," diye ısrar ettim.

Büzülmüş dudaklarının arasından havayı üfledi. "Nash'in istediği gibi mektubu yaktım ama babanın bana söylediği son sözleri bilmek istemeni anlıyorum."

Nash'in mektupta ondan nasıl özür dilediğini anlatırken onu dinledim. Ona bok gibi davrandığını bildiğini ve ona hiçbir şey bırakmadığını çünkü bırakamayacağını, Gloria izlerken, ben baştayken bunu yapamayacağını anlattı. Bana Nash'in neden kaldığını bildiğini, Maria'nın onu kendisine bağladığını ve onu bir arada tutacak biri olmadan dağılacağını bildiğini söyledi.

"Bana koruyucu meleğim derdi," diye fısıldadı. "Yine de asla benim olmadığını söyledi."

Yavaşça nefes verdim. "Tanrım."

Ağlıyordu ve ben buna dayanamadım. Gözyaşlarını sildim.

"Söylemediği zamanlarda bile benimle gurur duyduğunu söylerdi. Özellikle de o zaman."

Hiçbir şey söylemedim ama dokunuşumu yumuşattım ve soğuk yanağını avuçladım, onu hem ısıtmak hem de rahatlatmak istiyordum.

"Bana haksızlık ettiğini ve bunun için üzgün olduğunu söyledi."

Ben de üzgündüm, çünkü bu harika, şefkatli, sevgi dolu kadına hak ettiğinden daha kötü davranmıştım.

Burnunu çektim ve ondan hafif bir tereddüt hissettim.

"Ne dedin?"

Alt dudağını ısırıldı. "Beni kızı gibi sevdiğini bilseydin onu affetmeyeceğini söyledi. Ve o gittikten sonra bile seni geri istedi."

Aramızdaki sessizlik gerildi, kopmak üzere olan bir tel gibi incelmişti.

Kendimden nefret ederek ellerimi ona dokunmaktan çektim.

O uzandı ve avuçlarını kalbimin üzerine koydu. Sonra bana baktı, kahverengi gözleri şefkat ve sevgi doluydu.

"Ben olsam onu affederdim," dedim kısık sesle. Başını salladı. "Biliyorum."

"Öfkemi çok uzun süre içimde tuttum."

"Gençtin."

"Artık genç değilim, sadece aptalım," diye mırıldandım. "Annem beni yalanlarla besledi ve ben de onları sorgulayamayacak kadar inatçıydım. Sorguladığımda bile, Nash'e ulaşmayı düşündüğüm anlar olduğunda bile, gururumun beni durdurmasına izin verdim."

"Artık buradasın."

Titrek bir nefes verdim. "Evet, ama artık çok geç."

Bir an sessiz kaldı, sonra başını eğip beni düşündü. "Onu ziyaret etmek mi istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?" Aile mezarlığına kadar gitmeyi mi kastediyordu? Bakışlarına karşılık verdi. "Bana güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına," diye cevap verdim hiç tereddüt etmeden.

tetikleyici uyarı

Bir sonraki bölüm düşük ve geçmişte yaşanan bir olayla ilgili tartışmaları içermektedir.
intihar girişimi. Karakterler keder, travma ve deneyimlerinin duygusal ağırlığı üzerine düşünürler.

Bu temalar sizin için karmaşıkta, lütfen dikkatle okuyun. Refahınız önemlidir. Desteğe ihtiyacınız varsa, güvendiğiniz birine veya profesyonel bir kaynağa ulaşmayı düşünün.

elena

I Geri döndüğünden beri nasıl davrandığını düşününce, Duke'u Nash'in mezarına götürmeyi *hiç* planlamamıştım. Ama gerçek pişmanlığı bana Nash'in son isteklerine saygı duyacağını söyledi.

Pamuk ağacı yirmi dakikalık bir sürüş mesafesinde olduğu için ata binmek yerine ATV'ye bindik. Atlar o gün yeterince çalışmıştı ve benim de ata binecek halim yoktu.

Motor a l t ı m ı z d a gümbürdüyor, serin Nisan esintisi sessizliği kesiyordu. Etrafımızda uçsuz bucaksız bir arazi uzanıyordu ve alacakaranlıkta gökyüzü henüz dağılıp dağılmayacağına karar verememiş bulutlarla kaplıydı. Pamuk ağacına ulaştığımızda motoru durdurdum ve sessizlik bastırdı - kalın ve ağır. Dışarı çıktık, botlarımız çıtırdayarak Yolun geri kalanında yürürken kuru çimenlere baktık.

Duke babasının yattığı yerden birkaç adım ötede durdu, ellerini kalçalarına dayamış, basit tahta haça bakıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu ama bildiğini biliyordum.

"Annem burada." Üzerinde haç ve isminin kazılı olduğu dinlenme yerini gösterdim. "Ve... Nash burada." Haça ve eyerine el salladım.

Duke yere baktı, nefes alış veriş birdenbire ağırlaştı, yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. Sanki yas tutmaya izni olup olmadığından emin değildi ya da belki de çok kızgındı. Emin değildim. İçime bir şüphe düştü. Onu buraya getirmekte çok mu aceleci davranmıştım?

Sonra omuzları titredi. Düzensiz bir nefes. Sessiz, kırık bir ses. Dizleri yere çarptı, etrafındaki toz yumuşak bir bulut halinde yükseldi.

Yanında diz çöktüm, elimi toprağa bastırdım, sanki toprağa dokunmak beni büyüten adama, beni kıran adama, hem sevdiğim hem de kızdığım adama dokunmak anlamına geliyormuş gibi.

Hiç düşünmeden onu kendime çektim, parçalanırken kollarımı ona doladım. Çünkü Duke Wilder'ı her şeyimle seviyordum ve onu bu halde görmek -çiğ, acı içinde, paramparça- göğsümde sıcak bir sopa gibi hissettiriyordu. Bu yüzden ona sarıldım. Bırakın yas tutsun. Bırakın yas tutsun. Çok uzun zamandır içinde kilitli kalmış olan tüm üzüntüyü, suçluluğu ve kalp ağrısını serbest bırakmasına izin verdim.

Ebeveynini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ama Duke için bu sadece bir kayıp değildi.

-Pişmanlıktı. Söylenmemiş sözler, alınmamış şanslar, asla iyileşmemiş yaralar için kemik derinliğinde bir acı. Ve artık çok geçti.

"Öldüğünde mutluydu." Sırtını okşadım ve kalçalarımı sıkıca kavradığını hissettim. Yer dizlerimi acıtıyordu ama umurumda değildi. Erkeğim yanımdaydı ve dünyam hiç bu kadar doğru hissetmemişti. "Ona onu affettiğini, onu sevdiğini söyledim. Ona çiftliği elinde tutacağını ve çocukların için saklayacağını söyledim. Ona söyledim-"

"Yalan," diye fısıldadı başını kaldırarak. Yüzümü avuçladı. "Benim için yalan söyledin."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ve onun için." "Ama benim için de."

Başımı salladım. Bu adama karşı hiçbir korkuluğum, hiçbir korumam yoktu. Hiç olmamıştı. Aptal mıydım? Evet, muhtemelen, ama aşkın bizi aptallaştırması gerekmiyor muydu?

"Seni hak etmiyorum."

Yumuşakça güldüm. "Bana sahip değilsin." "Yine yalan söylüyorsun, *Florencia*."

Sustum. Gittiğinden beri bana hiç böyle hitap etmemişti ve bu samimiyet karşısında içimin titrediğini hissettim.

"Yapma," diye mırıldandım, kalbimi korumak, kendimi kurtarmak istiyordum.

"Sana hayatım pahasına güveniyorum." Yüzümü sabit tuttu, böylece ona bakmak zorunda kalacaktım. "Hayatım pahasına. Bana güvenmediğini söyle."

"Güvenmiyorum." Bu bir yalan değildi. "Beni kırdın." İçimden bir hıçkırık koptu. "Bana fahişe dedin."

Alnını benimkine yasladı. "Özür bile dileyemiyorum bebeğim, çünkü kelimeler saçmalık demek."

"Nash eskiden ne derdi biliyor musun?"

"Ne derdi?"

"Özür dilemek rüzgâra işemek gibidir; bir şey yapıyormuş gibi hissedersin ama elde ettiğin tek şey bir karmaşadır."

Sonra gözyaşları arasında güldü. "Nash çok akıllı bir adamdı. Ama yeterince bilge değildi, değil mi?" Bana baktı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Titremeler vücudumu sarstı. Bu sevgi ve şefkat dolu, nazik bir öpücüktü. "Sevdiği kadınla evlenmedi. Ona iyi bakmadı. Ben bu hatayı yapmayacağım."

"Sen zaten hatalarını yaptın, Dük. İkimizin de telafi edemeyeceği hatalar."

"Hayır. Bundan geri dönemeyeceğimize inanmayı reddediyorum. Yirmi yaşında bir hıyarın hayatının aşkını senden almasına izin vereceğine inanmayı reddediyorum."

İçimde kabaran öfkeyle onu ittim. Kıcının üzerine düştü. "Beni mahvettin." Üstüne çıktım ve göğsüne vurmaya başladım. Beni durdurmadı, sadece ona vurmama izin verdi. "Beni içimden öldürdün." Ona vururken artık çılglık atıyordum. Yumruklarım acıyordu çünkü orospu çocuğunun karın kasları vardı.

Ağlamaya başladım ve beni kendine çekti, kollarına aldı, kalçalarım onunkilerin arasına girdi. Belki mezardan, belki de sonunda çırılçıplak kalmış olmamızdan kaynaklanıyordu ama kelimeler her zamankinden daha kolay dökülüyordu.

"Bebeğimizi kaybettim," diye feryat ettim.

Beni daha sıkı kavradı. "Anlat bana."

Söyleyemedim. Bunun yerine, hıçkıra hıçkıra ağladım, kederim soluk soluğa içimden akıyordu, bu yük artık tek başıma taşıyamayacağım kadar ağırdı. Duke kırılmama izin verdi, hiçbir şey kalmayana dek acımın her zerresini boşaltmama izin verdi.

Gözyaşlarım nihayet kuruduğunda doğruldum, bedenim ağırlaşmış, boğazım düğümlenmişti. Duke kolunu bana doladı, sağlam ve sabitti, beni o ana, ona bağlıyordu. Beni acele ettirmedi, söylemeye hazır olmadığım sözcükler için zorlamadı. Sadece bana sarıldı, sıcaklığının kemiklerime işlemesine izin verdi, yalnız olmadığımı bilmemi sağladı.

Sonra Nash ve annemin mezarlarının yanında, açık gökyüzünün altında, ikimizi de şekillendiren topraklarla çevrili bir yerde ona hüznü hikayemi anlattım.

"Sen gittikten sonra Nash... senden daha kötü şeyler söyledi." "Anlat bana," diye ısrar etti.

"Bana fahişe ve sürtük dedi. Senin sınırların dışında olduğunu söyledi ve onun oğluyla bir şey yapabileceğimi düşünmeye nasıl cüret edebilirim? Benim bir fahişe olduğumu söyledi."

Eğitimsiz bir serseriydin ve kaderinde daha iyisi vardı." Başımı öne eğdim, sözlerinden duyduğum utanç beni hâlâ güçsüz kılıyordu. "Ve sonra... Annem hayal kırıklığına uğradığını söyledi. Sonumun onun gibi olacağını, bir metresten başka bir şey olmayacağımı ve belki de bunu hak ettiğimi söyledi."

"Lanet olsun."

"Hamileydim. Geri döndüğünde sana söyleyecektim. Çok korkmuştum ve-"

"Lanet olsun Elena," diye boğuk bir sesle başını omzuma eğdi. "Çok özür dilerim."

Gözyaşlarının sıcaklığını tenimde hissettim, bana sıkıca sarılırken nefesi titriyordu. Ve ilk kez üzgün olmasına aldırmadım çünkü bu, uzun zamandır ilk kez yalnız olmadığım anlamına geliyordu.

"Durum daha da kötüleşiyor, bu yüzden dramatik tepkilerine tutunmak isteyebilirsin," diye takıldım.

Sulu bir kıkırdama çıkardı. "Tamam. Bunu yapabilirim."

Burnumu çekip yüzümü temizledikten sonra geri çekildim ve gözlerinin içine bakabilmek için aramızda yeterince mesafe bıraktım. Bu kısmı söylemek için mesafeye ihtiyacım vardı - dokunuşunun sıcaklığı kenarları yumuşatmadan her şeyi ortaya dökmek için.

"Nehir kenarına gittim ve... Çok kaybolmuştum. Çok korkmuştum. Çok yalnızdım." Bir şey söyleyecekti ama ben elimi kaldırdım. "Sen sözümü kesmeden bunu sana anlatmak yeterince zor." Sustu. "Sanırım on haftalık hamileydim. Doktora falan gitmedim; sadece evde hamilelik testi yaptım. Nehir kenarındaydım," dedim tekrar, "ve karar verdim...."

"*Florecita*?" Sesindeki acı benim kalbimdekiyle örtüşüyordu. "İçine atladım."

"Hayır," diye inledi.

Ne düşündüğünü biliyordum. Wilder topraklarındaki nehir vahşi, evcilleşmemiş, hızlı ve acımasızdı. Kayalara çarpıyor, çalkalanıyor, köpürüyor ve acıkiyordu. Akıntı hırçındı, enkazı -dalları, kayaları, ona meydan okuyacak kadar aptal olan her şeyi- lanet bir yük treni gibi akıntıya sürüklüyordu. Nehir güçlü olup olmadığınızı ya da yüzüp yüzemediğinizi umursamıyordu. Sizi sürükler, aşağı çeker ve asla bırakmazdı.

Soğuktu da. Ciğerlerinizi sıkıca kilitleyen ve siz daha savaşmaya fırsat bulamadan kaslarınızı taşa çeviren türden. Sen yapmadın

o nehirde yüzmek. Ya şans eseri karşıya geçmeyi başarılırsınız ya da sizi tamamen yutar.

"Hunt beni çıkardı. Sonradan öğrendiğime göre bir süre baygın kalmışım. Beni geçici olarak kullandığımız boş kulübelere birine götürdü. Uyandığımda kramp girmişti. Beni hastaneye götürmek istedi ama ona kimsenin bilmemesi gerektiğini söyledim. O gece benimle kaldı. Sonra bir gece daha kaldı. Beni yıkadı. Ağrı kesici verdi. Elimi tuttu. Ağlamama izin verdi."

Sonunda konuşmayı bıraktığımda Duke doğru dürüst nefes almıyordu. Yüzü acıdan gerilmişti, ellerini yumruk yapıp kalçalarına dayamıştı, tüm vücudu kendini bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi titriyordu.

"Tanrım, Elena." Sesi harap olmuştu.

Bıraktım, rüzgârın nefesimi almasına, uzun zamandır taşıdığım yükü almasına izin verdim. "Sonra çiftlik evinden taşındım. Annemi terk edemezdim; terk edeceğimden çok korkuyordu ve ona bundan sonra sadece kendi geçimimi sağlayacağımı söyledim."

"Bu yüzden mi üniversiteye gitmedin?"

Omuz silktim. "Liseyi zar zor bitirdim Duke. Ama bu beni rahatsız ediyordu, bu yüzden birkaç yıl önce GED aldım." Anlamsız bir egzersizdi ama Duke gibi lüks bir üniversiteye (ya da herhangi bir üniversiteye) gitmemiş olsam bile en azından buna sahip olmak beni daha iyi hissettiriyordu. "Çalışmak, hayatımı kazanmak, çoğunlukla da Nash'e bir fahişe olmadığımı kanıtlamak istedim."

Yanağımlı avuçladı, başparmağı son gözyaşlarımı da sildi. "Değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Bunlar neye sahip olduğunu bilmeyen aptal bir çocuğun çirkin sözleriydi." Sesi sert ve çığdı. "Sen güçlüsün. Zekisin. Güzelsin. Ve, Tanrım, Elena, harikası."

Omuz silktim. "Bunların hiçbirine inanmıyorum, o yüzden... zahmet etme."

"Annem kendini öldürmekle tehdit edip duruyordu," dedi usulca. "Bunca zaman korku içinde yaşadım. Bu yüzden her aradığında koşarak gidiyordum, oraya vardığımda çok geç olacağından ve aşırı dozdan öleceğinden korkuyordum. Bunun onun beni manipüle etme yöntemi olduğunu öğrenmek... kahretsin Elena, yıkıcı bir şey."

Elime bir taş aldım ve onunla oynadım. "Şimdi senin onu terk etmenle nasıl başa çıkacak?"

"Hâlâ kendini öldürdüğüne dair bir telefon alacağımdan ve bunun benim suçum olacağından korkuyorum."

"Hayır. Bu *onun* seçimi olur," dedim ısrarla. "Unutma, başkalarının nasıl davranacağını ya da hareket edeceğini kontrol edemezsin, sadece onların davranışlarına ve hareketlerine nasıl tepki vereceğini kontrol edebilirsin."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?" Gözlerimi kendisine çevirmek için parmağını çenemin altına koydu. "Tanrım, çok güzelsin. Sana her baktığımda nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum çünkü sen... o kadar güzelsin ki."

Bir parçam, *çok* küçük bir parçam ona inandı. Belki de umutsuzca istediğim için.

Dudaklarımın inceldiğini görünce, "Bunu söylemeyi bırakmamı isteme," dedi. "Haftalardır bunu söylemek için can atıyorum ve sonunda seninle birlikte olma özgürlüğüne sahip oldum, istediğim her şeyi söyleyebiliyorum. Kendimi durduramıyorum."

Uzun bir süre öylece oturduk, ellerimiz birbirine dolanmıştı, aramızdaki sessizlik kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Tüm bunlar hakkında -geçmiş hakkında, gelecek hakkında- ne hissettiğimden emin değildim ama kesin olan bir şey vardı: Duke haklıydı. Aramızda bir bağ vardı, zamandan ya da mesafeden daha derin bir şey, ne kadar gömmeye çalışsak da kaybolmayı reddeden bir şey.

Bu ilişkiyi koparmanın tek yolu, o kalıyorsa benim de gitmemdi. Ama bu işe yarar mıydı ki? On yıldır ayırdık ve şu halimize bir bakın - başladığımız yere geri döndük, bir nehrin yatağına çekilmesi gibi birbirimize çekildik. Dokunmak, sarılmak, birbirimizi içimize çekmek için çaresizdik. Ayrılmak gerçekten işe yarar mıydı? Yoksa kendime söylediğim başka bir yalan mı olacaktı? Çünkü gerçek şuydu ki, gitmek istemiyordum. Şimdi değil. Duke'üm burada, yanımdayken olmazdı.

"Çocuklarımız olduğunda, onlara karşı dikkatli olacağız *Florecita*," dedi aniden. "Onları koşulsuz seveceğiz."

Gözlerimi devirdim. "Daha birlikte bile değiliz ve sen kafanda çocuk mu doğuruyorsun?"

"Biz birlikteyiz," diye beni temin etti. "*Her zaman* birlikteydik."

"Annem beni Nash'i sevdiği kadar sevmeydi."

"Annem de beni tasarım ürünlerini sevdiği kadar sevmiyor," diye alay etti. İkimiz de güldük.

"Ne kadar çok şey isteyebilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok ama çok harcıyor. Mesela bir milyon dolarlık bir kolye alır."

Burnumu kıvırdım. "Hadi canım! Ama neden?"

"Bir partide takabilsin ve herkes milyon dolarlık bir kolyesi olduğunu bilsin diye," diye açıkladı.

"Vay canına! Burada yeni botlar giyebilirim ve kimsenin umurunda olmaz... belki ben hariç, çünkü giyilmemiş olurlar," dedim kuru bir sesle.

Duke uzun, titrek bir nefes verdi. "Çok fena sıçtım, değil mi?"

Neredeyse gülecektim. "Evet."

"Bunu telafi edeceğim." "Nasıl?"

"Her lanet günün her lanet dakikasında seni sevdiğimi göstererek... ve Nash'in dediği gibi sadece rüzgâra işeyerek değil, ama-"

"Bırak şu benzetmeyi," diye kestim sözünü. "İşemenin yerine ne koyacağını bilmeme gerek yok."

Sanki zamanda geri gitmiştik, oyun oynuyor ve şakalaşıyorduk. Ona gerçeği söylemenin acımı dindireceğini hayal bile edemezdim ama dindirdi.

Beni kollarına çekti. "Bana bir şans verecek misin, *Florecita*?"

"Bilmiyorum."

"Bana zaten bir şans verdin" -saçlarımı öptü- "ve söz veriyorum her şeyi *berbat* etmeyeceğim."

"Oraya gitmek zorundaydın, değil mi?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim," dedi, gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

Tekrar güldük, gerçek ve açık, kalpten gelen bir kahkaha, içimdeki sıkı bir şeyi, tutunduğumu bile fark etmediğim bir şeyi gevşeten türden.

Dük

"W ne?" diye üçüncü kez sordu.
"Seni yemeğe çıkarmak istediğimi söyledim. Ve lütfen söyleme
Yine *ne var?*"

Ahırdaki ofisinin kapısına yaslanmış, onun çalışmasını izliyordum. Bunun iki nedeni vardı: Birincisi, alışkın olduğumdan daha uzun süre eyer üzerinde kaldığım için sırtım beni öldürüyordu; ikincisi, onun hızlı kaçışını engelliyordum çünkü son bir haftadır bana yaptığı şey buydu. Benden kaçıyor ya da bana *hayır* diyordu.

Nash'in mezarı başındaki buluşmamıza rağmen, Elena beni geri çeviriyordu.
çok.

Onu Nash'in evine taşınmaya davet etmiştim çünkü Kadınının yaşayabileceği bir yer yok.

"*Hayır, teşekkür ederim.*"

Geceyi benimle geçirmesini istemiştim.

"*Kesinlikle olmaz.*"

Nehir kenarında piknik yapmayı önerdim.

"*Meşgulüm.*"

Birlikte bir gezinti?

"*Bunun için zamanım yok.*"

Ve şimdi, bir akşam yemeği randevusu.

Henüz cevap vermemişti ama dikkatini dizüstü bilgisayarının ekranına kilitlemesine bakılırsa ne olacağını biliyordum.

Hay sikeyim! Kadın beni terletiyordu ve çiftlik çalışanları dizlerimin üzerine çökmüş, onun ilgisini çekmek için yalvarışımı izlerken hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı.

"Duke, ben-"

"Akşam yemeği. Yedi. Eğer hazır değilsen, seni olduğun gibi Blackwood Prime'a götüreceğim."

İç çekti. "Bak, Wildflower Canyon küçük bir kasaba ve beni dışarı çıkarırsan herkes bunun hakkında konuşur."

Kaşlarımı çattım. "Çiftlik sahipleri biliyor, gerçekten bunun buralarda orman yangını gibi yayılmadığını mı düşünüyorsun?"

İnledi ve bir elini yüzüne götürdü. "İşte bu yüzden yabancılarla tek gecelik ilişkilerden kaçınıyorum. Buranın yerlisiyle bir şey yaşamaya başlıyorsun ve herkes bunu yüzüne vuruyor."

"*Florencia*, neden benimle bir şey başlatmıyorsun ve *sonra* dedikodular hakkında endişelenmiyorsun?" Ben önerdim. "Yedi. Hazır ol. Oh. Ve bu bir *randevu*. Arkadaşça bir akşam yemeği ya da tanışma faslı değil; dürüst, gerçek bir *randevu*."

"Siktir git Duke."

Uzaklaştım ve omzumun üzerinden, "Ne zaman istersen, sevgilim." dedim. "Elbise giymeyeceğim," diye bağırdı bana.

Copper'la birlikte ahırda olan Ben sırtıttı. "Makyaj yapmayacağım," diye bağırdı.

"Makyaja ihtiyacın yok," diye karşılık verdim.

"Onu dışarı çıkarmak istediğine emin misin patron?" Ben alay etti. "Belki de çiftlikte takılman daha iyi olur, kazara taşaklarına tekme atarsa senin için daha kolay olur."

Ona ters ters baktım. "Sadece Copper'a odaklan, tamam mı?" Ahırdan çıktığımda Ben gülüyordu.

"Burada herkes lanet bir komedyen," diye mırıldandım. "Ne dedin?" Hunt benimle aynı hizaya geldi.

"Benimle randevuya çıkacak," dedim muzaffer bir edayla.

"Ama elbise giymiyor ya da makyaj yapmıyor," diye dikkat çekti

Hunt. "Onu duydun mu?"

Homurdandı. "İlçedeki herkes onu duydu."

İçimi çektim. "İki haftadır ona yalvarıyorum. Biraz yumuşayacağını düşünüyorsun, değil mi?"

Hunt omuz silktili. "Korkuyor. Korkmak demişken, Piper Novak'ın seni sattırmak için eski kız arkadaşınla birlikte çalıştığına dair söylentiler duyuyorum."

"Bunu nasıl yapacak?"

"Kamulaştırma hakkında çok şey duyuyorum."

Bunu geçiştirdim. "Benim de onun kadar cebimde politikacı var. *Ve* Colorado'daki yargıçlar, hükümetin fakir çiftçi ve çiftlik sahiplerinin peşine düşmesinden hoşlanmıyor."

"Yani, endişelenmiyor musun?" Hunt sordu.

"*Endişeliyim*," diye itiraf ettim. "Piper'ın araziyi yeniden sınıflandırmak için benden bir şeyler gizlemediğinden emin olmak için her şeyi izliyorum. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Tarım muafiyetlerini kaldırır, emlak vergilerini o kadar yükseltir ki, sırf burayı işletmek için bile nakit sıkıntısı çekeriz."

Nash'in çiftlik evindeki ofisine gittim ve Kaz'ı aradım.

"Söylentiler duyuyorum," dedim ona önsöz olmadan.

"Sana da güneydin," dedi Kaz.

"Piper çiftliğin bir bölümünü koruma altındaki sulak alan olarak ilan etmeye mi çalışıyor?"

Kaz kıkırdadı. "Henüz değil. Sanırım bu D planı. A planı ise havaalanı genişletme projesi için kamulaştırma yapmak, ki bunun için de arazinizin bir kısmına ihtiyaç var."

"Bunu ben de duydum."

"Peki birilerinin imar ihlalleri için sizi denetlemeye gelebileceğini duydunuz mu?"

Buna güldüm. "Ciddi misin? Elindeki tek şey bu mu?" "Çok kızgın. Kız arkadaşını işe aldı."

"Eski kız arkadaşı ve bu konuda ona iyi şanslar. Çünkü ben onu barodan attırmaya çalışıyorum." Ekibimden Evergreen projesini araştırmalarını istemiştım ve usulsüzlükler bulacağımızı biliyordum.

"Bu işi ciddiye almanıza sevindim," dedi. "Çünkü Piper genellikle istediğini alır."

"Wildflower Canyon'da bir havaalanı mı istiyor?"

"Şey, bu bir başlangıç. Bir kayak merkezi, birkaç otel, belki Park City ya da Telluride'da yaptıklarını yapmak, bir ya da iki film festivali getirmek istiyor."

İçimi çektim. "Neden Wilder Çiftliği'nin peşinde?"

Kaz kıkırdadı. "Uzun zamandır radarındaydı. Nash gidince bir şansı olduğunu düşündü ve sen de artık satmadığın için dikenli tellere takılmış bir boğadan daha öfkeli."

"Bu oldukça kızgın," diye belirttim.

"Güzelden çok kızgın," dedi Kaz.

"Bana neden bu işin iki tarafında da çalıştığını söylemek ister misin?"

"Ben özgür bir ajanım Duke. Ben kimse için çalışmıyorum. Sadece *yardım* ediyordum

Piper."

"Ya ben, görünüşe göre?"

"Ne soruyorsun Duke?" Kaz'ın sesi tembel tembel çıkıyordu ama oturduğu yerden kalkıyormuş gibi bir his vardı içimde.

"Bana anlaşmanın ne olduğunu söylemek zorunda değilsin, ama sana sormam gerekiyor, ne kadar dikkatli olmam gerekiyor?"

Uzun bir

duraklama. "Çok."

"Bana biraz daha ver."

"Piper en son Teksas'ta bir çiftliğin peşine düştüğünde, sahiplerinden biri şüpheli bir kazada öldü. Ondan önce de sığırlar ve bazı atlar öldürülmüş, çiftlik evi yakılmıştı."

Nefesimi içime çektim. Saf değildim; bu oyunun nasıl oynandığını biliyordum ama bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Cinayet mi?

"Bildiğim iyi oldu." Kaz'la görüşmemi sonlandırdım ve pencereden dışarı baktım.

Parmaklarımı Nash'in eski masasına vurdum, zihnim şimdiden bir düzine farklı senaryo üzerinde çalışıyordu. Çiftlik için güvenlik almam gerekiyor muydu?

Yüz bin dönümlük açık arazinin güvenliğini nasıl sağlıyordunuz? Kameralar ve çitler yeterli değildi. Zaten sahip olduğumuz şeylere, yani insanlarımıza güvenmek zorundaydık.

Şapkamı aldım ve kapıya yöneldim.

Hunt'ı padokların yanında Roy'la konuşurken buldum. Beni görür görmez başını salladı, ben de başımı eğdim. Bana doğru geldi.

Bana şöyle bir baktı. "Cam çığnemiş gibi görünüyorsun." Boynumun arkasını ovuşturdu. "Öyle de olabilirdi."

Hunt kaşlarını kaldırdı. "Şimdi ne olacak?"

Başka kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

"Kaz'la Piper hakkında konuştuk ve... dikkatli olmamız mı gerekiyor?"

Hunt homurdandı. "Ne demek istiyorsun?"

Kaz'ın bana Piper'ın birileri ona satış yapmak istemediğinde *uyguladığı yöntem* hakkında söylediklerini anlattım.

"Sadece yasal baskı yapmıyor. İsteddiği başka bir çiftlikte bir *kaza* olmuş. Sahiplerden biri vazgeçmedi."

Hunt'ın ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım."

"Bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye kabul ettim. "Ama tetikte olmalıyız. Topraklarımızda yabancılar olmayacak ve hiç kimse rahatına düşüp dikkatini vermeyi bırakmayacak. Bu iş bitene kadar herkes gözünü dört açsın."

Hunt'ın gözleri karardı. "Eğer birini öldürecekse, bu muhtemelen sen olacaksın."

"Belki," diye kabul ettim. "Ama çiftliğe de zarar vermeye çalışacaktır. Bence Piper Novak ne yapması gerekiyorsa yapacaktır."

Hunt bir küfür mırıldandı. "Çocuklara haber veririm."

elena

"W Kulak ver şu lanet elbiseye," diye emretti Joy.
"Fahişe gibi görüneceğim." Deneme odasının dışındaki askıda
duran kırmızı elbiseye küçümseyerek baktım. "Göğüslerim
o şeyden düşmek."

"Göğüs dekoltesinin neye benzediğini hatırlıyor musun?"

Göğsüme baktım. "Göğüslerini birbirine sıkıştıran rahatsız bir sütyen
giydiğin şeyi mi kastediyorsun? Hayır, hatırlamıyorum. Bunu unutmak için
çok çalıştım ve hatırlamakla da ilgilenmiyorum."

Joy'a bir randevum olduğunu söylediğimde, beni Wildflower Canyon'un
Ana Caddesi'ndeki *Bringing You Joy* adlı mağazasına çağırdı. Butiği popüler
bir yerdi çünkü büyüleyici, şık ve çiftlik ülkesinde yaşadığınızı unutmadan
kendinizi bir şehre ait hissetmenizi sağlayacak kadar modaydı.

Tasarımcı değildi - pahalı etiketler yoktu, yıpranmış botlarınızla alay eden
satış görevlileri yoktu - ama üst düzeydi, bu yüzden çok iyi bir kot pantolon,
yıllarca dayanacak bir deri ceket ve bir erkeğe nasıl konuşulacağını
unutturacak kadar seksi bir elbise satın alabilirdiniz.

Joy'un şu anda beni zorlamaya çalıştığı şey de tam olarak
buydu. "Giy şu lanet elbiseyi," diye tekrar emretti, elleri
kalçalarında.

Soyunma odasının kapısında asılı duran kırmızı kumaş parçasına ters ters
baktım. "Fahişe gibi görünmek istemiyorum, Joy."

Joy homurdandı. "Affedersin ama birinci sınıf bir fahişe
olacaksın." Gözlerimi kısmıştım. "Yardımcı
olmuyorsun."

Özür dilemeden sırtıttı. "Duke ona neyin çarptığını anlamayacak."

Gözlerimi devirdim. Adam zaten yeterince tehlikeliydi, bir de ben ona bunu yapmamamız için gereken tüm nedenleri unutturmak için tasarlanmış bir elbiseyle etrafta dolanmasam.

İçimi çektim ve aptal kıyafeti elime aldım. "Tamam. Ama göğüslerim düşerse, baktığı için birini yumrukladığımda kefaletimi ödeyip beni hapisten kurtaracaksın."

Joy piyango kazanmış gibi ellerini birbirine vurdu. "Anlaştık."

Butiğinden telaş içinde çıktım, üzerimde lanet olası elbise ve ona uygun yeni bir sutyen ve külot vardı. Joy bana yeni ayakkabılar aldirmaya çalışmıştı ama ben bu konuda ayak diremiştim. Elbise giymekten mutluydum ama kovboy çizmeleriyle birlikte. İstemeye istemeye razı oldu.

"Kovboy kız şıklığı bugünlerde moda olduğuna göre, bu çizmelerle modaya uygun görüneceksin. Daha az yıpranmış bir şeyin var mı?"

Çizmelerime baktım. "Atların olduğu bir çiftlikte çalışıyorum; botlarım nasıl çizilmesin ki?"

Joy abartılı bir iç geçirdi. "Erkeğin seni bir randevuya çıkarıyor; biraz çaba gösterebilirsin."

"Buraya geldim, değil mi?"

Duke'un beni almasını beklerken Joy da benimle birlikte dışarı çıktı. Atlardan birinin biraz daha bakıma ihtiyacı olduğu için geç kalıyordum, bu yüzden Hunt'tan beni Joy'un evine bırakmasını istedim, o da bunu büyük bir zevk ve dehşetle yaptı.

"Patronla randevun için mi giyiniyorsun?" Hunt düşündü. "Ama giyinmeyeceğini ya da makyaj yapmayacağını söylediğini sanıyordum."

"Sadece çeneni kapa ve arabayı sür," diye emrettim somurtkan bir şekilde.

Güzel görünmek istiyordum. Duke'un benimle çıkma konusunda kendini iyi hissetmesini istiyordum. Fiona'ya kıyasla tırnaklarım manikürlü değildi. Onlar hakkında söyleyebileceğim tek şey temiz olduklarıydı (şimdi). Cildim güneş yüzünden yıpranmıştı ve hayatımda hiç yüz bakımı yaptırmamıştım; benim makyaj anlayışım şöyleydi: Makyaj malzemem yoktu, bu yüzden ihtiyacım olmadığını ya da istemediğimi söylememe rağmen Joy bana bu konuda da yardımcı oldu.

Ana Cadde'de durup *randevumun* beni almasını beklerken her yerimin ısındığını hissettim.

Wildflower Canyon'un kalbi büyük değildi ama canlıydı. Burada biri size el sallamadan ya da isminizi söylemeden beş adım bile gidemezsiniz. Her iki tarafta da çoğu aileye ait, nesilden nesile aktarılan tuğla vitrinler sıralanıyordu.

Bahar çiçekleri açmıştı ve ellerinde dondurma külahlarıyla koşarak geçen birkaç çocuğu görünce şaşırmadım, ebeveynleri de arkalarında yürüyordu. Baker's Hollow'dan taze turta kokuları yükseliyordu ve ben de bir dilim alıp çiftliğe dönmek istiyordum, akşam yemeğinin canı cehenneme.

Joy'un telefonum ve dudak nemlendiricim için bana verdiği aptal siyah çantaya baktım. "Bu pahalı mı?" diye sordum.

"Evet."

"I...."

"Mağazanın değil, benim ve sen ödünç alıyorsun." "Ya ben...ah...ona zarar verirsem."

Joy omuz silkti.

"Süslü kıyafetler giyen ve eşyaların fiyatını umursamayan siz zenginlerden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Joy gözlerini devirdi. "Lütfen, Duke Wilder'la çıkıyorsun, o yüzden *Hatta!*"

Vay anasını! Duke ile çıkıyordum. Açıkça. Herkesin içinde. İnsanların bizi görebileceği bir yerde! Bu çılgınlıktı, hepsi bu.

Sonra butiğinin camında yansımamı gördüm ve bir an için kendimi tanıyamadım. Kendim gibi görünmüyordum.

Kırmızı elbise her kıvrımı sarıyor, yakası tehlikeli olacak kadar eğiliyordu. Joy her zamanki örgülü at kuyruğunu gevşek dalgalarla değiştirmemi istemişti (fön makinesi ve fırça kullanmıştı) ve ısrarla yaptığı göz makyajı gözlerimi biraz fazla yumuşak, biraz fazla umutlu gösteriyordu.

Korkunç bir ruj sürmüştüm. Kırmızı. Ateş kırmızısı.

"Kahretsin, Joy. Kim bu kadın?"

"Elena Rivera," diye mırıldandı. "Herkes arada bir şımartılmayı hak eder, tatlım. Çok çalışıyorsun; bu gece biraz ara ver, erkeğinin tadını çıkar, cilveli bir elbise giy ve yaşa."

Duke çiftlik kamyonlarından biriyle yanaştığında önce nefes nefese kaldım, sonra bir tane daha.

Dışarı çıkıp bana baktığında kutuplaşmış görünüyordu.

Joy yanımda sırtarak kolunu benimkine doladı. "Rica ederim, Duke."

Gözlerini benden Joy'a çevirmeyi başardı ve selamlayarak gülümsedi.

Öne doğru eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Nasılsın güzelim?" Ama gözleri sürekli bana kayıyordu. Bir kızı sinirlendirmekten bahsediyoruz.

Joy beni neredeyse ona doğru itti. "Onu senin için giydirdim."

"Tanrı seni korusun, Joy." Duke'un mavi gözleri ne yapacağını bilemiyormuş gibi beni taradı; sinirlerim tamamen başka bir şeye dönüştü... *sıcaklığa*.

Joy dükkânına geri döndüğünde, "Bir şey söyle," dedim.

Duke beni bir aşağı bir yukarı süzdü, ağzının kenarından yavaşça sırıttı. "Söylemem gerektiğini sanmıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

Bakışları çıplak omuzlarımdan kırmızı elbisemin belimdeki kıvrımına, sonra tekrar yukarıya kaydı. "Çünkü ben bir centilmen olarak yetiştirildim."

Homurdandım. "Nash tarafından mı?"

Duke sırıttı. "Haklısın." Kamyonetin yolcu kapısını açtı. "Bin hayatım. Geri alamayacağım bir şey söylemeden önce."

Blackwood Prime'a kadar olan kısa mesafeyi gittik.

Gergin hissetmeye devam ediyordum. İnsanlar bizi görecekti. İnsanlar *beni* giyinik görecek ve bileceklerdi. Bu düşünce beni tedirgin ediyordu ama aynı zamanda kendimi iyi hissetmemi de sağlıyordu çünkü bu Duke'un aramızda bir şey olduğunu herkesin önünde kabul ettiği anlamına geliyordu. Bunun ne olduğu *benim için* net değildi, ama eski kimyanın hâlâ orada olduğunu ve sinir uçlarımı harekete geçirdiğini inkâr edemezdim.

Duke beni restorana sokarken elini sırtıma koydu. "*Florecita*, harika görünüyorsun ve..." hostes masasına geldiğimizde durakladı, "*benim*."

Elimi tuttu ve sevdiğim bu adamla ne halt ettiğimi merak ettim. Canım yanacaktı ve bu sefer çok fena yanacaktı.

Blackwood Prime'da bir masaya oturduğumuzda artık çıldırmak üzereydim.

Duke şarap sipariş etti, bir şişe kırmızı bir şey. Şarabı kıcımdan tanımiyordum -aslında viski dışında pek bir şey bilmiyordum ve bildiklerim de ev hakkında yazılacak şeyler değildi. Bira biliyordum ama ne varsa onu alıyordum. Blackwood Prime'a gelmiyor değildim, Maverick restoranın sahibi olduğundan beri geliyordum. Ama buluştuğumuzda genellikle kot pantolon ve düğmeli bir bluzla barda otururdum.

Duke şarap kadehimi doldurduğunda, "Bu benim ilk randevum," diye ağzımdan kaçırdım. Kaşlarını çattı. "Ne?"

"İlk kez... ah... genellikle... bilirsin işte, biriyle tanışırım ve bilirsin işte...." Bu konu hakkında konuşmaman gerektiğinden emindim.

başka erkeklerle seks yapmak. Bu kulağa pek de ağırbaşlı gelmedi.

"Sen ve ben çıktık." "Nehir

kenarında," diye hatırlattım ona.

"Piknik sepeti ve battaniyeyle," diye karşı çıktı, sonra yumuşadı. "Hiç bir erkekle restorana gitmedin mi?"

"Gittim." Alt dudağımı ısırdım. "Arkadaşlarımla. Bilirsin işte... Hunt ya da Mav gibi..."

Beni inceledi ve gülümsedi. "Sanırım bunu telafi etmek için seni bir sürü randevuya götürmem gerekecek."

Bu içimde bir şeyleri rahatlattı. "Çok pratiğin var mı?" Şakayla karışık söyledim.

Şarap şişesini yere bıraktı. "Evet bebeğim, yapıyorum, ama bunun nedeni burada seninle olmak için çalışmam."

Yüzümü buruşturdum. "Çok tatlı bir dilin var Dük Wilder. Kelimeleri senin kadar düzgün dizen başka bir adam tanımadım."

"Deniyorum." Elimini tuttu ve dudaklarına götürdü. Parmak eklemlerimi öptü. "Bu gece kaç rüyanın gerçekleştiğini sana anlatamam, Elena."

Samimiyeti karşısında gözlerim yaşardı.

"Hayır bebeğim, mutlu olalım; sence de bunu hak etmiyor muyuz?" diye yalvardı. "Senin üzgün olmanı istemiyorum; sen bunu bir ömür boyu yaşadın, ben de öyle. Artık birbirimize sahibiz ve ben bunun her saniyesine değer vereceğim - ve *bizi* mutlu edeceğim."

Burnumu çektim ve gözyaşlarımı kontrol ettim. O haklıydı. Gelecekte incineceğimden korkmak yerine, belki de anı yaşamalı ve *mutlu* olmalıydım. Anne babalarımız sayesinde ikimiz de çok sıkıntı çekmiştik ve geçmişte yaşamaya devam etmek zorunda değildik.

"T-Bone mu yoksa New York Strip mi?" Ortamı yumuşatmak için sordum.

Duke'un gözlerinin kenarları kırıştı. "New York Strip. T-Bone çok zahmetli ve yemeğimle kavga etmeyi sevmiyorum."

Kıkırdadım ve rahatlamaya başladım. "Verimliliği tercih edeceğin anlaşılıyor."

Öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Peki ya sen? Hâlâ antrikot kızı mısın?"

Sırıttım. "Aynen öyle. Daha çok ebru, daha çok lezzet."

Onaylarcasına başını salladı. "Buna itiraz edemem."

Parmağımla bardağıma vurdum. "Pekâlâ, soslar. A1 mi, ev yapımı mı?"

Duke gücenmiş gibi davrandı. "İyi bir bifteği A1 ile mahvedersen, bot derisi yemeyi hak edersin."

Güldüm ve başımı salladım. "Doğru cevap bu." Gözleri parladı. "Peki ya sen?"

Biraz şarap içtim. *Güzeldi* sanırım. "Bir bifteği sosa boğmaktansa sossuz yemeyi tercih ederim ama iyi bir karabiber ya da chimichurri varsa hayır demem."

Kadehini kaldırdı. "Neyin iyi olduğunu bilmeye."

Ben de kadehimi onunkiyle tokuşturdum. "İyi yemeğe ve...."

Duke bir yudum alırken bardağının kenarından beni izledi ve sonra ekledi, "Ve *daha iyi* bir arkadaşlığa."

Yüzüm kızardı. "Tamam," diye devam ettim, vites değiştirerek, "en iyi salata sosu?" Burnunu kırıştırdı. "Hiçbiri."

Alay ettim. "Bir tür psikopat gibi kuru marul mu yiyorsun?" "Ben hiç marul yemem."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki yemezsin."

Omuz silkti. "Ben et ve patates adamıyım, sevgilim. Çocuğu çiftlikten çıkarabilirsin ama et ve patatesi ondan alamazsın."

"Evet, evet." Gülümsememi gizleyemeyerek el salladım.

Kıkırdadı, sonra başını eğdi. "Pekâlâ, sıra bende; patates püresi mi, fırında mı?"

Gözlerimi kıstım. "Fırında patates. Peki ya sen?" Dudakları kıvrıldı. "Püre. Basit. Saçmalık yok."

Başımı salladım. "Burada gerçekten iyi yapıyorlar. Çok şey kaçıracaksın."

"Hayır," dedi, bana sanki sadece yemekten bahsetmiyormuş gibi bakarak.

"Ben neyi sevdiğimi biliyorum."

Sertçe yutkundum. Flört ediyorduk. Gerçekten flört ediyorduk. Ve aniden, bu artık sadece şakacı bir şaka değildi - yavaş, alışılmadık bir danstı.

Boğazımı temizledim ve içkime uzandım. "Pekâlâ, sonuncusu." "Tatlı," diye bitirdi Duke benim yerime.

Başımı salladım. "Turta sever misin?"

Öne doğru eğildi. "Tatlı olarak seni yemek istiyorum, bebeğim."

Nefesim kesildi ve servis elemanı siparişimizi almaya geldiği için minnettar oldum çünkü Duke beni suskun bırakmıştı.

Dük

I onu randevulara götürdüm.
Onu pikniğe
götürdüm. Onunla
vakit geçirdim.

Çok tatlıydı, sanki ergen gibiydik. Yatakhanesinin önünde ona iyi geceler öpücüğü verirdim ve eve gidip ona otuz bir çekerdim. Elini tutardım, o da bana izin verirdi.

Çıktık, birbirimizden zevk aldık ve birbirimizi tanımaya başladık. Öpüşmelerimiz hararetlendi ve eski kimyamız yeni, aynı zamanda kırmızı sıcak oldu.

Ona çiftliğin sorunlarından, özellikle de Piper Novak'ın arazimi alma konusundaki kararlılığından bahsettim. Beni dinledi, cesaretlendirdi ve destekledi. Ona şirketimden bahsettiğimde benimle gurur duyduğunu söyledi ve kendimi bir metre boyunda hissettim.

Beni arayan ve mesaj atan annemi görmezden geldim ve sonunda onu engelledim. Cheyenne'e işler sarpa sararsa benimle iletişime geçmesini söyledim.

Cheyenne bana "O iyi, Duke," diye güvence verdi. "Partilere falan gidiyor."

"Doğru."

"Sen buradayken onunla yaptığın konuşmaya kulak misafiri oldum," diye itiraf etti.

Bundan hiç şüphem yoktu. Cheyenne annemle ve o evle ilgili olan biten her şeyi biliyordu. "Sen biliyor muydun?"

"Birazını."

"Bana söylemedin mi?"

"Ne diyebilirdim ki? Bayan Gloria'yı göklere çıkardın. Gerçeğe giden yolu kendin bulmalıydın."

"Peki gerçek nedir?"

Cheyenne telefonda iç geçirdi. "O normal değil. Sana hiçbir şey yapmıyor, sadece yapması gerekeni yapıyor; sen onun hesaplamalarına dahil değilsin. Devreleri farklı Duke, empatisi yok."

"Ve ben bunu hiç göremedim, bu da beni sandığımdan daha aptal yapıyor."

Cheyenne basitçe, "O senin annen," dedi. "Onu değiştiremezsin, sadece kendini değiştirebilirsin."

Annemle uğraşmak karmaşıktı ama Fiona'yla uğraşmak kolaydı.

Ekibim Fiona'nın işinde birkaç usulsüzlük buldu. Yetkililere sunacak somut kanıtlara sahip olmak zaman alacaktı ama bunu başaracağımızı biliyordum.

Çiftlik hayatında gittikçe daha rahat olmaya başlamıştım, hatta şehirde hiç olmadığım kadar rahattım. Dallas'taki meslektaşlarım takım elbise giymeyi tamamen bıraktığım ve Zoom aramalarına düğmeli pantolonla gittiğim, günün yarısını Hunt'la birlikte at sürerek, sığır güderek ya da başka bir şey yaparak geçirdiğim için berbat görüldüğüm için benimle dalga geçiyorlardı.

Çoğu zaman zaman yarattırdım ve Elena'nın benimle zaman geçirmesini sağladım. Bu kolay ya da her zaman mümkün olduğundan değil. Ama bu sefer, Itzel'in hazırladığı piknik yemeği için Elena'yı ahırdan uzaklaştırmayı başardığım için zafer kazanmıştım.

Yemeğimizi yedik ve şimdi eskiden olduğu gibi nehir kıyısında, gümüş yeşili yaprakları ılık esintide usulca hışırdayan yüksek bir çınar ağacının gölgesinde bir battaniyenin üzerinde uzanıyorduk.

"Çok şey değişti," diye mırıldandı.

Ona bakabilmek için dirseğimin üzerine çıktım. Sırt üstü yatıyordu, gözleri kapalıydı. Bir parmağımla alnından çenesine kadar yüzünde gezindim. Dudaklarına dokunduğumda öptü.

Haklıydı, çok şey değişmişti. Yaklaşık üç ay önce buraya babamın mirasını yıkmaya hazır olarak gelmişim. Ama geri dönmek, sonsuz gökyüzü ve sonsuza doğru uzanan dağlarla çevrili olmak, gömmeye çalıştığım bir parçamı geri almak gibi hissettirdi. Ve sonra Elena vardı. Aramızdaki ateş hiçbir zaman tam anlamıyla sönmemişti ve her lanet gün bunun için tanrılara şükreliyordum.

Işıl ışıl ve huzurlu görünüyordu. Bir zamanlar gözlerini bulandıran öfke, kafa karışıklığı ve süregelen hüznün nihayet hafiflemiş, daha yumuşak bir şeye dönüşmüş gibiydi.

Daha çok gülüyordu ve her güldüğünde kendimi bir ödül kazanmış gibi hissediyordum. Eller birlikte olduğumuzu biliyordu ve benimle acımasızca dalga geçiyorlardı ama Elena öyle değildi. Roy'un dediği gibi, onu hiç bu kadar mutlu görmemişti ve içindeki neşeyi azaltacak hiçbir şey söylemeyecekti. Ancak ben, adil bir oyundum.

Gittiğimde onu incittiğimi biliyorum ve şimdi bana karşı temkinli olmakta sonuna kadar haklıydı. Ama bana ikinci bir şans vermişti ve bunun için her zaman minnettar olacaktım; hatta o kadar minnettar olacaktım ki bir daha asla ihtiyacım olmayacaktı.

"Elena," diye fısıldadım adını, tanıdık bir sıcaklığın damarlarıma yayıldığını hissederek. Yüzünü bana döndü, gözleri benimkileri arıyordu.

İkimiz de istememize rağmen sevişmemiştik ama bunu erteliyor, sonsuza dek süreceğini bildiğimiz ilişkimizi tamamlamak için doğru anı bekliyorduk.

Ama her geçen gün uzak durmak, birbirimize gömülmemek daha da zorlaşıyordu.

"Duke." Bakışlarında kalbimin göğsümde sıkışmasına neden olan bir kırılganlık gördüm.

Aramızdaki cinsel gerilim hissediliyordu. Aramızda titreşen enerji mümkün olan en iyi şekilde amansızdı. Sanki burada ilk seviştiğimiz yerde olmak, bu yeni yolculuğa başlayacağımız yerd.

"Öp beni," diye fısıldadı.

Dudaklarımız hararetle birbirine çarptı ve içimde on yıldan fazla bir süredir sönmemiş bir ateşi tutuşturdu. Hava almak için birbirimizden ayrıldığımızda alınlarımız birbirine yaslandı ve nefes alış verişlerimiz sanki uzun zaman önce bıraktığımız yerden devam etmek yerine bunu hayatımız boyunca yapıyormuşuz gibi senkronize oldu.

Elena tek kelime etmeden daha fazla öpücük için yüzümü yaklaştırdı. Sanki bu anın her an yok olabileceğinden korkuyormuş gibi yanağımı sıkıca kavradı; bu korkuyu tüm kalbimle paylaşıyordum çünkü onu tekrar kaybetmek beni mahvederdi.

"Seni seviyorum," diye yemin ettim.

"Ben de seni seviyorum," diye nefes aldı.

Artık arzularımıza yenik düşmemiz kaçınılmazdı: geçmişi kapatmak ve birbirimize olan sevgimiz sayesinde geleceğimizi kurtarmak.

"Geri dönüş yok," dedim ona. "Geçmişten bize musallat olan hayaletler yok."

Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Mutluluğumuzu iki elimizle tutmaktan korkan korkaklar olmayacağız."

Dudaklarını usulca öptüm. "Yarının getireceklerinden korkmayacağız, aksine onu kucaklayacağız çünkü birlikte olduğumuzda Elena, dağları yerinden oynatabiliriz."

Beni sırtüstü yatırdı ve üzerime oturdu. Ellerimi kalçalarına koydum ve içime mutluluk dolduğunu hissettim. Şansıma inanamıyorum, diye düşündüm onun duygulu çikolata kahverengi gözlerine bakarken.

Kader bizi yıllar sonra tekrar bir araya getirmişti ve bir şekilde birlikte iyileşiyorduk - bizi koruması gereken insanların bıraktığı yaraları sarıyorduk. Bunun yerine, bizi çarpık güç ve manipölasyon oyunlarında piyon gibi kullanmışlardı.

Dudaklarının arasından çıkan yumuşak bir iç çekişle, benimkini bir sevgilinin tatlı sözünün fısıldadığı gibi nazıkçe okşadı - kot pantolonumun düğmelerini açmadan önce kemerimin tokasını yavaşça çözmeye başladı ve altında büyüyen arzumu ortaya çıkardı.

Sikim serbest kaldı.

Bu his karşısında tısladım, onun elinin üzerimdeki hissine odaklanırken gözlerim kapandı. Ama çok geçmeden Elena'nın ağzı elinin yerini aldı ve beni hevesle içine aldı. Dili, uzunluğundan aşağı kaymadan önce ucun etrafında döndü. Ağzıyla sihir yaparken inledim.

Her şeyimi içine aldı ve vücudumdan akan yoğun zevkle kalçalarımın istemsiz bir şekilde bükülmesine neden oldu. Serbest eli, emerken ve yalarken taşaklarımı nazıkçe kavradı.

"Elena," diye inledim, ellerim saçlarında, örgüsünü yok ediyordu. Kalçalarım onun ağzıyla buluşmak için yükseldi. "Bebeğim, senin içine boşalmak istiyorum."

Beni görmezden geldi ve her şişmiş santimin tadını çıkarmaya devam etti, bir eliyle taşaklarıma masaj yaparken beni ustalıkla emdi, içimin derinliklerinden inlemeler çekti, serbest bırakılmak için yalvardı ama aramızdaki bu samimi bağlantının çok erken bitmesini istemedi.

O güzel kahverengi gözleriyle bana bakana kadar Elena'nın saçlarını hafifçe çekiştirdim. "Ne?" diye sordu arsızca.

"Bu ilk seferinde ağzına boşalmayacağım, sevgilim."

Gözlerini devirdi ve dudaklarını yaladı. "Her neyse." Sonra geri çekildi ve tek bir hareketle kot pantolonumu ve boxerımı çıkardı. "Gömleğini çıkar, kovboy."

"Çıkaracağım, ama... biraz uzakta durup... şimdi, duyarsız olmak istemem, ama kıyafetlerini *yavaşça* çıkarırsan ve bir yerde bir direk olduğunu ve müzik çaldığını hayal edersen-"

Göğsüme vurdu.

Onu aşağı çektim ve altına aldım. Kıyafetlerini çekiştirdim. "İyi ki önce botlarımızı çıkarmışsınız," diye takıldım, çıplak bedenine, bacaklarının pürüzsüz tenine, kalçalarına dokunurken hayretler içinde kaldım. Artık kaslıydı ama yine de son derece kadınsıydı.

Ona hayranlıkla bakmak için bir an durdum - vücudunun her kıvrımını ve eğimini bir kez daha hafızama kaydettim. Boynunun yumuşak kıvrımından göğüslerinin kabarıklığına kadar ulaşabildiğim her santim derisini öperken üzerinde gezindim.

Altımda usulca iniyor, her dokunuş ve okşayıştta beni teşvik ediyordu. Ve sonunda bacaklarının arasına ulaştığımda, çoktan ıslanmış ve benim için hazırdı. Hiç tereddüt etmeden iki parmağımı içine kaydardım ve Elena'nın nefes nefese kalmasına ve dokunuşuma doğru yukarı doğru eğilmesine neden oldum.

"Tanrım, bebeğim." Parmaklarımın onun içine girip çıkmasını, duvarlarının etraflarında kenetlenmesini izledim. "Çok ıslak, so...." Ona karşı koyamadım ve ağzımı ona dayadım. Kalçaları dudaklarımda sallanıyordu. Tadı her zamanki gibiydi: güneş ışığı ve kır çiçekleri.

"*Mi cielo,*" diye mırıldandı eski takma adını ve benden sakladığı her şeyi bana geri verdiğini biliyordum. Ben onun her *şeyiydim* ve o da bunu bana veriyordu. Bana sevgisini veriyordu.

"Evet, Elena'm."

Gelmesi uzun sürmedi ve eski günlerdeki gibiydi ama aynı zamanda *Yepyeni*, lezzetli, her şeyi tüketen.

Tek kelime etmeden -çünkü şu anda aramızda hiçbir şeye ihtiyaç yoktu- vücuduna doğru ilerledim ve onu öptüm, kendi tadına bakmasına izin verdim. Ağzlarımız, sonunda ait oldukları yere, evlerine dönmenin yolunu bulan iki kayıp ruh gibi birbirine karıştı.

Öpüşmeye devam ederken, parmaklarını sikimin etrafına sardı, dillerimiz ateşli bir kucaklaşmada birlikte dans ederken *yavaşça* pompaladı.

Alçak sesle zevk homurtuları çıkarıyordum, o beni okşarken kalçalarım onun eline karşı hareket ediyordu. Ama çok geçmeden daha fazlasını istedim; hayır, tam bir yakınlığa *ihtiyacım vardı*.

"Şimdi," dedim ona.

"Şimdi," diye kabul

etti.

Hızlı bir hareketle ona tamamen girdim, taşaklarımı sıcak, sıkı çekirdeğinin derinliklerine batırdım.

"Siktir, bebeğim, ben geldim," dedim kısık sesle, vücutlarımız uzun süre ayrı kaldıktan sonra nihayet yeniden birleşmişti.

İlk başta yavaşça hareket etmeye başladım, bir kez daha Elena'nın içinde olmanın her anının tadını çıkarıyordum. Gözlerinde saf bir zevk ve aşkla bana bakarken elleri omuzlarımı sıkıca kavradı.

"Daha sert, *mi cielo*," diye yalvardı.

Hızımı artırdım, daha fazla güçle ittim, daha derine indim. Hareketlerime eşit yoğunlukta karşılık verdi. Vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor, her dokunuş ve öpücük zaten ateşli olan arzumuzu daha da körüklüyordu. Birbirimizin içinde kendimizi kaybettik; inlemelerimizin ve zevkten soluk soluğa kalışlarımızın sesleri nehrin ve toprağın seslerine karışıyordu.

Birlikte boşaldık ve boşaldığımızda sanki o anda bizden başka hiçbir şey yokmuş gibiydi. Birbirimiz tarafından tamamen tüketilmiştik ve hiçbir şeyin bu duyguyla kıyaslanamayacağını biliyordum.

"Seni sonsuza kadar saklayacağım," diye mırıldandım boynuna.

Sırtımı okşadı, uylukları tembelce benimkilere doğru hareket ediyordu. "Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."

Giyinmek için acele etmedik çünkü öpüştük, sarıldık, el ele tutuştuk ve birbirimize dokunduk. Yakın olma ihtiyacı çok yoğundu.

"Benim yanıma taşıyorsun," diye emrettim.

"Tamam." Bana karşı çıkmadı. Karşı koymayacağını biliyordum. Ben yine onun "*mi cielo*" suydum, o da benim "*Florecita*" m. Çocukken birbirimize taktığımız bu lakaplar bizim için hâlâ bir anlam ifade ediyordu.

Bana döndü, gözleri parlıyordu, dudakları o küçük, bilmiş gülümsemesiyle kıvrılıyordu, sanki kafamdaki her lanet düşüncüyü okuyabiliyordu.

Birden bana doğru koştu ve çenesini kaldırdı. "Geri dönmek zorunda kalmadan önce öp beni."

Eğildim, onu tekrar tatmaya hazırdım, hazırdım-
Çat.

Ses öğleden sonrayı böldü, keskin, doğal olmayan.

Elena sarsıldı ve sonra yere yığıldı.

Yere düşmeden önce onu yakaladım, bana doğru sarkarken kollarım onu sardı. Ağırlığı yanılttı - çok ağır, çok gevşek.

Sonra kanı gördüm. Hızla yayıldı, koyu bir leke gömleğinin üzerinde, tam kaburgalarının üzerinde çiçek açtı.

"Elena!" Sesim çığdı, onu yere indirirken panik göğsüme çarpıyordu. "Benimle kal, bebeğim. Benimle kal."

Panik içinde etrafıma bakındım. Zıngırdama sesleri geliyordu ve Elena'yı sardım, onunla birlikte yuvarlandım, Tanrı'dan ona zarar vermediğimi umuyordum. Bir çınar ağacının arkasına sığındık.

Gözleri dalgalanıyor, odaklanamıyor, nefesi kısa ve keskin soluklarla geliyordu. Uzak, kopuk bir parçam yardım çağırmam ve hareket etmem gerektiğini biliyordu, Ama tek görebildiğim ellerimdeki kaygan ve sıcak kanının kırmızısıydı.

Bu gerçek olamazdı.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı. Hareket etmek zorundaydım. Onu buradan çıkarmalıydım.

Çınlama durdu ama bu çok değerli dakikalarımı aldı. Ellerim titreye titreye telefonumu aradım, neredeyse lanet şeyi düşürecektim.

"Hunt!" Sesim zar zor insani çıkıyordu. "Elena vuruldu! İçeri giriyoruz!"

Cevap beklemedim. Onu kucağıma aldım, Whiskey Rush'a doğru tökezlerken onu kendime yaslardım. At irkildi, burun delikleri kan kokusuyla alevlendi ama sabit durdu.

Aferin oğluma.

Eyeye tırmandım, Elena'yı sıkıca kendime doğru tuttum, Whiskey'i mahmuzlayıp harekete geçirirken onu dik tuttum.

Daha hızlı. Daha hızlı.

Küçük bir ses çıkardı, zar zor.

"Buradayım," diye fısıldadım, dudaklarımı şakağına bastırarak. "İyi olacaksın. Yemin ederim Elena. Sadece benim için dayan bebeğim."

Çiftliğin ışıkları artık ilerideydi ama gözlerim yandığı için görüşüm bulanıktı ve boğazım düğümleniyordu. Avluya girdiğimiz anda Hunt emir yağdırmaya başlamıştı bile.

"Onu içeri götürün!"

Elena'yı Hunt'a teslim ettim ve Whiskey durmadan önce attan indim.

"İşte." Itzel büyük yemek masasını temizlemişti. Hunt onu oraya yerleştirdi ve gömleğini çıkarmaya başladı.

Itzel kanı görünce nefesi kesildi ve Elena'yı temizlemek için elinden geldiğince bir havlu kullandı.

"Baştan sona," dedi, sesi yaralı bir hayvan üzerinde çalışırken kullandığı o sakin, saçma olmayan tondaydı. "Sanırım kurşun ıskalamış

Hayati göstergeler. Onu bir hastaneye götürmeliyiz."

Itzel'in elleri sabitti, yaraya bir havlu bastırırken benimkinden çok daha sabitti. Hunt'a, "Sen kamyonu getir, ben de elimden geldiğince yarayı kapatayım," dedi.

Başka tarafa bakamadım, hareket edemedim ya da *onu* terk edemedim, bu yüzden Hunt'ın gitmesine izin verdim. Kamyonun ön tarafa geldiğini ve kapıların çarpıp açıldığını duyana kadar saatler geçmiş gibi geldi ama sadece birkaç dakika geçmişti.

"*Gracias*, Itzel." Elena'yı dışarı taşıdım, sıkıca ama nazikçe tuttum, sanki kırılacakmış gibi.

Çoktan kırıldı, diye düşündüm, paniklemişim.

Lütfen, Tanrım, lütfen onu kurtar. Çünkü o giderse, beni de götürseniz iyi olur çünkü onu kaybetmeye dayanamam.

elena

I Vurulmuştum, *evet*. Hayattaydım *da, evet*. Ama Duke'ün beni gömülmeye hazırladığını düşünebilirsiniz.

"Elena, otur yerine," diye bağırdı ben kanepeden kalkmaya çalışırken.

Bir yılın battaniyenin altında yarı gömülü olduğum yerden ona ters ters baktım. "Duke, omzumdan vuruldum, omurgamdan değil."

"Umurumda değil." Kollarını kavuşturdu, sert çizgileri ve inatçılığıyla. "Olduğun yerde kalacaksın."

Ofladım, sabrı iliklerime kadar hissettim. İmkânsız davranıyordu.

"Şunu açıklığa kavuşturalım." Kucağımdaki battaniyeyi yavaşça sıyırdım. "Eğer hareket etmeme izin vermezsen, yemin ederim ki-"

Eğildi, ellerini iki yanıma dayadı, gözleri karanlık ve tehlikeliydi. "Ne yapacaksın, Elena?"

Gözlerimi kısmıştım. "Hayatını cehenneme çevireceğim." Duke sıırttı. "Çok geç. Bunu zaten yapıyorsun." Kendini beğenmiş piç.

Battaniyeyi tekrar yukarı çekip sanki kırılğan bir şeymişim gibi üzerime örttüğünde kaşlarımı çattım. "Dinlenmen gerek. Doktor dedi ki-"

Öfkelendim. "Doktor hafif hareketlerin de iyi olduğunu söyledi." "Bu etrafta dolaşıp çiftlik işi yapmak anlamına gelmiyor." "Lanet mutfağa gidiyordum, Duke."

"Hayır."

"Duke, ben-"

"Hayır."

Sağlam elimi havaya kaldırdım. "Beni boğuyorsun."

"Yaşayacaksın." Hayal kırıklığımdan hiç etkilenmemişti.

Dişlerimi sıktım. "Bundan zevk alıyorsun."

Bana kasvetli bir şekilde baktı. "Bundan zevk aldığımı mı sanıyorsun? Vurulduğun için mi? Neredeyse ölüyordun? Seni kanlar içinde taşımak zorunda kaldığım için mi? Bunun zevk aldığım bir şey olduğunu mu sanıyorsun?"

Sesindeki incinmişlik karşısında gözlerimi kırptım. "Ben... Ben... Ben çok üzgünüm Duke, ben-" "Hoşuma gidiyor," diye itiraf etti pislik ve bana göz kırptı.

Onu öldürecektim.

Ama dinlenmeye ihtiyacım olduğu konusunda haksız olmadığını biliyordum çünkü her an uyuyakalıyordum. Ağrı kesiciler yüzünden olduğunu biliyordum ama onlar olmadan acıdan bayılacağımı sanıyordum.

Çok yaralanmıştım. Bir çiftlikte çalışıyordum ve huysuz bir atın huysuzlanmasından kaynaklanan çürük kaburgalar, sığırları yanlış bağlamaktan kaynaklanan çatlak ya da kırık parmaklar, bir ip tarafından çekilmekten kaynaklanan burkulmuş bilekler, dikenli tel ve çit onarımlarından kaynaklanan kesikler ve sıyrıklar, sert bir sürüşten sonra yanlış inişten kaynaklanan çürük kuyruk kemiği, sığırlara çok yakın çalışmaktan kaynaklanan boynuz çürükleri... Daha devam edebilirim. Ağrılar ve acılar işin bir parçasıydı. Şikayet etmezsiniz, sadece üstesinden gelmeye çalışırdınız. Ama vurulmak en kötüsüydü.

Vurulduktan dört gün sonra Duke ve Itzel (çünkü Itzel *onun* tarafındaydı) evde biraz dolaşmama izin verdiler, yani mutfığa gidip içecek bir şeyler alabildim ve Duke beni tuvalete taşımadı, işimi yapmamı bekledi, utancımı görmezden gelerek, "*Ağzımı amina dayadım, şu utangaçlık saçmalığını kes*" dedi.

Beşinci gün şerif geldi, daha doğrusu gelmesine *izin verildi* çünkü Duke hiçbir şekilde rahatsız edilmeyeceğimi herkese açıkça belirtmişti.

"Vurularak işten bir hafta izin alabileceğimi bilseydim, çoktan bir kurşun yemiş olurum," diye mırıldandım mutfak sandalyesine oturup Duke'un yardımına omuz silerken.

"Bunun şakasını bile yapma," diye uyardı Duke. Yanıma oturdu, kolunu sandalyeme doladı, duruşu tescilli, tüm vücudu bir yay gibi sınıksız sarılmıştı.

Şerif Hugh Dillon saçma sapan bir adamdı, bu yüzden onu bizimle eğlenirken görmek tüyler ürperticiydi. Ellili yaşlarının sonlarındaydı ve şerifin ofisini demir yumrukla yönetiyordu. Temiz tıraşlıydı ve geleneksel

kot pantolon, kovboy çizmeleri, düğmeli gömlek ve Stetson'dan oluşan bir üniforma. Şerif rozeti kemerinde parlıyordu.

Şerif Dillon bana olanları özetledi.

Ona bakakaldım. "Bunun profesyonel bir suikast olduğunu mu söylüyorsun?" Ondan Duke'a baktım. "Bana mı?"

Duke vurulmayan omzuma bir elini koydu ve hafifçe ovuşturdu.

"Ateş eden kişi yüksek bir yere konumlanmıştı, muhtemelen uzun menzilli bir tüfek kullanıyordu. Her kimse ne yaptığını biliyordu -sabit el, temiz atış. Tereddüt yok."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Adam hayatımda hiç duymadığım *keskin nişancı tüneği* gibi terimler kullanıyordu. O da neydi öyle?

Söyledikleri kafama dank edince midem bulandı. Duke'a baktım. "Biri bizi izliyordu," diye fısıldadım.

Omzumu okşamaya devam etti. "Evet, bebeğim."

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. Yukarıda bir yerde, ağaçların arasında ya da kayalık bir çıkıntının arkasında gizlenmiş biri pusuya yatmış, gözlerini bize dikmiş, biz sevişirken parmağını tetiğe dayamıştı.

Yuva gibi ezilmiş çimenleri, havada kalan silah yağı kokusunu, belki de toprakta bırakılmış boş kovanları hayal edebiliyordum. Tetikçi hareketsiz, sabırlı, doğru anı bekliyordu. Bir amatör değil. Panikle, son anda verilmiş bir karar değildi. İşimiz bitene kadar beklemiş, giyinmiş... *Tanrım!*

Ve sonra daha da kötüleşti.

"Saldırının Duke için yapıldığına dair istihbarat aldık."

"Hugh, kapa çeneni," diye tersledi Duke. "Sana gitmeyeceğimizi söylemiştim-"

"Hayır, çeneni kapama," diye öfkelen dim. "Senin yüzünden vuruldum, seni orospu çocuğu, her şeyi bilmeyi hak ediyorum. O yüzden bana *her şeyi* anlat Şerif."

Kıkırdadı. "Evet, hanımefendi." "Elena-" diye başladı Duke.

"Neden birileri senin ölmeni istiyor Duke?" Ben haykırdım. "Yani... ne oluyor lan?" Sonra şerife baktım. "Benim için değil de onun için olduğunu nereden biliyorsun?" Ama nedenini zaten biliyordum. Ben bir hiçtim.

"Duke'a göre aniden hareket ettin ve sanırım omzuna bir darbe aldın. Eğer vurmasaydın, Duke o kurşunu göğsüne yiyecekti."

Midem bulandı. Whiskey'ye binmeden önce onu öpmek istemiştim. "Nesin sen... Dallas'ta kartel işi falan mı yapıyorsun?" İnanamayarak Duke'e baktım.

Duke usulca gülerek şakağımı öptü. "Hayır, bebeğim, yapmıyorum." "O zaman ne?" Etrafıma bakındım.

"Bunun Wilder Çiftliği'ni daha fazla satmak istemememle bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz," diye açıkladı Duke.

"Bana diyorsunuz ki" -sözlerinin içime işlemesine izin verdim- "vurulduğum *çünkü*

Bu lanet çiftliği satmadığın *için* biri seni öldürmek mi istiyor?" Duke bir kaşını kaldırdı. "Elena-"

Ayağa kalktım, sandalyem yere sürtündü ve yüzümü buruşturdum. "Yemin ederim Duke, eğer bunu kimin yaptığını bulup düzeltmezsen, kışına tekmeyi bizzat ben basacağım. Ya sen Şerif, böyle bir şeyle nasıl başa çıkılacağını biliyor musun? Buralarda insanları vurmuyoruz ya."

Şerif Dillon gülümsememeye çalışarak boğazını temizledi. "Evet, hanımefendi, bunu halledebiliriz."

Şerif gittikten sonra, Duke beni yataktan çıkarıp için yatak odamıza gittim.

Duke de peşimden geldi. "Bebeğim?"

Yutkundum ve yatağa uzandım. "Ölemezsin."

"Ölmeyeceğim."

"Ben vuruldum... yani, evet, sen de ölebilirsin," diye öfkeyle karşılık verdim. "Belki de çiftliği satmalısın. Hayatına değmez."

"Artık korkup kaçmamaya karar verdiğimizi sanıyordum." Kolunu bana doladı, ben de başımı omzuna yasladım.

"Sence evren bize bir mesaj mı gönderiyor? *O yazdan* beri ilk kez seks yaptık ve ben vuruldum. Bir dahaki sefere ne olacak? Ev mi yanacak?" Dramatik konuştuğumu biliyordum ama kendimi çok kötü hissediyordum.

"Bu işi çözeceğiz. Söz veriyorum." Duke bana güvence verdi ama benim şüphelerim vardı.

Ertesi gün Maverick Kincaid de aynı konuda bana güvence verdi. "*Wildflower, bu iş çözülecek.*"

Şerife çok güveniyordu. Joy da ona katıldı, coşkusu kırılganlığı sallayacak kadar yüksekti.

"Tanrım, Elena." Joy başını salladı. "Sadece sen vurulabilirsin ve hâlâ hepimizden daha iyi görünmeyi başarabilirsin."

"O her zaman herkesten daha iyi görünmüştür." Duke yine o tescilli tavırla kolunu bana doladı.

"Onunla benim aramda hiçbir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?" Maverick bu hareketi görünce şöyle dedi.

"Çünkü o istemedi." Duke başını salladı. "Ama sen istedin."

"Şey, evet. Ben kırmızı kanlı bir erkeğim ve senin kadının da muhteşem."

"*Onun* kadını tam burada," diye takıldım.

Joy, Duke'un karşısındaki koltuğa yerleşti, ben de kanepeye.

Maverick pencerenin yanında durmuş, Itzel'in ikram ettiği kahveyi içiyordu.

"Erkekler çok... ilkel, değil mi?" Joy göğsünü dövdü ve sertçe ekledi, "Kadınım, duy beni kükrerken."

Hepimiz güldük.

Maverick yumuşak bir sesle, "Benimle asla birlikte olmayacaktı Duke," dedi. "Onu incittiğini biliyordum Duke ve geri döndüğünde onu geri istediğini de görebiliyordum. Sonunda ikinizin de bunu anladığınıza sevindim."

"Neyi anladım?" Gözlerimi kısarak sordum.

Duke'la benim aramda bir işaret yaptı. "Birlikte olduğunuzu."

Prensip gereği tartışmak için ağzımı açtım ama Duke benden önce davrandı. "Birlikteyiz! Yakında evleniyoruz."

Ona ters ters bakmak için başımı çevirdim. "Ne dedin?"

"Gelinliği ben seçeceğim," dedi Joy bir sevinç çığlığı atarak.

Duke bana baktı, yüzü okunmuyordu ama gözleri - Tanrım, gözleri, çok şey anlatıyordu. "Evet, Elena, evleniyoruz."

"Önce sorman gerek, hayır diyebilirim."

O daha sormayı bitirmeden ben evet diyecektim ama bunu açıkça söylememe ihtiyacı yoktu, değil mi? Yine de, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sözlerinin içimde uyandırdığı mutluluğu gizleyemiyordum. Bir ömür boyu kendimi önemsiz hissettikten sonra, Duke için önemsiz değildim. Benimle ilgilenme şekli, ortaya çıkış şekli, beni... evet, tereddütsüz, şüphesiz sevme şekli zaten bildiğim şeyi kanıtlıyordu. Biz sonsuza dek birlikteydik.

"Sormayacağım çünkü o zaman bu konuda bir seçeneğin olduğu gibi saçma bir fikre kapılabilirsin," diye karşı çıktı Duke küstahça.

"Buna öylece karar veremezsin."

"Elbette verebilirim," diye

karşılık verdi Duke.

"Birbirimizi çok az tanıyoruz, Duke. Biz... hadi ama."

"Birbirimiz hakkında bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz," diye iddia etti Duke.

Joy başını sallayarak güldü. "Oh, bu çok eğlenceli."

Maverick sırtıttı. "Bakın, hepiniz istediğiniz kadar tartışabilirsiniz ama biz gerçeği biliyoruz. Bence sen de biliyorsun Elena."

"Peki neymiş o?" Meydan okudum.

Maverick kocaman gülümsedi. "Birbirinizi seviyorsunuz. Geri kalan her şey hiçbir anlam ifade etmeyen kozmetik saçmalıklardan ibarettir."

Dük

K Az, hiçbir şey söylemeden çok şey anlatma ustasıydı. Çiftlik evinin verandasında karşımda oturuyordu, Adirondack sandalyelerden birine yayılmıştı, sanki gidecek hiçbir yeri yokmuş gibi ve her zaman

Yüzünde daha okumaya başlamadığınız bir hikâyenin sonunu bildiğini söyleyen bir ifade vardı.

"Kurşunlarla ilgili komik bir şey var," diye düşündü Kaz, viski bardağını parmaklarının arasında yuvarlarken. "Her zaman hedefledikleri kişiyi vurmazlar."

"Evet, ben de aynı şeyi duyuyorum."

"Elena nasıl?"

"Çileden çıkarıcı! Tanrı şahidim olsun, onu bayıltmak istiyorum. Bir hafta boyunca vurulduktan sonra tekrar ata binebileceğini sanıyor." Viski bardağımı biraz zorlayarak sandalyemin koluna bıraktım.

En azından şimdi uyuyordu. Fazla enerjisi yoktu ve yemekten hemen sonra uyudu. Hangi atın neye ihtiyacı olduğunu konuşurken yanında kalıp ona sarıldım. Onu dinledim ve Ben, ben ve diğerleri arasında her şeyin halledildiğini söyledim.

"Buradaki güvenliği artırmışsın," dedi Kaz. Başımı salladım. Arttırmıştık.

Önce yüksek çözünürlüklü, harekete duyarlı, gece için kızılötesi kameralar yerleştirildi. Her şeyi kapsadıklarından değil. Yüz bin dönümlük bir çiftlikte bu neredeyse imkânsızdı ama onları her girişe, ana yollar boyunca, yatakhanelerin, ahırların ve padokların yakınına yerleştirdik.

Sırada devriyeler vardı. Hunt, çiftler halinde çit hatlarında dolaşarak uygunsuz bir şey olup olmadığına bakıyordu. Kapılar günde iki kez kontrol ediliyordu ve biri telleri en ufak bir şekilde keserse haberimiz oluyordu.

Çiftlik evini, yatakhaneleri ve ahırları güçlendirdik, yeni kilitler ve projektörler taktık - basit onarımlar.

Birinin haberi olmadan kimse araziye giremezdi. Misafirler önce temizlenmeliydi. Teslimatlar kontrol edildi. Yabancılar iyi bir sebep olmadan ön kapıdan geçemiyordu.

Hatta Ben'e ve birkaç çalışana silah taşıttım - hepsine değil, sadece bu konuda rahat olanlara. Kendi 45'lik Colt'umu da kolumun erişebileceği bir yerde tutuyordum.

Yeterli miydi? Muhtemelen değildi. Ama daha önce sahip olduğumuzdan çok daha fazlaydı.

Yorgun bir nefes verdim. "Söyleyecek bir şeyin mi var Kaz, yoksa bugün bilmece gibi konuşmak mı istiyorsun?"

Kaz sırttı, bir adamı yumruklatabilecek türden bir sırtı, özellikle de benim sabrım uzun bir yolculukta ucuz bir eyerden daha ince olduğu için. Bardağını yere bıraktı ve uzun bir parmağını masaya vurdu. "Senin bir metre aşağıda olmandan kimin kazançlı çıkacağını düşünmek isteyebilirsin."

"Düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

Kaz bir tür testi geçmişim gibi sırttı. "Güzel." Masadan kalktı ve rahatça gerinerek ayağa kalktı. "Başını dik tut Duke. Bütün bunlar boşa giderse yazık olur."

Bu mutlu notla gitti ve bana kesinlikle hiçbir şey söylemediğini fark ettim, ama bana düşünmem için yiyecek vermişti.

Elena'nın hâlâ uyuduğundan emin olduktan ve Itzel'e en ufak bir sızlanma olursa beni araması için kesin talimatlar verdikten sonra Hunt'ın kulübesine doğru yürüdüm. Ponderosa çamlarının arasına sıkışmıştı. Sağlam, iyi inşa edilmiş bir yerdi - gösterişli değil, sadece rahat ve yaşanmış: geniş, etrafı saran bir sundurma, korkuluklara düzgünce yığılmış odunlar ve gece geç saatlerde yapılan sohbetlerden payını almış bir çift sallanan sandalye.

İçerisi sedir, eski deri ve hafif kahve kokuyordu. Açık kat planı her şeyi görmeyi kolaylaştırıyordu; sağlam ahşap yemek masası, taş şömine ve cehennem kadar rahat görünen iyi yıpranmış bir kanepe. Her şeyin bir yeri vardı, dağınıklık ve saçmalık yoktu, tıpkı Hunt gibi.

Viski şişesini sert bir gümbürtüyle mutfak tezgahının üzerine bıraktım.

Hunt tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, botlarını sanki kötü bir habere hazırlanıyormuş gibi dikmişti. "Kötü haber mi?"

"Daha çok onaylama gibi." Dolaptan iki bardak aldım ve her birimize cömertçe ikişer parmak doldurdum.

"Sence Piper mı?"

"Başka kim olabilir ki?"

Bardaklarımızı tokuşturduk ve kehribar rengi sıvının bir kısmını içtik. "Kaz'ın tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Bu bir his, kanıtım yok ama sanırım o bir tür kanun uygulayıcısı."

Hunt bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Kaz arazi anlaşmaları yapıyor." "Bence bu bir kılıf."

Davranışları, kendini taşıma şekli, Piper'dan hiç hoşlanmadığı halde onun işine burnunu sokması ve bana yardım etmesi Kaz'ın söylediği kişi olmadığını gösteriyordu.

"Bunu göremiyorum, ama diyelim ki doğru. Sana yardım mı ediyor yoksa zarar mı veriyor?" "Bana yardım ediyor... ve beni de kullanıyor. Sanırım Piper'ı araştırıyor.

Novak ve onun bana olan ilgisi beni onun için ilginç kıldı. Sonra, büyük ölçüde onun müdahalesi sayesinde satmamaya karar verdim ve şimdi Piper kan peşinde." Kehribar rengi sıvıdan uzun bir yudum aldım. "Bunların hepsi varsayım."

Hunt iki kaşını da kaldırdı. "O kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum patron. Benim gibi kovboyların yanında o on dolarlık kelimeleri kullanmayı bırakmalısın."

"Bitirdin mi?" Kuru bir sesle söyledim.

Sırıttı. "Evet... şimdilik. Eğer seni uyarıyorsa ve söylediğin kişiye, iyi bir nedeni olmalı."

"Evet," diye mırıldandım, viski bardağını ellerimin arasında yuvarlayarak. "Beni rahatsız eden de bu."

Bardaklarımızı ve şişemizi alıp verandaya çıktık. "Farkında bile değildim ama burayı özlemişim," diye mırıldandım, yıpranmış bir sandalyeye yerleştim, bacaklarımı uzattım ve ayaklarımı parmaklıklara.

Hunt yavaşça bir yudum aldı, sonra bardağını yere bıraktı. "Muhtemelen kadını daha çok özlemişimdir."

Elena'yı düşündüğüm anda gülümsedim. "Evet, kesinlikle." "O mutlu. Sen gittiğinden beri onu ilk kez mutlu görüyorum."

Bir an için Elena ve bebeğimizle olanlardan bahsetmeyi düşündüm ama bunun yerine yutkundum. Şu anda önemli olan tek şey Hunt'ın onun hayatını kurtarmış olmasıydı ve bunun için ona ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluydum. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Başını salladı. "O bir kız kardeş gibi." "Biliyorum."

"Bebek senindi." Sormuyordu.

"Evet." Keder hala göğsümde ağır bir şekilde oturuyordu. "Acıyor... ve nedenini bilmiyorum çünkü bebeği tanımıyordum. Sadece on haftalık hamileydi. Ama bu kayıp hâlâ çok acıtıyor."

Hunt omzumu okşadı. "Sosyopat değilsen çocuğunu kaybetmenin böyle hissettirmesi gerekir."

"Gloria'dan mı bahsediyorsun?" Eğlenerek sordum.

Hunt'a annemle ilgili olanları anlatmıştım. Şok olmuştu çünkü benim gördüğümü görmüştü; kırılgan, sürekli kaybolmuş gibi görünen bir kadındı, benim ortaya çıkardığım gibi kötü niyetli bir kaltak değil.

"Sadece çoğu insanın çocuklarını sevdiğini söylüyorum, eğer sevmeselerdi tür olarak hayatta kalamazdık. Yani canının yanması kaçınılmazdı. Daha yeni öğrendin; yaran taze."

Biraz daha içtim. "Ne kadar kötüydü?"

"Oldukça kötüydü. Fiziksel olarak çabuk iyileşti. Duygusal olarak... Sen geri döndüğünde iyileşmeye başladığını söyleyebilirim. Seni Fiona'yla birlikte gördü ve sanırım artık hayatına devam etme zamanının geldiğini anladı."

Yumuşak bir sesle konuşmuştu ama ben sanki kelimeleri haykırmış gibi hissettim: *Hayatına devam etme ve hayatını yaşama zamanı.*

"Maria'yı severdim, ama Elena'ya bir numara yaptı," diye devam etti. "Nash'i severdim ama ona karşı adil değildi."

"Dünyanın onu sevdiğini görmesine izin verirse beni asla geri alamayacağından korkuyordu." Bu da birlikte yaşamaya alışmaya başladığım bir başka pişmanlıktı.

"İlerlemene sevindim. Buna çok ihtiyacı var, ama senin de öyle olduğunu hissediyorum." Hunt sonra kıkırdadı. "Umalım da biriniz vurulmadan *birlikte* ilerleyebilesiniz."

Kovboylar her konuda şaka yaparlardı.

Hunt daha sonra ciddileşti ve ekledi, "Elena kırılgan ya da zayıf değil, o tanıdığım en güçlü insan."

İki gün sonra çiftlik evine gittiğimde duyduğum sesler onun gücünü açıkça ortaya koyuyordu.

Seslerden biri Elena'ya aitti. Diğeri mi? *Hay sikeyim!*

Hızlı hareket ettim, adımlarımı ikişer ikişer atıyordum, göğsüm gergindi, yumruklarım sıkılıydı. Elena'yı kanepede otururken gördüğümde durdum, cehennem gibi sakindi, annem ise onun üzerinde duruyordu, neredeyse öfkeyle titreşiyordu.

"Öylece içeri girip senin olmayan bir şeyi alabileceğini mi sanıyorsun?" Annem tükürdü, yüzü kıpkırmızıydı, gözlerinden yaşlar akıyordu, sanki yaralı taraf kendisiymiş gibi.

Elena ise hiç etkilenmemiş görünüyordu. Tam araya girip buna bir son vermek üzereydim ki, "Gloria, saçmalamayı kes ve defol git buradan," dediğini duydum.

Gloria keskin, çirkin bir sesle alay etti. "Bana yalan söyleme kızım. Gençliğinden beri oğlumun peşindesin."

Elena'nın burun delikleri alevlendi, bu kızgın olduğunun tek göstergesiydi. Ama sesi düz ve kontrollüydü. "Sanırım ikimiz de Duke'un hayatı boyunca kimin peşinde olduğunu biliyoruz."

Gloria'nın nefesi kesildi.

Neredeyse gülüyordum. Benim kızım kendini nasıl idare edeceğini biliyordu. Benim beyaz şövalye rolü oynamama ihtiyacı yoktu.

"Bu ne cüret!" diye tısladı Gloria, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Neye nasıl cüret ederim?" Elena başını eğdi, yüz ifadesi sıkıntının sınırındaydı. "Doğduğu günden beri onun iplerini senin elinde tuttuğunu söylemeye mi?"

"Anlamadığın şeyler hakkında konuşma!" Gloria'nın sesi dalgalandı, duygusal bir çöküşün yaklaşmakta olduğunu habercisiydi.

Elena irkilmedi. "Duke ölürse Wilder Çiftliği kime miras kalır?"

Gloria dondu kaldı. İçimde karanlık ve korkunç bir şey kıvrıldı. Merak etmiştim ama....

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Gloria tersledi. Doğruldu ve bir adım uzaklaştı.

"Her şey sana miras kalacak. Mac'e sordum çünkü Duke'ün vasiyetinde bu yazıyor," diye devam etti Elena sanki Gloria hiç konuşmamış gibi. "Birinin Duke'u öldürmeye çalıştığını biliyor musun?"

"Birinin *seni* öldürmeye çalıştığını duydum," diye hırladı Gloria.

"Duke, tatlım, içeri gelmek ister misin?" Elena çok kızgın olduğunu belli eden tatlı bir sesle, "Duke, tatlım, içeri gelmek ister misin?" dedi. Bana *asla* tatlım demezdi.

"Bebeğim." Gloria koşarak yanıma geldi ama bana sarılamadan bileklerinden yakaladım ve onu uzaklaştırdım.

"Burada ne halt ediyorsun?" Soğukkanlılıkla sordum. Elena'nın yanına oturdum ve anneme bir açıklama yaparak şakağının yan tarafını nazikçe öptüm.

"Onunla birlikte misin?" Gloria şimdi ateş püskürüyordu.

"Evet." Elena'ya gülümsedim ve gözlerindeki tedirginliği gördüm. Onu seçeceğimden emin değildi. Başarana kadar numara yapıyordu ve aramızda güven olmaması kalbimi kırıyordu. Gelecektir. Yavaş yavaş, başına iyi şeyler gelebileceğine ve onu seven adamın bunu koşulsuz yaptığına inanmaya başladığında. "Evleniyoruz."

"Bunu yapamazsın," diye bağırdı Gloria. Önümde diz çöktü ve ellerini kalçalarımın koydu. "O da annesi gibi, erkeklerimi çalıyor."

"Gloria, sen Nash'le yattın ve yıllar sonra o sevdiği Maria'yı buldu. Ben senin oğlunum, erkeğin *değil*."

Ona anne demediğimi fark etti. Bunu içimin derinliklerinde hissettim. Bu kadını hayatım boyunca korumuştum ve şimdi bile korumak istiyordum ama aynı zamanda aramızdaki karşılıklı bağımlılığın, onun telkin ettiği bağımlılığın benim için sağlıklı olmadığını, beni mutluluğa götürmeyeceğini de biliyordum. Cheyenne'in de söylediği gibi bu kadının empati yeteneği yoktu. Kimse için bir şey hissetmiyordu. Hepsi rol yapıyordu. Yine de onunla ilgilenmek istedim. Tüm bunları görmezden gelemezdim -tıpkı bunca yıldır Elena'yı sevmeyi görmezden gelemediğim gibi.

Gloria ayağa kalktı ve bir ses duyunca arkasını döndü.

Itzel elinde muhtemelen seradan ve bahçeden topladığı ürünlerle dolu bir sepetle eve girdi. Gloria'yı küçümseyerek süzdü ve sonra iyi olduğundan emin olmak için Elena'ya baktı.

"Bayan Wilder," diye selamladı Itzel.

"Itzel." Gloria'nın tek derdi çalışanlara tepeden bakmaktı.

Itzel oturma odasına doğru yürürken bana ters ters baktı. "Ona bir çeki düzen ver, olur mu Duke? Birazdan öğle yemeği yiyeceğiz ve ben ona servis yapmayacağım."

Gloria buna sinirlendi. "Bu ne cüret?"

Itzel cevap vermedi, sadece oturma odasından çıkıp gitti. Elena ve ben gülümsemelerimizi tutamadık. Itzel'in hakkını vermek lazımdı; kadının çelik gibi bir çekirdeği vardı.

Elena'yı tekrar öptüm, bu sefer dudaklarından.

Ayağa kalktım ve bana yaralı bir ihanetle bakan anneme doğru yürüdüm.

"Oğlunu mu vurdun?"

Bir adım geri çekildi. "Bu söylediğin iğrenç bir şey."

"Biliyor musun, *hayır*, bunu asla yapmaz diye düşündüm. Çıkarıcı, bencil, kötü niyetli, kindar bir kaltak ama oğlunu öldürmeye çalışmaz.

kendi çocuğu, değil mi?"

"Asla yapmam bebeğim." Sesi titriyordu.

"Bence yaptın. Ve ne var biliyor musun? Polisler de öyle düşünüyor." Polislerin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu kıvrandırmak istiyordum.

"Ne? Bu çok saçma." Bana miras kalan mavi gözleriyle baktı. Onda, beni manipüle etme gücüyle her zaman masumdular. Onları gözyaşlarıyla doldururdum ve onun için her şeyi yapardım. Artık yapmıyorum.

"Bu fikrin senden çıktığını sanmıyorum." Bir adım öne çıktım ve o da biraz geri çekildi. Evden defolup gitmesini istiyordum. "*O kadar* kötüsün ama *o kadar* zeki değilsin."

Gözleri kısıldı. Narsistlerin hiç değilse büyük egoları vardı.

Ama bana karşı koyma içgüdüsünü zekâsıyla bastırdı. Sonra burnunu çekti, bir saf kız gibi hızla gözlerini kırptırdı. "Bunları söylediğine inanamıyorum. Senin için yaptığım onca şeyden sonra-"

"Hadi ama Gloria, o köpek avlanmayacak," diye söylendim. "Gördün mü, artık kim olduğunu biliyorum."

Wildflower Canyon'a geri dönmeseydim bunu hiç görebilecek miydim? Ya burayı satmış olsaydım ve *eve dönüp* Elena'yı görme isteğime hiç boyun eğmeseydim? Hayatım boyunca annemin farkında olmadan kaltağı olmaya devam eder miydim?

"Bebeğim-"

"Bir daha asla geri gelme," dedim usulca, uğursuzca, yüzüm ona yakındı, böylece ciddi olduğumu anlayacaktı. "Nişanlımla ya da benimle bir daha asla konuşma. Git buradan. Ve arkanı kolla. Dediğim gibi, kolluk kuvvetleri bugünlerde kiminle arkadaşlık ettiğınle çok ilgileniyor."

Telaşlandı. "*O* kadın bana geldi. Ben ona *hiç* yaklaşmadım." O kadın mı?

"Seni lanet olası kaltak," diye bağırdı Elena, sesi öfkeden titriyordu. Anneme doğru yürüdü, yumrukları sıkılıydı, gözlerinde ateş vardı.

Hızlı hareket ettim, bir kolumu beline doladım ve çok yaklaşmadan onu kendime doğru çektim. Mücadele etti, zor nefes alıyordu ama ben onu tuttum. "Elena, hayır," diye mırıldandım kulağının dibinde, gerginliğin dalga dalga yayıldığını hissediyordum.

Çok öfkeliydi -ben de öyleydim- ama bu şekilde olmazdı. Gloria neredeyse koşarak evden çıkacaktı.

Elena bana karşı kıpırdandı.

"Sakin ol *Florecita*, dikişlerini yırtmadan önce."

Elena homurdandı.

"Bunu yaparsan beni kızdırırsın."

Rahatladı ve ben de onu çevirdim. "Çiftliğe ilk geldiğimde tanıştığım o sessiz kadın nereye gitti? Hani ona ne dersem diyeyim her zaman sakın olan kadın."

Kız şaşkın şaşkın baktı. "O senin annen ve sana zarar vermeye çalışıyor. Bu pek çok açıdan berbat bir durum."

"Evet, öyle."

"Bahsettiği kadın Piper Novak'tı, değil mi?"

"Muhtemelen." Dudaklarını öptüm çünkü onu seviyordum ve çok kızgın görünüyordu. "Seni seviyorum."

Sustu. "Sen gittikten sonra, duygularımın beni etkilemesine izin vermemeye karar verdim. Ve başardım da. Her zaman kontrollüydüm. Sen burada *onunla* birlikteyken zor oldu ama dayandım."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi mi?" Alnı kırıştı. "Şimdi, kendi kendime kurduğum bir hapishaneden çıktığımı, kendim olabildiğimi hissediyorum."

Ona sımsıkı sarıldım çünkü o hayatımdaki en değerli şeydi. "Sen de beni tüm hapishanelerimden kurtardın bebeğim."

elena

"N Bir dahaki sefere kapıda yüz kiloluk bir kadın ağırlığını etrafa saçtığı için korkmayacak birini bulundur," diye bağırdı Duke Hunt'a.

Kapıya genç bir çiftlik görevlisi atamıştı ve çocuk Gloria'nın geçmesine izin vermişti. Ne de olsa Duke'un annesiydi. Herhangi bir misafiri içeri almadan önce Hunt'ı, Duke'ü ya da beni araması talimatı verilmiş olmasına rağmen, onu sorgulayamayacak kadar korkmuş ve kimseye haber vermeden içeri girmesine izin vermişti.

"Sakin ol," diye Duke'u yatıştırdım. "Zararı yok."

"Ama ya üzerinde silah varsa?" Hunt başını salladı. "Kadın kafayı yemiş."

Vurulma olayından sonra hayat normalleşse de değişmişti.

Artık burayı Duke yönetiyordu ve bu Nash'inkinden çok daha farklıydı. O zamanlar Hunt ve ben zor kararları kendi başımıza vermek zorunda kalıyorduk -özellikle de annem öldükten ve Nash duygusal olarak çekip gittikten sonra. Şimdi ise başvurabileceğimiz ve birlikte karar verebileceğimiz biri vardı. Bu iyi tarafıydı.

Kötü yanı ise Wilder Çiftliği'nin üzerinde bir fırtına bulutu gibi asılı duran gerginlikti. Güvenlik sıkılaştırılmıştı ve herkes -elçiler, personel, hatta lanet olası atlar bile- hem gerçek hem de mecazi anlamda bir sonraki atışın yapılmasını bekliyor gibiydi.

Parmaklarımı yemek masasına vurdum ve uzanmış Hunt'a ve bizi bir toplantı için eve çağırmış olan dalgın Dük'e baktım. Resmi yemek odasında toplanmıştık -ama bunu söylemek yanlış geliyordu,

çoğunlukla ofis olarak kullandığımızı düşünürsek. Yemekler mutfakta ya da yemekhanede ellerle yenirdi.

"Meşgul olduğunuzu biliyorum," dedi pişmanlıkla. "Ama birkaç kişiyi daha bekliyoruz."

"Kimleri?" Hunt sordu.

"Mac ve Nokoni," dedi şifreli bir şekilde.

Hunt'a döndüm. "Bundan haberin var mı?"

Hunt iki elini de kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Ben Paul, bu *ikinizin* arasında." "Bu lanet toplantıya katıldığına göre tüm kanıtlar aksini gösteriyor," dedim.

espri yaptı.

Mac ve Nokoni geldikten sonra bir selamlaşma telaşı yaşandı ve ardından herkes yerleşti.

"Herkes ne kadarını biliyor?" Mac dizüstü bilgisayarını açarken sordu. "Her şeyi biliyoruz," diye cevap verdim.

Mac sırttı. "Pekâlâ. Omzun nasıl?"

"Harika," dedim aynı anda Duke, "Yan yatmak ona acı veriyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Mac ve Nokoni'ye birlikte uyuduğumuzu söyleme şeklin bu mu?"

"Yaban Çiçeği Kanyonu küçük bir yer hayatım, tüm ilçe biliyor," dedi Nokoni espriyle.

"Bu şovu yola çıkarabilir miyiz?" Saati baktım. "Ahıra gitmem gerek."

Bu bir tartışmaydı. Ben *iyiydim*, yani işimi yapabiliyordum ama Duke bütün ağır işleri Ben'in yapmasında ısrar ederken, benim bir kraliçe gibi tünekte oturmam gerekiyordu. *Lanet olsun!*

Mac dizüstü bilgisayarının ekranından başını kaldırmadı. "Duke vasiyetini değiştirdi."

"Tanrı aşkına, Duke." Sesim kastettiğimden daha sert çıkmıştı, bedenim öfke ve korkuya çok benzeyen bir şeyle gerilmişti. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Duke'un bakışları benimkilere kilitlendi. "Evet. Gerekli."

"Benim için ölmeyeceksin," diye ilan ettim. Duke Wilder'ın hayatta olmadığı bir dünyanın var olabileceği düşüncesi kalbimi durdurdu. Benimle olmak zorunda değildi ama onu zihnimin gözlerinde izleyebilmem ve güvende olduğunu bilmem için hayatta olmalıydı.

"İnsanlar vasiyetname hazırlar Elena, ölecekleri için değil, mal varlıklarını ve sevdiklerini korumak için ve bu lanet sırayla," dedi Mac kuru bir sesle.

Nokoni sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, sessiz bir ilgiyle bizi izliyordu. Ne olup bittiğini ya da neden burada olduğunu bildiğini sanmıyorum.

"Tamam, şimdi önemli noktalara gelelim. Eğer Duke'e bir şey olursa, yani ölürse," dramatik bir etki yaratmak için durakladı ve ben de gözlerimi devirdim, "her şey, yani çiftlik, Dallas'taki iş, her şey Elena Rivera'ya gidecek."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Eğer bana bir şey olursa" -Duke'un sesi sabitti, *çok* sabit

-"Her şey Elena'ya ve sahip olabileceğimiz çocuklara gidecek."

Sıradan bir tay tarafından göğsüme tekme yemiş gibi hissettim; sersemlemiş, nefesim kesilmiş ve dengem tamamen bozulmuştu. Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

Duke'un işi bitmemişti.

"Ve senin vefatın halinde, eğer çocuğumuz yoksa, çiftlik dışındaki tüm mal varlığı sana kalacak" -dostumuza döndü- "Hunt. Yani Ironwood, evler... her şey."

Hunt az önce benim baktığım gibi baktı. "Kim? Ne?" "Sen benim Elena dışındaki tek ailemsin," dedi Duke yumuşak bir sesle.

"Bunun için endişelenme," diye mırıldandım. "Senden daha uzun yaşayacağım." Hunt kıkırdayarak başını salladı.

"Ve çiftlik" -Duke Nokoni'ye döndü- "Nokoni'nin kabilesi için bağlayıcı koşullarla bir arazi koruma vakfına yerleştirilecek: gelişme yok, satış yok, yol yok. Arazi doğal haliyle kalmalı ve süresiz olarak korunmalı. Artık bir çiftlik olarak işletilmeyecek, ancak şu anda olduğu gibi dokunulmadan kalacaktır."

Nokoni'nin gözleri büyüdü ve sonra nemlendi. "Bu harika bir şey, Duke."

"Doğru olan bu," dedi Duke ciddiyetle. "Toprağı bu şekilde koruyoruz."

"Vasiyette ayrıca Elena'nın, senin ve çocuklarının araziye yeniden düzenleyemeyeceği, şu anki kullanımından başka bir amaçla kullanamayacağı belirtiliyor." Mac odanın etrafına bakındı.

Hunt ıslık çaldı. "Duke nalları dikerse bu senin için çok kârlı olur Elena."

Hunt'ın omzuna bir yumruk attım. Sahte bir *ah* sesi çıkardı.

Nokoni uzun bir nefes aldı, hâlâ biri kafasına vurmuş gibi görünüyordu. "Duke, bundan emin misin?"

Duke başını salladı. "Eminim."

Sonunda sesimi bulabildim. "Sen aklını kaçırmışsın," diye çıktım. "Tüm mirasını bana öylece teslim edemezsin."

Duke'un bakışları hiç değişmedi. "Sen benim ailemsin, yani bu senin de mirasın." Lanet olsun ona.

"Kalıp kalmayacağımı bile bilmiyorsun," diye tekrar denedim, bunun ne kadar çılgınca olduğunu görmesini istiyordum.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye takıldı.

Çenemi sıktım, kalbim çarpıyor, ellerim titriyordu. Bu çok fazlaydı.

Mac boğazını temizledi. "İmzalanıp notere onaylatıldıktan sonra resmi olarak ilçe katibine kaydedileceğini bilmeni istiyorum. Kopyaları avukatınıza ve vasiyetinizi yerine getirecek kişiye verilecek, aslı da kayıtlarda tutulacak."

"Hadi başlayalım."

Sertçe yutkundum ama sesim hâlâ titrek çıkıyordu. "Bekle. Ya istemezsem?"

Duke'un dudakları hafifçe kıvrıldı. "Çok kötü."

Nokoni gitmeden önce Duke'un yanına geldi ve ona sarıldı. Onu bıraktığında gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Teşekkür ederim. Satmadığın için. O vasiyeti yaptığın için."

Duke omuz silkti ve sonra sırtıttı. "Sadece söylüyorum, Nokoni, bir ton çocuk sahibi olmayı planlıyorum, bu yüzden çiftliğe el atabilecek misin bilmiyorum."

Nokoni bana baktı. "Bir ton çocuk mu?"

Sahte bir sıkıntıyla içimi çektim. "Söyleyecek sözüm yok."

O gece yatakta yatarken, ikimiz de az önce boşalmış olduğumuz için nefes nefese kaldığımızda, ona bir vasiyeti olmasından hoşlanmadığımı söyledim.

Ben onun üzerine uzanırken sırtımı okşadı. Hâlâ içimdeydi ve artçı şoklarla kasılıyordu. Bu gece ben onu zorlayana kadar benimle sevişmeyi reddetmiş, var gücümle ona binmişim.

"Bu kadar çok para söz konusu olduğunda bir vasiyetin olmalı Elena, yoksa hükümet hak iddia eder." Saçlarımı öptü. "Bunlar yasal şeyler. Duygusal olarak, eğer bana bir şey olursa, seninle ilgilenildiğini bilmem gerekiyor."

Başımı kaldırarak, "Sana bir şey olmasını istemiyorum," diye sızlandım. "Güvende olmak ve *seni* güvende tutmak için çok çalışacağım *Florecita*," mırıldandı. "Ama olur böyle şeyler, değil mi?"

Ona doğru kıvrılmış yatarken Duke'un ılık, sabit nefesi çıplak omzuma değiyordu, bedenim rahatlamış, zihnim haftalardır ilk kez sakinleşmişti.

Sonra bağırışlar başladı.

Birinin "*Yangın* var," diye bağırıldığını duydum.

"Lanet olsun!" Duke doğruldu ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Sırtındaki kaslar gerildi, omuzları dikleşti.

Tam yataktan kalkacaktım ki beni durdurdu. "Olduğun yerde kal." Sesi hırçın ve emrediciydi.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Cehennem gibi!"

"Ciddiyim, Elena." Kot pantolonunu çekti, sonra botlarını ve gömleğini aldı, hızlı hareket ediyordu. Çok hızlı. Beni çabucak öptü. "Sen burada kal. Ben hallederim."

Yerimde kalmadım. Kıyafetlerimi ve botlarımı giydim.

"Neler oluyor?" Mutfak koridoruna geldiğimde Itzel bir bornoz giyerek sordu.

"Yangın. Ally'ye iyi bak."

Duke'un yaklaşık on dakika gerisindeydim ve omzum zonklayarak ahıra kadar koştum. Yüzde yüz iyi değildim. Kurşun yarasının iyileşmesi biraz zaman alıyordu.

Hava dumanla ve panikle doluydu. Alevler ahırı yutmuş, geceyi kör edici bir cehenneme çevirmişti; bir kâbus canlanmıştı. Sesler emirleri haykırıyor ve eller hızla hareket ediyordu; bir kova hattı oluşmaya başlamıştı bile. Ama sonra, yangının uğultusu arasında, atım Whiskey Rush'ın sesini duydum.

Hayır! Hayır!

Duke ve Hunt'ın ahır yangınına kontrol altına aldıklarından emin bir şekilde ahıra koştum.

Oraya vardığımda ahırlar olması gerektiği gibi boştu. Atlar çoktan padoka taşınmıştı -yangın sırasında standart protokol: onları bir yapının içinde kapalı tutmak, yanmayan bir yapı bile olsa, çok riskliydi. Duman onları ürkütebilir, sıçramalarına, kaçmalarına ya da kendilerini yaralamalarına neden olabilirdi. Açık alanda, boşluk, hava ve güvenlikleri vardı.

Ama sonra, alevlerin uzaktan gelen çıtırtıları arasında boğuk bir ses, bir öksürük duydum. İçeride hâlâ biri vardı.

Ben beni görünce, "Whiskey hareket etmiyor," diye bağırdı.

Ona doğru koştum ve onu bir ahırın yanında çömelmiş, elleriyle kapıyı tutarken buldum. Yüzü is ve terle kaplanmıştı. İçeride Whiskey Rush iki büklüm duruyordu, kulaklarını geriye atmış, gözleri korkudan bembeyaz olmuştu. Güçlü aygır hareket etmiyordu; dövüşmüyordu, çırpınmıyordu, sadece donmuştu. Kasları kilitlenmiş, yanları kabarmıştı.

Duman ahırın içinden yoğun ve keskin bir şekilde kıvrılıyor, boğazımı yakıyor ve gözlerimi yakıyordu. Whiskey Rush sertçe homurdandı, tüm vücudu korkuyla sınıksı sarılmıştı, toynaklarını yere kök salmış gibi dikmeden önce bir kez tepindi.

"Hadi oğlum!" Ben, ahır kapısını iterek açmaya çalıştım.

Whiskey hareket etmedi. Kımıldamadı. Çok korkmuştu. Çok bunalmıştı. Tereddüt etmedim.

"Kapıyı açık tut," diye emrettim içeri girerken, aygırın boynuna sert bir el koydum.

Avucumun altındaki kasları seğirdi, burun delikleri genişledi. "Sakin ol oğlum," diye mırıldandım, göğsümde yükselen paniğe rağmen sesimi sabit tutuyordum. "Kötü olduğunu biliyorum ama şimdi gitmeliyiz."

Yularını tuttum, sert ama nazik bir şekilde çektim. Direndi, gözlerini devirdi, kulaklarını kafatasına dayadı. Arkamda Ben sertçe öksürdü, nefesi kesiliyordu.

"Defol git buradan Ben," diye bağırdım, sesimi Whiskey için sakın tutarak. "Bunu ben hallederim."

Ben itiraz etmedi, sadece döndü ve dumanın içinde kayboldu.

Alnımı yarım saniyeliğine Whiskey'ninkine bastırdım, kendimi ve onu toprakladım. O korkmuştu ama ben de korkuyordum.

Yavaşça geri adım attım, ona alan açtım ve zorlamak yerine ikna etmeye çalıştım. Kulakları titriyordu, nefesi ağır ve hızlıydı ama sonunda, nihayet, ileri doğru titrek bir adım attı. Sonra bir adım daha.

"Aferin oğlum," diye mırıldandım.

Jace'in sesi dumanı yarıp geçti. "Elena!"

Döndüm ve Whiskey'yi ahırdan dışarı çıkardım. "Çıkar onu buradan." Dizginleri ona doğru ittim, Jace padoklara doğru uzaklaşırken zar zor bir bakış attım.

"Ben?" Etrafıma bakındım ama onu göremedim. Çok uzağa gitmiş olamazdı.

Karnım guruldadı. "Ben!" Seslendim ama yanıt alamadım.

Lanet olsun!

Ahıra geri döndüm, görünürlük neredeyse yok olmuştu. Yanan ahır elimden geldiğince tararken duman ciğerlerimi yaktı, kalbim küt küt atıyordu. Ben'i diğer uçta dizlerinin üzerinde buldum, o kadar öksürüyordu ki nefesini tutamıyordu.

"Lanet olsun!" İleri atıldım. "Ben, burada ne halt ediyorsun?"

"Kayboldum," demeyi başardı.

Tam o sırada büyük bir çatırtı havayı ikiye böldü.

Üstteki kirişlerden biri -yarısı yanmış, zayıflamış- gevşemişti. Ben tam aşağı düşerken döndü.

Elimdeki her şeyle onu iterek hamle yaptım. Tökezleyerek geri çekildi, kirişi kıl payı kaçırdı ama çarpmanın etkisiyle bir durağa savrulduk ve aramızdaki kapı kapandı.

Etrafımızda kıvrılan dumanlar yükseldi. Mandalı tutup sertçe çekerken nabzım hızla atıyordu. Kımıldamadı.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Etrafıma bakındım ve hızla ahırın kenarındaki ahşap kirişi gördüm. "Dayan Ben," diye homurdandım, kenarı kavradım ve bacağımı salladım.

Yanına çöktüm ve kolumu omzunun altından geçirdim. "Hadi ama, burada ölmeyeceksin."

Öksürdü ama bana güvenerek başını salladı. Hızla ilerledik, düşen molozları kenara ittim ve yeterince geniş bir boşluk açtım.

"Yürü!" Onu ileri iterek emrettim.

O tökezleyerek geçti, ben de peşinden ikimizi de açık havaya doğru çektim.

Eşiği geçer geçmez Hunt Ben'i yakaladı ve yarı taşıyarak dumandan uzaklaştırdı.

Sendeledim, gecenin serin havasını içime çektim, tüm vücudum titriyordu.

"Tanrım, Elena," diye bağırdı Duke, elleri yüzümü kavradı, mavi gözleri çığ ve öfkeli bir şeyle parlıyordu.

Ağzımı açtım -ne söyleyeceğimi bilmiyordum- ama beni kendine çekti, hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı. Dünya eğildi ve ben çökmeye başladım. Güçlü kolları beni sardı ve geri çekti. Başım dönerken beni taşıdı.

"Böyle devam edersen seni balonlu naylona saracağım."

Zayıf, is lekeli bir gülümsemeyle idare ettim. "Önce beni yakalamalısın."
Beni titrek bacaklarımın üzerinde durmam için yere bırakırken yüzü
sertleşti. "Neredeyse ölüyordun."
Yutkundum. "Ben neredeyse ölüyordu."
Duke alnını benimkine bastırdı, tüm vücudu hâlâ titriyordu. "Beni
öldürüyorsun bebeğim," diye fısıldadı.
"Ben de seni seviyorum," diye nefes aldım bayılmadan hemen önce.

Dük

T ahır ve samanlık lar hâlâ yanıyor ve dumanlar gece havaya karışıyor du. Yanık odun kokusu ve korku ciğerlerimde yoğunlaştı. İtfaiyeciler son korları da söndürüyorlardı. İtfaiye şefi çitin yanında duruyordu, elleri kalçalarında, yüz ifadesi asıktı.

"Bu bir kaza değildi," dedi kesin bir dille. "Görebildiğim kadarıyla, ki pek bir şey göremiyorum, yangın aynı anda üç yerde birden başlamış. Birisi buranın yanmasını istemiş."

Çenemi sıktım, bedenim öfke ve tedirginlikle doluydu.

Şerif Dillon elini yüzüne götürdü, en az benim kadar kızgın görünüyordu. "Bir kundaklama müfettişi çağıracağım."

Döndüm, gözlerim acil yardım kamyonunun kasasında oturan ve yüzü is içinde olan Elena'ya kilitlendi. Her zamanki gibi inatçıydı, ellerindeki yanıklara ve Ben'i kurtarmak için kendini attığı yerde oluşan morluklara rağmen zorlukla yüzünü buruşturuyordu.

Onu görmek beni mahvetti.

Herkes yerine yerleştiğinde sabah olmuştu. Hunt'a ellerin biraz zaman almasını söyledim. Atlar güvendeydi ve neyse ki sığırlar kuzeydeki otlakta, yangından oldukça uzakta, ekibin bir kısmıyla birlikteydi.

Yılın bu zamanında onları taze otlaklarda rotasyona tabi tutuyor, otların hâlâ iyi olduğu yüksek yerlere doğru itiyorduk. Yangın onlara yaklaşmamıştı ama rüzgâr doğru yöne kaymış olsaydı, panik içinde o kadar çok kafayı hareket ettirmeye çalışırken başımız belaya girebilirdi.

Hunt çoktan kontrol etmişti -yaralanma yok, izdiham yok- minnettar olacağımız bir şey daha.

Elena'yı çiftlik evine ve Itzel'in yanına götürmeyi başardım.

Kıçımı eve sokmam birkaç saatimi daha aldı. Elena'yı uyandırmak istemediğim için misafir odasındaki banyolardan birinde duş aldım.

Yatak odamızın kapısını dikkatlice açtım ve onu yan yatarken gördüm.

"Duke," diye mırıldandı.

"Uyanıksın, bebeğim."

"Hmm. Seni bekliyordum."

Bilinci yerinde olacak enerjiyi nasıl bulduğunu bilmiyordum çünkü köpek gibi yorgundum ve bir kurşun yarısından iyileşmiyordum.

Onun yanındaki yatağa girdim.

Vurulmuştu! Ben neredeyse ölüyordu. Neredeyse lyordu. Atlar yaralanabilirdi. Çok şey ters gidebilirdi. Ve aniden, bunu daha fazla yapamazdım.

Yatak başlığına yaslandım ve gözlerimi kapattım. "Knox'un sana Austin yakınlarında bir iş vereceğini söylemiştin?"

"Ha?" Ona baktım. Elleri yastığın üzerinde yanağının altındaydı.

Genç ve bitkin görünüyordu. "İşi kabul et."

"Ha?"

Homurdandım. "Elena, gitmen gerek... planladığın gibi buradan defolup git."

Gözlerini kırpıştırdı, sonra kısa, mizahsız bir kahkaha attı. "Pardon?"

"Beni duydun." enemi sıktım, kavgaya hazırlandım. "Eşyalarını topla. Buradan defolup gidiyorsun."

Gözleri kısıldı.

Doğrulup oturdu, üzerindeki örtüler düştü. Bir savaşçı gibi görünüyordu, yara bere içindeydi, saçları muhteşem yüzünün etrafında dalgalanıyordu, genellikle uyuduğu atletin altında göğüsleri kabarmıştı.

"Eğer gideceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Elena-"

"Hayır." Bu kelime havada bir kırbaç gibi şakladı.

Bir elimi yüzümde gezdirdim, içimde hayal kırıklığı ve korku birbirine karıştı. "Burası güvenli değil. Biri bana zarar vermeye çalışıyor ve sen-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye tersledi, yaklaştı, gözleri lanet olası ahırdan daha sıcak bir ateşle parlıyordu. "Vurulan bendim, seni sik kafalı."

Kısa ve sinirli bir nefes verdim. "O zaman neden hâlâ buradasın?" Bana baktı, yüz ifadesinde öfke titreşimleri vardı. Sonra **u s u l c a**, Tehlikeli bir şekilde, "Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu. Sustum.

Daha yakına eğildi ve elini göğsüme koydu. Onun sıcaklığını ve saçlarında kalan duman kokusunu hissedebiliyordum.

"Burayı satabilirdin. Her şeyden elini eteğini çekebilirdin. Ama sen

yapmadın."

"Elena-"

"Nedenini biliyorum."

Yutkundum, boğazım düğümlendi.

Başını eğdi, bakışları lanet olası ruhumu delip geçti. "Çünkü toprağı seviyorsun."

"Toprak hiçbir yere gitmiyor," diye boğulmayı başardım. "Ama sen gidiyorsun."

Sonra bana sarıldı ve kolumu kendine doğru çekerek başını omzuma yasladı. "Korkmayı bıraktığınızı sanıyordum."

Yavaşça nefes verdim. Zaten bildiği bir şeyi duymak istemiyordu. Bunu söyleyecek cesaretim olup olmadığını soruyordu. Hâlâ orada duran bandajlardan kaçınarak omzunu okşadım.

"Seni kaybedemem."

"Beni uzağa göndermek bunu yapmanın kesin bir yolu olur."

"Ama hayatta olurdun," dedim umutsuzca. "Bak, bu kısa bir süre için olacak ve-"

"Beni sevmediğini söylersen giderim." Yüzünü Be

n. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Artık uyuyabilir miyiz?" Esnedi. "Çok yorgunum. Sen kendi sinir krizini başka zaman geçirirsin."

Kendime rağmen kısa bir kahkaha attım. Kahretsin, ama o beni mutlu etti.

"Yani gitmeyecek misin?"

"Sen gidersen ben

de giderim."

"Gelemem."

"Hmm," diye mırıldandı, nefes alış veriş i eş itti. "Sen beni seviyorsun, ben de seni seviyorum ve eğer çekip gideceğ imi düşünüyorsan, o zaman annenden daha delisin."

Bunun üzerine kıkırdadım.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Kulübe katıl." Yüzünü uykulu bir şekilde bana doğru kaldırdı, dudakları yastık yumuşaklığ ındaydı. Bir öpücük bıraktım ve ağzına doğru inledim, bir elim saçlarına dolandı, diğ eri beline dolandı, beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi tutundum.

"Beni sevdiğ ini söyle" diye fısıldayacak kadar geri çekildi.

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Seni seviyorum."

"Güzel. Ş imdi yatıyorum." Baş ı bana doğru eğ ildi ve ben sırtüstü yatacak şekilde yer değ iş tirdim, o da benim onu bırakmadan yapabileceğ im kadar rahattı.

Onu gözümün önünden ayırmamın biraz zaman alacağını düşünüyordum, bu yüzden çiftlikten ve benden ayrılmasına dayanabileceğ imi düşünmem büyük bir ş akaydı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, çoğ unlukla uyuyordu.

Öyle olduğunu düş ündüm; daha önce hiç hissetmediğ im bir mutluluk karanlıkta parlıyor, geçmiş i yakıp kül ediyordu.

Evet, birlikte kalacak ve bununla savaşı caktık - korkmadan ilerleyecektik.

elena

I Derme çatma ahırların yanındaydım, Riot'u fırçalıyor ve kafamı boşaltmaya çalışıyordum ki bir motorun alçak gümbürtüsünü duydum.

Ahır ve ağıllar gidince yaratıcı olmamız gerekti. Büyük ağıllardan birkaçı geçici barınaklara dönüştürülmüş, rüzgar ve güneşin en kötüsünü atlardan uzak tutmak için ekstra çit ve branda brandalarla güçlendirilmişti. Mükemmel değildi ama biz yeniden inşa edene kadar onları güvende ve yerleşik tutmak için yeterliydi.

Kömürleşmiş odun kokusu havada asılı kaldı, kaybettiğimiz her şeyin acı bir hatırlatıcısıydı ama iş durmadı. Etrafta durup kendimize acımak hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Çünkü atların hala bakıma ihtiyacı vardı, sığırların otlaklar arasında taşınması, çitlerin kırılıp kırılmadığının kontrol edilmesi ve su yalaklarının temizlenip doldurulması gerekiyordu. Teçhizatın onarılması, yem ambarlarının yeniden doldurulması ve üreme programlarının yönetilmesi gerekiyordu.

Çiftlik köpeklerinin hâlâ koşturulması, yatakhanelerin bakıma ihtiyacı vardı ve kasabaya yapılacak erzak sevkiyatı daha fazla ertelenemezdi. Sadece evrak işleri bile yığılıyordu: otlak kiralari, sözleşmeler, veteriner raporları, elamanların maaş bordroları.

Günlük işler yangınları ya da bizim yaralarımızı sarmamızı beklemiyordu.

Tedavi edilecek sığırlar, damgalanacak buzağılar, kontrol edilecek sulama hatları ve onarılacak ekipmanlar vardı. Elçiler ahırın ve ahırların yanmış enkazını temizlemeye başlamıştı bile, ama bu sadece başlangıçtı - yeniden inşa etmek zaman, para ve insan gücü gerektirecekti.

Bir gece önce ne olduğu önemli değildi, Wilder Çiftliği yoluna devam ediyordu, biz de öyle.

Çalıları Riot'un böğründe gezdirdim, hareketlerim onunkinden çok kendi iyiliğim için yavaş ve sabitti. Büyük aygır kaosun üstesinden çoğundan daha iyi gelmişti - biraz sarsılmıştı ama yine de güçlü duruyordu.

Bazılarımızın aksine.

Duke yangından beri kafesinde volta atan bir kurt gibi gergin ve sinirli bir ruh halindeydi. Bu yüzden Kaz Chase çiftlik evine geldiğinde Riot'ı okşadım ve bir şekilde tüm bu dramın ortasında görünen adamı takip ettim.

Duke verandadaydı, bu da Kaz'ın ziyaretinden haberdar olduğunu ve onu içeri aldığını gösteriyordu. Çiftlikte güvenlik artık bomba gibiydi (kelime oyunu); herkes yüksek alarmdaydı.

Çalışanlardan bazılarının işi bırakacağını düşünmüştüm ama hepsi yerinde kalıyordu.

"Pislikler bizimle uğraşabileceklerini mi sanıyorlar? Onlara günlerini göstereceğiz," dedi Cal.

Roy kılıfını sıvazladı. "Elli metreden bir çit direğindeki on senti bile vurabilirim.

Bakalım bundan hoşlanacaklar mı?"

Kaz şapkasını bana doğru eğdi, sonra tekrar başına yerleştirdi.

"Nasılsın?" "Yangından sonra yapabileceğimizi düşündüğün kadar iyi yapıyoruz."

"Duydum."

"Şaka

yapmıyorum."

"Kaz," diye araya girdi Duke, sesi keskinleşmişti. "Hayatım, neden sen-"

"İçeri gel ve Kaz'ın söyleyeceklerini dinle?" Sözüünü keserek tatlı bir şekilde teklif ettim.

"Lanet olsun," diye mırıldandı adamım nefesinin altında. "Duke," diye başıyla selamladı Kaz.

"Ne istiyorsun?" Duke ellerini sıkıca kalçalarına koyarak sordu.

Kaz verandaya çıkmak için merdivenlere yöneldi. Adamın güzel bir poposu olduğunu fark ettim ama kot pantolonu biraz fazla tasarımcıydı ve hiç de kovboy tarzı değildi. Başını eğdi, çok rahat görünüyordu. "Duke, bir arkadaş böyle mi selamlanır?"

"Sen benim arkadaşım değilsin."

"Beni öldürüyorsun." Kaz dramatik bir şekilde elini kalbine götürdü.

"Havasında değil," diye uyardım onu, yirmi adım geri çekilip ateş edeceklermiş gibi karşılıklı duran Kaz ve Duke'ün yanından geçerken. "O yüzden havalı kovboy tavrını biraz yumuşatmak isteyebilirsin," dedim omzumun üzerinden ve çiftlik evine doğru yürüdüm.

Yemek odasına yerleştik. Üç fincan sade kahve doldurdum ve Itzel ile Bayan Patsy'nin o sabah taze pişirdiği bisküvilerden bir tabak koydum.

"Teşekkürler, tatlım." Kaz kahve fincanını aldı. "Duyduğuma göre birkaç ilginç gün geçirmişsin."

"Birkaç hafta." Vurulduğum omzumu sıvazladım. Gözleri kısıldı. "Düzelteyorum."

Duke içini çekti. "Neden burada olduğun hakkında mı konuşacaksın, yoksa kadınım la flört mü edeceksin?"

"Buralarda *kadınım*a öyle derler." Kaz sanki Wildflower Kanyonu'nda doğup büyümemiş gibi şaşırmış gibi yaparak başını salladı.

Duke hırladı.

"Kaz, sana daha demin söyledim, o bir ipin ucunda duruyor, eğer yüzünün yeniden düzenlenmesini istemiyorsan, ona ulaşacaksın." Sandalyeye çöktüm ve rahat etmek için omzumu oynattım. Eğer yüzümü buruşturursam Duke beni yatağıma götürürdü, bu yüzden rahatsızlığımı ne kadar belli ettiğime dikkat etmeye başlamıştım.

Duke bana bir bakış fırlattı ama ben sadece başımı eğdim. "Bunun dışında kalmayacağım."

Kaz dramatik bir şekilde içini çekti. "Pekâlâ, bunu çabucak halledeceğim. Yardımına ihtiyacım var."

Duke'un çenesi titredi. "Çok cesurmuşsun."

"Onlar da büyük ve kıllı," diye şaka yaptı Kaz ve Duke ona ters ters bakınca, barış teklifi olarak bir elini kaldırdı. "Yangın üç yerde başladı. İkisi ahırda, biri de ahırlarda. Sanırım amaç sizi ahıra götürmek ve sonra da atlarla uğraşmaktı. *Ama* siz atları dışarı çıkardınız."

"Protokol böyle," diye açıkladı Duke.

"Evet ama çiftlikten olmayanlar bunu bilmez." Kaz bir parmağını fincanının kenarında gezdirdi. "şimdi sana kimseye söyleyemeyeceğin şeyler söylemeliyim çünkü söylersen beni öldürebilirler."

Gözlerimi devirdim. "Daha dramatik olabilir misin?"

Kaz sırtıttı. "En fazla bu kadar ileri gidebilirim, tatlım. şşte, işin özü. Ben FBI'danım."

Duke şüphelerini benimle paylaştığı için ikimiz de şaşırmadık.

Kaz bir kaşını kaldırdı. "İkiniz de ifademden kuşkulanacak kadar tedirgin görünmüyorsunuz."

"*Rahatsız* mı?" Duke'a baktım. "Vay, vay, şu büyük kelimeleri kullanışına bak. Belki de bunu onlara Federal Soruşturma Bürosu'nda öğretiliyorlardır." I

Kaz'a döndü. "Benim üniversite eğitimim yok dostum, o yüzden on dolarlık lafları biraz azaltman gerekebilir."

"Şüphelendiğimiz için *tedirgin* görünmüyoruz," diye açıkladı Duke, muhtemelen Kaz'a sataştığım için dudaklarında bir gülümseme belirmişti ve bu hoşuna gidiyordu. "Ben ATF sanmıştım."

"Ben düşünmedim," diye ekledim. "Seni düşünmemeye çalışıyorum." Kaz başını salladı. "Tamam, komedi rutinini bitirdik mi?" "Elbette." Duke kadeh kaldırarak kahve fincanını aldı.

"Piper Novak'ı araştırıyorduk."

Aralarındaki gerginliğin dikenli tel gibi kalınlaştığını hissettim. "Bunu da tahmin etmiştim," dedim sahte bir neşeyle.

Kaz gülümsedi ama bu keskin ve mizahsız bir gülümsemeydi. "Piper yıllardır FBI'nın radarındaydı. Ona ve adamlarına karşı dava açan ekipte ben de varım. Sana yaptığı şey onun oyun kitabı. Yüksek değerli bir arazi buluyor, içeri girmeye çalışıyor ve dirençle karşılaştığında insanlar kaza geçirmeye başlıyor. Yangınlar. Ani ölümler."

Midem buz kesti. "Peki sonra ne oluyor?"

"İstediklerini elde ediyor. Noktaları birleştiremedik. Genellikle kendini bu durumdan kurtarıyor ki bunu yapmak zor değil. Çiftlikler kolay para kazanılan yerler değildir, bu yüzden biri elinde bir çanta dolusu nakitle ortaya çıktığında çoğu insan evet der."

Duke başını salladı. "Benimle oyun oynuyorsun."

"Belki," diye itiraf etti Kaz.

"Piper'ı ilişki kurmaya teşvik ettin-"

"Kız arkadaşınla bir hattı olduğu için Wilder Çiftliği'yle zaten ilgileniyordu."

"Eski sevgilim," diye düzelttim.

"Doğru." Kaz sırttı. "Fiona daha önce Piper'la çalışmış, bu sürpriz değil. Arazi geliştirme işiyle uğraşıyor ve Piper da bu işte önemli biri. Piper Nash'le denedi ve Nash ona kendini becermesini söyledi. Ama seninle, kazanacağını düşündü."

"Ve sen beni vaftiz annenle görüştürene kadar da öyleydi." Duke kıkırdadı. "Uzun bir oyun oynadın."

"Bunu sadece dava için yapmadım," dedi Kaz ve samimi olduğunu görebiliyordum. "Araziyi önemsiyorum Duke ve... *lanet olsun*, sabah kahvemi içerken uçakların vızır vızır geçmesinden nefret ediyorum."

"Zaten sonunda satmayacaktın." Duke'un kolunu okşadım. "Yani, ne olursa olsun burada olacaktık."

"Annem bu işe nasıl dahil oldu?" Duke sordu.

Kaz omuz silkti. "Bir şey söyleyemem. Piper'la bir toplantı yaptıklarını biliyorum. O görüşmede gözümüz vardı ama kulağımız yoktu. İkisinin de davetli olduğu bir partideydi, yani sadece *merhaba, bileziğin Cartier mi türünden bir şey olmadığını* söyleyemem."

"Hiç sanmıyorum." Duke sanki bana dokunması gerekiyormuş gibi elimi avucunun içine aldı. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

"Kanıtım yok." Kaz doğruldu. "Bizden ne istiyorsun?" diye sordum.

Kaz Duke'e baktı. "Eski kız arkadaşınla konuşmanı istiyorum. Onu geri istiyormuş, anlaşılmayı geri istiyormuş gibi yap."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ha?"

Kaz omuz silkti. "Bunun için de hazır olman gerekecek."

Duke'un sesi alçak ve ölümcüldü. "Bunca zamandır ne haltlar döndüğünü biliyordun ve tek kelime etmedin mi? Elena vuruldu, Kaz."

Kaz içeri girdiğinden beri, hatta onu tanıdığımdan beri ilk kez pişman görünüyordu. Her zaman okul için fazla havalıydı ama şu anda pişmanlık duyuyordu. "Seni kullandım, bu doğru ama seni uyarmıştım."

"Elena vurulduktan *sonra*, seni orospu çocuğu."

Kaz iç çekti. "İçimi öylece herkese dökemem, tamam mı? Sizi korumak için elimden geleni yaptım. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Şu anda bile amirlerim burada olmamdan memnun değil. Ama konuyu zorlamamız gerekiyor ve bence Fiona zayıf halkamız."

Kaşlarını çattım. "O nasıl zayıf halka oluyor?"

"Duke'a aşık. Onu geri istiyor. Duke onu kandırabilir." Burnumu kııştırdım. "Ugh!"

Kaz buna gülümsedi. "Evet. Ugh!"

"Annem Oscar ödüllü bir aktris, ben değilim," diye itiraz etti Duke.

"Bu konuda sizinle birlikte çalışacağız. Senaryonun üzerinden geç. Rol yap," diye teminat verdi Kaz. "Seni buna hazırlayacağız. Onunla halka açık bir yerde buluşacaksın. Eğer işler boka sararsa, zarar yok, faul yok."

"Piper'ın onun kışını yakalamak istemesi dışında mı?" Ona hatırlattım.

"Bunu zaten yapmak istiyor, yani Fiona'yla konuşarak *yeni* bir tehlikeye girmiş olmayacaksın." Kaz artık soğumuş olduğunu bildiğim kahvesini içti.

Duke bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Bana baktı ve ben de başımı salladım.

Evet, bunu yapacaktık. Yapmak zorundaydık, yoksa hep korku içinde yaşamak zorunda kalacaktık. "Ayarla," dedi Duke.

Yüksek sesle burnumu çektim. "Ona onu sevdiğini falan söylemen gerekecek." Elimi Duke'un elinden çekerek incinmiş gibi yaptım. Kaz'a döndüm. "Onunla seks yapmak zorunda kalacak mı? Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Zavallı kalbim kırılabilir." Elimi dramatik bir şekilde göğsüme vurdum.

"Kapa çeneni, Elena," diye mırıldandı Duke.

"Hadi ama, o topuklu ayakkabılı sürtüğe geri dönüp içini dökeceksin ve bu da beni kızdıracak. Biraz eğlenmeye hakkım var."

"İstersen gözetleme aracında olabilirsin?" Kaz neşeyle teklif etti. "Kaz," diye uyardı Duke onu.

Kaz elini kaldırarak başını salladı. "Biliyor musun tatlım? Bunu kaydedeceğiz ve sana bir kopyasını göndereceğim."

Kaz ve ben bunun üzerine beşlik çıktık.

Duke iç çekti. "Bir tarafımı sikeyim, ama bu tam bir karmaşa olacak."

"Eğer onu öpersen taşaklarına dizimi geçiririm," diye söz verdim.

Duke bana soğukkanlılıkla baktı. "Sevgilim, ona aşık olduğuma onu ikna etmem gerekecek, bu yüzden birkaç şey yapmak zorunda kalabilirim... bilirsin, kanun ve adalet uğruna."

Omzuna bir yumruk attım. "Ellerini ve ağzını... bilirsin, vücudunun *her* yerini o korkunç kadından uzak tut."

Kaz ayağa kalktı. "Peki, irtibatta olacağım. Bu arada, birlikte kamuoyunun önüne çıkmamaya çalışın. Eyaletteki bazı önemli kişilerle görüşüp ikinizin de dışarıda olduğunu bildireceğim. Fiona'ya ulaştığında yardımcı olacaktır Duke. Bilirsin, daha inandırıcı olur."

"Evet!" Tiksintiyle söyledim.

Kaz gittikten sonra, hiç de mutlu görünmeyen Duke'a baktım.

"Eee?" diye sordum. diye sordum.

"Nasıl oluyor da bu benim hayatım oluyor?" Boynunun arkasını ovuşturdu. "İnsanlar bize ateş ediyor, mülkleri yakıp yıkıyor. Takım elbiseli lanet bir iş adamıydım, şimdi ise sırtında hedef tahtası olan bir kovboyum."

"Ama artık ben varım." İki kolumu da ona doladım ve kucağına süründüm.

Bana sarıldı ve burnumu öptü. "Evet, sana sahibim."

"Ve bu her şeye değer, değil mi?" Beklentiyle sordum.

Güldü. "Evet *Florecita*, her şeye değer." Ona doğru eğildim. "Bunu yapmalısın," diye fısıldadım.

"Biliyorum."

"Hayatımıza devam edebilmemiz için bu konuyu kapatmamız gerekiyor." "Bununla ilgileneceğim," diye söz verdi.

Dük

I oyuna sokmak üç hafta sürdü.

Fiona ile Dallas'ın simge mekanlarından biri olan Nick & Sam's'de tanıştım, mükemmel mermer waguay, kadife kaplı kabinleri ve şaraplarıyla bilinen bir et lokantası.

Bazı küçük ülkeleri utandıracak bir liste.

Burası Fiona'nın sevdiği türden bir yerdi, zengin ve seçkin, güç anlaşmalarının kurutulmuş antrikot biftekleri ve beş yüz dolarlık şarap şişeleri üzerinde yapıldığı bir yerdi.

Özel kabinimizin loş ışığında oturmuş, içmeyeceğim kırmızı şarabı kadehimde çeviriyordum.

Takım elbisem keskin ve özel dikilmişti. Babamın cenazesinden beri takım elbise giymediğimi biraz da neşeyle fark ettim. Kumaşın altına yerleştirilmiş tel hafifti, neredeyse hiç fark edilmiyordu ama yine de ağırlığını hissediyordum.

Son iki hafta içinde Fiona'yı üç kez aradım. İlki sohbet etmek ve durumu kontrol etmek içindi.

"Nasılsın bebeğim?"

Hattın nefes alışını duydum. "Duke?" "Evet, bebeğim. Bir dakika oldu."

Kaz her arama sırasında yanımda otururdu. Elena meşgul olduğunu söylüyordu, ki öyleydi, yeni bir ahır ve ağıl kurmak için inşaatçılarla çalışıyordu - bu sefer son teknoloji ürünü ve öncekilerden daha dayanıklı.

Telefonumun ekranında bir mesaj yanıp söndü. Kontrol ettim. Bilinmeyen bir numara: *İçeri giriyor.*

Telefonumu yüzüstü masanın üzerine koydum. Her ihtimale karşı yakın olmasını istedim ama Fiona ile konuşmamı bölmesini de istemedim. Kaz, başka bir

Saha çalışmasında uzman olan bir temsilciydim ve bu işin nasıl sonuçlanacağını defalarca gözden geçirmiştım.

Bir toplantının nasıl yönetileceğini, bir anlaşmanın nasıl kapatılacağını, bir el sıkışma ve iyi yerleştirilmiş bir kelime ile bir odanın nasıl kontrol edileceğini biliyordum. Ama bu? Bu farklıydı çünkü daha önce hiçbir iş anlaşması hayatımı ya da sevdiğim insanların hayatlarını tehlikeye atmamıştı. Bu kâr marjları ya da pazarlıklarla ilgili değildi, bu hayatta kalmakla ilgiliydi.

Fiona restoranda kendinden emin bir şekilde ilerliyordu, kalçaları sallanıyor, topukları cilalı zeminde tıkırdıyordu. Öldürmek için giyinmişti; krem rengi ipek sanki sadece onun için yapılmış gibi üzerine dökülmüştü, elmaslar boğazında, bileğinde ve kulaklarında göz kırpyordu.

Onu selamlamak için ayağa kalktım ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. Her zamanki gibi çiçeksi bir şey kokuyordu. Christian Dior, Dallas'taki evimde kaldığı zamanlardan hatırladım, ya da ben onunkinde.

Elena hiç parfüm kullanmazdı ama yine de her zaman kır çiçekleri gibi kokardı. Hâlâ da öyle. Onu düşünmek bile içimde bir şeyleri canlandırdı ve kendimi onsuz geçen on yıla nasıl dayandığımı merak ederken buldum.

Fiona karşımdaki kabine geçip bacak bacak üstüne attı, sonra başını öne eğdi. Değerlendiriyordu. Hesaplıyordu.

"Vay, vay," diye mırıldandı, menüyü kaldırdı ama ona zar zor baktı. "Senden *bu kadar çabuk* haber alacağımı düşünmemiştim."

Yavaş, mahcup bir gülümsemeye zorladım kendimi. "İyi görünüyorsun, bebeğim."

Mükemmel yontulmuş kaşlarını kaldırdı. "Temizlendiğine göre sen de o kadar kötü görünmüyorsun. Dallas'a döndün mü?"

"Neredeyse," diye yalan söyledim.

Şık giyimli bir garson geldi ve siparişlerimizi aldı. Fiona az pişmiş filet mignon, ben de orta pişmiş antrikot sipariş ettim.

Tekrar yalnız kaldığımızda şarabını yudumladı. "Güzelmış." Şişeyi kontrol etti ve başıyla onayladı.

Fiyat etiketinin onu mutlu edeceğini bildiğim için Burgundy sipariş ettim. Elena'nın umurunda bile olmazdı.

"Nasılsın? Piper Novak'ın seni işe aldığını duydum."

Gururla kasıla kasıla yürüyordu. "Evet. Novak Enterprises sizin şirketinizin yaklaşık beş katı büyüklüğünde ve ben de işlerinin büyük bölümünün olduğu Güney ve Batı'daki tüm arazi geliştirme projelerinde onların baş danışmanıyım."

"Etkileyici."

Bu kadın bir yıl boyunca ilgimi nasıl çekebilmişti? Elbette seks iyiydi ama Elena'yla yaşadığımız neredeyse ruhani bir sikiş deneyimi değildi. Fiona sadece iş yapıyordu ve kalbi yoktu - ama *o zaman* bunu istemiştim. Şimdi ise bir kadından *her şeyi* istiyordum. Kalbini, ruhunu, hayallerini, yarınlarını- kadın Elena olduğu sürece.

"Sen kendini sorgulayacak türden bir adam değilsin Duke. O yüzden bana bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söyle."

"Her şeyi berbat ettim, Fi." Sesimi alçalttım, pişmanlık duydum. "Ben... seni kaybettiğime pişman olacağımı söylediğinde haklıydın."

Hemen cevap vermedi, sadece beni inceledi, o keskin yeşil gözleri beni parça parça ayırıyormuş gibi yüzümde geziniyordu.

"Öylece mi?" Manikürlü tırnağını masaya vurdu. "Hatalı olduğunu kabul edemeyecek kadar inatçısın. Peki, ne değişti?"

Bunun için hazırlık yapmıştık. "Biliyor musun, geçen gün Bahamalar'a gittiğimiz zamanı düşünüyordum."

Gözleri yumuşadı. "Özel bir zamandı."

Uzun bir hafta sonu için oraya gitmiştik ve zamanımızın çoğunu sevişerek ya da krize giren bir anlaşma üzerinde çalışarak geçirmiştik. Hiç de rahatlatıcı değildi ama o günlerde bunu beklemiyordum. Şimdi Elena ile çimlere uzanıp sonsuz gökyüzüne bakabileceğimiz, yıldızları sayabileceğimiz ya da sessiz kalmak gibi sıradan bir şey yapabileceğimiz zamanlar istiyordum.

Muhtemelen bir erkeğin hayatında, eğer benim kadar şanslıysa, hayatta para peşinde koşmaktan daha fazlası olduğunu fark ettiği bir nokta vardır. Çok fazla şeye sahip olmayan çiftlik sahiplerini gördüm, ama onlar benim hiç olmadığım kadar mutlu görünüyorlardı. Sanırım bu, toprağa bağlı olmaktan, doğayı beslemenin bir parçası olmaktan, hayvanları, bitkileri ve insanları yetiştirmekten ve onlarla ilgilenmekten kaynaklanıyordu.

"Seni özledim, Fi." Kadehimi ona doğru kaldırdım. "Eminim sen de beni özölüyorsundur."

Kaz bunu söylemenin benim için fazla küstahça olacağını düşündü ama Fiona'yı tanıyordum; birdenbire bir fino köpeğine dönüşmemi kabullenmeyecekti.

Şarabını yudumlarırken sırtıttı. Eğleniyordu. Memnun olmuştu. "Şimdi öyle mi?"

"Çalışmayı ve seninle olmayı özledim; *her şeyi*... özledim." Bunu başardığımı biliyordum çünkü bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Bunu her zaman yapardım. Özüme sadık kalarak, müzakere ettiğim kişi kim olmamı istiyorsa o olarak gündemimi yönlendirme becerisine sahiptim ve bunu kullanmakta iyiydim.

Başını iki yana salladı. "Ben... sen beni incittin, Duke?"

"Ve affınızı kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Dudaklarını yaladı, emin değildi.

Elini kavradım. "Doll, bana bak. Bana bak ve geçen haftaların senin için tamamen boktan geçmediğini söyle. Çünkü benim için öyleydi."

Yutkundu.

"Bir yıl boyunca birlikteydik, ayrılmazdık," diye devam ettim elini okşayarak.

Gözlerinden yaşlar aktığını gördüm. Fiona benim annem değildi. Bu kadının derin olmasa bile gerçek duyguları vardı. Beni seviyordu, daha doğrusu benim bildiği, görmesine izin verdiğim halimi seviyordu. Onu incitmişim ama hiç pişmanlık duymamıştım. Her zaman ayrılabilirdik ama ayrılma şeklimiz Elena'ya ve çiftlikteki diğerlerine ayakkabısının altındaki pislik gibi davranmasının doğrudan bir sonucuydu.

"Duke, ben... ben bir daha böyle incinemem," diye fısıldadı.

Bir parçam onun için üzüldü ama sonra Elena'yı çiftlik evine geri götürürken titreyen ellerimdeki Elena'nın kanını düşündüm, öleceğinden ölesiye korkmuştum ve *kötü* hislerim bir anda yok oldu.

"Söz veriyorum." Başımı eğdim ve ona gülümsedim. Alt dudağını ısırdı. "*Onunla* birlikte miydin?"

Başımı salladım. "Yapamadım. Seni özlediğimi söyledim."

Bu işe yarayacağını bildiğim planlı bir yalandı çünkü benim gibi bir adamın Elena gibi bir kadınla ilgilendiğini hayal bile edemezdi. Tek gördüğü üniversite mezunu olmayan, saman ve at gibi kokan biriydi. Benim hakkımda bildikleri ona bunun bana çekici gelmeyeceğini söylüyordu.

Titrek bir nefes verdi ve usulca güldü. "Yani... şimdi tekrar birlikte miyiz?"

"Sadece sen istersen."

Başını salladı. "Peki ya çiftlik?"

Elini bıraktım ve arkama yaslandım. "O çiftlik tam bir felaket. Sen haklıydın. Kaybedecek bir teklif. Oradan bir şeyler kurtarmanın tek yolu -ki bu konuda da haklıydın- onu satmak."

Şok olmuş gibi görünüyordu ama sonra bir gülümseme belirdi. "Oh, Tanrım, Duke, çok rahatladım." Sonra ciddileşti. "Yalan söylemeyeceğim, bebeğim.

-Ama sen Piper'a kazık atarak işleri çok daha karmaşık hale getirdin. Kongre Üyesi Thornton bile çiftliğin bazı kısımlarını nasıl yeniden düzenleyeceğini araştırıyor, böylece satmak zorunda kalacaksın."

Piper'ın adını sanki eşitlermiş gibi, aynı avın etrafında dönen iki köpekbalığı gibi söyledi. Ama Piper'ın Fiona'yı bir akran olarak gördüğünden şüpheliydim - Piper şirketin sahibiydi ve Fiona onun için çalışıyordu. Güç dinamikleri açıktı, en azından benim için. Fiona'nın bunu görmemiş olması bana tek bir şey söylüyordu: Piper insanlarla oynamakta çok iyiydi.

Pişmanmış gibi davranarak kolumun manşetiyle oynadım. "Artık bu bir sorun değil, değil mi? Çünkü satıyorum."

"Sen... ah... Kaz'la konuştun mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Önce sana geldim, nasıl ilerleyeceğim konusunda tavsiyeni istedim. *Ve* Kaz'a güvenmiyorum."

Omuzları rahatlayarak çöktü. "Piper'ın neden onunla çalıştığını bilmiyorum. Onu ciddiyetten yoksun buluyorum. Çok bıkkın biri."

Garson bifteklerimizle döndüğünde, kontrolün onda olduğunu düşünmesine izin verdim. Yemek yerken konuştuk ve arada bir araya girerek bizi Piper'a geri getirmek suretiyle sohbeti onun yönetmesine izin verdim.

Yemeğimizi bitirip son şarabımızı da yudumladığımızda, o da benim üzerimdeki gücünden emin bir şekilde sakinleşmişti.

"Bilmem gerek Duke, neden doğrudan Piper'a gitmek yerine bana geldin?"

Dirseklerimi masaya dayadım ve öne doğru eğildim. "Bak... Duydun mu bilmiyorum ama biri beni öldürmeye çalıştı."

"Duydum, evet."

Bu benim ilk ipucumdu. "*Ama vurulanın Elena olduğunu duydum*" demedi. "*Ne?*" demedi. "*Aman Tanrım, iyi misin?*" demedi.

Sadece "*Evet, duydum*" dedi ve gözlerini kaçırdı.

İçimde soğuk ve ağır bir şeyin dinlendiğini hissettim. İnsanlarla ilgili iyi içgüdülerim yok değildi, vardı. İş söz konusu olduğunda bir köpekbalığıydım; istediğimi nasıl elde edeceğimi biliyordum. Ancak, görünüşe göre, özel hayatımda insanların benden istediklerini almalarına izin veriyordum.

Annem ve kız arkadaşım beni öldürmekten, hatta soğukkanlılıkla öldürmekten hiç çekinmiyor gibiydiler. Para konusunda bu kadar takıntılı mıydım? Açgözlülük beni o kadar çok etkilemişti ki, onlara çok benzediğim için mi onları hiç görmüyordum? Değişmiş miydim, yoksa... Elena'yı seven kişiye, hayatını kurtarmak için birini nasıl manipüle edeceğini bilmeyen tatlı, dürüst bir kadına geri mi dönüyordum?

Eskiden kendimi analiz etmeye hiç düşkün değildim - evet, bunun bir düşkünlük olduğunu düşünürdüm. Kendimi analiz etmek yerine hedeflere, eyleme odaklanmak daha iyiydi.

İçimde her ne halt varsa. Ama belki de yapmalıydım. Çünkü Fiona'nın bir zamanlar çekici bulduğum o keskin acımasızlıkla iş konuşmasını izlemek aynaya bakmak gibiydi.

Cinayet kadar ileri gitmezdim ama şantaj? Bunu böyle adlandırmazdım - hayır, bunu stratejik baskı ya da ince zorlama olarak adlandırırdım. Ama bu sadece anlambilimseldi, değil mi? Şu anda bile Fiona'yı manipüle etmiyorum muydum? Elbette kendime bunun doğru nedenlerle olduğunu söylüyordum ama geçmişte kaç kez eylemlerimi haklı çıkarmış, yapılması gerekeni yaptığıma ikna olmuştum?

Belki de varoluşsal bir krize dalmadan önce katil bir kaltakla ölüm kalım meselesi yaşamayana kadar beklemelisin, değil mi?

Kendimi toparlamaya zorladım çünkü gerçekten buna ihtiyacım vardı. Ben. Odağını asla kaybetmeyen, her zaman bir planı olan, kontrollü olmakla gurur duyan adam. Oysa burada bocalıyordum çünkü kendim hakkında öğrendiklerim beni iğrendiriyordu.

"Ama hepsi bu değil," diye yorgunca devam ettim. "Sonra bir yangın çıktı." "Bu çok talihsiz bir durum," diye mırıldandı, gözlerime bakmadan.

"Bak, Piper Novak'ın nasıl çalıştığını biliyorum. Bu işin arkasında onun olduğunu, satmam için bana baskı yapmaya çalıştığını biliyorum."

Fiona'nın gözleri büyüdü.

Omuz silktim. "Anlıyorum. Ben de aynı şeyi yapardım." Utanç verici bir şekilde, yapacağımı biliyordum, belki yasadışı sınırı aşmazdım ama aşardım. "Yani, Piper'ı sırtımdan indirmek ve bu süreçte bize çok para kazandırmak için yardımına ihtiyacım var."

Fiona kadeh kaldırarak şarabını yudumladı. "Tekrar hoş geldiniz Dük Wilder. Bir süre için seni çiftlik ülkesinde kaybettiğimi düşünmüştüm."

Bardağımı onunkiyle tokuşturdum. O biraz daha içti, ben içmedim ama bardağının her zaman dolu olduğundan emin oldum. Gözleri cam gibi olduğunda, dilinin artık gevşeyeceğini biliyordum. Ancak dikkatli olmalıydım ve bu da dikkatsiz görünmem gerektiği anlamına geliyordu.

"Tetikçinin hedefi ben miydim yoksa Elena mı?" Şarap kadehini yeniden doldururken ses tonum umursamaz bir şekilde sordum. "Çünkü bu hiç hoş değildi. Tam oradaydım. Yaralanabilirdim, bebeğim."

Fiona elini benimkinin üzerine koydu. "Olaydan sonra öğrendim. Piper'a çok kızmıştım," diye açıkladı Fiona. "Sana *asla* zarar vermem, bunu biliyorsun. Biliyorsun, değil mi?"

Sadece hayatımın aşkı o zaman?

O biraz daha şarap içti; ben suyla idare ettim.

Fiona huzursuzca gülümsedi. "Bak, sana bunun nasıl sonuçlanacağını söyleyeceğim ve bunu bilmen gerekiyor çünkü sonuçlanmasına yardım etmen gerekecek."

"Öyle mi?"

Fiona içini çekti. "Şimdi alfa erkeği olmanın zamanı değil. Beni dinle. Piper, Gloria'nın bu işe bulaşması için her şeyi ayarladı."

İki kaşımı da kaldırdım. Bu sefer rol yapmama gerek yoktu. Ben çok şaşırdım.

Fiona sanki biri bizi duyabilirmiş gibi etrafına bakındı.

Korkma hayatım, taktığım kablo son teknoloji ürünü.

Sesini alçalttı. "Gloria senin satmayacağını öğrenince Piper'a ulaştı ve... bak Duke, anneni sevdiğini biliyorum ama o... bu onun fikriydi ve Piper...." dedi. Birden endişeyle etrafına bakındı. "Bunu burada konuşmalı mıyız bilmiyorum."

Omuz silktim. "Neden? Bunun gibi yerlerde çok daha *kışkırtıcı* toplantılar yaptık," diye şaka yaptım.

Elime çapkınca bir tokat attı. "Dük'üm geri döndü."

"Elbette, bebeğim."

"Piper Gloria'ya sadece bir bağlantı verdi, ama gerisini... bilirsin, o yapmak zorunda kaldı." Fiona başını salladı. "Piper bana söylediğinde inanamadım. İnanamadım işte."

Sanırım bu olaydan önce de sonra da suç ortağı olurdu. Eminim Kaz ve besleme arkadaşları şu anda mutluluk dansı yapıyorlardı.

"Artık her şey tartışmalı, değil mi?" Kahvemi bitirdim. "O çiftlikten çıkmak istiyorum. Yangın bir uyanış çağrısıydı. Orası çok para kazandırmıyor, Ironwood gibi değil, o yüzden... en iyisi orayı elden çıkarmak."

Genelde işimi böyle yapardım; kârlı olmayan şeylerden kurtulur ve yoluma devam ederdim. Ama Elena'ya ve çocuklarıma bırakacağım mirasıma daha önce hiç sahip olmamıştım.

Fiona sırtıttı. Olmaya çalıştığım adamı tanıyordu ve ben de tanıyordum. Etik olmayan, ahlaksız bir orospu çocuğuydu ve Wildflower Canyon'daki evime gitmeseydim o olmaya devam edecektim. Ve gerçek şu ki, bunu yapmama ramak kalmıştı.

Birlikte geçirdiğimiz haftalardan sonra Elena ile birlikte olmama düşüncesi beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Onu kaybedebilirdim. Ve kendimi asla bulamazdım.

"Peki ya yangın? Bu gerekli miydi?" diye sordum.

Fiona gözlerini devirdi. "Biraz motivasyona ihtiyacın vardı. *Kimsenin* zarar görmemesi gerekiyordu... sadece atların."

Ben neredeyse ölüyordum, sürtük. Elena da.

"Şimdi bir ton maddi zararım var," diye hiddetlendim.

"*Küçük* bir maddi hasarın olayı budur - fiyata zarar vermez. Olsa olsa yıkımı kolaylaştırır," diye mırıldandı Fiona. "En azından Piper ve benim düşüncelerimiz bu yöndeydi...iyi...."

Etkilenmiş gibi yaparak başımı salladım. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim." "Hiç düşünmek zorunda kalmadın," dedi memnuniyetle. "Bu *benim* işimdi."

Masanın öbür ucuna uzandı, elini hafifçe benimkinin üzerine koydu, tırnakları tenime karşı serindi. "Sen zeki bir adamsın Duke. Ama beni dinlediğinde daha iyi oluyorsun."

Kendimi ona bakmaya zorladım, bakışlarımın yumuşamasına izin verdim, sanki beni yörüngesine geri çekiyormuş gibi. Aramızda bir duraksama olmasına izin verdim, sonra usulca, neredeyse tereddütle, "Biliyorum bebeğim. Artık biliyorum. Beni affedebilir misin?"

Gülümsedi. Yavaşça. Kendini beğenmiş. "Geri dönmeni bekliyordum Duke." Gözleri *sevgi* doluydu, bana değil kendisine yöneltilmiş türden. Annem gibi olduğunu fark ettim. Elli milyon dolarlık bir arazi geliştirme projesi ya da bir Bulgarı kolye olsaydım da aynı derecede aşık olurdu.

"Şimdi ne olacak?" Böyle bir şey hissetmediğim halde duruşum tembel ve rahattı.

Kendimi kirli, murdar hissediyordum.

Elena'yı istiyordum. Ona sarılmak istiyordum. Çiftliği istiyordum. Sonsuz gökyüzünün altında at sürmek istiyordum. Olmakta olduğum adamdan kendimi arındırmak ve toprağı ve kadını hak eden adam olmak istiyordum.

"Şimdi her şeyi bana bırak, ben de işleri yoluna koyayım," dedi muzaffer bir edayla.

Öğle yemeğinin parasını ödedim ve eski halimize geri döndük; iş, anlaşma ve piyasa hakkında konuştuk.

"Florida piyasası doymuş durumda." Fiona kompakt aynasında kendine baktı ve rujunu düzeltti. "Sorun sigorta maliyetleri... çok yüksekler."

Servis görevlisi takım elbise ceketimi getirdi. Ayağa kalktım ve giydim. "Evet, ama Teksas ısınıyor."

Fiona aynayı kapattı. "Olabilir. Ancak marjlar daha dar... ve iklim değişikliği ve tüm bu sel.... Bu bir seçim haline geldi

doğal afet oyunu."

"Biliyor musun, artık Piper için çalıştığına göre, belki Novak Enterprises ve Ironwood ortak olabilir?"

"Düşünce tarzını seviyorum ve Piper da sevecektir. Beni işe aldığında onun da umudu buydu." Kabinden kayarak çıktı ve elbisesini düzeltti. Yavaş ve hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Kazanan takıma tekrar hoş geldin."

O ayağa kalktığında ben de ayağa kalktım ve yüzünü bana yaklaştırdığında dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. Eğer bunu Elena'ya gösterecekse Kaz bu saçmalığı düzeltse iyi olurdu.

Elimi uzatarak onu takip edeceğimi belirttim. "Seninle arabana kadar yürüyeceğim. Yakında görüşürüz."

"Oh, buna emin olabilirsin." Elim i sırtına koymuş gibi yaparak bir adım gerisinde durdum.

Kafamın içinde yavaşça saydım.

Bir.

İki.

İki.

Restorandan çıktık ve elimi bırakıp ondan uzaklaştım.

Üç.

Tam bir şey söyleyecekti ki-

Ayak sesleri geliyordu. Kötü giyimli siyah takım elbiseli adamlar, rozetleri yanıp sönüyordu.

Dört.

"Fiona Turner?" diye bağırdı bir ses.

Dondu kaldı. Kaçmayı düşündüğü o saniyeyi gördüm.

Beş.

En uzun boylu ajan öne çıktı, eli kılıfının yanında duruyordu. "FBI. Tutuklusunuz...."

Fiona gözlerini kocaman açarak bana döndü. Akıllı bir kadındı; ben daha göğsümü sıvazlamadan önce ne olduğunu anlamış, mikrofonu çekerek onu kimin becerdiğini öğrenmişti.

"Pekala," diye tükürdü, "bunun işe yarayacağını düşünüyorsan göründüğünden çok daha aptalsın."

FBI ajanı onun üzerinden konuşarak devam etti, "...cinayete teşebbüs, kundakçılığa teşebbüs, banka dolandırıcılığı, dolandırıcılık yapmak için komplo kurmak ve adaleti engellemekten."

Telgraf dolandırıcılığı mı? Fiona'yı kelepçeleleyen ajanın arkasında duran, birlikte çalıştığım ajana kaşlarımı kaldırdım. Sadece omuz silkti.

Ona kitap fırlatacaklarını söylemişlerdi - görünüşe göre koca bir kütüphane bulmuşlardı.

Kelepçeler kapandı.

Altı.

Oyun bitti!

elena

I Duke ile konuştuktan sonra Dallas'a geldim. Yarım kalan işleri tamamlamak için birkaç gün daha kalması gerektiğini söyledi ama sesindeki bir şey bana doğru gelmedi. Çok düz, çok boş, sanki

karanlık bir şeyin kenarında duruyordu. Hunt'a çiftlikle ilgilenmesini söyledim, kendime bir uçak bileti ayırttım ve geldim.

Uptown Dallas'ta lüks bir otel olan The Crescent'ta kalıyordum. Sıcak ışık altında parıltıyan cilalı mermer zeminleri, tavandan bir Avrupa sarayına aitmiş gibi sarkan avizeleri ve havada asılı duran taze kesilmiş çiçek kokularıyla burası benim tarzım bir yer değildi. *Ama* burası Duke'ündü. Burası *onun* dünyasıydı.

Buradaki kadınlara uymuyordum. Elleri yumuşaktı, nasır tutmamıştı, tırnakları mükemmel manikürlüydü. Amazon'dan aşırıdıkları on beş dolarlık Levi's'ları giymedikleri kesindi. Onlarla benim aramdaki fark, lobideki bara oturduğum ve spor çantam çizmeli ayaklarımın dibinde durduğu andan itibaren apaçık ortadaydı.

Bir viski sipariş ettim ve fiyatına aval aval bakmamaya çalıştım.

Lanet bir shot için otuz dolar mı? Fiyat etiketi ne olursa olsun, aynı şekilde yanan bir şey için kim bu kadar para öderdi ki?

Duke'a mesaj attım, beni buradaki tüm kadınlarla kıyaslayıp benimle ne halt ettiğini merak edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Ben: *Ah, otelinizin lobi barındayım.*

Viskimi yudumladım ve etrafa bakındım. Erkekler takım elbiseli, kadınlar takım elbiseli ya da elbiseliydi - kahretsin, Fiona Turner buraya uyum sağlardı. Kendimi baledeki bir boğa gibi hissettim.

Telefonuma baktım: beş dakika oldu, cevap yok.

Tam tekrar deneyecektim ki eller omuzlarımı kavradı. Döndüm ve Duke'u gördüm. Pantolonunu giymiş, gömleğinin yaka düğmelerini açmış, kollarını sıvamıştı, sanki bu hayattan sıyrılmaya başlamış ve sonra bitirecek enerjiyi kaybetmiş gibiydi. Yüzü ilk başta okunamıyordu, sonra değişti -şaşkınlık, rahatlama, daha yumuşak bir şey.

Beni tabureden çekti ve etrafta her kim varsa onun önünde ağzımı ağzıyla ezerek mırıldandı: "Tanrı'ya şükür buradasın. Tanrıya şükür!"

Tamam, demek ki doğru şeyi yapmışım, diye düşündüm onu ağzıma, kalbime ve ruhuma alırken.

Bana sarıldı ve dudakları kulağıma değdi. "Gidelim bebeğim, içine girmem lazım."

Tıpkı çocukluğumuzdaki gibiydi, o benim için yanıp tutuşuyordu ve benim tutkum da onunla eşleşiyordu.

Çantamı omzuna attı ve bir kolunu belime dolayarak beni özel dikim takım elbiseli adamların çoğu insanın kirasından daha pahalı şişelerden burbon içtiği bara doğru götürdü.

Asansöre adım attığımızda Duke yine üzerimdeydi, öpüyor, ısıyor... *yyyip* bitiriyordu.

"*Mi cielo,*" diye mırıldandım.

"Öyle mi?" Nefes alış veriş düzeni. "Öyle mi? Öyle miyim, bebeğim? Senin her şeyinim."

"Evet."

Süiti bir çatı katıydı. *Tabii ya!*

Beni yatak odasına götürdü, kıyafetlerimi önümden çekti. Elleri her yerdeydi, kaba, sert ve heyecan vericiydi. İkimiz de çıplak olduğumuzda beni yatağa itti ve kalçalarımı ayırdı.

"Tadına bakmam lazım," diye homurdandı.

Am dudaklarımı ağzına aldı. Bu zevk dayanılmazdı. Ağzına bastırmak için kalçalarımı yataktan kaldırdım.

Ellerini kalçalarımın altına koydu ve dili klitorisime ulaşana kadar zevkli daireler çizerek beni sabit tuttu.

Küçük sinir tomurcuğunu emmeye başladığında ellerim başını kavradı. Parmaklarından biri içime kayarak beni titretti. Ağzı klitorisimin üzerinde sabit kalırken parmaklarını itti ve döndürdü. O

İçime bir parmak daha ekledi ve yukarı doğru kıvrarak çekirdeğimin kaygan duvarları boyunca sürükledi.

Hafifçe haykırmaya başladım ve başımı salladım. "*Mi cielo*, şimdi, şimdi." "Hayır," diye tersledi. "*Daha fazlasını* istiyorum. Bana *daha fazlasını* vereceksin."

Üçüncü bir parmak daha girdi içime ve bu çok fazlaydı. Başına doğru sertçe ittim. Parmaklarının ve ağzının hızını artırdı, beni kıvrandırdı, beni kıpırdattı, beni... *boşalttı*.

Zevk dalgaları içimde titreşirken onun etrafında patladım. O da bırakmadı. Başını kaldırdığında, gevşemiştım.

Üstüme tırmandı ve sikinin üzerimde kaymasına izin verdi.

"Prezervatif," diye inledim.

"Hayır."

Gözlerim ona odaklandı. "Duke?"

"Hayır. *Hayır*." Sadece erkek, sadece beden, sadece içgüdüden ibaretmiş gibi çok uzak görünüyordu. "Bebeğimi doğur."

Bu beni orgazmdan hızlıca uyandırdı. Yanağını avuçladım.

"Duke?"

İçime tamamen yerleşene kadar yavaşça, istikrarlı bir şekilde girdi. "Eğer bebeğimi doğurursan, her zaman benimle olacaksın." Gözleri yaşlarla doldu. "O zaman beni terk edemezsin. Bırakabilir misin? İyi bir baba olacağım Elena, söz veriyorum. Olabileceğimin en iyisi. Sadece... gitme."

Ona neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyler vardı. İçinde kurtulmak istediğı bir karanlık vardı ve ben onun ışığıydım.

"Harika bir baba olacaksın," dedim kararımı verirken. Gerçek mi?

On yıl önce vermişim.

Gözleri bende, kalçalarımın arasında ileri geri gidip gelmeye başladı. Kayganlığımın onu kapladığını ve içimden sızdığını hissettim.

"Evet," diye inledim, serbest bırakılmamdan sonra yoğun bir şekilde hassaslaştım.

Ağzını göğsüme götürdü ve meme uçlarımı emmeye başladı. "Bunları sütle dolu görmek istiyorum."

Onun sözleriyle içim kasıldı. Dibe vurup içime yerleşirken sonuna kadar itti.

"Beni sevdiğini söyle," dedi sertçe. "*Te amo, mi cielo*."

"Beni asla terk etmeyeceğini söyle."

"Asla. Seni asla terk etmeyeceğim," diye söz verdim, bedenim yeniden ısınırken sesimi yumuşak tuttum, serbest kalmak istiyordum, ama bu kez onunla.

İçime boşaldı, bunu yapan tek erkekti ve ben bunu bir gelgit dalgası gibi hissettim, bunun nedeni fiziksel his değil, bir bebek yapıyor olabileceğimizin duygusal farkındalığıydı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı tükendiğinde, yüzü boynuma gömülmüştü. "Seni çok seviyorum. Sensiz yaşayamam. Beni zorlama."

Bir şeyler dönüyordu, diye düşündüm. Sırtını okşayıp onu yatıştırmaya çalışırken istediği tüm sözleri verdim.

Beni sahiplenmek istediği için tekrar seviştiğimiz bir duş aldıktan sonra - kendi sözleri- kabarık bornozları giydik ve koltuğuna oturduk.

Süit çok büyüktü. Tavandan tabana pencereler ışıltılı Dallas silüetini çerçevesiyordu. Masanın üzerinde yarısı boş bir viski şişesi, kullanma zahmetine katlanmadığı bir bardağın yanında duruyordu.

Her şey zenginlik, güç ve kontrolü çağırıyordu. Onunla ilgili her şey, bu üçü üzerindeki hâkimiyetini kaybetmekte olduğunu söylüyordu.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Viski şişesini kaldırdığında başımı sallayarak nazikçe sordum.

Şişeyi geri koydu, kendine de doldurmadı. Yarısı boş şişeye ek olarak ne kadar içki tükettiğinden emin değildim, ama yetilerini tam olarak kontrol edebildiği için -yani yürüyebiliyor, konuşabiliyor ve sevişebiliyordu -Sarhoş olmadığını varsaymışım.

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi ama kalıcı olmadı. "Neden buradasın?" Sesi sessiz ve kabaydı.

"Konuştuğumuzda sesin doğru gelmiyordu."

"Ve sen geldin?" Sesinde merak vardı. "Tabii ki geldim."

"Beni seviyor musun?"

"Evet, Duke." Başımı salladım. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Yorgun bir şekilde elini yüzünde gezdirdi. "Ben iyiyim Elena."

"Saçmalık."

Çenesi titredi. "Fiona tutuklandı."

"Farkındayım. Kaz bana haber verdi."

"Seni aramalıyım."

"Sorun değil. Bu her neyse atlatmak zorundaydın ve gördüğüm kadarıyla kolay değildi."

"Sana her şeyi itiraf ettiğini mi söyledi?"

Kaşlarımı çattım. Fiona umurumda bile değildi. "Duke-"

"O restoranda onunla oturduğumda, eskiden ona ne kadar benzediğimi fark ettim." Döndü, gözleri acıyı yansıtıyordu. "Eğer eve gelmeseydim, seni görmeseydim, *ona* dönüşebilirdim."

O derken Fiona'yı mı yoksa Gloria'yı mı kastettiğinden emin değildim. Ama bu önemli değildi çünkü o asla ikisi de olmayacaktı.

"Hayır," dedim kendimden emin bir şekilde. "Asla soğukkanlı bir katil olmayacaktın." "Sen olmadan başka biriydim. O adamı sevdim, Elena."

"Elbette sevdin. O adam zarar görmedi."

Gözleri büyüdü. Dudaklarından öptüm.

"Buz Kraliçesi oldum, anlamsız, duygusuz seks yaptım, ilişki yaşamadım - tüm bunları incinmek istemediğim için yaptım. Sen döndüğünden beri gülüyorum." Gülümsedim. "Bütün eller bu konuda benimle dalga geçiyor."

Bunun üzerine rahatladı.

"Ve sen eve geldin Duke. Wildflower Canyon'a geldin."

Acı bir kahkaha attı. "On yılını bencil bir orospu çocuğu olarak harcadıktan sonra."

Elini uzattım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Sanki onu sabitleyecek bir şeye ihtiyacı varmış gibi beni sıkıca kavradı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Geçmiş geride kaldı. Eskiden olduğumuz kişi değiliz." Adem elması sallanıyordu. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım. "Evet."

Ahırda bir daha geri dönmeyecek bir çocuğu bekleyen o kız değildim. O da yüzleşmek istemediği bir şeyden kaçan çocuk değildi. İkimiz de bir zamanlar kendimizi kaybetmiştik ve şimdi geri dönüş yolumuzu bulmuştuk.

Nefes nefese inledi ve sonra tek kelime etmeden beni kollarına çekti.

Onu dağılmaktan koruyan tek şey benmişim gibi bana sarıldı. Kendimi ona sardım, yanağımı göğsüne bastırdım ve kalbinin sabit, katı ritmini dinledim.

"Artık korkmak yok," dedim ona ve sanırım kendime de. Yüzünü görebilmek için biraz geri çekildim ve ona alaycı bir bakış attım. "Buraya geldiğimde ve o bara oturduğumda... bu arada, kim bir viskiye üç sawbucks ister ki?"

Buna güldü. "Çok güzelsin amına koyayım."

"İşte bu. Ben güzel değilim. Bütün o kadınlara baktım ve Duke'ün *buna* alışık olduğunu düşündüm. Bana tasarımcı olmayan kot pantolonumla bakacak ve

Düğmeleri aşağı doğru ilikleyin ve çizme konusuna hiç girmeyelim bile, benim gibi biriyle birlikte olduğu için aklını kaçırdığını düşünecek."

Gözleri kısıldı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Omuz silktilim. "Hem evet hem hayır. Beni sevdiğini biliyorum ama benim de tıpkı senin gibi güvensizliklerim, *korkularım* var. Ivy League'den aldığın işletme diplomasıyla benim zar zor lise mezunu kıcıma bakıp daha iyisini yapabileceğini düşüneceğini sanıyorum."

"*Sikeyim hayır!*"

"Gördün mü?" dedim muzaffer bir edayla.

O da başını salladı. "Evet bebeğim, anlıyorum. Ve eğer sen benim aşırı eğitilmiş kıcıma katlanabiliyorsan, sanırım ben de senin zar zor lise mezunu olan kıcınla bunu yapabilirim."

Bunu bir an düşündüm ve sonra "Biliyor musun, önemli bir sorum var" dedim.

"Öyle mi?" diye ciddi ciddi sordu.

"Sence kıcım çok mu büyük?" diye sordum. Bir kahkaha patlattı.

Dudaklarımı yaladım. "Bu lüks otelde olduğumuza göre, *oda servisi* alabilir miyiz diye merak ediyordum." Sesimi alçalttım. "Ben hiç oda servisi almadım."

Kıkırdadı.

"Ve *sonra*, jakuziyi kullanabilir miyiz? Kovboyar tarafından bir araya getirilmiş bir daldırma çubuğu olan ahşap bir küvetten başka bir şeye hiç girmedim. Sanırım buradaki şeyin fiskiyeleri var."

Gözlerindeki karanlık kayboldu ve onun yerine sıcak bir neşeye doldu. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, küvette sevişebilir miyiz?"

"Tabii, neden olmasın," dedi teslim olmuş gibi yaparak ve böylece sesindeki boşluk kayboldu ve kalbimdeki sızı dindi.

Adamım mutlu ve güvendeydi ve ben de bunu yapmıştım.

Dük

Kaz, (daha önce tanışmadığım) başka bir fed, Elena ve ben küçük gözlem odasında kalabalıktık.

Kaz bizi içeri sokmak için torpil yaparken, ortağı -kolluk kuvvetlerinden ziyade podyumlara aitmiş gibi görünen bir kadın -Sorguyu yönetti.

Piper Novak içeride avukatıyla oturuyordu; kötü tavırlı ve hukuksal itibarı yüksek bir adamdı - tam da zenginlerin ve güçlülerin sorunlarını ortadan kaldırmak için tuttukları türden bir avukat.

"Bu oda berbat kokuyor," diye mırıldandı Elena. "Ve ben zamanımın çoğunu at gübresi olan bir ahırda geçiriyorum."

Haklıydı. Burası hayal kırıklığı gibi kokuyordu. Kötü bir haber beklemek gibi.

Kaz sıırttı. "Sanırım kahve yüzünden."

Diğer federal düşünceli görünüyordu. Ajan Smith adını kullanan iri yarı bir adamdı, öyle görünmese de kendisini *Matrix*'teki adam gibi hissettiğini söylemişti. "Sanırım duvarlara yapışan eski ter yüzünden. Hani suçluyu terletiriz ya?" Kendi şakasına güldü.

Ona tanıdığımız en mizahsız insanmış gibi baktık. "İşte bu yüzden stand-up yapmıyorum." diyerek durumu sineye çekti.

Tüm bunlar odayı bir cehennem çukuru gibi göstermiyormuş gibi, tepemizde tembel yaz sinekleri gibi vızıldayan floresan ışıkları vardı.

Tek yönlü camdan Piper Novak'ı sorgu odasındaki metal masada izledik, omurgası dik, manikürlü elleri

onun önünde. Tepedeki ışıklar çoğu insanı solduruyor ve yarı ölü gibi gösteriyordu. Ama o öyle değildi. Hayır, sanki bir FBI sorgu odasında değil de bir toplantı odasında oturuyormuş gibi tertemiz, cilalı, el değmemiş görünüyordu.

Korku yoktu. Sinir yoktu. Sadece saf, özür dilemeyen bir kibir.

Ellerimi birbirine kenetledim, parmak eklemlerim onları ne kadar sıkı tuttuğumdan ağrıyordu. Sanki bırakırsam tüm dünya parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi. Elena uzandı, yumruğumu açtı ve parmaklarını benimkilere geçirdi.

O buradaydı, diye düşündüm hayretle. Burada benimle birlikteydi. Bunu tek başıma atlatmama izin vermeyecekti. Şansım yaver gitmişti, tıpkı bir aceminin çamur çukuruna kış üstü düşmesi gibi... Karmakarışık, beklenmedik ama lanet olsun ki tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissetmiyordum.

Camın diğer tarafında kapı açıldı ve Ajan Romy Boudreaux içeri girdi. Kışını harika gösteren dar bir kot pantolon, botlar, rozet, blazer ceket... Özel bir şey yoktu ama yine de *iyi* görünüyordu. Ayrıca ipek gibi pürüzsüz bir Cajun aksanı vardı.

"Ona öyle bakmayı kes," diye takıldı Elena.

"Ben de insanım."

"O bir şey, değil mi?" Ajan Smith mırıldandı. "İçeri ilk girdiğinde onun bir suçlu olduğunu düşünmüştüm çünkü hiçbir FBI ajanı böyle görünmez."

"Onun hakkında böyle konuştuğunu öğrenirse canına okur," diye uyardı Kaz.

Ajan Smith abartılı bir hüznle, "Onun botunu her zaman kışıma alırdım," dedi.

Elena gözlerini devirdi. "Ve bu adamların en iyilerin en iyisi olması mı gerekiyor?"

"Evet, hanımefendi, kesinlikle öyleyiz," diye yanıtladı Ajan Smith neşeyle.

Hepimiz ortamı yumuşatmaya çalışıyorduk ama bunun kısa bir erteleme olduğunu hepimiz biliyorduk çünkü ortalık karışmak üzereydi.

"Nasılsınız?" Ajan Romy Boudreaux kalın bir dosyayı ağır bir gümbürtüyle masaya fırlatarak parlak bir sesle konuştu.

Piper ve avukatı Monty Thomas'ı n karşısındaki sandalyeye oturdu; duruşu son derece *tembeldi*.

Monty sanki bu bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi iç çekti. "Ajan Boudreaux, ne büyük bir zevk." Bunun bir *zevk olmadığı* çok açıktı.

Sırıttı. "Umarım bir saat içinde sen de aynı şekilde hissedersin, *canım*."

Ajan Smith homurdandı. "Artık o Cajun saçmalığını yapmayacağına karar verdiğimizizi sanıyordum."

Kaz ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu. "Romy kimseyi dinlemez, bunu biliyorsun."

Müvekkili önüne bakarken Monty içini çekti. Tutuklandığından beri tek kelime etmemişti, klasik "avukat istiyorum" bile dememişti çünkü tutuklandığında yanında o vardı ve Kaz'ın dediğine göre tutuklanacağını *biliyormuş* gibi şüpheyile yaklaşmıştı.

Monty masanın üzerine koyduğu dosyaya bir göz attı. "Dur tahmin edeyim, sana taciz davası açmamız için bir dava mı hazırlıyorsun?"

Romy güldü. "Oh, Monty, çok komiksin. Komik değil mi Bayan Novak?"

Bu benim ilk sorgumdu ve *Law & Order*'da gördüklerimin ötesinde ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ancak polisin avukatla flört etmesini beklemiyordum.

Monty gözlüklerini şahin burnuna doğru iterek, "Müvekkilime değil, sadece bana hitap ediyorsun," diye onu uyardı.

"Elena Rivera'yı vuran adamı yakaladığımızı söylemeliyim."

Piper'dan tepki gelmedi ama Elena ve ben dönüp Kaz'a baktık, o da omuz silkti. "Bilmek zorundasınız."

"Sanırım bunu bilmemiz gerekiyor," diye tersledim. Kaz sırttı. "Sen böyle düşünmeye devam et."

İki yönlü aynanın diğer tarafında Romy büyük bir ekran açtı ve tabletini kullanarak bir fotoğraf getirdi. Ayrıca dosyadan, ekranda gördüğümüzün basılı bir kopyası olduğunu tahmin ettiğim bir şey çıkardı.

Fotoğraf grenliydi. Piper Novak özel bir jete benzeyen bir şeyin yanında durmuş, bir adamla konuşuyordu.

"Ve?" Monty sordu. "Sanırım uçağın hostesi olabilir."

Romy, "Keşke hostesler *de* böyle görünse, tatlım," dedi. "Hayır, gözaltında tuttuğumuz adam bu. Sizin iyi bir arkadaşınız, Bayan Novak."

"Ajan, siz bana hitap edin," diye bastırdı Monty.

"Tabii ki." Romy, Piper'ı aynı adamla farklı yerlerde gösteren çeşitli fotoğrafları çevirdi. "Şimdi, bu adam Elena Rivera'yı ve... yani *asıl* hedef olan Duke Wilder'ı öldürmeye teşebbüs ettiğini itiraf etti."

Piper avukatına doğru eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Sonra tekrar oturmaya başladı, omurgası hazıroldaydı.

Monty doğruldu. "Bu adam Novak Girişimcilik tarafından danışman olarak işe alındı ama birkaç gün önce beceriksizliği nedeniyle işten çıkarıldı. Eğer bir suçluysa çok şaşırdık ve FBI soruşturmasını her şekilde destekleyeceğiz. İş kayıtlarını vermemizi ister misiniz?"

Romy kaşlarını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Şimdi, bu adam karides ağına yakalanmış bir timsah gibi şarkı söylüyor." Durakladı. "Bir de Fiona Turner var, o da bütün operayı söylüyor."

Piper gözünü kırpmadı ya da irkilmedi ama tavrında belli belirsiz bir titreme gördüm. Fiona'nın dönmesini beklemiyordu, ki bu çok gülünçtü.

"Endişelenmiyor," diye mırıldandı Elena. "Yürüyeceğini düşünüyor."

Haksız da sayılmazdı. Piper'ın sorunları ortadan kaldıran türden avukatları vardı. Kanıtları gizliyor, gerçekleri çarpıtıyor ve suçları yanlış anlamalara dönüştürüyorlardı.

"Bu sefer değil," diye mırıldandı Kaz. "Bu sefer bir rahibenin amından daha sıkı bir şekilde hallettik."

Romy, buzdağının sadece görünen kısmı olduğundan emin olduğum kanıtlarla çeşitli konuları gündeme getirmeye devam etti. Piper Novak'ı yıllardır soruşturuyor olsalardı muhtemelen çok daha fazlasına sahip olurlardı.

"Söylemeliyim ki, Bayan Novak, tüm bunlar sizi şartlı tahliye *olmaksızın* yirmi ila yirmi beş yıl hapis yatacağınız bir hücreye götürecektir."

"İşte bu yüzden bana para ödüyor Ajan," diye araya girdi Monty, "böyle bir şey olmasın diye."

Bu bir süre devam etti ve pekmezin hareketini izlemek gibiydi. Ara verdiler ve aynı şeyleri defalarca tekrarladılar. Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra bir yere varabildik.

"Bir önceki molamız sırasında bazı bilgiler aldım. Sanırım Gloria Wilder'a bakmanız gerekiyor," dedi Monty yumuşak bir sesle, çantasını açıp Romy'ye doğru bazı kâğıtları iterek, basılmış ve güzel bir zarfın içine konmuş olduğu için bu bilgiyi *yeni* almış olmakla alay edercesine. "Bayan Wilder'dan daha önce Novak Enterprises'da çalışmış olan adama havale edilmiş havalelerimiz var."

Elena elimi daha sıkı tuttu. Bunun olacağını biliyordum ama yine de gerçeküstü hissediyordum. Nash orospu çocuğunun tekiydi ama beni öldürmeye hiç çalışmamıştı.

Annenizin sizi *para* için öldürecek kadar duygudan yoksun olduğunu bilmek bambaşka bir cehennemdi.

Romy belgelere baktı ve sonra onları yere koydu. "Göstermek ve anlatmak için getirmek istediğin başka bir şey var mı, *canım*?"

Monty ona başka bir zarf uzattı. "Bu Duke Wilder'ın geçenlerde Wildflower Kanyonu'ndaki ilçe yazı işleri müdürlüğüne sunduğu vasiyetname. Wilder Çiftliği'ne ne olacağına dair isteklerini açıkça belirtiyor."

Romy bekledi.

Monty sonra aynayla konuştu, bizimle mi?

"Bayan Novak artık Wilder Çiftliği'ni satın almakla ilgilenmiyor. Bay Wilder'ın mülkü ile ilgili herhangi bir yeniden bölgeleme çabasına ya da başka bir konuya müdahale etmeyecek. Bayan Novak şu anda Bozeman yakınlarında büyük bir proje üzerinde çalışıyor ve yakın ve uzak gelecekte odak noktası bu olmaya devam edecek."

Elena bana doğru yaklaştı. "Yani... bize geri adım attığını mı söylüyor?"

"Evet." Bir açıklama için Kaz'a baktım, o da suratsız görünüyordu.

Monty sözünü bitirmemişti. "Bayan Novak'ın elinde Fiona Turner ve Bayan Gloria Wilder tarafından işlenen suçlara dair kanıtlar var ve bunları sizinle paylaşmaktan memnuniyet duyarız."

Şimdi de USB belleğe benzeyen bir şeyi Romy'ye doğru kaydırды.

Ajan Boudreaux, "Siz tam bir bilgi pınarısınız, avukat bey," diye cıvıladı. "Karşılığında ne istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedi Monty kendinden emin bir şekilde. "Bayan Novak sadece vatandaşlık görevini yapıyor."

Bir süre sonra Piper Monty ile birlikte ayrıldı ve Ajan Boudreaux gözlem odasına girdi.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" Elena sordu.

Ajan Süper Model sırtıttı. "Bu sadece bir başlangıç Bayan Rivera ve tüm iyi pazarlıklar gibi, onun sıkı kışını tutuklayıp mahkemeye çıkarana kadar bir ileri bir geri gideceğiz."

"Ve bunu yapabileceğinizden emin misiniz?" O kadar emin değildim.

"Oh, evet." Karnını sıvazladı. "Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yiyelim mi?" Sonra tekrar bana baktı. "Ancak birazdan annenle konuşacağız. Boğa güreşi salonunun karşısındaki bir odada. O, Piper ve Fiona arasında, sanırım en az ikisini düşürebiliriz."

elena

A Bir ay sonra Dallas'a geri döndük. Duke'un duvarlara tırmanacağını, her saat başı davayla ilgili güncelleme talep edeceğini düşünmüştüm ama b u n u n yerine, umurunda olmadığını söyleyerek tamamen çekildi. Yapması gerekeni yapmıştı ve şimdi geriye değil ileriye bakıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, bunun bir parçası Ironwood Geliştirme Grubu.

"Neden?" diye sordum. Bu fikri ilk ortaya attığında ona sordum.

"İşi sevmiyorum," diye kesin bir dille cevap verdi. "Araziyi gelecek için korumak istiyorum, doğa kalmayana kadar geliştirmek değil."

Bunun onun için duygusal olarak ne anlama geleceği konusunda endişelenirdim, ama memnun olduğu bir gerçektir. Çiftlikte olmayı seviyordum. Hunt, ben ve işçilerle çalışmayı seviyordu. Benimle olmayı seviyordu. Arazi geliştirme anlaşmalarında çalışmaktan hoşlanmıyordu.

Bir gece bana "Paraya ihtiyacımız yok," dedi. "Çok paramız var. Bütün o veraset vergilerini falan ödedikten sonra bile, hâlâ paramız var."

"Kim bu bahsettiğin biz?" Merak ettim. "Terbiyesizlik etme," diye tersledi.

"Yine o büyük laflar. Benim sadece bir GED'im var patron," diye takıldım.

Birlikte olmak ikimizi de iyileştirmişti ve gözle görülür biçimde değişen tek kişi o değildi; ben de değişmiştim. Daha rahattım ve Roy'a göre daha az "kıçında sopa olan bir orospu" gibiydim.

Nash'in ölümünün ardından geçirdiğimiz çılgın aylardan sonra çiftlik kendine gelmeye başlamıştı. A h ı r ve ağılı yeniden inşa ediyorduk.

araziyi Piper Novak gibi açgözlü müteahhitlerden korurken çiftliği nasıl daha kârlı hale getirebileceğinin planlarını yapıyordu.

Gözüm Duke'ün üzerindeydi ve tam da sonunda durulduğunu düşünmeye başladığım sırada Kaz aradı.

Dallas'taki ABD Savcılığı Duke'la görüşmek istiyordu. İkimiz de bu fikre sıcak bakmıyorduk. Yasal savaşımlara karışmak istemiyorduk; sadece yolumuza devam etmek ve kurduğumuz sakin hayatı yaşamak istiyorduk.

Ama bu asla mümkün olmayacaktı. Bu kadar büyük bir çiftlikte, en iyi gayrimenkulün üzerinde otururken olmazdı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Duke mirasını korumak ve Wilder Çiftliği'ni gelecek nesiller boyunca ailede tutmak için her zaman siyasi mekanizmayı yönlendirmek zorunda kalacaktı.

Kaz neden Dallas'ta olmamız gerektiğini açıkladığında, başka seçeneğimiz olmadığını biliyorduk. Gloria, oğluna son bir kez daha pençelerini geçirebilmek için son çare olarak savcıya, Duke orada olmadığı sürece bir anlaşma için pazarlık yapmayacağını söylemişti.

Mac, Kaz'ın tavsiyesi üzerine bize katıldı. Zengin ve şımartılmış müteahhit Kaz Chase olmaya geri dönmüştü ve Duke ile ben ona verdiğimiz sözü tutmuş, kimliğini kimseye açıklamamıştık, gerçi Duke Kaz'a, Kaz bizi içeri almadan önce Hunt'a şüphelerini bildirdiğini söylemek zorunda kalmıştı.

İçeri alındığımız oda beklediğim gibi soğuk ve kişiliksizdi -cam duvarlar, çelik grisi mobilyalar, hafif yanık kahve ve çaresizlik kokusu- tıpkı daha önce bulunduğumuz gözlem odası gibi.

Biz içeri girdiğimizde Gloria uzun konferans masasına oturmuştu bile. Her zamanki gibi şık giyinmişti -gri ipek bluz, siyah özel dikim pantolon, muhtemelen çoğu insanın arabasından daha pahalı olan inciler. Yas tutan bir dulun mükemmel bir resmiydi, sadece kendisi için yas tutuyor olmasına aldırmaıın.

"Sadece Duke'u istiyorum." Gloria bizi görünce ayağa kalktı. Geniş, sulu gözlerle Duke'e baktı, hayatı boyunca onu manipüle etmiş olan gözlerle.

"Ya üçümüzü de alırsın ya da hiçbirimizi," dedi Duke ona ve sonra bekledi. "Bebeğim," diye fısıldadı.

Afro-Amerikan bir kadın olan savcı, Gloria'yla olan ilişkisinin sonuna gelmiş gibi görünüyordu. Boş sandalyelere doğru bir el salladı ve biz de oturduk.

"Duke, gelip yanıma oturamaz mısın?" Gloria onun yanındaki sandalyeyi okşadı, sanki o bir çocuktu ve sadece sarılmak istiyordu.

"Gloria, burası yeterince uzak," diye mırıldandı Duke.

Kollarını kavuşturdu ve dosdoğru önüne baktı. "Eğer benimle oturmuyacaksa, bunu yapmayacağım."

Savcı iç çekti. "Peki, seni işleme geri götürelim ve-"

Takım elbiseli, beyaz saçlı bir adam olan Gloria'nın avukatı, "Hayır, hayır, *lütfen*," diye yalvardı. "O sadece perişan durumda. Duke onun tek oğlu."

Duke, tanıdığı belli olan avukata, "Rusty, şu gösteriyi başlatalım," diye talimat verdi.

Avukat bir mendille alnını sildi.

Bundan sonra bir süre kimse konuşmadı ve sonunda savcı öfkeli bir ses çıkardı. "Bayan Wilder, bu görüşmeyi siz istediniz."

Gloria titrek bir nefes verdi. "Oğlumla konuşmak istiyorum."

Savcı etkilenmiş görünmüyordu. "O zaman, kutsal olan her şey aşkına, lütfen konuşun."

Gloria bana bakarken dudakları titriyordu. "Duke, tatlım, bana yardım etmelisin." Narin elini göğsüne bastırdı. "Ben senin annenim. Hatalar yaptığımı biliyorum ama her şeyi senin için yaptım. I-"

"Sana yardım etmek için burada değilim Gloria," diye sözünü kesti Duke. "Ben burada olmadığım sürece anlaşma yapmayacağın söylendi. Ben buradayım. Anlaşma yap."

Kadın irkildi.

"Bayan Wilder, elimizde sizi hapse attıracak kadar kanıt olduğunu biliyorsunuz. Mahkemeye çıkarsanız ve size söz veriyorum jüri oğlunuzu öldürmeye çalıştığınızı tespit ederse, size sorgusuz sualsiz idam cezası verirler," diye uyardı savcı.

"Gloria'yı korkutmamalıyım," diye araya girdi yumuşak huylu Rusty.

"Onu korkutmuyorum Bay Tinder, sadece gerçekleri ortaya koyuyorum."

Gloria dudaklarını yaladı ve kirpiklerini kırıştırdı. "Ama... ama ya Duke şikâyetçi olmamaya karar verirse? O zaman ne olacak?"

Savcı Rusty'ye, "*Aklını mı kaçırdı?*" diye sorar gibi baktı.

"Aslında Gloria, oğlunu öldürmesi için bir tetikçi tuttuğun için vurulan ben olduğuma göre, suçlamaları geri çekmesi gereken benim, ki çekmeyeceğim," dedim büyük bir memnuniyetle. Önemsiz biri değildim, genelde de değildim ama bu kadın çok fazla hayatı mahvetmişti ve onun kendini beğenmişliğinden nefret ediyordum.

"Benimle konuşmuyorsun," diye bağırdı Gloria.

Savcı başını salladı. "Bay Tinder, müvekkiliniz delilik savunması yapabileceğini düşündüğü için mi böyle davranıyor? Çünkü size söyleyebilirim ki

işe yaramayacak."

Gloria hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Duke, bana inanmak zorundasın."

"*Tanrım*," diye mırıldandı Duke. Savcıya baktı. "Bunun için burada olmak zorunda mıyız? Çünkü bir çiftlik işletiyoruz ve bu saçmalık için Dallas'a uçacak vaktimiz yok."

"Üzgünüm Bay Wilder. Bay Tinder müvekkilinin uslu duracağına dair bize güvence verdi."

Konuşma şekli bana Gloria'nın soruşturma boyunca "üzgünüm" numarasını çektiğini düşündürdü. Tutuklanmıştı ama acıklı hikâyesine inanan bir hâkimi ayak bileği monitörüyle kefaletle serbest bıraktırmayı başarmıştı.

"Artık gidebilir miyiz?" Duke ayağa kalktı.

Gloria o kadar hızlı hareket etti ki sandalyesi düştü. "Duke, bebeğim, lütfen." "Ne yapmamı istiyorsun Gloria?" Duke kızgınlıkla sordu, ellerini havaya kaldırdı. "Sana yardım edemem. Beni öldürmeye çalıştın ve Elena vuruldu. Babamın sana verdiği parayla itirafçı bir kiralık katil tuttu. Tek şansın bu insanlara Piper Novak'ın bu işe nasıl bulaştığını anlatmak, belki o zaman bir şans yakalarsın. Ama hepsi bu kadar. Sana yardım edemem. Sen etrafta dolaşıp kiralık katiller tutarken kimse edemez, seni çılgın sürük."

Gloria, Duke ona vurmuş gibi görünüyordu. Savcı kahkahadan kırılacakmış gibi görünüyordu. Rusty yerin onu yutmasını ister gibiydi. Mac ve ben biraz çaba sarf etmemize rağmen soğukkanlılığımızı koruduk. Her ne kadar gülmek istesem de gülmek kaba bir davranış gibi geliyordu.

Gloria'nın bakışları bana kaydı, keskin ve değerlendirciydi. "Bu onun yüzünden mi? Tıpkı baban gibisin, iğrenç bir amcık görüyorsun ve peşinden gidiyorsun."

Başımı iki yana sallayarak, "Çok şıksın Gloria," dedim.

Duke bunun zaman kaybı olduğunu düşünmüş olabilirdi ama ben çok eğlenmişim.

"Bayan Wilder'ın söyleyecek önemli bir şeyi yoksa, bu toplantı bitmiştir diyebilirim." Mac ayağa kalkarken içini çekti ve biz de onu takip ettik.

Savcı, "Katılıyorum," diye mırıldandı.

Gloria'nın ifadesi çirkin ve çaresiz bir şeye dönüştü. "Duke, lütfen! Bana sırtını dönemezsin!"

Otuz yıl boyunca hayatını lanet bir kuklacı gibi kontrol etmiş olan kadına baktı. "Sana aylar önce sırtımı döndüm."

Tetikleyici bu gibi görünüyordu ve sonunda Gloria *konusup* bir anlaşma yaptı. Görünüşe göre bu kez Piper aşağı inecekti, ki bu çok rahatlatıcıydı. Bu iyi haberdi. Kötü haber ise Gloria'ya bir anlaşma teklif etmiş olmalarıydı.

Aspen'e dönüş uçağımız için havaalanındaki bir barda beklerken Mac Duke'a, "Cezasını çekecek," diye güvence verdi.

"Ne kadar yatacak?"

"Yedi yıl sonra şartlı tahliye için uygun olacak; insanlarla oynamada ne kadar iyi olduğunu düşünürsek, en fazla üç buçuk yıl içinde çıkacağını söyleyebilirim," diye tahmin yürüttü Mac.

Eve geç döndük ama ikimiz de yatamayacak kadar dinçtik, bu yüzden yürüyüşe çıktık.

Yaz Colorado'nun üzerine çökmüş, güneşte kavrulmuş toprak ve tatlı saman gibi kokan bir sıcaklıkla toprağı sarmıştı. Yıldızlar, şehirde asla göremeyeceğiniz bir şekilde gökyüzüne yayılmıştı ve hava kır çiçeklerinin kokusuyla hoştu.

Duke uçağı bindiğimizden beri sessizdi. Düşüncelere dalmamıştı, sadece sakinleşmişti, sanki bir fırtına sonunda dinmiş ve arkasında bir şeylerin parçalanmasından sonra gelen ürkütücü durgunluğu bırakmıştı.

Hazır olduğunda konuşacağını bildiğim için onu kendi haline bıraktım.

Padokların yanından, neredeyse inşa edilmiş ahırların yanından, yangının geride bıraktığı izlerin yanından geçtik.

Çiftlik hayatta kalmıştı. Biz de kurtulmuştuk.

Sonunda nefesini verdi. "Üç buçuk yıl." Başımı salladım. "Evet."

"Oradan çıkıp gidecek ve beni beklemesini bekleyeceğim." "Ne beklediği önemli değil. Beklemeyeceksin."

"Hayır," diye onayladı. "Beklemeyeceğim."

Ağustos böcekleri uzakta vızıldıyordu.

Elini uzattım, o da tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

"Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi, sesi alçak ve sertti.
"Onunla işim bitti."

"Tamam."

Nehrin yanında durduk, su ay ışığını yakalıyordu, gümüş rengi ve sonsuzdu.

Duke bana döndü, boştaki eliyle çenemi kavradı, başparmağı yanağımı okşadı. "Benimle geldiğin ve benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Duygularım gözlerime doldu ama onları üzerimden attım. "Benimle kaldın kovboy."

Dudakları kıvrıldı. "Seni seviyorum Elena, *Florecita*'m." Kelimeler sessiz ama emindi, altımızdaki toprak gibi sabitti.

Göğsüm ağrıyordu, dolu ve sıcak. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Ben de seni seviyorum, *mi cielo*, hem de çok."

Ağzı benimkini yakaladı, yavaş ve derin, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan türden bir öpücük.

Cehennemden geçip gelmiştik ve hâlâ ayaktaydık, *birlikteydik*. Gelecek önümüzde uzanıyordu, ardına kadar açık ve bekliyordu ve ben ona doğru korkusuzca koşmaya hazırdım.

Dük

M Gloria'nın tutuklanmasının üzerinden altı aydan fazla zaman geçmişti. Annemin gerçekte kim olduğunu nihayet görebildiğimden beri. Hayaletlerimizin her biri ışığa sürüklendiğinden beri.

Yine de hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ironwood önümüzdeki birkaç gün içinde satılacak ve Piper Novak yıl sonuna kadar mahkemeye çıkacaktı. Fiona da annem gibi bir anlaşma yapmıştı ve ikisi de birkaç hafta içinde hapis cezalarına başlayacaktı. Pek dikkatimi vermiyordum; Mac'in savcılıktan gelen bilgileri bize aktarmasına izin veriyordum.

Hayat bir düzene girmişti, güzel bir düzene; birkaç yıl önce olsa bunun sıradan cehennemini tanıdığımı düşünürdüm. O zamanlar ne aradığımı bilmiyordum; memnuniyet ya da huzur kelimesinin anlamını bilmiyordum çünkü bunları hiç yaşamamıştım.

Elena da aynı şekilde hissediyordu; yatakta, verandada ya da nehir kenarında otururken sık sık "Bu nasıl bizim hayatımız?" diye hayret ediyordu.

Yaz günleri uzadığı için Itzel'den akşam yemeği için bize bir piknik sepeti hazırlamasını istedim. Elena'nın midesi rahatsız olduğu için ne koyduğuna dikkat etmesini istemiştim. Hamile olduğunun henüz farkında olduğunu sanmıyorum. Öğrenmesine engel olmak istemedim çünkü sık sık bundan bahsediyordu, bu sefer bana söyleyeceği anı istiyordu, çünkü bu *sefer* yanında ben olacaktım, bu sefer yalnız olmayacak ya da korkmayacaktı.

Araba kullanması konusunda endişelenmişim ama Itzel sadece gözlerini devirmiş ve buna aşırı korumacılık demişti - Elena ile aynı fikirde oldukları bir şeydi bu. *"Kadınlar hamileyken araba kullanır, Elena ise ata biner. Aynı fark."*

Ona düşük yaptığımdan bahsetmemiştim ama Itzel zekiydi. İnsanların fark ettiğinden daha fazlasını görürdü. Ve bu konuda beni üzmesine de, çok fazla üstüme gelmeme de izin vermedi.

Güneş yavaşça batıyor, gökyüzüne ateşten ve altından çizgiler saçıyor, nehri sıvı bakıra dönüştürüyordu. Pamuk ağaçları hışırdıyor, rüzgârda sırlarını fısıldıyor ve dünya nefesini tutmuş gibi hissediyordu.

Battaniyenin üzerine birlikte oturduk. Ben pamuk ağacına yaslandım, Elena da bana yaslandı. Eli karnındaydı ve hafifçe okşadı.

Acaba biliyordu da bana söylemek için mi bekliyordu diye düşündüm. Ya da belki de bu bebeği de kaybetmekten korktuğu için çok sevdiği sırrını biraz daha saklıyordu. Anladım ve ona biraz zaman tanıdım.

Benim gibi bencilce yaşamış bir adam için kendimi bu şekilde açmak, hayatımı bu kadını mutlu etmek için yaşamak evrenin bir armağanıydı, bir onurdu.

Yüzünü kendime doğru kaldırdım ve onu öptüm. "Ee," dedim geniş geniş sırtarak. "Ee?"

"Sanırım temelli kalıp kalmayacağını sormalıyım."

Yüzünü buruşturdu. "Tabii ki kalıyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Ortadan kaybolacağımdan mı korkuyorsun?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi bana, gülümsemesi güneş kadar parlaktı.

"O halde"-gözlerinin içine bakarken elini elime aldım, kot pantolonumda taşıdığım yüzüğü çıkardım ve parmaklarımın arasında yuvarladım
-"Evlenmeliyiz."

Dudakları aralandı, farkına varmıştı ama tek kelime edemedi yüzüğü parmağına taktım. Önce eline sonra da bana baktı.

"Ha?"

"Yüzüğü beğenmedin mi?"

At nalı şeklinde pırlantalı altın bir yüzüktü. "Ha?" diye tekrarladı, şaşkındı.

"Ah, bir dakika." Cebimden altın bir zincir çıkardım. "Çalışırken onu parmağına takamayacağını biliyorum, bu yüzden sana bir zincir aldım ve

onu altına sokabilirsin...hey, bebeğim."

Şimdi ağlıyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, küçük hıçkırıklar çıkarıyordu.

"Bebeğim, yüzüğü beğenmezsen yenisini alırız," diye takıldım.

"Sakın buna cüret etme." Gözyaşlarını gömleğinin koluna sildi. "Bu muhteşem."

"Güzel. Yaptırmak çok zamanımı aldı." Burnunu öptüm. "Mücevher tasarımcısı at nalı dışında başka bir şey isteyip istemediğimi sorup durdu, ben de istediğim şeyin bu olduğunu söyleyip durdum. Bu sanatçı tipler çok kaprisli ve-"

Kollarını bana doladı ve yüzümün her santimini öptü. "Seni seviyorum," diye tekrar tekrar mırıldandı.

Sırt üstü düştüm ve o da bana sarıldı. Yüzüğüne baktı, gözleri heyecandan kocaman olmuştu.

Onu izledim, böyle bir mutluluğun çok değerli olduğunu biliyordum ve bunu asla hafife almayacaktım. Onu yakınımda tutacaktım, temiz tutacaktım. "Bir keresinde bana artık bu topraklara ait olmadığımı söylemiştin. Ondan vazgeçtiğimi."

Başını salladı, gözleri parlıyordu, nehir sanki tüm dünya izliyormuş gibi gözlerine yansıyor, sanki toprak, gökyüzü ve aradaki her şey sadece bu an için durmuştu.

"Bu yer-bu topraklar-bu hayat"-düzensiz bir nefes verdim-"benim kanımda var. Tıpkı seninkinde olduğu gibi. Ve sensiz hiçbirini istemiyorum."

Kalbinin durmasından korkuyormuş gibi bir elini göğsüne bastırdı.

"Evlenecek miyiz?" Sesi ilk kez bu nehir kıyısında sevdiğim kıza benziyordu: heyecanlı, mutlu ve masum.

"Evet, bebeğim."

Alt dudağını ısırdı. "Benim de bir şeyim var."

"Öyle mi?" Kalbim hızla atmaya başladı. Bana anne baba olacağımızı söylemesi için sabırsızlanıyordum.

O anın uzamasına izin verdi. Sonunda fısıldadı: "Hamileyim."

Kalbim neredeyse duracaktı. Onu aşağı çektim, sanki tüm hayatım boyunca onu, bunu bekliyormuşum gibi öptüm. "Beni çok mutlu ediyorsun, *Florecita*."

"Evine hoş geldin, *mi cielo*," diye fısıldadı ağzıma karşı.

Seviştik çünkü bir sürü duygu vardı -neşe, rahatlama, aradaki her şey- ve bazen tüm bunları aşmanın tek yolu iyi, sert bir sevişmeydi.

Elena'ya bunu söylediğimde inledi, "Çok romantiksin. Eminim diğerkadınlarla böyle konuşmuyorsundur... Fiona gibi."

"Haklısın. Çiçekli saçmalıkları var." "Ben sadece-"

"Cidden," diye şaka yaptım.

Yatakhane gürültülüydü, kahkahalarla doluydu ve ızgara et ile taze ekmek kokuyordu. Botlar tepiniyor, poker fişleri şingirdiyor ve bira şişeleri tembel kadeh tokuşturmalarında birbirine çarpıyordu.

Burası evimizdi. Bizim evimiz. Bu insanlar ailemizdi. Elena ve ben masanın başında durduk ve ben aptal gibi sırtıyıordum.

"Pekâlâ, dinleyin," diye seslendim.

Birkaç kafa döndü. Cal gözlerini devirdi. "Şimdi ne yaptın?"

Bir kolumu Elena'nın omuzlarına attım ve sırttım. "Elena ve ben evleniyoruz."

Sessizlik.

Sonra bütün yemekhane patladı. Yuhalamalar, bağırışlar, botların döşeme tahtalarına vurması.

Ben yüksek bir ıslık çaldı. "İşte bu!"

Hunt omzuma vurdu. "Tam zamanında." Elena'ya sarıldı ve kulağına onu gülümseten bir şeyler fısıldadı.

Roy Elena'ya sırttı. "Bu adamla birlikte olmak istediğine emin misin? O çok şehirli, sevgilim."

Omuz silkti, sakın davranmaya çalıştı. "Birinin o şehirli adamı yenmesi gerektiğini düşündüm. onun canına okudu, ben neden okumayayım."

Kutlama içkileri için çağrılar yapıldı ve soracağımı bilen Itzel, Ally ile birlikte geldi ve bira şişelerinin ve tabii ki Buffalo Trace'in açılmasına yardım etti. Itzel'e iyi bir şey alıp almayacağımızı sordum, o da çiftlik çalışanlarının isyan edeceğini söyledi, ben de denenmiş ve doğru olanı seçtim.

Herkes nişan yüzüğünü öve öve bitiremedikten, at nalı konusunda beni azarladıktan ve Elena'nın beni bırakıp biriyle kaçmasını önerdikten sonra

dışarı çıktık.

Jace, *Nantucket'lı Azgın Kız* hakkında müstehcen limerikler söylerken Roy gitar çalıyordu.

Elena'nın belini sıktım ve eğildim, dudaklarım sadece kulağına değiyordu. "Mutlu musun?"

"Olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar," diye itiraf etti.

Herkes kutlama yapmakla meşgulken, ben hayatımın aşkını yavaşça ve derinden öptüm, sanki dünyada çok zamanımız varmış gibi, çünkü sonunda vardı.

Dük

Tev sessizdi, ama boşlukla gelen türden bir sessizlik değil, büyük bir şeyi, hayat değiştiren bir şeyi takip eden bir sessizlik.

Üst katta Elena uyuyordu, yorgunluk onu ancak yeni bir annenin anlayabileceği şekilde altına çekiyordu. Doktor her şey yolunda der demez eve dönmeye kararlıydı, her zamanki gibi inatçıydı. Ama evde olmak istiyordu. O buraya, bu topraklara aitti.

Oğlumuz da
öyle. Oğlumuz
da.

Kollarımda, yumuşak mavi bir battaniyeye sımsıkı sarılmış minik bebeğe baktım. Kocaman gözleriyle etrafına bakıyordu, içine doğduğu dünyadan ya da isminin ağırlığından tamamen habersizdi.

River Nash Wilder.

Bir miras ve bir vaat, hepsi de henüz bir haftalık bir bebeğe sarılmıştı.

Verandaya çıktım, hava keskin ve serindi, nemli toprak ve çam kokusu taşıyordu. Arazi önümüzde uzanıyordu, karanlık ve sonsuzdu, dağlar uzakta nöbet tutuyordu.

Bu benim oğlumun doğuştan hakkıydı.

Onu kollarımın arasına aldım ve yakınımda tuttum. Minik bedeni sıcaklık yayıyordu ve göğsünün benimkine karşı sessiz yükselip alçalması beni neredeyse çözüyordu. Mutluluk, derin ve ezici, kaburgalarımın baskı yapıyor, şimdiye kadar boş olduğunu bile fark etmediğim bir yere yerleşiyordu.

"Bu senin dostum," diye mırıldandım. "Hepsi senin."

Minik parmakları yanağına yakın bir yerde yumruk şeklinde kıvrıldı ve küçük burnu sanki kızması gereken önemli bir şey varmış gibi kıvrıldı.

Sertçe yutkundum, boğazım düğümlendi.

"Bunu isteyip istemediğimi her zaman bilmiyordum," diye itiraf ettim, sesim sertti. "Ben de bunu hak etmedim."

Kelimeler gecenin içinde daha kolay geliyordu, o kollarımdayken daha kolay, sanki her şey buna yol açıyormuş gibi toprak önümüzde uzanırken daha kolay.

"Ama büyükbaban burası için savaştı. Ve annen, ben bunu göremeyecek kadar aptalken bile burayı benim için korudu."

Pamuk ağaçlarının arasından bir esinti hışırdadı, çimenleri karıştırdı ve sanki Nash torununu görmek için buradaymış gibi fısıldadı.

"Ben de senin için aynısını yapacağım," diye yemin ettim. "Onu bütün tutacağım, vahşi tutacağım, senin tutacağım."

Ön kapı arkamdan gıcırdadı.

Elena eski fanilalarımın birine sarınmış, saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri uykudan yumuşamış bir halde verandaya çıkınca döndüm.

"Aç mı?" diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Ona göstermek istedim."

Gülümsedi, yaklaştı, yanağını omzuma bastırdı, kolları ikimize de dolandı. Bana her zaman olduğu gibi mükemmel bir şekilde oturdu.

"Burayı çok sevecek," diye fısıldadı, bir parmağını River'ın yumuşak, yuvarlak yanağında gezdirerek.

Saçlarına bir öpücük kondurdum, onu içime çektim, her şeyi içime çektim. "Evet," dedim, kalbim doluydu. "Öyle."

Ve orada dururken, oğlumu, kadını ve mirasımı kucaklarken, bizden daha uzun yaşayacak olan toprakların üzerinde dururken, hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmadığımı biliyordum.

Daha fazla Duke ve Elena ister misiniz? Bu bonus bölüme, [The Wilder Way'e](http://www.MayaAlden.com), adresindeki web sitemden göz atın www.MayaAlden.com.

Wildflower Canyon kovboy romantizm serimin ilk kitabı olan [The Wrong Ride Home](#)'u okuduğunuz için teşekkür ederim. [Dağ Yankıları](#)'nda Maverick'in hikayesi olan bir sonraki kitaba göz atın.

dağ yankilari

**O benim düşmanım ve ona güvenmiyorum.
Peki neden kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor?**

Ben Aria Delgado, ve bu benim hikayem.

On yıl önce, nişanlım bana en kötü şekilde ihanet etti - kız kardeşimi seçti. Bir daha Longhorn Çiftliği'ne adımımı atmayacağıma yemin ettim. Ama şimdi, başka seçeneğim yok. Babam öldü, aile çiftliği çöküşün eşiğinde ve yarısı bana, diğer yarısı kız kardeşime ait ve yeterince hızlı satamıyor.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Atalarımın evi toprak ve çitlerden daha fazlası, benim mirasım. Ama ihtimaller bana karşı yığılmış durumda. Borçlar çok yüksek ve birileri beni toprağımdan çıkarmaya çalışıyor.

Baskı arttıkça, bir adam yoluma çıkmaya devam ediyor: Maverick Kincaid, Longhorn'u kendisi için isteyen güçlü, acımasız çiftlik sahibi. Düzgün konuşan, keskin gözlü ve kız kardeşimin yakın arkadaşı.

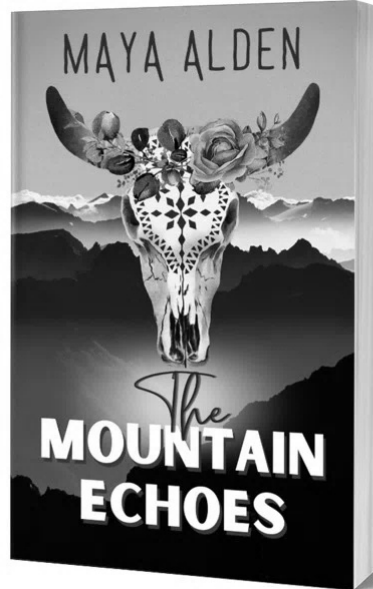
güvenmiyorum. Ama tehlike kapımı çaldığında, beni korumak için devreye giren kişi o oluyor.

Aramızdaki gerilim yavaş yavaş yanan bir orman yangını ve onu söndürmek mi yoksa beni tüketmesine izin vermek mi istediğimi bilmiyorum.

Mav'le geçirdiğim her an bir risk. Her dokunuş bir kumar. Tarihin tekerrür edeceğinden ve aşık olduğum adamın bir *kez daha* kız kardeşimi seçeceğinden korkuyorum.

The Mountain Echoes, *Wildflower Canyon* kovboy romantizm serisinin bir parçasıdır ve en sevdiğiniz mecazları içerir:

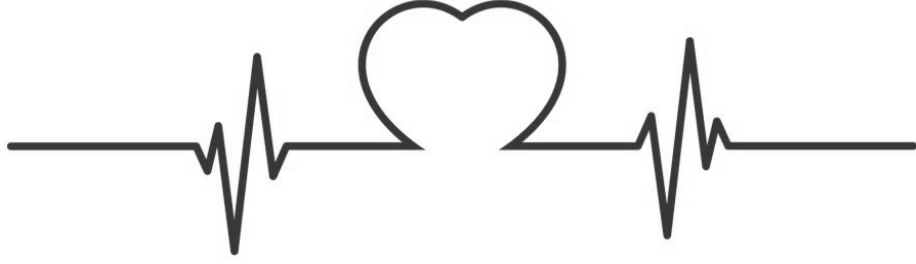
- 🐾 Düşmanlardan
- 🐾 Sevgililere Yaş Farkı
- 🐾 (10 yıl) Kovboy
- 🐾 Küçük bir kasaba
- 🐾 Öteki Kadın Draması
- 🐾 İhanet & Yalan
- 🐾 Komple Bağımsız

The Mountain Echoes'u edin

dikkatsiz fısıltı

ALINTI

**Onun kalbini kırdı, ruhunu sarstı.
Şimdi, bunu düzeltmek istiyor.
Ama Regina kontrolü kaybetmeye hazır değil.**

Beş yıl önce Boston'da Dr. Elias Graham, eski doktoru (ve yakın arkadaşı) bir hastanın ölümü için haksız yere Reggie'yi suçlayınca hemşire Regina Sanchez'in kariyerini raydan çıkarmıştı. Elias, Reggie'yi savunmak yerine eski sevgilisinin tarafını tutarak Reggie'nin işine mal olmuş ve yeni başlayan ilişkilerini bitirmiştir.

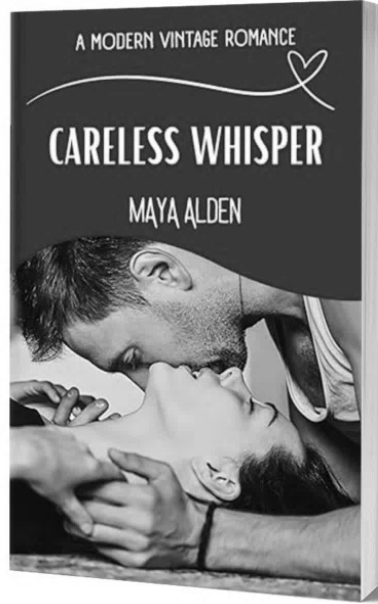
Artık Seattle'daki Harper Memorial'da Kalp Cerrahisinin yeni başkanı olan Elias, Reggie'yi ameliyathanesinde bulmaktan memnun değildir. Onun hâlâ bir yük olduğuna inanan Elias
Ta ki onun sadece yetkin değil, olağanüstü olduğunu fark edene kadar. Ve onu istemekten asla vazgeçmedi.

Ama tarihin tekerrür etme gibi bir huyu vardır. Elias'ın çıkarıcı eski sevgilisi yeniden ortaya çıktığında, eski yalanlar eskisinden daha güçlü ve daha tehlikeli bir şekilde yeniden ortaya çıkar. Reggie'nin kariyeri bir kez daha tehlikeye girer.

Elias uzun zaman önce görmesi gereken gerçeği ortaya çıkarırken, geçmişiyle yüzleşmek, ikisini de neredeyse yok eden kadını alt etmek ve önemli olan tek gelecek için savaşmak zorundadır - Reggie'nin de içinde olduğu bir gelecek.

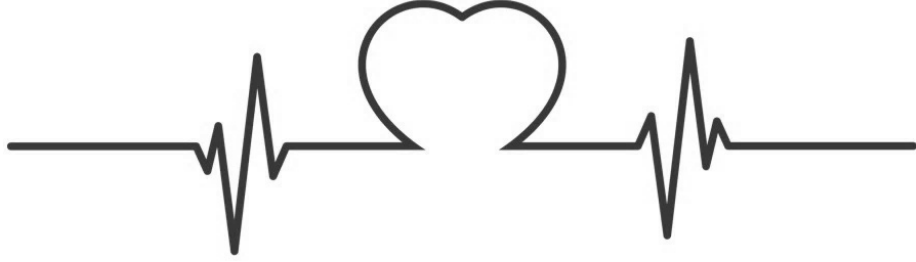
Dikkatsiz Fısıltı, Modern Vintage Romance türünde Klasik Mills & Boon doktor-hemşire tıbbi romansları, ancak çift POV ve seksi bir dokunuşla. En sevdiğiniz mecazları içeriyor:

- ♥ İşyeri/Tıbbi Romantizm İkinci
- ♥ Şans
- ♥ Düşmandan Sevgiliye
- ♥ Öteki Kadın Dram
- ♥ İhanet ve Yalan
- ♥ Aldatma Yok
- ♥ Komple Bağımsız

Dikkatsiz Fısıltı'nın kopyasını alın!

regina

"S Ameliyathanemde olmayacak," dedi Dr. Elias Graham sertçe, sesi bir neşter kadar keskindi.

Konuşurken bana bakmadı bile. Onun yerine, soğuk mavi Bakışları hemşirelik müdürü Cindy Liu'ya kilitlenmişti, sanki o bana hakaret ederken ben onun ofisinde durmuyormuşum gibi.

Orospu çocuğu bana oturmamı bile söylememişti.

Yavaş, kontrollü bir nefes nabzımı sabit tuttu. Yıllarımı baskı altında sakın kalma sanatında ustalaşmak için harcamıştım ve Elias Graham'ın sırf donuna bir şey oldu diye tüm bunları mahvetmesine izin verecek değildim.

"Tüm saygımla, Dr. Graham." Cindy burnunun üstündeki gözlüğü düzeltti. "Reggie bu ekipteki en yetenekli cerrahi hemşirelerinden biri. Deneyimi ve uzmanlığı nedeniyle kardiyotorasik rotasyon için seçildi. Onu görevden almak hem departmana hem de hastalarımıza zarar vermek olur."

Elias kollarını kavuşturarak sertçe nefes verdi. Sonunda bakışlarını bana çevirmeye tenezzül etti ve düşmanlığının ağırlığı bir mengene gibi göğüs kafesime baskı yaptı.

Bir zamanlar bu adamı sevmiştim. Onu öperken o güzel yüzünü ellerimde tutmuştum. Hastalarını kaybetmenin acısını yaşarken elini tutmuştum. Arkadaş ve sevgiliydik ama bana ihanet ettiğinde bir hiç olduk... hayır, daha da kötüsü, *düşman* olduk.

"Güven bana Cindy, ondan kurtularak hem departmana hem de hastalarımıza iyilik yapıyorum."

Çekinmeyi reddettim.

Konuşmayı da reddettim.

Hastane beni istemiyorsa, öyle olsun. İşim için yalvarmayacaktım. Bunu Boston'daki Stratford Hastanesi'nde yapmıştım ve çabalarımın karşılığında hâlâ taşıdığım derin bir utanç duygusundan başka bir şey elde edememiştim. Bunu asla yaşamayacaktım, kendimi asla aşağılanmaya maruz bırakmayacaktım.

"Reggie neredeyse on yıldır cerrahi hemşiresi, Dr. Graham. Sadece geçen yıl birden fazla Bentall, CABG ve kalp nakli de dahil olmak üzere iki yüzden fazla kardiyak prosedüre yardımcı oldu. Sicili tertemiz. Yani onu ameliyathanenizden çıkarmak için klinik bir nedeniniz yoksa...." Tek omuzunu rahatça silkti. "Çünkü Dr. Graham, bu profesyonel bir meseleden çok kişisel bir mesele gibi geliyor." Cindy'nin sesi düzdü. Histerik ya da öfke nöbetlerine eğilimli değildi, bu yüzden yaptığı işte bu kadar iyiydi.

Çenesi gerildi, yüzünde okunamayan bir duygu titreşimi belirdi. Pişmanlık mı? *Hayır*. Elias Graham pişmanlık duymazdı.

En azından fiziksel olarak fazla değişmemişti.

Hâlâ her zamanki güzel görünümlü adamdı. Uzun boylu, geniş omuzlu, mavi gözlü... Dr. McDreamy'ye taş çıkartırdı.

Kadınlar onun cerrah olduğunu öğrenmeden önce bile ona hep asılırlardı.

Ben öğrenmemiştim.

Belki de bu yüzden beni takip etti. Belki de bu yüzden bir ilişki gibi hissettiren bir ilişkiye girdik - Elias'ın kaçındığı bilinen bir anlaşma. Ama ona en çok ihtiyacım olduğu anda, nekrotik bir doku gibi beni kesti. Tek gereken eski sevgilisi Dr. Maren Loring'in kapıdan içeri girmesiydi. İkisinin arasında işimi ve güvenebileceğimi düşündüğüm adamı kaybettim.

Bilgin olsun, işi kaybetmek daha çok acıttı.

Yalancı, yalancı, pantolon yanıyor!

"Cindy, açık konuşayım. Geçmişte Hemşire Sanchez ile çalıştım ve onun beceriksizliğinin hastalarımı tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim."

Beceriksizlik!

Bu kelimeyi daha önce de duymuştum; beş yıl önce, Boston'daki soğuk, floresanla aydınlatılmış bir konferans odasında, dünyam başıma yıkıldığında. Eli karşımda oturuyor ve Dr. Loring, onun yaptığı ölümcül bir hata yüzünden beni otobüsün altına atarken hiçbir şey söylemiyordu.

Her şeyi hatırlıyordum.

Hasta 56 yaşında bir erkekti ve KABG -koroner arter baypas grefti- sonrası üçüncü günündeydi. Kardiyak tamponadın erken belirtileri - yükselen CVP, hipotansiyon, boşuk kalp sesleri. Hemen nöbetçi uzman doktor Dr. Loring'e çağrı attım.

Endişelerimi önemsemedi. Ameliyat sonrası hafif bir perikardiyal efüzyon olduğunu, acil bir durum olmadığını söyledi. "Yerinizde kalın Hemşire Sanchez. İzlemeye devam edeceğiz."

Buna fırsatımız olmadı. Otuz dakika sonra hastanın durumu kötüleşti. Ameliyathanede göğsünü açtıklarında artık çok geçti. Perikardiyal kese kanla dolmuş ve kalbi artık pompalayamayacak hale gelene kadar sıkıştırmıştı.

Bu önlenebilir bir ölümdü.

Ama vaka Morbidite ve Mortalite konferansına gittiğinde -şirin bir şekilde M&M olarak bilinir- benim adım Dr. Loring'in değil, katkıda bulunan hatalar altında listelenmişti. Raporda gecikme ve erken belirtilerin farkına varılmamasından bahsediliyordu; gönderdiğim sayfadan hiç bahsedilmiyordu ve kesinlikle uzman doktorun endişelerimi nasıl göz ardı ettiğine dair bir ipucu bile yoktu.

Maren, sesinde klinik bir soğukkanlılıkla, "Daha erken müdahale etmeliydi," diye yalan söylemişti.

Eli'ye döndüm, beni desteklemesini bekliyordum. Birbirimizi görüyorduk -Ciddi değil, sadece malzeme dolaplarında çalınan anlar, gece geç saatlerde kahve içmeler ve bir yılı aşkın süredir nöbetçi odasında fısıltıyla yapılan konuşmalar. Ama onun desteğini istememin nedeni bu değildi. Hayır, birlikte çalışmıştık ve o beni bir profesyonel olarak tanıyordu.

"Dr. Loring'i tanıyorum ve nasıl çalıştığını biliyorum," dedi kesin bir ifadeyle.

Ardından, onun huzurunda yaptığım hataları sıralayarak kalbimi kırdı ve bunların bu işi berbat ettiğime dair yeterli kanıt olduğunu söyledi.

Hemşirelik müdürü ve patronum Kajal Patel, gözlerinde sefaletle, "Bir günah keçisine ihtiyaçları var ve o da sensin," dedi.

"Bunun Armitage bursuyla ilgili olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sesimdeki çaresizliği bastırmaya çalışarak sordum. Patronumun hatalı olanın ben olmadığımı anlamasına ihtiyacım vardı. Maren'le bir klinik deneyde çalışmış ve verilerdeki bazı tutarsızlıkları işaretlemiştim - o zamandan beri bana takmıştı.

"Benim ne bildiğim önemli değil." Uzun bir nefes verdi. "Uzman doktorlar diğer uzman doktorlarla ilgilenir. Bunu biliyorsun. Ve Dr. Loring ile Dr. Graham'ın bir ilişkisi var...yani.... Gerçekten üzgünüm Reggie."

Maren ve Elias'ın birlikte görüldüğüne dair söylentiler vardı ama ben bunları görmezden gelmiştim. Görmezden gelmemeliydim. Elias'a güvenmiştim. Ona bunları sormadım bile.

Ama iş ciddiye binince Elias onun tarafını seçti ve ben ona çok da ciddi olmayan ilişkimizin çok da münhasır olup olmadığını sormadan bana söyledi.

O gün iki şeyi öğrendim: Tıp adil değildi ve Dr. Elias Graham da öyle.

Cindy boğazını temizledi. "Hemşire Sanchez'in yeteneği hakkında bir endişeniz varsa, bunu duymak isterim."

Elias bana baktı, ben de duygusuzca karşılık verdim. Hemşire Sanchez'in *Pendejo* beni sarsılmış görmenin memnuniyetini yaşadı.

"Yasal olarak bunu yapabilseydim, Boston'daki Stratford Hastanesi'nden bir M&M raporu göndermekten mutluluk duyardım." Beni izlemeye devam etti.

Çatlak mı arıyorsun, dostum? Daha uzun süre bakman gerekecek.

"Bunu yapamayacağıma göre," diye devam etti. "Senden benim sözüme inanmanı bekliyorum.

"

Gülümsemedim bile. M&M beni aklamıştı, Elias ise aklamamıştı. Yasal olarak,

Hastane ve ben kurtulmuştuk, tabii ben de kovulmamıştım. Dr. Loring işini ve muhtemelen adamı korudu.

Hâlâ onunla mıydı? Buraya gelecek miydi? *Aman Tanrım!*

Cindy elini umursamaz bir tavırla salladı. "Hemşire Sanchez'i sadece buradaki performansına göre değerlendirebilirim. Ve son beş yıldır en yüksek performans gösterenlerimizden biri oldu. Onu ameliyathanenizden uzak tutmak istiyorsunuz; bu sizin seçiminiz, ama rotasyonun dışında tutamazsınız. Eğer bunu istiyorsanız, bunu yönetimdeki Dr. Reddy ile ya da daha iyisi Dr. Cabrera ile görüşebilirsiniz. Ama her ikisinin de *kişisel* bir kin yüzünden en iyi hemşirelerimizden birini kenara atmanızı hoş karşılayacağından şüpheliyim."

Dr. Cabrera Elias'ın patronu ve Cerrahi Şefiydi. Elias,

"Bu kişisel bir kin *değil*," diye tersledi.

Cindy'nin yüz ifadesi değişmedi. Kabalaşmadı, gülümsemedi. *Soğukkanlılığını* korudu. "Dr. Graham, siz burada yenisiniz, Reggie değil. Profesyonel hünerleriyle takdir edilir. *Sizi* tanımıyorum ama *onu* tanıyorum. "Ona karşı o" durumu mu istiyorsun? Harper Memorial Hastanesi'nde başarılı olmak için yanınızda olması gereken hemşirelerle kötü bir başlangıç olur."

Patronum tam bir baş belasıydı! Kardiyak departmanını demir yumrukla yönetiyordu ve yeni kardiyak şefi bile ona bulaşmayacaktı. Dizlerimin üzerine çöküp Cindy'ye teşekkür etmek istedim. Boston'daki patronum o olsaydı, belki her şey farklı olurdu.

Odada sessizlik uzayıp gidiyordu.

Elias'ın gözlerinin ardında süren savaşı neredeyse duyabiliyordum.

Benimle uğraşmak için profesyonel olarak kanıtlanabilir bir nedeni yoktu. Cindy'nin haklı olduğunu da biliyordu.

Hemşirelerle ters düşmek bir uzman hekime asla yardımcı olmazdı, bana karşı kan davasını sürdürürse o da bu duruma düşecekti. İster inansın ister inanmasın, burada saygı duyulan biriydim ve birçok yeni hemşireye akıl hocalığı yapmıştım.

Ne kadar iyi görüldüğüne ve aletini nasıl kullanacağını bildiğine bakılmaksızın, *yeni elemanın* değil benim tarafımı tutarlardı. Nedeni basitti. Benim becerilerime ve deneyimime sahip birini ameliyathaneden attırabilirse, herkes tehlikeye girerdi.

Sonunda konuştuğunda sesi daha alçaktı ama daha az keskin değildi. "Tamam. O kalıyor. Ama vakalarımda kimin ameliyata gireceğine ben karar veririm. O kalmayacak. Bundan emin olursan sorun yaşamayız."

Önemsiz, tahmin edilebilir bir hareketti. Ama onun kininin kariyerimi belirlemesine izin vermeyecek kadar çok çalışmıştım.

"Rotasyonda olacak," diye ısrar etti Cindy, hiç istifini bozmadan. "Yetkin bir hemşireyle çalışmak istemediğin için ameliyatı ertelemek istiyorsun; bu senin ayrıcalığın ve nedenlerini Dr. Cabrera'ya açıklayabilirsin."

Sonra ayağa kalktı.

Çok sinirlenmişti.

Cindy hemşirelerini Tanrı kompleksi olan doktorlardan korurdu, özellikle de kardiyoloji bölümündekilerin çoğunda bu vardı, çünkü onlar kalplerin yeniden atmasını sağlıyorlardı.

Her neyse!

"Hemşire Sanchez, dışarıda beklemenizi rica edebilir miyim?" Başımın belada olmadığını belirtmek için bana gülümsedi.

"Evet, tabii ki." Dışarı çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve yakınlarda oyalandım -dinleyebilecek kadar yakın ama yakalanırsam öyle değilmişim gibi davranabilecek kadar uzak.

"Bunlar benim hemşirelerim," diye konuştu Cindy tınısız sesiyle. "Onlar *benim*

Sorumluluk. Her birini tanıyorum. Onların içinde neler olduğunu biliyorum.

evleri ve hayatları. Ayrıca kimin hangi konuda iyi olduğunu ve nerede kaydığını da biliyorum." "Bu benim departmanım, Cindy, eğer notu kaçırdıysan," Eli,

Aptal kalbi sağ olsun, dedi küstahça.

Şef doktorlar, hastaneyi kendilerinin değil hemşirelerin yönettiğini asla öğrenemeyeceklerdi. "Ve eğer bu hastanede ilk kez çalışıyorsan, biliyorsun ki

Hemşire şefini kızdırmak kendini mahvetmenin bir yoludur. Stratford nasıldı bilmiyorum ama burada birbirimize saygı duyuyoruz ve Reggie hakkında onun önünde konuşma şekliniz saygısızcaydı. O yüzden burada daha uzun süredir bulunan birinin tavsiyesini dinleyin ve kendinize çeki düzen verin, Dr. Graham."

"Teşekkür ederim Cindy; bunu dikkate alacağım." Geri adım atmıyordu.

Aptal, aptal adam, diye düşündüm neşeyle.

"Ayrıca Boston'da ne olduğunu biliyorum," dedi Cindy. Bu beni doğruldu. Bu konuda konuşacağını düşünmemiştim.

Biliyordu çünkü Elias'ın Harper Memorial'a geleceğini duyar duymaz ona söylemiştim. Beni kovmak isteyeceği konusunda onu uyarmış ve hatta istifa etmemi isteyip istemediğini sormuştum. Bana Dr. Elias Graham'ı da tüm 'kendini beğenmiş *cerrahları*' hallettiği gibi halledeceğini söyledi.

"Bu da ne demek oluyor?" Elias sordu.

"Reggie ile sıradan da olsa bir ilişkiniz olduğunu biliyorum demek. Burada cinsel ilişkiye girmeme kuralımız yok ama bakım havuzuna işememeni tercih ederim."

Bunun üzerine kıkırdadım.

"Not ettim." Eli'nin sesi soğuktu.

Cindy onu yürümeye başlayan bir çocuk gibi giydirdiyordu. Keşke ben de orada olsaydım çünkü tokatlanmaya verdiği tepkiyi görmeyi çok isterdim.

"Bildiğim kadarıyla, iş zora girdiğinde sen ve diğer uzman doktorlar kendi hataları *olmayan* bir şey için bir hemşireyi suçlamışsınız." Cindy'nin fikrini söylememeye hiç niyeti yok gibiydi. "Uzman doktoru destekliyor. Uzman doktor o değil. Burada kendi hatalarınızı hemşirelerin üzerine yıkabileceğiniz bir durum bekliyorsanız, bir kez daha düşünün."

"Bana karşı sınırlarını aşarken dikkatli ol, Cindy," diye sertçe karşılık verdi Eli. "Ben bu bölümün başındayım ve eminim Dr. Cabrera benim yerime seni kaybetmeyi tercih eder."

"Eğer o zaman gelirse, Dr. Graham, istifa etmekten mutluluk duyarım. Ve çizgilerini aşmaktan bahsetmişken, siz ilk olanı siz 'a saldırdığınızda aştınız.

Hemşirelerimden birinin yeterliliğini benimle tartışmadan onun önünde tartışmak. Reggie'ye saldırmak istiyorsan bunu hastane dışında yap ki hastane protokolünü dert etmeden seninle ilgilenmesine izin verebileyim. Burada yaparsan yüzüne vuracak kişi ben olurum."

Eli sesini alçalttı, bu yüzden sözlerini duyamadım.

Sonunda Cindy sert bir sesle, "Gününüzün geri kalanında iyi eğlenceler Dr. Graham," dedi. "Sana da, Cindy."

Kapıdan uzaklaştım ve patronumu bekledim.

Cindy beni gördü ve kaşlarını kaldırdı. Konuşmalarını dinlediğimi biliyordu.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Çenemi kaldırdım. "Evet, hanımefendi. Kendimi vazgeçilmez kılmak zorundayım."

Elias tam o sırada kapıyı açtı ve Cindy ile bana baktı.

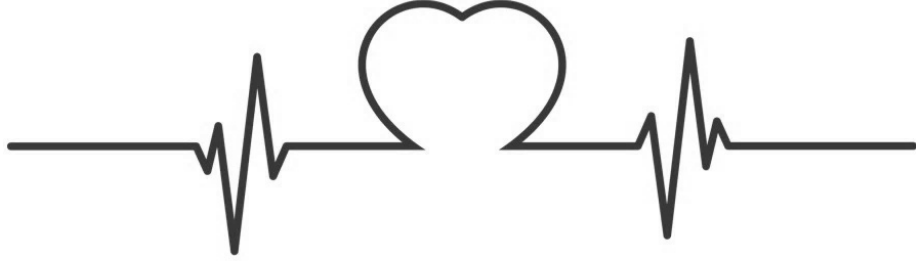
Bakışları bir an için benimkileri tuttu. Sonra tek kelime etmeden döndü ve koridorda hızlı adımlarla yürüyerek ikimizi de kovdu.

Cindy'yi hemşire odasına kadar takip ederken kalbim küt küt atmaya başladı; korkuyla değil, şüpheyile değil, tehlikeli bir şekilde tatmine yakın bir duyguyla.

Bırakın beni hafife alsın. Bu, onun yanıldığını kanıtlamayı çok daha tatlı kılacaktı.

BÖLÜM 2

elias

R *Eggie!* Onu tekrar görmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. Hâlâ aynıydı.

Neredeyse herkesi cinsiyetsiz gösteren o şekilsiz açık mavi önlüklerin içinde bile Reggie heyecan verici görünüyordu. Eskiden saçlarını örerdı ama şimdi daha kısaydı ve geriye doğru şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı; bu da elmacık kemiklerini daha keskin ve varlığını daha dikkat çekici kılıyordu.

Regina Sanchez'e bakan hiç kimse onun güzel olduğunu düşünmüyordu.

Ama bu sadece güzel görünmekten öte bir şeydi; gülümsemesinde, hareketlerinde, *konuşmasında*, her şeyinde bir çekicilik vardı.

Beş yıl önce onu anlam veremediğim bir delilikle arzulamıştım. Ondan sekiz yaş büyüktüm, daha tecrübeliydim ama yine de onunla birlikteyken kirpiklerini kırışırsa bile ona istediği her şeyi verirdim.

O şekilde çuvalladığında, bu beni mahvetmişti. Onu korumak istiyordum *ama* Maren'i tanıyordum, birbirimizi hayatımız boyunca tanımıştık ve eğer Reggie'nin ihmalkâr davrandığını söylüyorsa, benim için bunu tartışmanın bir anlamı yoktu.

Maren yalan söylemezdi.

Reggie de gençti, hemşirelik okulunu bitireli iki yıl olmuştu. Onun hatalar yaptığını görmüştüm, bu yüzden bir adamın hayatına mal olacak şekilde çuvallamış olması çok da zor değildi.

Eğer bunu kabul etseydi, onu affedebilirdim.

Hepimiz hata yaparız.

Ama şiddetle inkâr etmesi, Maren'i suçlaması... bu çok fazlaydı.

Neden Maren'in peşine düştüğünü biliyordum. O zamanlar onunla benim hakkımda dedikodular vardı. Bir yıl önce ayrılmıştık ama arkadaş kalmıştık, bu da ateşi körüklemişti. Reggie bana Maren'i hiç sormadı; sadece onunla birlikte büyüdüğümü ve yakın olduğumuzu kabul etti.

Reggie'nin bu kadar güvensiz olduğundan hiç şüphelenmemiştim.

Lanet olsun! Bu pozisyonu asla kabul etmemeliydim.

Onun burada olduğunu biliyordum ve yine de bu geri çeviremeyeceğim bir kariyer fırsattıydı. Ama Reggie gibi biriyle çalışmayı da kendime yediremiyordum. Yetersizlik bir şeydi, ama sorumluluk almayı reddetmek? Bu affedilemezdi. Kabul etmediğin bir şeyi düzeltemezsin. Hiçbir şey olmamış gibi davranırsan büyüyemezsin.

Cindy'nin benimle aynı fikirde olmaktan mutluluk duyacağını düşünmüştüm; çünkü onun gibi birinin Reggie'nin yetersizliğini çoktan fark etmiş olacağından emindim. Ama hayır, Cindy silahlarını ateşleyerek Reggie'yi savunmaya başlamıştı.

Şok olmuşum.

İşi aldığım da Reggie'yi bir kenara bırakmaya karar vermiştim, o da ayrılacak ve çalışacak standartların altında başka bir hastane bulacaktı. Sanırım herkes geçimini sağlamak zorundaydı, Reggie de öyle, ama ülkenin en prestijli kalp ünitelerinden biri olan Harper Memorial'da değil.

Lanet olsun! Ne bok yiyeceğim ben? O artık farklıydı, daha sertti.

Patronuyla yaptığım konuşma boyunca duygusuzdu. Eskiden böyle biri değildi.

M&M konferansından sonra ofisime gelmişti. "Bana inanmıyor musun?" diye sordu, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Sen bir adam öldürdün Reggie," diye bağırdım ona.

"Öldürmedim, Eli. Ben... ben yapmadım. Ona kontrol etmesini söyledim ve o da-" "Bunu Maren'in suçu haline getirme. İtiraf et. Büyü artık. Dürüst olmak gerekirse

Bir hemşire, sen lanet bir rezilsin. Ve senin gibi olgunlaşmamış bir kızla yatarken ne düşünüyordum bilmiyorum. Maren örnek bir doktor."

Ağlamıştı. "Eli, ben burada bir hata yapmadım. Yapmış olsaydım, bunu ilk itiraf eden ben olurum. I-"

"Maren ona ne söylediğini bana anlattı mı?" "Ne?"

"Onunla bir yıl önce ayrıldık Reggie; kendine güvenin olmadığı için onun kariyerinin peşine düşmene gerek yoktu."

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" Yorgun bir şekilde iç çektim. "Maren bana söyledi, Reggie. Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Onu kariyerini mahvetmekle tehdit ettiğini ve tam olarak bunu yapmaya çalıştığını. Benden öğreniyorsun."

Benden iki adım geri çekildi ve bir an için ona inandım. Ama Maren'i tanıyordum, onu kendi hayatım boyunca tanımıştım, ne kadar harika olursa olsun bir korkak tarafından yönlendirilemezdim.

"Ona hiçbir şey söylemedim," diye sızlandı. "Söylemedim, Eli."

"Reggie, ofisimden defol git ve eğer akıllıysan benden ve bu meslekten uzak durursun. Eminim sana Stratford'dan kovulduğunu söylemişlerdir. Boston'da çalıştığın için şanslısın."

"Eli, bunu yapma," diye yalvardı. "Seni seviyorum ve-"

"Defol git Reggie ve kendine biraz saygın olsun. Sen sadece bir düzüşmeydin, bir ilişkimiz yoktu. Değer verdiğim kadınları malzeme dolaplarında mı siktiğimi sanıyorsun?"

Bu bir yalandı ama söz konusu o olduğunda zayıf davranmayacaktım. Bir ilişkimiz vardı. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilişkiydi. Lanet olsun! Neden bana gösterdiği gibi olamıyordu? Dürüst, zeki... bütünlüğü olan biri... Bunun yerine, tam da nefret ettiğim türden biriydi.

"Bir gün öğreneceksin." Gözyaşlarını sildi. "Öğrendiğinde, Eli, benden hiçbir şey bekleme."

"Reggie, senden beklediğim tek şey amdı... ve artık bunu istemiyorum."

Ofisimde gördüğüm kadın o Reggie'ye hiç benzemiyordu. Bu kadın kalbini koluna takmamıştı.

Aşık olduğum o zengin ve dürüst kahkaha bu kadında yoktu.

Bu Reggie zar zor gülümsüyordu.

Onda acı veren bir mesafe vardı. Bir ünü vardı, öğrenmiştim. Buz Prensesi. Ameliyathanede soğuk ve yetkin. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Ben kesinlikle etmiyordum. Ama beni ters yüz etmişti.

Nefesimi sertçe verdim ve ellerimi yüzümde gezdirerek anıları uzaklaştırmaya çalıştım.

Hastane telefonum kalçamda vızıldadı.

Acil servisten gelen güvenli bir mesaj ekranda parladı: *STEMI KODU - 43 yaşında erkek - stabil değil. Kardiyak konsültasyon isteniyor. Travma Bölmesi 2'ye tahmini varış süresi 3 dakika.*

"Kahretsin," diye mırıldandım, çoktan hareket etmiştim.

"Dr. Graham," diye bir an sonra üstten bir ses geldi. "*Kardiyoloji konsültasyonu, Travma İki. Dr. Graham Travma 2'ye.*"

Çift kapıyı iterek travma bölümüne girdiğimde odadaki enerji kontrollü bir kaos havasındaydı. Bilinci kapalı, solgun ve terlemiş bir hasta ambulandan indirilmişti ve göğsünde elektrotlar vardı.

"Kırkklı yaşların ortasında erkek. İş yerinde baygınlık geçirdiğine şahit olmuş," diye rapor verdi acil yardım görevlisi sedyeyi içeri yönlendirirken. "Hayati değerleri stabil değil. Kan basıncı yolda düştü. V2'den V5'e kadar ST yükselmeleri."

"Ön duvar MI," dedim, gözlerim monitörde. "Kardiyoloji ve kateter laboratuvarını hazırlayın. Dr. Xu'ya çağrı atın, onunla orada buluşacağımı söyleyin."

Acil servisteki görevli -henüz tanışmadığım bir kadın- bir kez başını salladı. "Az önce nabızı durdu."

"Onu sedyeye alalım," diye emrettim. "Üç deyince...." Ekip hızlı hareket etti ve koordineli bir sayımla onu EMS sedyesinden bir transfer tahtasıyla acil servis yatağına kaydırıldı. Tüpler, kablolar ve serumlar onunla birlikte hareket etti.

Travma hemşiresi "Kompresyona başlıyorum," diye seslendi. İki asistan hemen müdahale etti.

"1 miligram epi," diye emrettim. "Lucas cihazını getirin. Manuel kalp masajı taşıma sırasında tutmaz."

Makine tekerlekli sandalyeyle getirildi. Eğildim, femoral girişi kontrol ettim ve hava yolunu değerlendirdim. "Kan sayımı, BMP, laktat, ABG, troponin ve kan grubu alın ve çaprazlayın."

"Acil müdahale arabası hazır," dedi hemşire.

Adamın vücudu ilk şokla sarsıldı. Hâlâ nabız yoktu.

"Tamam," diye bağırdım. "Kateter laboratuvarında kompresyona devam edeceğiz ve onları hazırlayacağız. ROSC'ye ulaştığımız anda harekete geçeceğiz."

Travma asistanı tereddüt ederek, "Kodlama sırasında onu almayacaksınız, değil mi?" diye sordu.

"Dolaşım olmadan PCI olmaz," dedim. "Önce onu geri getireceğiz, sonra koşacağız."

Lucas pompalamaya devam etti. Bir hemşire hayati değerleri söyledi. Sonra aniden

-*"Nabız var!"*

"ROSC doğrulandı," diye bağırdım, adrenalın içimde patladı. "Şimdi gidiyoruz. Asansörü boşaltın, 60 saniye içinde Kateter Laboratuvarı'nda olun."

Asansör yolculuğu bir bulanıklıktı; Lucas cihazı dönüyor, hastanın göğsü her kompresyonda yükselip alçalıyordu.

Gözlerimi monitörden ayırmadım.

Dr. Xu bizi kateter laboratuvarının dışında karşıladı ama ben çoktan emirleri vermeye başlamıştım. "Radyal gidiyoruz. Girişi hazırlayın.

Tıkanıklık varsa hızlıca stent takacağız."

kapıları açıldı. adımımı attım en çok güvendiğim tek yere girdim.

Floroskopi ekranı aydınlattı-LAD, %99 tıkalı.

Dul bir kadın.

"İşte," diye bağırdım. "Stent takın."

Ekip bunu binlerce kez yapmış gibi hareket etti. On dakika sonra perfüzyon yeniden sağlandı.

ST segmentleri

düzeldi. EKG

düzleşti.

Asistanlardan birinin yumuşak sesi "Sinüs var." diye

seslendi. Nefes verdim. "Herkes iyi iş."

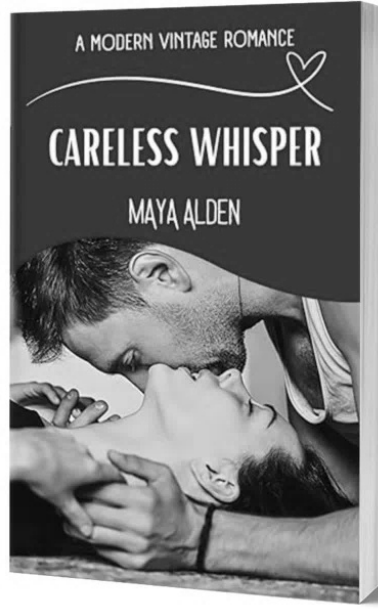
Bir saat sonra kateter laboratuvarının dışındaki koridorda durmuş eldivenlerimi çıkarıyordum, adrenalın hâlâ derimin altında uğulduyordu.

Yaptığım şey buydu. Verilerin dünyasında çalışıyordum, duyguların değil.

Ameliyathanede insanlar beş yıl önceki hataları ya da birinin hayatını ne kadar kötü mahvettiğinizi tartışmazdı.

Siz sadece kalplerin yeniden atmasını sağlıyordunuz.

Ve yine de -bütün bunlara rağmen, duygularım yok saçmalığı- nedense Reggie'yi tekrar gördüğümünden beri kalp atışlarım hızlandı.

Careless Whisper'ın kopyasını alın!

üzölerek, cain

ALINTI

Ona kalbiyle güvenmişti, o da karşılığını kelepçelerle ödedi.

Faith Baker küçük bir kasaba olan Oregon'da Cain Ripley'in restoranında işe girdiğinde kıvılcımlar uçuşmaya başlar, kasada da öyle. Hırsızlıkla suçlanan Faith tutuklanır, aşağılanır ve en güvendiği adam tarafından ihanete uğrar.

Cain, Faith parayı geri verirse suçlamaları düşüreceğini söyler. Tek bir sorun vardır: *Para onda değildir, çünkü parayı o almamıştır.*

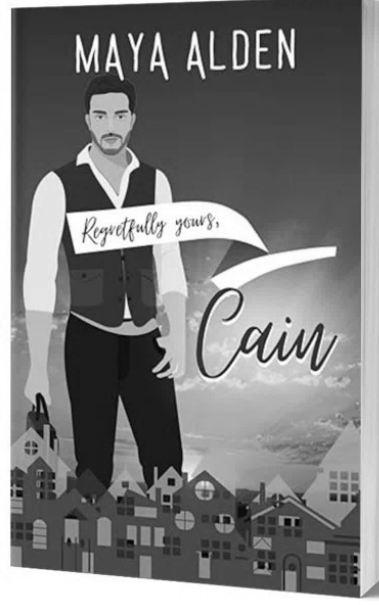
Faith'in adı çamurda sürüklenirken ve geleceği parçalanırken, Cain gerçeğin kendi versiyonuna tutunur - ta ki daha derin bir ihanet ortaya çıkana kadar.

Ancak artık çok geç olabilir; Faith, Cain'in haksızlık ettiği kadın değildir ve affetmenin bir bedeli vardır.

Cain, bir kısa öykü serisi olan **Regretfully Yours'un** bir parçasıdır ve en sevdiğiniz mecazları içerir:

♥ İkinci Şans

- ♥ Küçük Kasaba
- ♥ Yanlışlıkla Suçlanan
- ♥ Öteki Kadın Dram
- ♥ İhanet ve İtiraf
- ♥ Kısa Öykü/Novella (35 bin kelime)

Üzgünüm, *senin Cain* olsun,

Ertesi sabah

İNANÇ

Ibelime doladığı kolunun ağırlığıyla uyandım. Ağır. Sıcak. Sanki oraya aitmiş gibi.

Güneş ışığı perdelerin arasından süzülerek Cain'in çıplak göğsüne tembel altın çizgiler çiziyor. Çarşaf kalçalarının etrafına dolanmış.

Onun yatağında olduğuma inanamıyorum.

Patronumun yatağında. Düşündükçe kızarıyorum.

Dün gece özeldi. Hayatımın en güzel gecesiydi. Ve bu abartı değil.

Parmakları göremediği ya da hissedemediği yara izlerimin üzerinde saygıyla geziniyor.

"Emin misin, tatlı şey?" Cain fısıldıyor, nefesi boynumu ısıtıyor, o nazik gözleri tereddüt edip etmediğimi araştırıyor.

Başımı sallıyorum, kalbim göğüs kafesime çarparken kelime bulamıyorum. Bana irkilmeden dokunulmayalı, birini bu alana -bedenime, kırık yerlerime-davet etmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"İstediğimiz zaman durabiliriz," diye söz veriyor, yüzümdeki bir tutam saç öyle nazikçe okşuyor ki gözlerim yaşıyor.

"Durmak istemiyorum," diye fısıldıyorum, sesimdeki, kalbimdeki kesinlik beni şaşırtıyor.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda ne bir talep ne de bir alma var; sadece bir teklif. Elleri yüzümü değerli bir şeymişim gibi sarıyor. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Hiçbir zaman.

Şimdi, tutkunun beni körüklemediği sabahın ışığında, burada olduğu için çok minnettarım. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum, sessiz bir aidiyet uğultusu.

Nefesi ensemdeki tüyleri karıştırıyor ve tekrar gülümsüyorum, kendimi güvende, sıcak, bütün hissediyorum.

Koruyucu ailede büyüdüğünüzde, hayatınızda kalıcı kimse olmuyor; her şey geçici, işlemsel oluyor.

Eli karnımın üzerinde sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor. İçimde bir ürperti hissediyorum. Yarı uykulu ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken çenesindeki hafif kirli sakal şakağıma değiyor.

Dün gece bir rüyadan fırlamış gibiydi.

Bu sadece bana dokunma şekliyle ilgili değil, beni görmesi ve hâlâ beni istemesiyle de ilgili.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, bunun bir şeylerin başlangıcı olabileceğine kendimi inandırıyorum.

Bu sadece şehvet

değil. Sadece bir

kaçamak değil.

Daha fazlası.

Gerçek bir şey.

Birkaç saat sonra, gerçeklik çenesini kapatır.

kabus başlıyor

İNANÇ

I önlüğümü bağladım, hala havada yürüyorum. Hayatımın en güzel günü - çünkü nasıl başladı.

Kalbim patlayacak kadar dolu hissediyorum.

Cain'in Ripley's Eat It or Not adlı restoranında çalışıyorum. Bu isim *Ripley's Believe It Or Not*'a bir övgü ve Cain'in mizah anlayışına ve bu küçük kasabanın ilginç cazibesine mükemmel bir şekilde uyuyor.

Altı ay önce, Seattle beni kırık dökük ve yara bere içinde dışarı attıktan sonra, nefes almak umuduyla beş bin nüfuslu Silverton, Oregon'a geldim. Bunun yerine daha fazlasını buldum; nefes alabileceğim güvenli bir liman.

Cebimde sadece iki yüz dolarla, daha önce adını hiç duymadığım bir kasabada Greyhound'dan indim.

Bacaklarım tutulmuş, sırtım ağrıyor ve kalbim boş çalışıyordu.

Los Angeles'a kadar biletim vardı - bir şehirde iş bulabileceğimi düşünmüştüm ve Seattle'dan yeterince uzaktaydı.

Burada inmemem, hatta kalmamam gerekiyordu ama otobüsü kaçırp bir sonraki otobüsü beklerken bir şeyler yemeye karar verdiğimde kendimi Main Street'te buldum. Ripley's ilgimi çekti, en azından bir kahve içebileceğimi ve belki bir şeyler yiyebileceğimi düşündüm. Zulamdan birkaç dolar harcayabilirdim.

Kapıdaki yardım tabelasını görünce gözlerim parladı. Kahve sipariş ettim ve bir başvuru formu istedim.

Formu bana veren kadın nazik gözlere sahipti.

Georgia O'Keeffe, "*ressam değil*," diye şaka yaptı sert sesiyle.

Bir de başvuru formunu doldurduktan sonra benimle konuşmaya gelen adam vardı. Seattle'da birçok restoran ve lokantada çalışmışım. Başvurumda bir yerden bahsetmemiştim çünkü referans isterlerse eski sevgilimin nerede olduğumu öğrenmesini istemiyordum.

Bana işi verdi.

Cain Ripley önce patronum oldu.

Sonra kitaplara olan sevgimiz yüzünden arkadaş olduk.

Dün gece ilk kez seviştik.

Bu sabah, onun evinden çıkıp benimkinde üstümü değiştirmeden ve işe gelmeden önce beni uzun uzun öptü.

Bir işim var. Bir dairem. Ve bana hiç sesini yükseltmemiş bir erkek arkadaşım. Bana asla vurmayacağından eminim.

Kaşımın üstündeki yara izine dokunup yumruyu hissediyorum ve kendime ne kadar yol kat ettiğimi hatırlatıyorum.

Faith Baker bir kurban değil. Hayatında ilk kez mutlu.

Ön kapıdan içeri giren iki şerif yardımcısını gördüğümde henüz oturmuş olan misafirlerin siparişlerini almak üzereydim. Biri Kyle Brewer, Cain'in kız kardeşi, Paula'nın erkek arkadaşı.

Hostes masasında kimse olmadığı için gülümseyerek onlara doğru yürüyorum. "İki kişilik masa?"

"Faith Baker mı?" diye soruyor tanımadığım yaşlı adam.

"Evet." Kafam karıştı. Kyle kim olduğumu biliyor.

Kyle başını salladı. "Hırsızlıktan tutuklusunuz. Lütfen arkanızı dönün." Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefes alamıyorum.

"Pardon-ne?" Gülüyorum, ama bu konuda hiçbir şey komik gelmiyor.

"Hırsızlık mı?"

Ne?"

"Lütfen arkanızı dönün," diyor yaşlı olan, sesi sıkılmış.

Yere yapıştığım için dönmediğimde, Kyle arkamdan yaklaşıyor. Kalbimin düşüncelerimden daha yüksek sesle çarpmasına neden olacak kadar büyük bir güçle beni kelepçeliyor. Soğuk metal bileklerimin etrafını sarıyor. Derimi ısıyorlar. Etrafıma çılgınca bakıyorum, sesim çatlıyor.

"Cain!" diye haykırdım.

Ofisinden çıkıyor, kollarını kavuşturmuş, gözlerinde öfke parlıyor.

Tutuklanmamı mı izliyordu?

Kız kardeşi Paula onun yanında duruyor, gözlerinde zehir var. Bana sırtıyor. Benden hoşlanmıyor. Ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Olur böyle şeyler. Herkes sizden hoşlanmayabilir -aslında çoğu insan hoşlanmaz, bu yüzden hoşlananların tadını çıkarmanız ve onlara tutunmanız gerekir.

Cain'e bakıyorum. Bunun aptalca bir hata olduğunu söylemesini bekliyorum ama söylemiyor.

Gözleri dümdüz. İçlerinde neşe yok. Öpücük yok. Sevgi yok.

Kalbim bir fay hattı gibi çatırıyor.

"Sonunda," diye kıs kıs güldüğünü duyuyorum kız kardeşinin arkadaşı Melody'nin, tam da bana *Law & Order*'ın bir bölümündeymişiz gibi Miranda Hakları'nı okudukları sırada.

Cain'in çenesi geriliyor, gözleri bana yapışmış, öfkeli.

Memurlar beni kabaca restorandan çıkarıyorlar. Dışarıda ısırın havaya doğru tökezliyorum, nefes nefese, kafam karışmış bir halde. Protesto etmiyorum, edemiyorum. Çok sersemlemiştim.

Tıpkı filmlerdeki gibi başımı aşağıya doğru iterek beni devriye arabasına bindiriyorlar.

Başım aşağıda kaldı.

Utaniyorum. Utandım. Kafam karıştı.

Devriye arabasının kapısını kapattıklarında, metalik klik sesi hayatıma nokta koymuş gibi hissediyorum.

Bu nasıl olabilir? Bu neden oluyor?

Jamie'nin beni dövdüğü zamanlardaki gibi kendime daha çok sarılıyorum - çünkü bu öyle hissettiriyor, bir saldırı.

Beni Marion County karakoluna götürüyorlar, Silverton'a arabayla yirmi dakikadan daha az bir mesafede, bir postanenin arkasına sıkışmış bodur bir tuğla bina. İçerisi çamaşır suyu, ucuz kahve ve çaresizlik kokuyor. Ölüm. Bildiğim kadarıyla hayatın sonu.

Resepsiyonun üzerinde ölüyormuş gibi vızıldayan titrek bir ışık var. Beni koydukları oda dar bir kutu; metal bir masa, plastik sandalyeler, ve düşünmek istemediğim kadar çok gözü gizleyen bir ayna.

Duvarlar bej rengine, parmak izleri ve yılların sessiz sefaleti ile lekelenmiş.

Tepemde kızgın böcekler gibi mırıldanan floresan ışıkların parıltısını yansıtan metal masaya odaklanıyorum.

Hava bayat, dezenfektan ve korku ile yoğun. Benim korkum.

Kelepçeleri çıkarıyorlar ama bileklerimde hayali bir yanık kalıyor. Onları ovuyorum, yavaşça, tekrar tekrar, kendimi topraklamaya, beni altına almakla tehdit eden baş dönmesini uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ellerim titriyor. Ellerimi yumruk yapıp kot pantolonuma bastırıyorum ve zorlukla yutkunuyorum.

"Bayan Baker," diye başlıyor Kyle soğuk bir şekilde, karşımdaki sandalyeye kayarak. "Ne zamandır Silverton'da yaşıyorsunuz?"

Ben ne zaman Bayan Baker oldum?

Dudaklarımı yalıyorum çünkü kurumuşlar. Su istiyorum. Bir battaniye istiyorum. Sarılmak istiyorum. "Altı ay," diyorum kısık sesle.

"Peki Ripley's'de ne kadar zamandır çalışıyorsun?"

"Altı ay," diye fısıldıyorum. Buraya geldiğim gün orada işe girdiğimi biliyor. İlk maaşımı alana kadar iki hafta bir motelde kaldım ve sonra şehrin en karanlık bölgesinde bir stüdyo daireye taşındım.

"Burada yaşayamazsın." Cain yaşadığım yeri görünce dehşete kapıldı.

"Oh, sorun değil. Bıraktığın için teşekkürler." Arabasından inip koşmaya başladım ve bir daha beni eve bırakmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim.

Arabam yok ve yağmur yağıyor, o yüzden ısrar etti. Bir mazeret uydurmalıydım, diye kendimi uyarıyorum.

Utaniyorum, patronum artık ne kadar fakir olduğumu bildiği için utaniyorum. Yanımda getirebildiğim birkaç kıyafetle olabildiğince güzel giyiniyorum. Temizim, sıcak su kapalı olsa bile her gün duş alıyorum, çünkü bunlar onsuz yapmayı öğrendiğim lüksler.

Onun ne gördüğünü biliyordum - Silverton'ın kenarında, Ana Cadde'nin sevimli küçük kasaba cazibesinden uzakta, eski bir otomobil dükkanının yanında yıkık dökük bir bina. Duvarlar yağ kokuyor ve pencereler tam kapanmıyor.

İçerisinin daha kötü olduğunu, yerde bir şilte olduğunu, giysilerimin koyacak yer olmadığı için bir bavula istiflendiğini bilmiyor. Kalorifer son nefesini verirken öksürüyormuş gibi tıkırdıyor.

Ev sahibi binada yaşıyor ve burada yaşayan insanların, benim gibi başka seçeneği olmayan insanların çaresizliğinden faydalaniyor.

Yaşlı yardımcısı bana ne kadar para kazandığımı ve banka hesabımın nerede olduğunu soruyor.

Bana Seattle'da ne yaptığım ile ilgili sorular soruyorlar. Dikkatli cevap veriyorum, eski sevgilimden bahsetmiyorum. Kimsenin beni Jamie Da Silva ile ilişkilendirmesine ihtiyacım yok. Kaçmış olmam umurunda mı bilmiyorum ama nerede olduğumu bilmesine de ihtiyacım yok.

"Başka bir adama öyle bakarsan Faith, seni öldürürüm."

"Ripley'in kasasına erişimin var mı?"

Tereddütle başımı salladım. Evet, var. Orada çalışıyorum. Ben bir garsonum. "Cain'in ofisine mi giriyorsun?"

Kızardım. Birbirimizi *görmeye* başladığımızdan beri geçen hafta ve dün gece sevişmeden önce, ofis öpüştüğümüz, seviştığımız ve konuştuğumuz yerd.

"Evet."

Yaşlı adam başını sallar. "Oradaki kasanın şifresini biliyor musun?" Kaşlarımı çattım. "Orada bir kasa mı var?"

Kyle muzaffer görünüyor. "Bilmiyor musun?" Başımı sallıyorum.

Sırıyor. "Onu ofiste beceriyorsun ve kasayı görmediğini mi söylüyorsun?"

Kalbim durdu. Cain ve beni nereden biliyorlardı? Birlikte sadece bir gece geçirdik. Sadece bir gece, onun evinde. Ne de olsa onu kendi evime götüremem.

"I..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Başımı salladım.

Sonra yaşlı adam bir bomba patlattı. "Cain'in ofisindeki kasadan on bin dolar çaldığına dair kanıtımız var."

Şoka girdim. Kelimeleri algılayamıyorum.

Kaç dolar?

İçimden histerik bir kakhaha patladı. "Ne?" "Dün gece onun ofisine girerken görülmüşsün." "Ne?"

Ellerimi kotuma sürttüm.

"Kasanın şifresi ajandasında yazıyor. Muhtemelen seni masasının üzerine yatırdığında görmüşsündür," diyor Kyle.

Söyledikleri hiçbir şeyi anlayamıyorum.

Oda soğuk. Kasım ayındayız ve Silverton'da hava sıcaklığı düştü. Üzerimde sadece Ripley's tişörtüm ve kot pantolonum var. Ellerimi kollarıma sarıp ovuşturuyorum. Tüylerimi diken diken etmeye çalışıyorum.

Polisler giyinmiş ve ceket giymişler ve hiç de üşümüş görünmüyorlar.

Tıpkı filmlerdeki ve dizilerdeki gibi beni rahatsız etmek istediklerini fark ediyorum.

"Bak, bu basit bir çıkarım. Şifreyi biliyordun. Ofisine girerken görülmüşsün. Sonra da para kayboldu," diye açıklıyor yaşlı şerif yardımcısı.

Başımı sallıyorum. Bunu çok sık yapıyorum. "Ama... ben... hayır."

"Biliyorsun, seni kontrol ettik." Kyle kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslandı. "Seattle'da da hırsızlık yaptınız, değil mi?"

Utanç içime işledi.

Seattle'da hırsızlık yaptım. Jamie'den.

Üç yüz dolar çaldım. Hiç param yoktu. Bundan emin olmuştu. Ben çalıştım ve o hepsini sakladı. Yemek yaptım, evinde temizlik yaptım, çamaşır yıkadım, her şeyi yaptım. Beni kulübünde garson olarak çalıştırdı ve maaşımı sakladı.

"Senin bir bakıcıya ihtiyacın var, Faith."

Hayatımın kâbusu, henüz yirmi yaşındayken yaptığım ve iki yıl boyunca acısını çektiğim en büyük hatam yeniden ortaya çıkarken onlara bakıyorum.

"Patronun Jamie Da Silva ile konuştuk."

"Seni lanet fahişe." Jamie kaburgalarımın tekme attı.

Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum. Acıdan felç oldum.

"SPD'ye söylememiş ama bize söyledi." Genç adam dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

Titremeye başlıyorum.

Cain, bana yardım edecek. Gerçeği görecek. Cain, Jamie değil. O canavara hiç benzemiyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, sanki bu her şeyi geri alacakmış gibi. "Lütfen, Cain'le konuşmam gerek."

Kyle öne doğru eğiliyor, ağzı sert bir çizgi halinde. "Senin gibi bir hırsız ve sürtükle konuşmak istediğini mi sanıyorsun? Seni tutuklatan kişi Cain." Sesi alçak ve tehditkâr. "İşbirliği yapmaya başlasan iyi olur, yoksa bu iş hızla çirkinleşir."

Sulu gözlerle önümdeki adamlara bakıyorum. Kendimi küçük, önemsiz hissediyorum.

Daha bu sabah bana sarılan, beni değerli bir şeymişim gibi öpen adam benim bir hırsız olduğumu düşünüyor.

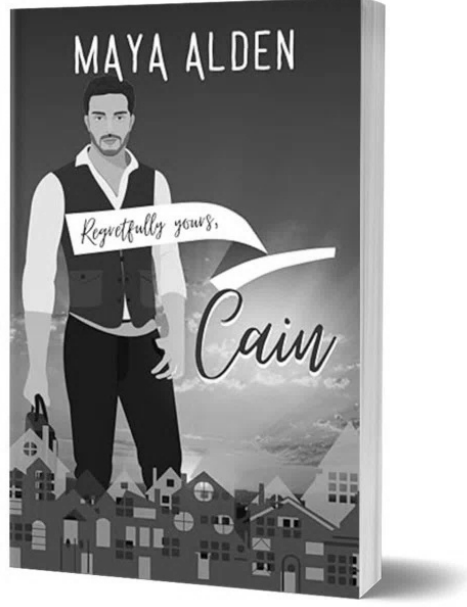
Şok uzuvlarımı uyuşturuyor. Göğsümün içi boş. Ve bu büyüyen boşluğun çukurunda bir yerde şunu biliyorum: Kavramaya cesaret ettiğim küçük, kırılgan mutluluk az önce geri dönülmez bir şekilde paramparça oldu.

Kapı çalındı. Adamlar önce birbirlerine sonra da bana baktılar.

Dışarı çıktılar.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissederek yere yığıldım.

Dehşetle fark ettim ki, köşeye sıkışmış bir hayvan *olduğum* için böyle hissediyorum.

Üzgünüm, *senin Cain* olsun,

ayrıca maya alden tarafından

ALTIN SÖVALYELER

Yanlış Eş

SAVANNAH'NIN EN İYİSİ

En İyi Benim

Asla İyi

EnTutulan

Yeminler

SÖZLEŞME İLE EVLİLİK

Yanlış Koca Yanlış

Nişanlı

MODERN BİR BAĞBOZUMU ROMANTİZMİ

Her Şeye Rağmen Bir

Gülden Gelen

ÖpücüğüEn Tatlı Tabu

WILDFLOWR KANYONU

Eve Yanlış Yolculuk

NE YAZIK KI SİZİN

Ansel

Basil

yazar hakkında

Maya Alden Amazon'da ilk 5'te yer alan bir yazardır ve kızgın ve hızlı tempolu çağdaş aşk romanlarıyla tanınır.

MAYA İLE İLETİŞİME GEÇİN
www.MayaAlden.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

